Roderick Gordon & Brian Williams

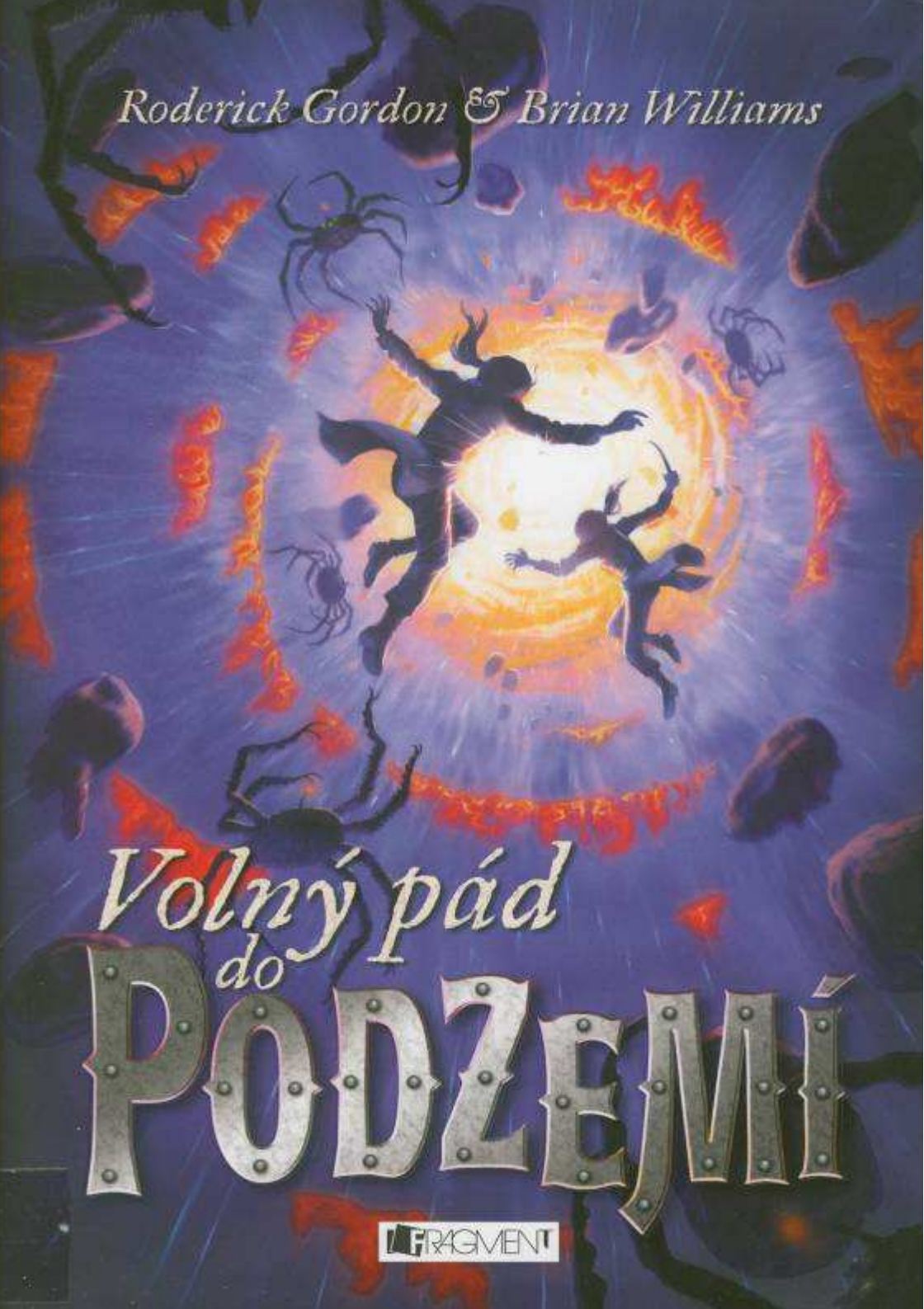

Volný pád do PODZEMÍ

FRAGMENT

Volný pád do PODZEMÍ

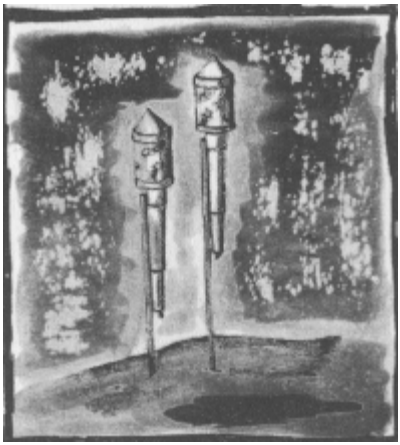

Volný pád do PODZEMÍ

Roderick Gordon a Brian Williams

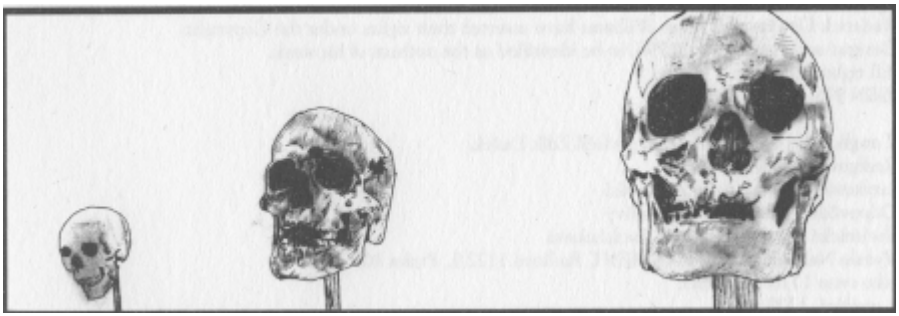

FRAGMENT

Volný pád do PODZEMÍ
Roderick Gordon a Brian Williams

Poprvé vydalo v roce 2009 ve Velké Británii
nakladatelství The Chicken House, 2 Palmer Street Frome, Somerset BA11 1DS
Translation Copyright © Chicken House Publishing Ltd 2009
Text © Roderick Gordon and Brian Williams 2009
www.tunnelsthebook.com
Cover illustrations © David Wyatt 2009
Inside illustrations: Fireworks, Skulls, Crossbow, Subterranean River,
and Dominion Phials © Roderick Gordon 2009. Old Styx at Pore, Submarine, Bright,
Pyramids and chapter headers © Brian Williams 2009
Roderick Gordon and Brian Williams have asserted their rights under the Copyright,
Designs and Patents Act, 1998, to be identified as the authors of his work.
All rights reserved.
ISBN 978-1-906427-05-4

Z anglického originálu *Freefall* přeložil Zdík Dušek.
Redigoval Štěpán Kovařík
Jazyková korektura Jana Zbirovská
Odpovědný redaktor Jakub Šedivý
Technická redaktorka Alena Suchánková
Vydalo Nakladatelství FRAGMENT, Radiová 1122/1, Praha 10,
jako svou 1776. publikaci.
1. vydání, 2009
Sazbu zhotovilo Nakladatelství FRAGMENT, s.r.o.
Vytiskl Finidr, s. r. o., Český Těšín.

České vydání © Fragment, 2009
Translation © Zdík Dušek, 2009
Beletrie pro děti a mládež / Dobrodružství a detektivky /

Dobrodrodružství a detektivky pro čtenáře od 12 let / Edice Will Burrows

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ISBN 978-80-253-0932-2 (1. vydání, 2009)

Abyste se stali tím, čím nejste,
musíte projít cestou, po níž nejdete.
A to, co nevíte, je jedinou věcí, kterou víte.
A to, co vlastníte, je tím, co nemáte.
A místo, na kterém jste, leží tam, kde nejste.

East Coker, Čtyři kvarteta, T. S. Eliot

Jen tudy procházíme cestou k další zastávce.
Kam přesně jdeme, to vše už je dáno.
Jen tudy procházíme, ale musíme prorazit.
Měli bychom se pohnout dál, nebo se držet v bezpečí stranou?

Kam z bezpečí? Joy Division

PRVNÍ ČÁST

Blíž, dál

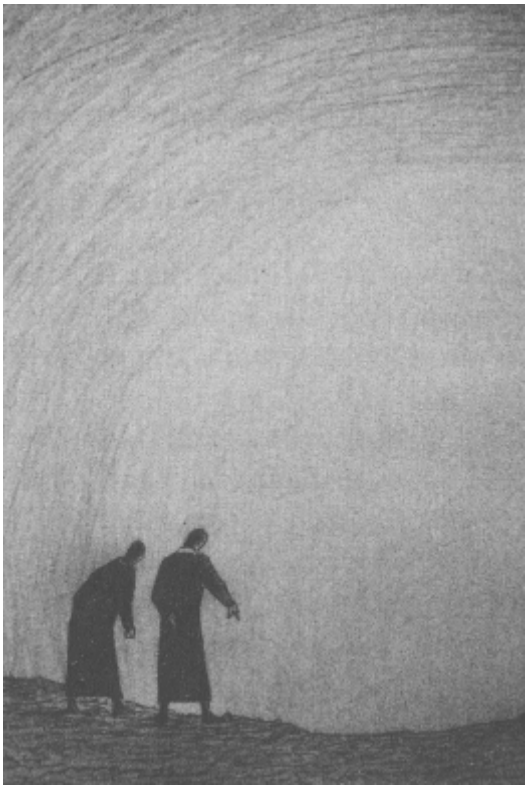

1. kapitola

„Herrrrf,“ zasténal tiše Chester Rawls. Měl sucho v ústech, takže mu nějakou chvíli trvalo, než dokázal promluvit. „No tak, mami, nech mě bejt,“ podařilo se mu nakonec ze sebe vypravit, ale neříkal to nijak otráveně.

Něco ho šimralo na kotníku, přesně jako to dělávala jeho maminka, když nedbal na pípání budíku a nevstával z postele. A on věděl, že šimrání neustane, dokud neodhodí přikrývku a nezačne se připravovat do školy.

„Prosím, mami, ještě pět minut…,“ škemral a stále nechával zavřené oči.

Cítil se tak blaženě, že chtěl jednoduše co nejdéle ležet a vychutnávat si každičkou vteřinu lenošení. Ve skutečnosti často jen předstíral, že budík přeslechl. Věděl, že za ním maminka přijde, aby dohlédla na jeho vstávání.

Cenil si okamžiků, kdy otevřel oči a ona seděla v nohách postele vedle něj. Zbožňoval její klidný výraz i úsměv, který zářil jako ranní slunce. A usmívala se tak každé ráno, ať už byl nucený vstávat jakkoliv časně. „Já jsem ranní ptáče,“ říkala vesele, „zato tvůj nerudný starý otec do sebe musí nalít několik hrnků kafe, aby byl s to normálně fungovat.“ Pak vždycky nasadila mrzutý výraz, nahrbila ramena a začala bručet jako raněný medvěd. Chester udělal totéž a oba se rozesmáli.

Chester se usmál, ale vtom ucítil nějaký zápach a úsměv mu zmizel z tváře tak rychle, jako se tam objevil.

„Fuj, mami, co to je? To je ale hnus!“ zalapal po dechu a nedokázal si ten hrozný puch nijak vysvětlit. Matčin obraz zmizel, jako kdyby někdo vypnul televizi. Chestera se náhle zmocnila úzkost a otevřel oči.

Obklopovala ho tma.

„Co to?“ podivil se. Okolní temnotu nenarušovala ani jiskřička světla. Vtom koutkem oka cosi zahlédl – jakousi slabou záři. *Proč je tu taková tma?* ptal se sám sebe. I když nic neviděl, jeho mozek se ho snažil ze všech sil přesvědčit, že leží v posteli ve svém pokoji. *To*

světlo by mohlo vycházet z okna a ten zápach… Nespálilo se něco dole v kuchyni? Co se tu děje?

Pach byl nesmírně intenzivní, sirný, ale zároveň se v něm skrývala jakási příměs…, nakyslý zápach hniloby a rozkladu. Z té směsice se mu zvedal žaludek. Pokusil se zvednout hlavu a rozhlédnout se kolem sebe. Nemohl, něco mu ji drželo. A nedokázal pohnout rukama ani nohama. Jako by měl celé tělo k něčemu přilepené. V první chvíli ho napadlo, že ochrnul. Zadržel v sobě výkřik a několikrát se rychle nadechl, aby zaplašil svoji hrůzu. Opakoval si, že neztratil citlivost v končetinách, takže pravděpodobně není ochrnutý. Další dobrá zpráva byla, že dokázal hýbat prsty, byť jen nepatrně. Byl zřejmě zabořený v nějaké pevné a nepoddajné hmotě.

Znovu ucítil šimrání na kotníku, jako kdyby se vrátil matčin přelud, a v duchu si opět vybavil její tvář.

„Mami?“ ozval se nejistě.

Šimrání ustalo a Chester zaslechl tiché, truchlivé kníknutí. Neznělo to jako zvuk vydávaný člověkem.

„Co je to? Kdo je tam?“ oslovil temnotu.

Ozvalo se nezaměnitelné mňouknutí.

„Bartleby?“ vykřikl. „Jsi to ty, Bartleby?“

Jakmile vyslovil kocourovo jméno, zaplavily ho vzpomínky na poslední události. Se zajíknutím si vybavil, jak jeho, Willa, Cala a Elliott obklíčili Likvidátoři u obrovské propasti. „Ach bože,“ zabědoval, když mu před očima oživla scéna u Průduchu, kdy čelili takřka jisté smrti. Ten obraz připomínal noční můru, která nepřestává působit ani po probuzení. Všechno si pamatoval tak jasně, jako kdyby se to odehrálo před pouhými několika minutami.

Vzápětí se mu vrátily další vzpomínky.

„Kristepane!“ vydechl, když si vybavil okamžik, kdy jim Rebecca – styxská dívka nasazená do Willovy rodiny – odhalila, že má jednovaječné dvojče. Vzpomněl si, jak se dvojčata nemilosrdně posmívala Willovi a s krutým potěšením mu popisovala styxský plán na vyhlazení obrovského množství Površáků s pomocí smrtícího viru zvaného Dominium. Pak obě dívky vyzvaly Willa, ať se vzdá. V tom okamžiku ale vběhl na otevřené prostranství Willův bratr Cal a volal, že chce jít domů.

Chester si vybavil smršť kulek, které proděravěly chlapcovo tělo jako řešeto.

Cal je mrtvý.

Chester se rozechvěl, ale přiměl se k tomu, aby si v hlavě promítl další události. Viděl svého kamaráda Willa – natahovali k sobě ruce, Elliott něco křičela a všichni byli spojeni lanem. Věděl, že v tom okamžiku stále cítil naději… Jenže proč? Z *čeho ji čerpal…, nedokázal si vzpomenout.* Ocitli se v zoufalé, bezvýchodné situaci. Chesterově popletené mysli trvalo několik vteřin, než si uspořádal myšlenky. Ano! *To je ono!* Elliott se s nimi snažila sešplhat do Průduchu… Ještě měli čas…, chystali se uniknout.

Všechno se ale hrozným způsobem zvrtlo. Zavřel oči, jako kdyby ho na sítnici dosud pálily ohnivé záblesky a palčivá bělost výbuchů, jimiž je bombardovaly výkonné zbraně Likvidátorů. Znovu v duchu prožil, jak se pod ním rozechvěla země, a v následující chvíli se mu vybavila další vzpomínka – rozmlžený obraz Willa, který mu proletěl nad hlavou a zřítil se přímo do Průduchu.

Vzpomněl si, jak se s Elliott zoufale pokoušeli zabránit tomu, aby je Will s Calem svou vahou strhli do Průduchu. Snažili se ale marně, protože všechny svazoval dohromady provaz, a vzápětí se už řítili do tmavé prázdnoty propasti.

Pamatoval si svištění větru, který mu odtrhával dech od úst, záblesky červené záře a neuvěřitelné horko…, ale teď…

… ale *teď*…

… teď by měl být *mrtvý.*

Tohle je tedy ono? Kde u všech všudy je?

Bartleby znovu zamňoukal a Chester ucítil na tváři teplý kocourův dech.

„Bartleby, jsi to ty?“ zeptal se Chester nejistě.

Obrovská klenutá hlava zvířete se nacházela jen pár centimetrů od něj. Chester si až teď uvědomil, že kocour skočil přes okraj propasti s nimi…, a nyní byl tady.

Vtom ucítil, jak mu tvář olizuje drsný jazyk.

„Nech toho!“ vyjekl. „Přestaň, Bartleby!“

Bartleby ho začal lízat ještě náruživěji – zjevně ho potěšilo, že Chester nějak zareagoval. „Běž ode mě pryč, ty pitomé zvíře!“ zaje-

čel Chester vyděšeně. Nešlo jen o to, že tomu olizování nemohl nijak zabránit, ale Bartlebyho jazyk byl drsný jako smirkový papír a působil mu poměrně velkou bolest. S obnoveným úsilím se pokoušel vymanit z podivné hmoty, která ho poutala. Dal do toho veškeré síly a přitom křičel z plných plic.

Jeho řev kocoura ani v nejmenším neodrazoval, takže mu nezbývalo než na zvíře co nejdivočeji syčet a prskat. Nakonec to zabralo a Bartleby se stáhl.

Svět se opět ponořil do ticha a temnoty.

Chester se pokusil volat Elliott a potom Willa, i když netušil, jestli někdo z nich pád přežil. Narůstal v něm děsivý pocit, že zůstal naživu jen on, samozřejmě s Bartlebym, což mu ale připadalo ještě horší – možná je tu úplně sám s tou obří uslintanou obludou.

Najednou ho jako prudce letící tenisák zasáhla do hlavy nová myšlenka. Co když nějakým zázrakem dopadl na úplné dno Průduchu? Pamatoval si, co jim říkala Elliott, že Průduch není jen kilometr široký, ale je i tak hluboký, a že se z něj prý podařilo vylézt jedinému člověku. I když neviditelná hmota, ve které vězel, mu toho příliš nedovolovala, neovladatelně se roztřásl. Prožívá tu nejhorší noční můru.

Je pohřbený zaživa!

Spočívá v jakémsi mělkém hrobě a je ztracený v útrobách Země. Jak se může ještě někdy dostat ven z Průduchu a vrátit se na Povrch? Byl ještě mnohem hlouběji, než se nacházely Hlubiny, a už ty byly dost zlé. Vyhlídka na návrat domů k rodičům a příjemnému, předvídatelnému životu se vzdálila ještě více. „Prosím, já chci domů," zakňoural sám pro sebe. Střídavě ho zalévaly vlny klaustrofobie a děsu a na čele mu vyrazil studený pot.

Pak se mu v hlavě ozval slabý hlas, který ho napomínal, že nemůže jen tak podlehnout strachu. Přestal si zoufat. Musí se vysvobodit z té hmoty, která ho svírala jako rychle tuhnoucí beton, a najít ostatní. Třeba potřebují jeho pomoc.

Postupně napínal svaly a kroutil se ze strany na stranu, až se mu během deseti minut podařilo částečně osvobodit hlavu a do jisté míry také jedno rameno. Pak zabral svaly na pažích. Uslyšel odporný

mlaskavý zvuk a jedna ruka se náhle uvolnila ze sevření želatinové hmoty.

„Hurá," vykřikl. Měl sice stále omezenou volnost pohybu, ale alespoň si osahal obličej a hrudník. Nahmatal svůj batoh a rozepnul obě přezky, protože ho napadlo, že se pak možná osvobodí rychleji. Poté se soustředil na uvolňování zbytku těla, vrtěl se a hekal námahou při nepatrných pohybech, jako kdyby se klubal z nějaké formy. Zdálo se však, že jeho úsilí pomalu zabírá.

Mnoho kilometrů nad Chesterem stál u okraje Průduchu starý Styx a nahlížel do propasti, zatímco kolem něj v drobných sprškách neustále padala voda a někde v dálce vyla smečka psů.

Měl tvář rozbrázděnou hlubokými vráskami a vlasy prokvetlé šedinami, ale nešlo o žádného vetchého starce. Vysoké, štíhlé tělo se pod dlouhým koženým kabátem upnutým ke krku napínalo jako luk, malé oči se ve světle třpytily jako dva korálky naleštěného černého jantaru a z celé jeho bytosti vyzařovala jakási síla, jež jako by prostupovala okolní temnotu a ovládala ji.

Na jeho pokyn k němu okamžitě přistoupil další muž a zastavil se vedle něj na samém okraji propasti. Tento člověk se starci výrazně podobal, i když neměl ve tváři žádné vrásky a jeho vlasy si dosud zachovávaly černou barvu a byly uhlazené a sčesané dozadu, takže na první pohled vypadaly jako přiléhavá čepička.

Oba patřili k tajné rase Styxů a právě vyšetřovali incident, k němuž došlo před krátkou chvílí. Starý Styx při tom incidentu přišel o své dvě vnučky, které byly smeteny do Průduchu.

Ačkoliv věděl, že naděje na přežití dvojčat je zcela zanedbatelná, neměl starý Styx ve tváři ani stopu po zármutku nebo lítosti nad jejich smrtí, zatímco štěkavě uděloval rozkazy podřízeným.

Likvidátoři kolem Průduchu se pustili do plnění starcových pokynů. Tito vojáci patřili ke speciální jednotce cvičené v Hlubinách, která rovněž podnikala tajné operace na Povrchu. I přes vysoké teploty panující takto hluboko v nitru Země na sobě měli šedohnědé maskovací oděvy – těžké kabáty a objemné kalhoty. Jejich štíhlé obličeje neprozrazovaly žádnou emoci. Někteří hleděli skrz hledáčky pušek do hlubin Průduchu, jiní spouštěli do propasti zářící koule při-

vázané na lanech. Bylo nepravděpodobné, že by se dvojčatům podařilo zastavit jejich smrtelný pád do Průduchu, ale starý Styx potřeboval mít jistotu.

„Vidíte něco?“ vyštěkl nosovým, skřípavým jazykem Styxů. Jeho dotaz se ozvěnou šířil nad propastí a nesl se do svahu za ním, kde jiní vojáci s obvyklou výkonností rozebírali těžké zbraně, které způsobily takovou spoušť v místech, kde teď stál.

„Je zřejmé, že zahynuly,“ pravil starý Styx tiše svému mladšímu pobočníkovi a vykřikl další rozkaz: „Soustřeďte se na nalezení těch lahviček!“ Spoléhal na to, že alespoň jedno z dvojčat stihlo sejmout drobnou ampuli, kterou měly obě dívky zavěšenou na krku, ještě než se zřítily do propasti. „Ty ampule potřebujeme!“

Nesmlouvavým pohledem přejel Likvidátory, kteří lezli po zemi kolem něj a propátrávali každý čtvereční centimetr půdy. Pečlivě se dívali pod úlomky roztříštěné horniny a prosívali prach, z něhož dosud stoupal dým od zbytků výbušnin ze střel, které sem před chvílí dopadly. Tyto zbytky se každou chvíli vzněcovaly, ze země šlehaly plamínky a vzápětí zase pohasínaly.

Ozvaly se varovné výkřiky a několik Likvidátorů uskočilo, když se s temným burácením utrhl kus skály na okraji Průduchu, uvolněný kanonádou. Do propasti se zřítily tuny kamení a štěrku. Vojáci se zachránili na poslední chvíli, ale všichni se zvedli a dál se věnovali pátrání, jako by se jich zřícení kamenného bloku nijak netýkalo.

Starý Styx se otočil k temnotě na vrcholu svahu.

„Nepochybně to byla ona,“ řekl jeho mladý pobočník, který také obrátil pohled do svahu. „Dvojčata dolů srazila Sára Jeromeová.“

„Kdo jiný by to mohl být!“ odsekl starý Styx a zavrtěl hlavou. „Pozoruhodný výkon, když uvážíme, že byla smrtelně zraněná.“ Otočil se ke svému pobočníkovi. „Když jsme ji poštvali proti jejím vlastním synům, zahrávali jsme si s ohněm a prostě jsme si spálili prsty. Nic není jen tak, jakmile jde o to Burrowsovo dítě. Pokud *šlo* o to dítě,“ dodal rychle. Předpokládal, že i Will musí být po smrti. Zamračil se a dlouze se nadechl. „Ale povězte mi, jak se Sára Jeromeová dostala sem dolů? Kdo měl na starosti tu oblast?“ Trhl ukazovákem k vrcholu svahu. „Chci, aby se viníci zodpovídali přímo mně.“

Mladý pobočník sklonil hlavu a vydal se splnit rozkaz.

Na jeho místě se okamžitě objevila jiná postava, natolik znetvořená a shrbená, že se na první pohled téměř ani nedalo poznat, zda se opravdu jedná o člověka. Zpod šátku ztvrdlého špínou se na světlo vynořily dvě zkroucené ruce. Trhavými pohyby zvedly látku, aby odhalily hlavu hrozivě zdeformovanou nádory, kterých bylo tolik, že to místy vypadalo, jako kdyby vyrůstaly jeden na druhém. Zplihlé chomáče plesnivých vlasů rámovaly tvář se dvěma naprosto bílýma očima. Chyběly jim duhovky i zorničky, ale přesto těkaly kolem, jako kdyby jimi muž viděl. „Hlubokou soustrast ke ztrátě vašich…," zasípala postava a odmlčela se v uctivém tichu.

„Děkuji, Coxi," odpověděl Styx anglicky. „Každý je strůjcem svého osudu a stávají se i politováníhodné věci."

Cox si hřbetem zápěstí rozmázl kapku hutných, mléčně zakalených slin ze začernalých rtů po šedivé pleti. Na vteřinu ponechal pokroucenou paži ve vzduchu a poté si drápovitým prstem poklepal na velký výrůstek na čele.

„Alespoň vaše holky vyřídily Willa Burrowse a tu mrchu Elliott," řekl. „Stejně vyčistíte zbytek Hlubin vod psanců, že jo?"

„Do posledního psance, na základě informací, které jsi nám dal," řekl Styx a vrhl po Coxovi pronikavý pohled. „Proč se vlastně ptáš, Coxi?"

„Jen tak," odpověděla beztvará postava rychle jako blesk.

„Já bych ale řekl, že k tomu máš určitý důvod… Dělá ti starosti, že nám Drake zatím uniká. A dobře víš, že se dřív nebo později vydá za tebou, aby vyrovnal skóre."

„Jen ať si příde. Sem na něj připravenej," prohlásil Cox sebevědomě, ale klikatá modrá žíla, která mu při těch slovech začala tepat pod okem, prozrazovala jeho neklid. „Drake nám může udělat čáru přes…"

Starý Styx ho umlčel pozvednutou rukou. Právě se spěšně vracel jeho pobočník se třemi Likvidátory. Trojice vojáků se vyrovnala do řady a stála v pozoru se zraky upřenými přímo před sebe a s dlouhými puškami u boků. Jeden z nich byl důstojník, veterán ostřílený mnoha lety služby, zbývající dva byli mladí nováčci.

Stařec se zaťatými pěstmi pomalu prošel před trojicí a zastavil se u veterána, který stál jako poslední v řadě. Obrátil se přímo proti

němu a ze vzdálenosti několika centimetrů mu hleděl přímo do očí. Pak sklopil zrak k vojákově bojovému plášti. Z látky těsně nad mužovou náprsní kapsou vyčnívaly tři krátké bavlněné stužky: vyznamenání za statečnost – styxská obdoba povšáckých medailí. Starý Styx je sevřel v prstech, utrhl je a mrštil jimi veteránovi do tváře. Veterán zachoval dokonale nehybnou tvář a ani nezamrkal.

Styx ustoupil a ukázal k Průduchu stejně ledabylým gestem, jako kdyby odháněl dotěrnou mouchu. Trojice vojáků se ihned dala do pohybu. Opřeli svoje pušky do trojboké pyramidy, odepjali si objemné opasky, položili je na úhlednou hromádku vedle zbraní a bez jakéhokoliv dalšího pokynu se vydali k okraji Průduchu. Jeden po druhém vkročili přímo do propasti, aniž by třeba jen vykřikli. Nikdo z jejich druhů se ani na okamžik nezastavil, aby sledoval jejich pád do hlubiny.

„Tvrdej trest," poznamenal Cox.

„Nežádáme nic menšího než dokonalost," odvětil starý Styx. „Ti muži selhali. Už nám k ničemu nebyli."

„Víte přece, že ty holky třeba mohly přežít," odvážil se dodat Cox.

Styx se k němu otočil čelem. „Tvoji lidé opravdu věří tomu, že jeden člověk pád přežil, že ano?"

„To nejsou *mí* lidi," ohradil se Cox neklidně.

„Narážíš na báji o nádherné rajské zahradě, která čeká na dně," pokračoval Styx posměšně.

„Snůška žvástů," zahučel Cox a rozkašlal se.

„Nikdy sis to nechtěl sám vyzkoušet?" Starý Styx nečekal na odpověď, tleskl dlaněmi v rukavicích a obrátil se k mladému pobočníkovi. „Pošlete jednotku do Bunkru, aby odebrala vzorky Dominia z mrtvých těl. Pokud se nám podaří virus znovu nakultivovat, můžeme pokračovat v původním plánu." Naklonil hlavu ke straně a zle se usmál na Coxe. „Přece bychom nechtěli, aby se Povšáci vyhnuli dnu zúčtování."

Cox se hýkavě uchechtl a vyprskl před sebe kapky slin.

Chester si zakázal další odpočinek. Ať už ho obklopovalo cokoliv, na dotyk to bylo olejovité a mastné a on si byl stále jistější, že je to

zdroj onoho odporného zápachu. Jak napínal svaly, aby osvobodil druhou paži, náhle dokázal zvednout rameno a vzápětí si uvolnil celou horní polovinu těla. Vítězoslavně zaryčel a s hlasitým mlasknutím se posadil.

V naprosté tmě rychle ohmatal svoje bezprostřední okolí. Zcela ho obklopovala gumová hmota a Chester zjistil, že jen tak tak dosáhne na okraj důlku, kde se hmota vyrovnávala. Odtrhl si z boků nevelké pruhy hmoty, které k němu přilnuly. Šlo o vláknitý, mastný materiál jemu naprosto neznámý. V každém případě to ale podle všeho vstřebalo energii jeho pádu do Průduchu. Znělo to sice šíleně, ale pravděpodobně právě proto zůstal naživu.

„Ani náhodou!“ prohlásil nahlas. Byla to příliš divoká domněnka – muselo existovat ještě jiné vysvětlení.

Nikde neviděl svítilnu, kterou měl připevněnou k oblečení, a tak si rychle prohledal kapsy, jestli nenajde náhradní zářící koule.

„Kruci!“ vykřikl, když zjistil, že se mu utrhla kapsa u kalhot a veškerý obsah se spolu se zářícími koulemi vysypal.

Pokusil se zvednout na nohy a rychle si sám pro sebe drmolil, aby si dodal odvahy. „Ale no tak, dej už mi pokoj!“ zakvílel, když zjistil, že mu nohy stále pevně vězí v houbovité hmotě a nemůže je z ní vytáhnout. To však nebylo jediné, co ho drželo na místě.

„Co je tohle?“ řekl, jakmile nahmatal lano, které měl omotané kolem pasu. Byl to Elliottin provaz, jímž se přivázali jeden k druhému na vrcholu Průduchu a který ho nyní omezoval v pohybu, protože vlevo i vpravo od něj se nořil hluboko do želatinového materiálu. Bez nože mu nezbývalo než zkusit rozvázat uzel. To se ovšem snadněji řeklo, než udělalo, protože měl prsty pokryté mastnou tekutinou a pořád mu po laně klouzaly.

Po několika minutách neobratného zápolení a kleteb se mu konečně povedlo uzel rozplést a povolit smyčku kolem těla. „No sláva!“ vykřikl a osvobodil si nohy. Mlasklo to, jako kdyby vysrkl zbytek koly brčkem. Jedna z bot zůstala trčet v hmotě a Chester musel zabrat oběma rukama, aby ji vyprostil a znovu si ji obul. Poté se zvedl.

V tom okamžiku si uvědomil, jak ho bolí každičká část těla, jako kdyby právě dohrál nejtěžší ragbyový zápas života, nejspíš proti tý-

mu obzvlášť útočných goril. „Jau!“ postěžoval si, zatímco si mnul paže i nohy a zjišťoval, že má na krku a rukách odřeniny od provazu. S tichým zasténáním si protáhl záda a vzhlédl vzhůru, aby se pokusil rozeznat, odkud spadl. Nejzvláštnější bylo, že na dobu od začátku pádu, kdy se málem zalkl zběsilým prouděním vzduchu, do chvíle, kdy ho probudil Bartleby šimráním na kotníku, neměl skoro žádné vzpomínky.

„Kde to kruci jsem?“ zopakoval několikrát. Zůstával stát v prohlubni a po chvilce rozeznal několik oblastí velice matné záře. Přestože netušil, co je způsobuje, narušení naprosté temnoty mu alespoň trochu zvedlo náladu. Když se jeho oči ještě lépe přizpůsobily okolní tmě, dokázal rozeznat prchavý obrys kocoura, který ho obcházel jako lovící jaguár.

„Elliott!“ zavolal. „Jsi tam, Elliott?“

Všiml si, že zleva se vrací ozvěna, zatímco zprava neslyšel vůbec nic. Vykřikl ještě několikrát a pokaždé chvíli počkal na odpověď. „Elliott, slyšíš mě? Wille! Haló, Wille! Jsi tam?“ Nikdo se však neozýval.

Usoudil, že tu nemůže celý den jenom stát a křičet. Uvědomil si, že jeden ostrůvek matné záře se nachází nedaleko od něj, a rozhodl se k němu vydat. Vyštrachal se z prohlubně. Jelikož byl celý pokrytý kluzkým slizem, netroufal si vstát a raději se po houbovitém povrchu pohyboval po všech čtyřech. Cestou postřehl ještě cosi dalšího. Připadal si podivně lehký, jako kdyby ho nadnášela voda. Napadlo ho, jestli ten pocit nezískal následkem úrazu hlavy, ale napomenul se, ať se raději věnuje svému bezprostřednímu úkolu.

Chester pomaličku a opatrně lezl kupředu a natahoval prsty za světlem. Dospěl k místu, kde záře podle všeho vycházela přímo zpod jeho dlaně, a uvědomil si, že vychází z čehosi zapadlého hluboko do gumového materiálu. Vyhrnul si rukáv a zasunul ruku do důlku, aby svítící předmět vylovil. „Fuj!“ ulevil si, když vytáhl zdroj světla a ruku měl pokrytou mastnou kapalinou. Byla to styxská lucerna. Netušil, jestli patřila jemu nebo někomu z ostatních, ale na tom momentálně nezáleželo. Zvedl lucernu, aby se rozhlédl po okolí, a jeho sebedůvěra vzrostla natolik, že se rozhodl postavit na nohy.

Zjistil, že stojí na našedlém povrchu posetém důlky a pruhy, který se podobal sloní kůži. Světlo odhalilo, že se do něj zabořily i další předměty: od drobných oblázků po velké kusy horniny. Očividně dopadly do hmoty velkou rychlostí a pronikly do ní stejně jako on.

Pozvedl lucernu ještě výš a spatřil, že hmota se od něj táhne do všech stran v podobě mírně zvlněné roviny. Opatrně našlapoval, aby neztratil rovnováhu, a vrátil se ke svému důlku. Nedokázal uvěřit tomu, co vidí, a užasle se zasmál. Díval se na dokonalý obrys vlastního těla, vytlačený do povrchu hmoty. Připomnělo mu to kreslený komiks s nešťastným kojotem, který se vždycky při lovu zřítil z velké výšky a zanechal na dně kaňonu otisk. Tady se nacházela prohlubeň ve tvaru Chestera, a v jeho životní velikosti! Ten komiks už mu najednou nepřipadal tak legrační.

S nevěřícným zabručením seskočil do jámy, aby si vzal svůj batoh, což si vyžádalo nemalé úsilí. Jakmile jej uvolnil, hodil si ho na záda a vyškrábal se zase ven. Shýbl se k zabořenému provazu. „Doleva nebo doprava?“ zeptal se sám sebe a podíval se na opačné konce lana, mizející ve tmě. Náhodně vybral směr, obrnil se proti tomu, co mohl najít, a vykročil podle provazu, který cestou vytahoval z gumového povrchu.

Urazil zhruba deset metrů, když mu lano náhle vyklouzlo z prstů a on spadl na zadek. Díky poddajné hmotě si naštěstí nenatloukl, a tak hned zase vstal, aby prozkoumal konec provazu. Byl roztřepený, jako kdyby ho někdo odřízl. Přesto dokázal lano dál sledovat a brzy se dostal k hluboké prohlubni. Obešel ji a posvítil si do jejího nitra.

Rozhodně to vypadalo, že v ní někdo ležel, i když tenhle obrys nebyl tak dokonalý jako jeho. Ten, kdo sem dopadl, patrně nepřistál na zádech, ale na boku. „Wille! Elliott!“ zavolal znovu. Stále se neozývala žádná odpověď, ale náhle se opět objevil Bartleby a upřeně se na Chestera zahleděl svýma velkýma očima. „Co je? Co chceš?“ zavrčel na něj netrpělivě. Kocour se pomalu otočil opačným směrem a s tělem přikrčeným k zemi se začal plížit kupředu. „Chceš, abych šel s tebou, vid?“ zeptal se Chester, jakmile si uvědomil, že se Bartleby chová, jako by něco stopoval.

Následoval kocoura, dokud nedošli ke kolmému povrchu, ke stěně ze šedé gumové hmoty, po níž stékaly pramínky vody. „Kam

teď?“ zeptal se. Začínal mít pocit, že ho kocour vede jen tak nazdařbůh. Nechtělo se mu příliš vzdalovat od místa přistání, aby nezabloudil, ale věděl, že dřív či později se bude muset odhodlat k tomu, že se pustí do průzkumu širšího okolí.

Bartleby mířil čenichem k mezeře ve stěně a jeho hubený ohon trčel rovně za ním. Otvorem neustále stříkala sprška vody. „Mám jít dovnitř?“ zeptal se Chester a pokoušel se posvítit si dovnitř přes vodní stěnu styxskou lucernou. Bartleby místo odpovědi prošel vodou a Chester se vydal za ním.

Ocitl se v jakési jeskyni a zjistil, že Bartleby není její jediný obyvatel. Shrbeně tu seděl někdo další, obklopený pohozenými listy papíru.

„Wille!“ zalapal Chester po dechu. Téměř nedokázal promluvit radostí a úlevou, že jeho kamarád přežil děsivý pád.

Will zvedl hlavu a uvolnil prsty, které měl křečovitě sevřené kolem svítící koule. Na tvář mu dopadla její záře. Nic neříkal a hleděl na Chestera prázdným pohledem.

„Wille?“ zopakoval Chester. Polekaný přítelovým mlčením si sedl do dřepu vedle něj. „Jsi zraněný?“

Will na něj jenom dál zíral. Pak si přejel dlaní po světlých vlasech, které měl slepené olejovitou kapalinou, zašklebil se a zavřel jedno oko, jako kdyby pro něj mluvení představovalo příliš velkou námahu.

„Co se děje? Odpověz mi, Wille.“

„Jo, jsem v pořádku. Celkem vzato,“ pronesl konečně Will monotónním hlasem. „Až na to, že mě bolí hlava jako střep a nohy ještě více. A pořád mi praská v uších.“ Několikrát polkl. „To bude určitě rozdílným tlakem.“

„Mně taky,“ přikývl Chester, než mu došlo, o jak nepodstatnou věc se právě nyní jedná. „Ale jak už jsi tu dlouho, Wille?“

„Nevím,“ pokrčil Will rameny.

„Ale proč… co… ty…,“ koktal Chester překotně. „Wille, dokázali jsme to!“ vyhrkl se smíchem. „Dokázali jsme to, zatraceně!“

„Vypadá to tak,“ odtušil jeho kamarád bezvýrazně a stiskl rty do úzké čárky.

„Co je s tebou?“ vyptával se Chester.

„Nevím,“ zamumlal Will. „Nevím, co se mnou je, ani co bych měl dělat dál.“

„Jak to myslíš?“ podivil se Chester.

„Myslel jsem, že se znovu uvidím s tátou.“ Will svěsil hlavu. „Celou dobu, co se nám děly všechny ty příšernosti, mě udržovala při životě jedna věc… Doopravdy jsem věřil, že se vrátím zpátky se svým tátou.“ Zvedl umazaný kartáček na zuby s obrázkem Mickey Mouse. „Jenže tenhle sen je pryč. Táta je mrtvý a zbyl mi po něm jenom tenhle pitomý kartáček, který mi sebral…, a bláznivé čmáranice, co si psal do deníku.“

Will sáhl po jednom navlhlém papíru a přečetl větu, která na něm byla naškrábaná: „*Druhé slunce… ve středu Země?* Co to znamená?“ Ztěžka si povzdychl. „Nedává to ani smysl.“

Ztišil hlas do sotva slyšitelného šepotu.

„A Cal…“ Otřásl jím nekontrolovatelný vzlyk. „Zemřel mojí vinou. Měl jsem ho nějak zachránit. Měl jsem se vzdát Rebecce…“ Mlaskl jazykem a opravil se. „Rebeccám.“

Zvedl hlavu a upřel prázdný pohled na Chestera. „Pokaždé když zavřu oči, vidím jejich stejné obličeje, jako kdyby se mi otiskly do víček…, dva ohavné, odporné obličeje, které na mě vztekle pokřikují. Nedokážu je odtud vyhnat,“ dodal a pleskl se do čela. „Jau, to bolelo,“ zasténal. „Proč jsem to udělal?“

„Ale…,“ začal Chester.

„Můžeme to rovnou zabalit. K čemu to všechno je?“ přerušil ho Will. „Nepamatuješ si, co Rebeccy říkaly o plánu s Dominiem? Nemůžeme jim nijak zabránit, aby vypustily ten vir na Povrch, když jsme tady dole.“ Obřadně upustil kartáček s Mickey Mousem do mastné kaluže, jako kdyby topil nakreslenou postavičku, jež zdobila jeho rukojeť. „K čemu to všechno je?“ zopakoval.

Chester rychle ztrácel trpělivost. „Důležité je, že jsme tady spolu a že jsme těm děsným megerám ukázali. Jako… jako…,“ na vteřinu zaváhal, aby našel nejvhodnější přirovnání, „jako když hraješ počítačovou hru a dostaneš nový život…, chápeš, jako když můžeš hrát znovu. Dostali jsme druhou šanci, abychom se je pokusili zarazit a zachránili životy lidí na Povrchu.“ Zvedl kartáček z kaluže, oklepal

ho a vrátil ho Willovi. „Důležité je, že jsme to dokázali a pořád žijeme, proboha.“

„To je úžasný,“ zahučel Will sklesle.

„Jasně že je to úžasný!“ Chester chytil svého kamaráda za ramena a zatřásl jím. „No tak, Wille, to ty jsi nás pořád poháněl a táhl za sebou, to ty jsi byl ten praštěnec, který…,“ Chester se odmlčel, aby se ve svém rozrušení nadechl, „…který vždycky *musel* vědět, co je za dalším rohem. Vzpomínáš?“

„Nejsme snad v téhle bryndě právě kvůli tomu?“ zeptal se Will.

Chester ze sebe vyrazil něco na půli cesty mezi „hm“ a „ano“, ale vzápětí horlivě zavrtěl hlavou. „A chci, abys věděl…“ Jeho hlas se rozechvěle vytratil a on uhnul očima před kamarádovým pohledem. Mlčky si pohrával s oblázkem u špičky boty. „Wille…, já byl takový idiot!“

„Na tom teď nesejde,“ odpověděl Will.

„Ale sejde. Choval jsem se jako prvotřídní trouba… Všechno mě tak štvalo… Tys mě štval.“ Pokračoval o něco rozhodněji: „Řekl jsem spoustu věcí, které jsem tak nemyslel. A teď tě *prosím*, aby ses pustil do průzkumu okolí, a slibuju, že už si nebudu nikdy stěžovat. Omlouvám se.“

„To nic,“ zahučel Will rozpačitě.

„Jen udělej to, v čem jsi nejlepší. Najdi nějakou cestu ven,“ naléhal Chester.

„Pokusím se,“ slíbil Will.

Chester se na něj zadíval. „Spoléhám na tebe, Wille. A všichni lidé na Povrchu taky. Nezapomeň, že mám nahoře mamku s tátou. Nechci, aby chytili ten virus a zemřeli.“

„Ne, to určitě ne,“ odpověděl Will okamžitě. Chesterova zmínka o rodičích mu projasnila mozek. Will věděl, jak moc je jeho přítel miluje, a jejich osud, stejně jako osudy stovek tisíc, či dokonce milionů lidí, bude zpečetěn, pokud Styxové provedou svůj plán.

„Tak pojď, kamaráde,“ naléhal Chester a podal Willovi ruku, aby mu pomohl vstát. Společně prošli vodní stěnou na pružný povrch.

„Chestere,“ promluvil Will, který v sobě pomalu nacházel svou starou jiskru, „něco bys měl vědět.“

„Co?“

„Nevšiml sis na tomhle místě něčeho divného?“ zeptal se Will a tázavě na kamaráda pohlédl.

Chester netušil, kde by měl s výčtem podivností vůbec začít, a tak jen zavrtěl hlavou, až mu vlnité mastné vlasy narážely ze stran do obličeje, a jeden pramínek se mu dokonce zachytil v ústech. Znechuceně ho vyndal a několikrát si odplivl. „Ne, až na to, že ta hmota, do které jsme dopadli, páchne a *chutná* naprosto příšerně.“

„Hádal bych, že jsme na pořádně velké houbě,“ pokračoval Will. „Přistáli jsme na nějaké houbové římse, která vyčnívá do Průduchu. Něco takového jsem už viděl v televizi. Někde v Americe našli obrovskou houbu, která se táhla více než patnáct set kilometrů podzemím.“

„To je ono, na co jsi mě chtěl…“

„Kdepak,“ přerušil ho Will. „*Tohle* je ta zajímavá věc. Dávej pozor.“ Vyhodil zářící kouli, která mu ležela na dlani, asi pět metrů do vzduchu. Chester užasle přihlížel, jak se koule zvolna snáší zpátky do Willovy ruky. Připadalo mu, jako kdyby tu scénu sledoval ve zpomaleném záběru.

„Jak jsi to dokázal?“

„Zkus si to taky,“ řekl Will a podal kouli Chesterovi. „Ale neházej ji moc velkou silou, jinak o ni přijdeš.“

Chester poslechl a opatrně vrhl svítící předmět vzhůru. Přesto ale použil příliš velkou sílu, neboť koule vzlétla do výšky přibližně dvaceti metrů, osvětlila další houbovou římsu nad nimi a poté opět pomalu klesala zpátky, přičemž vrhala světlo na jejich pozvednuté obličeje.

„Jak…?“ zalapal Chester po dechu s vytřeštěnýma očima.

„Copak necítíš ten stav, ehm, menší tíže?“ Will musel chvilku pátrat po správných slovech. „Působí tu slabší gravitace. Odhaduji, že jen asi třetinová ve srovnání s tou, kterou vnímáme na Povrchu,“ vysvětlil a ukázal prstem vzhůru. „To je kromě toho měkkého přistání další důvod, proč z nás po dopadu nejsou placky. Jenom se pohybuj opatrně, abys nespadl z římsy a nepokračoval v letu do Průduchu.“

„Slabší gravitace,“ zopakoval Chester a snažil se vstřebat kamarádova slova. „Co to přesně znamená?“

„To znamená, že jsme museli spadnout do hodně *velké* hloubky.“

Chester se na něj nechápavě zadíval.

„Uvažoval jsi někdy o tom, co je ve středu Země?“ zeptal se ho Will.

2. kapitola

Když se Drake kradl lávovou chodbou, náhle měl dojem, že zaslechl nějaký hluk, a ztuhl. Pozorně naslouchal. „To nic," řekl si pro sebe po chvilce a odepjal z opasku lahev, aby se napil. Zamyšleně polykal vodu a hleděl do šera tunelu, zatímco v duchu probíral události u Průduchu.

Odešel ještě předtím, než starý Styx přikázal Likvidátorům, ať skočí do propasti, ale byl svědkem hrůzy, která tomu předcházela. V úkrytu na svahu nad Průduchem nemohl nijak zabránit náhlé a násilné Calově smrti. Willova mladšího bratra zastřelili styxští vojáci, když zpanikařil a vběhl do palebné linie. O pár minut později musel Drake se steinou bezmocí přihlížet, jak zahajují palbu těžké zbraně styxské divize a Elliott, Will i Chester se řítí z okraje Průduchu.

Drake prošel s Elliott v Hlubinách tolika nebezpečnými situacemi, že obvykle dokázal odhadnout, jak bude dívka za daných okolností reagovat. Ačkoliv vše vypadalo bezvýchodně, Drake v sobě stále choval nepatrnou jiskřičku naděje, že se Elliott nějak podařilo ukotvit sebe i chlapce ke stěně obrovské propasti a že nespadli až dolů. Neposlechl proto své instinkty, aby co nejrychleji zmizel z oblasti, která se jen hemžila Styxy a jejich divokými bojovými psy.

Poslouchal, jak Likvidátoři prohledávají obvod Průduchu, a doufal, že zaslechne hlášení, že vojáci našli Elliott i chlapce a vytahují je ven. Kdyby je zajali, měl by alespoň možnost je později osvobodit.

Jak ale minuty ubíhaly a pátrání kolem Průduchu zůstávalo bezvýsledné, Drakeova sklíčenost rostla. Musel připustit, že Elliott i chlapci jsou jednou provždy pryč a zahynuli při pádu do Průduchu. Jistě, existoval desítky let starý příběh o muži, který se zřítil do Průduchu a znovu se pak zázračně objevil u Důlního nádraží s historkami o fantastických zemích, které spatřil, ale Drake nikdy podobným povídačkám nevěřil. Vždy je považoval za pohádky vymyšlené Styxy, aby Kolonisté měli o čem přemýšlet. Ne, pokud šlo o něj, nikdo pád do Průduchu nepřežil.

Také si dělal stále větší starosti, že ho nakonec objeví styxští psi, takzvaní stopaři – krutá stvoření, jejichž divokost překonávala jen zdatnost při stopování kořisti. Jeho pachovou stopu dosud nenašli jen

díky oblakům dýmu z nedávné střelby. Vítr ale dým rychle rozháněl do stran, a jeho závoj tak zakrátko zmizí.

Zrovna uvažoval, že by měl odejít, když zaslechl další rozruch. Okamžitě ho napadlo, že Likvidátoři spatřili Elliott s chlapci, a rozbušilo se mu srdce. Zvedl se na lokty a vyhlédl zpoza menhiru, za nímž se schovával. Množství vojáků s odklopenými lucernami mu poskytovalo jasný výhled na důvod nenadálé aktivity.

U Průduchu zahlédl sprintující postavu s rozpaženýma rukama.

„Sára?“ zašeptal.

Rozhodně to vypadalo na Willovu matku, Sáru Jeromeovou, ačkoliv vůbec nedokázal pochopit, jak se mohla zvednout na nohy, či dokonce běžet. Její zranění byla tak vážná, že ji už považoval za mrtvou.

Když ji však zahlédl, vypadala plná života. Drake viděl, jak se řítí přes hrbolatou zemi i jak Styxové zvedají zbraně. Nikdo však nevystřelil, protože Sára s sebou přes okraj propasti smetla dvě malé postavy a všechna tři těla vzápětí zmizela z dohledu.

„To mě podržte,“ vydechl Drake, když zaslechl pronikavé výkřiky. Usoudil, že jeden musel patřit Sáře.

Po svahu se rozlehl další křik – tentokrát volání Likvidátorů – a několik metrů od jeho úkrytu produsaly kroky vojáků. Rychle se schoval za menhir. Neodolal ale pokušení znovu vyhlédnout.

Všichni vojáci v oblasti se shromáždili na místě, kde Sára skočila do propasti. Jeden Styx vystoupil na kus zdiva a štěkal na okolní vojáky rychlé pokyny. Vypadal starší než ostatní Styxové a na sobě měl obvyklý černý kabát s bílou košilí místo likvidátorské uniformy. Drake už ho dřív viděl v Kolonii – zjevně se jednalo o někoho z vrcholu styxské hierarchie, někoho velice důležitého. Se sebejistotou a výkonností někoho, kdo je zvyklý vydávat rozkazy, zorganizoval vojáky do dvou skupin. Jedna měla prohledat Průduch, druhá pročesat svahy se stopaři.

Drake si uvědomil, že mu dochází čas.

Nebylo nijak obtížné vyšplhat na vrchol svahu a potom vyrazit pryč z jeskyně. Jakmile se ocitl v lávových chodbách, postupoval obezřetně kupředu, mimo jiné i proto, že u sebe měl jen střelomety – ty nejprimitivnější střelné zbraně.

Když ale nyní dopil zbytek vody z lahve a zašrouboval víčko, neustále přemítal nad tím, co viděl u Průduchu. „Sára," pronesl nahlas, když si znovu promítl, jak s sebou smetla dva Styxe.

Vtom mu to došlo.

Ty pronikavé výkřiky vůbec nepatřily Sáře.

To ječela děvčata. Ta dvojčata! Sára se pomstila na obou Rebeccách! S vědomím, že jí zbývají jen minuty života a že její synové jsou po smrti, si vybrala dokonalý cíl pro pomstu.

To je ono!

Obětovala se, aby odstranila dvojčata. A Drake věděl, že dvojčata u sebe mají smrtící virus Dominium, protože ho ukazovala Willovi a popichovala ho jím. Rebeccy pověděly Willovi o styxském plánu vypustit virus na Površáky a naznačily, že jim úplně stačí jediná ampule viru. Podle Sáry obdrželo jedno z dvojčat čerstvě namnožený virus až po příjezdu do Hlubin. Drake by se vsadil, že ta ampule představovala jediný vzorek, který mají Styxové k dispozici. Sára se tak, patrně nevědomky, pomstila Styxům na tom nejdůležitějším místě. Zhatila jejich komplot proti Površákům.

Dokonalé!

Dosáhla přesně toho, co Drake považoval téměř za nemožné.

Zavrtěl hlavou a vydal se dlouhou lávovou chodbou. Náhle se zarazil, jako kdyby se dotkl elektrického vedení.

„Kristepane! To jsem ale pitomec!" vynadal si. Něco zcela přehlédl. Nebylo to tak dokonalé řešení, za jaké ho zprvu považoval. Sára splnila první část úkolu, ale on ho musí dokončit.

„Bunkr," zamumlal, když si uvědomil, že vzorky viru mohou být pořád přítomny v celách uprostřed obrovského betonového komplexu. Styxové testovali účinnost nakažlivých kmenů viru na několika nešťastných Kolonistech i psancích a jejich mrtvá těla mohou stále obsahovat virus. Drake si uvědomil, že to jistě vědí i Styxové a že se bude muset do Bunkru dostat jako první, aby zničil poslední zbytky Dominia.

Dal se do běhu a v hlavě se mu začal rýsovat plán akce. Cestou do Bunkru si může vyzvednout nějaké výbušniny v tajném úkrytu. Na Velké pláni budou pravděpodobně stále hlídkovat Styxové, ale

musí se dostat k celám co nejrychleji. Není čas na žádné dolaďování detailů.

V sázce bylo příliš mnoho.

Paní Burrowsová váhavě stála na chodbě ústavu Humphrey House a stále se nedokázala rozhodnout. Ta část její osobnosti, která toužila v klidu sledovat televizi, ono sobotní odpoledne neplála s obvyklou intenzitou. Věděla, že se chtěla na něco dívat, ale nedokázala si vzpomenout, o co šlo. Mírně ji to znepokojovalo – opravdu neměla ve zvyku zapomínat své oblíbené programy.

Potřásla hlavou a udělala několik šouravých kroků po zeleném navoskovaném linoleu směrem k denní místnosti s jedinou televizí v domě.

„Ne," řekla a zastavila se.

Poslouchala hlasy a ruch z různých částí domu, které k ní doléhaly s nekonečnou ozvěnou jako zvuky v plaveckém bazénu, a náhle si připadala nesnesitelně osamělá. V téhle neosobní budově se zaměstnanci a směsicí utrápených lidí na ní nikomu doopravdy nezáleží. Jistě, zaměstnanci se profesionálně zajímali o její zdraví, ale byli to pro ni cizí lidé, stejně jako ona pro ně. Brali ji jako dalšího pacienta, kterého hodlali propustit, jakmile se uzdraví, jako další postel, kterou je třeba uprázdnit pro jiného chovance.

„Ne!" Pohrozila ve vzduchu zaťatou pěstí. „Já mám na víc!" prohlásila hlasitě zrovna v okamžiku, kdy kolem ní svižně procházel nějaký zdravotník. Nevěnoval jí jediný pohled – lidé trpící samomluvou tu byli normálním jevem.

Otočila se na sešlapaných podpatcích a odšourala se chodbou pryč od denní místnosti. Cestou prohrabávala kapsu županu, aby vylovila navštívenku, kterou jí dal policista. Naposledy ho viděla před třemi dny a už bylo na čase slyšet od něj nějaké závěry. Došla k telefonní budce a svírala v prstech tenkou kartičku s levným potiskem. „Detektiv inspektor Rob Blakemore," zahučela.

Na vteřinu jí myšlenky zabloudily k neznámé ženě, která ji před pár měsíci přišla navštívit. Předstírala, že pracuje u sociální správy, ale paní Burrowsová prohlédla její hru a domyslela si, o koho se ve skutečnosti jedná. Ta žena byla Willova biologická matka a obvinila

Willa z vraždy svého bratra. Paní Burrowsové však nedělalo starost toto dosti nepravděpodobné tvrzení. Zaujaly ji jiné dvě věci. Nechápala, proč ta žena svou návštěvu tak dlouho odkládala, proč se objevila až poté, co se Will někam ztratil. A navíc musela chtě nechtě uznat, že na ni zapůsobila vášeň, která z té ženy vyzařovala. Popsat ji jako zarputile odhodlanou by bylo zcela nedostatečné.

Nakonec právě tato návštěva vytrhla paní Burrowsovou z jejího bezpečného, líně plynoucího světa jako poryv chladného větru přicházející z neznámé země. Během krátkého setkání s Willovou biologickou matkou zahlédla paní Burrowsová protiklad vlastního života prožívaného pouze zprostředkovaně skrze televizní obrazovku, zahlédla cosi skutečného, bezprostředního a neodolatelného.

Zasunula do automatu telefonní kartu a vytočila číslo.

Byl právě víkend, a tak nebylo divu, že inspektor Blakemore nesedí ve své kanceláři. Paní Burrowsová přesto nechala dlouhý a nepříliš souvislý vzkaz u nebohé dívky, která měla tu smůlu, že zvedla sluchátko.

„Highfieldská policejní stanice. Jak vám mohu po…?“

„Ano, tady je Celia Burrowsová a inspektor Blakemore říkal, že se mi v pátek ozve, ale neozval se, takže chci, aby mi v každém případě zatelefonoval v pondělí, protože říkal, že si prohlédne nahrávku z kamerového systému, kterou si vzal s sebou, a pokusí se vytisknout alespoň trochu slušnou fotografii té ženy, ze které potom policejní malíř vytvoří její portrét, aby ho mohl inspektor rozeslat na další stanice s tím, že ji snad někdo bude schopný identifikovat, a taky si chtěl promyslet zprávu pro média, a jak by mohlo pomoct zveřejnění celé záležitosti, a jestli vám to na začátku uniklo, jmenuju se Celia Burrowsová. Na shledanou.“

Paní Burrowsová se během celého proslovu skoro ani nenadechla, nedala dívce příležitost k odpovědi a praštila sluchátkem do vidlice. „Dobrá,“ poblahopřála sama sobě a sáhla pro kartu. Na poslední chvíli se ale zarazila, zamyslela se a vytočila ještě sestřino číslo.

„Zvoní!“ podivila se paní Burrowsová. Už to samo o sobě představovalo pokrok, protože toto číslo zůstávalo několik měsíců nedostupné, což patrně znamenalo, že její sestra opět nezaplatila účet za telefon.

Telefon stále vyzváněl, ale nikdo se neozýval.

„Zvedni to, Jean, zvedni to!“ vykřikla paní Burrowsová do sluchátka. „Kde js…“

„Haló,“ ozval se mrzutý hlas. „Kdo tam?“

„Jean?“ zeptala se paní Burrowsová.

„Žádnou Jane neznám. Máte špatný číslo,“ řekla tetička Jean. Paní Burrowsová zaslechla křupavé přežvykování, jako kdyby její sestra právě jedla topinku.

„Poslouchej, tady je C…“

„Je mi jedno, co prodáváte. Já nic nepotřebuju!“

„Neee!“ zaječela paní Burrowsová, když jí sestra zavěsila telefon. Oddálila sluchátko od ucha a vztekle se na něj obořila: „Ty pitomá náno!“ Zrovna se chystala vytočit číslo znovu, když si všimla hubené postavy vrchní sestry, která spěchala chodbou.

Zavěsila, vytáhla kartu a zastoupila šedovlasé ženě cestu. Bez přemýšlení se rozhodla, co musí udělat.

„Odcházím.“

„Ach, ano? A pročpak?“ zeptala se sestra. „Kvůli smrti paní L.?“

Paní Burrowsová pro jednou ztratila řeč. Otevřela ústa, ale nepromluvila, protože si vzpomněla na pacientku, co chytila ten záhadný virus, který se prohnal celou zemí a vzápětí i zbytkem světa. Zatímco většina lidí ulehla na týden či dva s obtížnými infekcemi očí a úst, u paní L. virus nějak pronikl do mozku a způsobil její smrt.

„Ano, předpokládám, že to je jeden z důvodů,“ připustila. „Když tak náhle zemřela, uvědomila jsem si, jak hodnotný je lidský život a kolik mi z něj uniká,“ řekla nakonec.

Sestra účastně naklonila hlavu ke straně.

„A po všech těch měsících, kdy nemám žádné nové zprávy o manželovi ani synovi, jsem zapomněla, že zbývá ještě jeden člen rodiny – moje dcera Rebecca,“ pokračovala paní Burrowsová. „Víte, je u mé sestry a já jsem s ní měsíce ani nepromluvila. Mám pocit, že bych měla být s ní. Nejspíš mě potřebuje.“

„Rozumím, Celie.“ Sestra přikývla, usmála se na ni a upravila si šedé vlasy, které měla pevně stažené do dokonalého drdolu.

Paní Burrowsová jí úsměv oplatila. Vrchní sestra nepotřebovala vědět nic o tom, že její pacientka ani náhodou nehodlala nechat pátrání po zmizelém manželovi a synovi jen na policii. Pevně věřila, že ta neznámá žena, která ji přišla navštívit, je klíčem ke všem těm záhadným událostem, a možná dokonce Willa unesla. Policisté paní Burrowsové opakovali, že „na případu pracují“ a „dělají vše, co je v jejich silách“, ale ona se rozhodla zahájit vlastní pátrání, což nebylo možné tady, kde měla po ruce jen jediný veřejný telefon.

„Víte, že bych vám měla doporučit, abyste si před odchodem promluvila se svým terapeutem, ale…,“ řekla sestra s pohledem na hodinky, „ten tu bude až v pondělí a vidím na vás, že jste se rozhodla. Hned vám připravím propouštěcí dokumenty, abyste je mohla podepsat.“ Vykročila chodbou ke své kanceláři, ale ještě se zastavila. „Musím říct, že mi budou chybět naše rozhovory, Celie.“

„Mně taky,“ odpověděla paní Burrowsová. „Třeba se jednoho dne vrátím.“

„Pro vaše dobro doufám, že ne,“ řekla sestra a pokračovala v cestě.

„Musíme najít Elliott,“ připomněl Chester a udělal několik váhavých kroků.

„Počkej chvilku.“ Will začal zvedat paži a zaúpěl bolestí.

„Co je?“ zeptal se Chester.

„Moje ruce a ramena,“ postěžoval si Will. „Všechno mě bolí jako čert.“

„To mi povídej,“ zabručel Chester, zatímco se jeho kamarádovi podařilo s dalším tlumeným zasténáním zvednout ruku ke krku.

„Chci vědět, jestli to pořád funguje.“ Will začal rozplétat zařízení pro noční vidění, které se mu během pádu zamotalo kolem krku.

„Drakeovo kukátko?“ otázal se Chester.

„Drake!“ zalapal Will po dechu a znehybněl. „Pamatuješ, co říkaly Rebeccy? Myslíš, že tentokrát mluvily pravdu?“

„V čem? Že to nebyl on, koho jsi zastřelil?“ zeptal se Chester váhavě. O střílení na Velké pláni se před Willem zmínil poprvé a cítil se z toho nesvůj.

„Chestere, ať už Likvidátoři mučili kohokoliv, opravdu si myslím, že jsem ho minul.“

„Hm,“ ozval se Chester, zatímco Will zamyšleně vraštil čelo.

„Kdyby Styxové chytili nebo zabili Drakea, Rebeccy by mi to určitě daly sežrat,“ uvažoval Will.

Chester nepatrně pokrčil rameny. „Třeba jim neunikl. Možná to byla jenom další z jejich podlých lží.“

„Ne, to bych neřekl.“ Willovi se rozjasnily oči novou nadějí. „Co by z takové lži měly?“ Podíval se na Chestera. „Jestli Drake přežil jejich útok… a nějak utekl Likvidátorům, zajímalo by mě, kde je teď.“

„Možná se schoval někde na Velké pláni?“ nadhodil Chester.

„Nebo se vydal na Povrch. Neptej se mě, proč si to myslím, ale mám pocit, že může jít na Povrch, kdykoliv se mu zachce.“

„No, ať už je kdekoliv, pomoc by se nám fakticky hodila,“ povzdychl si Chester a rozhlédl se po okolní temnotě. „Přál bych si, aby byl s námi tady dole.“

„To bych nikomu nepřál,“ prohlásil Will s plnou vážností a hekl námahou, když si zvedal Drakeovo kukátko před obličej. Navlékl si pásku přes čelo, upevnil ji a sklopil čočku přímo před pravé oko. Zjistil, že se mu při pádu vytrhl kabel z malé krabičky v kapse kalhot, a před zapnutím přístroje nejprve kabel opět zasunul do správné zdířky. „Zatím to vypadá nadějně,“ vydechl, když čočka začala žhnout tlumeným oranžovým světlem.

Zavřel levé oko a nahlédl do kukátka. Počkal, až se obraz ustálí a usadí. „Myslím, že je to v pořádku…, jo, funguje to… v pohodě,“ oznámil Chesterovi a zvedl se na nohy. Čočka mu odhalila celou rozlohu houbové římsy, která jako by se koupala v pomerančové záři.

„Páni, Chestere, vypadáš fakt divně,“ zachechtal se, když si prohlédl naoranžovělého kamaráda. „Vypadáš jako středně potlučený grep… s afrem na hlavě!“

„O mě se nestarej,“ odsekl Chester netrpělivě. „Pověz mi, co vidíš.“

„No, jsme na docela velké plošině,“ sděloval mu Will. „Vypadá to tu trochu jako…,“ zaváhal a hledal vhodné přirovnání, „jako kdy-

bychom přistáli na pláži těsně po opadnutí přílivu. Povrch je docela hladký, ale s několika dunami.“

Stáli na zvlněné římse velké asi jako dvě fotbalová hřiště, ačkoliv se dalo jen obtížně odhadnout, jak daleko vlastně plošina sahá.

O kousek dál si Will všiml velkého balvanu a několika dlouhými kroky na něj vyskočil. Vzhledem ke snížené gravitaci nemusel vyvíjet žádné větší úsilí.

„Ano, myslím, že vidím okraj…, je asi tak pětatřicet metrů od nás.“ Ze svého vyvýšeného místa dokázal rozeznat, kde končí tělo houby. Díky čočce ale dohlédl mnohem dál, do obrovské prázdnoty samotného Průduchu. Dokonce rozeznal protější hrbolatou stěnu, která se leskla, jako kdyby po ní stékala voda. „Páni, Chestere, zřítili jsme se do pořádné díry!“ zašeptal. Ten pohled mu připomněl rozměry Průduchu a napadlo ho, že podobné pocity musí v lidech vzbuzovat výhled na masiv Mount Everestu okénkem letadla.

Pak obrátil svou pozornost vzhůru. „Hádám, že kousek nad námi je další římsa.“ Chester s přimhouřenýma očima hleděl stejným směrem jako jeho kamarád, ale jeho zrak nedokázal proniknout hutným příkrovem temnoty, která zahalovala všechno kolem. „Není tak velká jako naše,“ pokračoval Will, „a jsou v ní díry.“ Přemítal, jestli ty otvory nevznikly při dopadu kamenů a balvanů z okraje Průduchu.

„Ještě něco?“ zeptal se Chester.

„Moment,“ řekl Will a naklonil hlavu, aby lépe viděl.

„Tak co?“ naléhal Chester. „Co vid…?“

„Zmlkni na chvilku, jo?“ napomenul ho nepřítomně Will, jehož pozornost zaujalo několik pravidelných předmětů, které rozhodně nemohly vzniknout přírodní cestou, a to ani zde hluboko v podzemí, které ho nepřestávalo překvapovat. Ty předměty sem jednoduše nezapadaly. „Tamhle nahoře je něco divného,“ řekl rychle a ukázal. „Tamhle, přímo na kraji plošiny.“

„Kde?“ zeptal se Chester.

Uplynulo několik vteřin, během nichž obraz v čočce zrnil a poskakoval, než se opět ustálil. „Ano, je jich tam hned několik. Vypadají jako…“ Nejistě zmlkl.

„Jako co?“ pobídl ho Chester.

„Z toho, co vidím, by to mohly být *sítě* v nějakých rámech," řekl Will. „Což znamená, že tady dole nemusíme být sami," dodal. „I když jsme se zřítili tak hluboko."

Chester chvíli vstřebával novou informaci a potom vyhrkl: „Myslíš, že tu jsou Styxové?" Polekal se, že jim zase hrozí bezprostřední nebezpečí.

„Nevím, ale tamhle je…," Willův hlas se postupně vytratil.

„Co?" zeptal se Chester.

Když Will konečně znovu promluvil, Chester měl co dělat, aby ho slyšel. „Myslím, že v jedné síti leží tělo," zašeptal.

Chester dokázal odhadnout, co jeho kamaráda napadlo, a tak jen mlčky sledoval, jak se Will roztřásl.

„Ach bože, myslím, že je to Cal," řekl Will a s hrůzou hleděl na tělo v síti, kterou Chester nemohl bez čočky vidět.

„Ehm, Wille," promluvil opatrně Chester.

„Ano?"

„Třeba to není Cal, mohla by to být i Elliott."

„Mohla, ale to tělo vypadá jako Cal," odpověděl Will zajíkavě.

„V každém případě musíme najít posledního z naší čtveřice. Jestli to není Elliott, třeba je pořád…," Chester spolkl poslední slovo, ale Will dobře věděl, co má jeho přítel na mysli.

„*Naživu*," doplnil. Otočil se čelem k Chesterovi a chvíli přerývaně oddechoval. „Bože, poslechni si, jak mluvíme. Bavíme se o životě a smrti jako o známkách z nějaký pitomý písemky nebo tak něco. Už nám to všecko leze na mozek."

Chester se ho pokusil přerušit, ale Will se nedal zastavit.

„V té síti zřejmě leží můj bratr a je mrtvý. Můj táta, strýček Tam, babička Macaulayová…, ti všichni jsou taky po smrti. Všichni kolem nás umírají. A my pokračujeme dál, jako kdyby se nechumelilo. Co se z nás stalo?"

Chester už toho měl dost a obořil se na Willa.

„S tím momentálně nemůžeme nic udělat! Kdyby nás dostaly do těch svých špinavých pracek Rebeccy, byli bysme mrtví i *my* a nemohli bysme vést tyhle jalový debaty!" Chesterův zvýšený hlas se rozléhal po okolí a Will polekaně sledoval, jak se jeho kamarád zlo-

bí. „Tak koukej slézt z toho šutru a pomoz mi najít tu holku, která by nás odtud mohla dostat!“

Will několik vteřin mlčky přemýšlel a nakonec seskočil dolů. „Máš pravdu,“ přikývl. „Jako obvykle,“ dodal.

Vydali se přes houbovou římsu. Vyhlídka, že možná opravdu najdou Elliott, ale nikoliv živou, je naplňovala zlou předtuchou.

„Tady jsem dopadl já,“ poznamenal Chester a ukázal k prohlubni v mazlavé hmotě. Sedl si do dřepu a začal vytahovat lano, které by je mělo dovést k Elliott, pokud se při dopadu nepřetrhlo. Oba se zdráhavě vydali podél provazu a zanedlouho skutečně narazili na její tělo, které přistálo na boku stejně jako Will a zanořilo se hluboko do houbového pletiva.

„Má obličej zabořený do té hmoty,“ vyděsil se Chester. Klekl si a pokoušel se jí otočit hlavu, aby neměla zakrytá ústa a nos. „Rychle! Třeba nemůže dýchat!“

„Je…?“ zeptal se Will z druhé strany Elliottina těla.

„Nevím,“ odpověděl Chester. „Pomoz mi s ní ven!“

Začal ji zvedat za ramena a Will ji chytil za jednu nohu. S hlasitým mlasknutím ji vyprostili z povrchu římsy.

„Pane na nebi!“ vyjekl Chester, jakmile si všiml, v jakém stavu je Elliottina paže. Zřejmě při pádu nechtěla pustit svou zbraň, což pro ni mělo během tvrdého přistání velice špatné důsledky. Řemínek pušky měla omotaný kolem hrozivě zkrouceného předloktí. „Ta ruka vypadá strašně.“

„Rozhodně je zlomená,“ souhlasil Will sklesle, zatímco očišťoval Elliottin obličej od zbytků houbové hmoty. „Ale žije. Pořád dýchá,“ oznámil Chesterovi, který stále nedokázal odvrátit zrak od těžce poraněné paže.

Will se přesunul k Elliottině druhému boku, odstrčil Chestera stranou a opatrně odmotal řemínek pušky z jejího předloktí.

„Dávej pozor,“ nabádal ho Chester chraptivě.

Will mu podal pušku, odvázal provaz z Elliottina pasu a sundal jí ze zad batoh, přičemž jí nejprve vyvlékl z popruhu zdravou paži. „Odneseme ji dovnitř,“ řekl, zvedl dívku a vykročil s ní k jeskyni.

Položili ji na vrstvu náhradního oblečení. Dýchala pravidelně, ale zůstávala v bezvědomí.

„Co budeme dělat?“ zeptal se Chester a nepřestával si prohlížet její zdeformovanou ruku.

„Nevím. Asi počkáme, až se vzbudí,“ odvětil Will, pokrčil rameny a povzdechl si. „Jdu se postarat o Cala,“ prohlásil náhle.

„Wille, proč ho nenecháš?“ obrátil se k němu Chester. „Teď už pro něj nemůžeš nic udělat.“

„To nejde. Je to můj bratr,“ řekl Will a vyšel z jeskyně.

Chvíli obcházel po okolí a prohlížel si římsu nad sebou, dokud v ní nenašel jeden z větších otvorů. Pak pokrčil kolena a odrazil se. Za jiných okolností by ho skutečnost, že se řítí vzduchem, jako kdyby ho vystřelili z děla, naplnila úžasem, ale nyní jí věnoval jen zběžnou pozornost. To, co se chystal udělat, vytěsňovalo z jeho mysli všechno ostatní.

Když proletěl otvorem v římse, uvědomil si, že přehnal sílu odrazu a setrvačnost ho unáší příliš rychle. Jeho dráha ho nesla vysoko nad římsu.

„Jééééj!“ vykřikl poplašeně a začal zběsile máchat rukama ve snaze snést se zase dolů.

Konečně dosáhl nejvyššího bodu své dráhy a začal opět klesat. Spatřil, že míří přímo na shluk jakýchsi stožárovitých útvarů, které zpříma čněly z povrchu houby. Silné stonky byly vysoké šest až sedm metrů a zakončené něčím, co připomínalo kopací míč. Vnitřní hlas z nějaké odlehlé části mozku ho ochotně informoval, že jde o plodnice. Will si ze školy pamatoval, že tyto orgány mají něco společného s rozmnožováním hub. Teď ale nebyl čas nad tím hloubat. Jakmile vletěl do jejich středu, zoufale chňapl po gumových stoncích. Ačkoliv se buď zlomily, nebo se z jejich vrcholků uvolnily koule a rozletěly se do všech stran, alespoň pomohly zpomalit jeho pád.

Když se mu v rukách přelomil poslední stonek, konečně se dotkl povrchu římsy. Nijak si tím ale nepolepšil, dál klouzal po kolenou přes mastnou hmotu směrem k okraji. Kolem už nebyly žádné plodnice, kterých by se mohl chytit, a tak se vrhl na břicho a zaryl do povrchu houby prsty i špičky bot. Zavyl, protože už v duchu viděl, jak sjíždí po mírně svažité plošině přímo do Průduchu, ale na poslední chvíli se mu podařilo pádu zabránit.

„Páni, to bylo o fous,“ vydechl a zůstával ležet bez hnutí. Nepřeháněl. Hlava mu vyčnívala přes okraj římsy, takže jasně viděl plošinu pod sebou.

Vzdálil se od okraje a chvilku jen tak ležel. „Musím se vzchopit,“ řekl si nakonec a vyškrábal se na nohy. Velice opatrně došel k rámům se sítěmi. Po poslední zkušenosti rozhodně nehodlal dělat žádné zbrklé pohyby.

Rámy tvořily jednoduché obdélníky zhruba o velikosti fotbalových branek a byly vyrobeny z něčeho, co připomínalo asi deset centimetrů tlusté kmeny mladých stromů, pevně svázané v rozích. Jestli šlo opravdu o dřevo – Will si tím nemohl být jistý – bylo na povrchu zčernalé a zuhelnatělé, jako kdyby kmeny spálil oheň. Síť napnutá mezi rámy vznikla z volně spletených provazů, na dotyk tvrdých a vláknitých, takže Will odhadoval, že jsou vytvořeny z pletiva nějaké rostliny či snad přímo z té obří houby. Cestou k sítím si všiml, že mnohé jsou protržené, ale ta, v níž se zachytilo Calovo tělo, vypadala dostatečně pevná.

Will se zastavil před bratrovým tělem a přiměl se na něj podívat. Pak ale rychle odvrátil zrak. Nervózně se kousal do rtu a uvažoval, jestli by se neměl jednoduše vrátit k Chesterovi. Skutečnost nemohl nijak změnit. Mohl by to tělo prostě nechat tam, kde je.

Slyšel Tamův dunivý hlas tak zřetelně, jako kdyby strýček stál těsně vedle něj. „Bratři, cha, bratři a moji synovci.“ Tam pronesl ta slova, když se Will s Calem po mnohaletém odloučení znovu setkali v domě rodiny Jeromeových v Kolonii.

A předtím než Tam obětoval vlastní život, aby on s Calem mohli uniknout z Věčného města, mu slíbil, že se postará o Cala.

„Je mi to moc líto, Tame,“ řekl Will nahlas. „Nedokázal jsem to splnit. Já… zklamal jsem tě.“

„Udělal jsi, co jsi mohl, chlapče. Nic víc udělat nešlo,“ ozval se chraptivý hlas strýčka Tama. I když Will věděl, že ten hlas je jen výplodem jeho bujné fantazie, trochu ho přece jen utěšil.

Přesto nevykročil ke Calovu tělu a váhal, jestli ho nemá nechat na místě.

„Ne, to nejde. Nebylo by to správné,“ řekl si nakonec. S povzdechem se přiblížil k síti a začal zkoušet, zda rám unese jeho váhu.

Jakmile se do něj opřel botou, rám trochu zavrzal, ale zdálo se, že je v houbě pevně ukotvený. Spustil se na všechny čtyři a opatrně se přesunoval po síti. Cal ležel v jednom ze vzdálenějších rohů. Vláknité provazce se prohýbaly pod jeho váhou a Will zpomalil. Nebyl to příjemný pocit, neboť rám vyčníval dost daleko nad propast. Snažil se uklidnit tím, že kdyby síť povolila, jen by spadl zpátky na spodní římsu. Pokud by tedy měl štěstí.

Zvolna se blížil k bratrovu tělu. Cal spočíval na břiše. Will byl rád, že je ušetřen pohledu do jeho tváře. Chlapec měl kolem pasu dosud omotaný provaz a Will ho uchopil za volný konec. Rychlá prohlídka odhalila, že se lano přetrhlo. Ve snaze příliš si nepřipouštět skutečnost, že se nachází pouhých několik centimetrů od mrtvoly svého bratra, se Will snažil poskládat dohromady, co se asi seběhlo. Calovo tělo se podle všeho zachytilo v síti a ostatní – on, Chester a Elliott – se zhoupli ke spodní římse. Cal zafungoval jako kotva a bylo klidně možné, že jim všem zachránil život, když jim zabránil v dalším pádu.

Will držel v ruce přetržený konec provazu a netušil, co by měl udělat dál. Bratrova hlava a nohy trčely v podivných úhlech vzhledem k trupu a celé jeho tělo se zdálo neskutečně drobné, jako polámaná loutka. Will se k němu natáhl a jemně se špičkou jediného prstu dotkl kůže na bratrově předloktí. Hned ruku zase rychle stáhl. Calova paže byla chladná a ztuhlá, úplně jiná než za jeho života.

Willovi se v hlavě promítaly živé výjevy ze společných chvil jako scény z nějakého filmu, které byly náhodně poslepovány dohromady. Vzpomněl si na bratrův smích, když z oken ložnice sledovali zuřící bouři. Následovala záplava dalších vzpomínek z měsíců strávených v Kolonii, včetně okamžiku, kdy Cal vyzvedl Willa ze šatlavy, aby ho odvedl domů k rodině, o jejíž existenci Will do té doby neměl ani tušení.

„Všechny jsem je zklamal," procedil Will chraplavě mezi pevně stisknutými zuby. „Strýčka Tama, babičku Macaulayovou, a dokonce i svou skutečnou matku," zašeptal, když si vzpomněl, jak museli opustit smrtelně zraněnou Sáru v chodbě s kvílejícím průvanem. „A teď tebe, Cale," dodal směrem k tělu, které se jemně pohupovalo v poryvech vánku. Willa přemohl žal a z očí mu vytryskly slzy.

„Promiň, Cale,“ vzlykal. Zaslechl tiché zaskučení, několikrát zamrkal a podíval se na spodní římsu, odkud na něj svítily Bartlebyho oči jako dva naleštěné měděné talíře. Kocour se díval přímo na něj. Will nebyl ve svém truchlení nad bratrovou smrtí sám.

Co *budu dělat?* pomyslel si Will a pak si zopakoval tu otázku nahlas.

„Pověz mi, co mám dělat, Tame?“ Tentokrát mu jeho představivost sice neposkytla žádnou odpověď, ale instinktivně věděl, jak by se jeho strýček zachoval za podobných okolností. Musel teď jednat prakticky, stejně jako Tam, i když šlo o tu poslední věc, do které se měl chuť pustit. „Zkontrolovat, jestli u sebe nemá něco, co by se nám hodilo,“ zamručel Will a začal opatrně prohledávat Calovo tělo, aniž by s ním hýbal. Našel chlapcův kapesní nůž, pytlík arašídů a pár zářících koulí. V jedné kapse objevil nerozbalenou, ale zprohýbanou čokoládovou tyčinku. Podle toho, jak se roztekla, bylo zjevné, že ji Cal s sebou nosil dost dlouhou dobu.

„Moje nejoblíbenější! Cale, tys ji přede mnou zatajil!“ řekl Will a přes svůj zármutek se musel usmát.

Uložil si tyčinku do kapsy, a aby nemusel otáčet jeho tělo, přeřízl popruh lahve na vodu, kterou měl Cal přes rameno. Pak popruh opět svázal, aby se mu lahev lépe nesla. Nakonec rozepnul ramenní popruhy Calova batohu. Všiml si, že v batohu jsou nějaké díry. Plátno narušovala řada drobných otvorů, a když se jednoho z nich dotkl, s úlekem si uvědomil, že má ruce pokryté lepkavou tmavou tekutinou. Byla to Calova krev. Rychle si otřel ruce do kalhot. To stačilo – dál už s prohlídkou těla pokračovat nemohl.

Nějakou dobu ještě u Cala zůstal a jen na něj mlčky hleděl. Každou chvíli středem Průduchu se svištěním proletěla sprška uvolněných kamenů nebo náhlé přívaly vody proměnlivých tvarů, jiskřících jako padající hvězdy. Až na tato občasná vyrušení kolem panovalo naprosté ticho a klid.

Náhle se za ním na římse ozvalo žuchnutí a celá plošina včetně sítě se zachvěla. „Co to sakra bylo? Kámen?“ vykřikl Will a neklidně se ohlédl. Rychle usoudil, že do houby narazil dosti těžký objekt a síla nárazu otřásla celou římsou. Tato událost ho přiměla k tomu, aby se dal opět do pohybu. Nebylo vhodné tu dál otálet. Tehdy se také

rozhodl, co udělá. Chytil se sítě oběma rukama a nohama dostrkal Calovo tělo k okraji rámu.

Podíval se do Průduchu a při představě, jak se řítí dolů, se zachvěl. Potom se ohlédl na Calovo tělo. „Nikdy jsi neměl rád výšky, viď?“ zašeptal.

Zhluboka se nadechl a zvolal: „Sbohem, Cale!“ Mocně zabral oběma nohama, vysunul bratrovo tělo přes okraj rámu a sledoval, jak zvolna letí do středu bezedné propasti. Podobně jako při pohřbu do vesmírného prostoru se ve slabém gravitačním poli pomalu otáčelo a kolem něj vlál přetržený konec provazu. Po určité době se naklonilo směrem dolů a pak už se řítilo stále hlouběji, měnilo se v nepatrnou tečku, až je nakonec spolkla temnota. „Sbohem, Cale,“ zavolal Will ještě jednou, ale jeho hlas se rovněž ztrácel v obrovském Průduchu, takže k němu sotva dolehla ozvěna od protější stěny. Bartleby ze sebe vydal hlasité a žalostné mňouknutí, jako kdyby chápal, že jeho pán je na cestě k místu posledního odpočinku.

Willa zaplavily bezútěšné pocity zoufalství a ztráty. Otočil se, vydal se zpátky k houbové římse a Calův batoh táhl za sebou. Najednou znehybněl.

Zavřel oči a přitiskl si dlaň k čelu, jako kdyby ho přepadla nečekaná bolest. Bylo to však něco jiného.

„Ne, buď zticha!“ zalapal po dechu. „To ne!“

Jakýsi vnitřní hlas mu našeptával, že by měl následovat svého bratra a také skočit přes okraj sítě. Napřed si myslel, že ten hlas pramení z provinilosti za Calovu smrt – z pomyšlení, že snad mohl Cala zachránit, kdyby se byl zachoval jinak. Také ho napadlo, že náhle dostal strach z výšek, kterým trpíval Cal. Brzy ale pochopil, že to nejsou ty správné příčiny jeho pocitu. Vnitřní hlas se změnil v nutkání tak mocné, že mu Will dokázal odolávat jen s vypětím veškerých sil.

Jako by se vznášel mimo své tělo a klidně je pozoroval. Živě si představoval, jak skáče dolů. Jako kdyby z hlediska nezúčastněného pozorovatele, zbaveného veškerých pocitů, dávalo dokonalý smysl vrhnout se do propasti. Tím by se vše vyřešilo a jednou provždy by skončila veškerá nejistota a série katastrof. Will setrvával nehybně na síti, bojoval s vnitřním hlasem a snažil se jej přehlušit.

„Přestaň, ty hlupáku!“ procedil prosebně mezi sevřenými rty. Netušil, co se s ním děje. V hlavě mu zuřila lítá bitva a třásl se po celém těle. Potřeba skočit získávala vládu nad jeho končetinami a pomalu ale jistě jej otáčela zpátky k Průduchu. Přesto se stále nevzdával a držel ruce pevně zaťaté. Svíral jimi síť s takovou silou, až ho bolely, ale nehýbal se z místa. Zřejmě se dokázal proti neodbytnému nutkání alespoň trochu bránit.

„Pro Kristovy rány!“ zaječel na sebe a roztřásl se ještě více. Vzpomněl si na Chestera, který na něj čekal dole. Ať už to bylo kvůli myšlence na něj, anebo proto, že nakonec vyhrál zuřivou bitvu ve vlastní hlavě, najednou zjistil, že jeho končetiny znovu reagují na všechny pokyny. Uvolnil sevření rukou a s horečným spěchem dolezl zpět k římse v obavě, že jeho vítězství je jen dočasné.

Urazil značnou vzdálenost po všech čtyřech, než si troufl opatrně se postavit. Zaléval ho studený pot a ochromovala ho hrůza. Nechápal, co to do něj vjelo. Ještě nikdy ho nepřepadla podobně iracionální touha – nutkání spáchat sebevraždu.

Chester zatím v jeskyni u spodní římsy otíral Elliottin obličej jednou z náhradních košil. Když jí navlhčil rty trochou vody, cosi zamumlala. Chester málem upustil lahev. Elliott měla pootevřené oči a pokoušela se promluvit.

„Elliott,“ zašeptal Chester a vzal ji za zdravou ruku. Pořád se snažila něco říct, ale její hlas zněl tak slabě, že jej skoro nebylo slyšet.

„Nemluv. Nic se nestalo, jen si potřebuješ odpočinout,“ uklidňoval ji Chester, jak uměl nejlépe, ale Elliott našpulila rty, jako by ji jeho slova podráždila. „Co je?“ zeptal se.

Vtom se jí zavřela víčka a klesla jí hlava. Opět ztratila vědomí.

V tu chvíli se oponou z padající vody vrátil do jeskyně Will.

„Elliott se na vteřinu vzbudila…, dokonce řekla pár slov,“ oznámil mu Chester.

„To je prima,“ odpověděl Will lhostejně.

„Pak zase omdlela,“ dodal Chester. Všiml si změny, která se udála s jeho přítelem. „Wille, nevypadáš dobře. Bylo to s Calem hodně zlé?“

Will se pohyboval, jako kdyby mu nezbývala vůbec žádná energie a každou chvíli se měl zhroutit k zemi.

„Elliott se dá zase do pořádku, Chestere. Má tuhý kořínek," vyhnul se Will odpovědi na otázku. „Musíme jí napravit tu ruku," řekl a zalovil v Calově batohu. Hodil Chesterovi lahev s vodou a sáček s arašídy. „Tohle radši přidej do našich zásob," požádal ho, odpotácel se ke stěně a sklouzl po ní do sedu.

Dovnitř se skrz vodopád všoural Bartleby a přejel oba chlapce zasmušilým pohledem, jako kdyby se chtěl ujistit, že ani jeden z nich není Cal. Vyklepal si ze záhybů kůže kapky vody a zamířil přímo k Willovi. Schoulil se vedle něj a svou velkou hlavu mu položil do klína. Will kocoura nepřítomně pohladil po širokém čele. Bylo to poprvé, kdy Chester viděl, že Will projevuje zvířeti nějakou náklonnost.

„Neodpověděl jsi mi," připomněl mu Chester. „Co je s Calem?"

„Postaral jsem se o něj," odpověděl Will mdle a pak s dlouhým povzdechem zavřel oči. Chester se rázem stal jediným bdícím člověkem v jeskyni.

3. kapitola

Drake zahnul za roh do jeskyně a znehybněl, když spatřil osamělého vojáka.

„Kruci!“ ulevil si tiše a opatrně se vrátil do chodby.

Podle šedozelené uniformy ve vojákovi poznal příslušníka styxské divize. Tito muži obvykle nebyli nasazováni v Hlubinách, protože jejich hlavním úkolem bylo hlídkovat na hranicích Kolonie a střežit Věčné město. Během uplynulého měsíce ale nic neprobíhalo jako obvykle, pomyslel si. Nejenže do Důlního nádraží přijížděly vlaky plné po zuby ozbrojených Likvidátorů, ale byly sem i poslány posily v podobě dvou oddílů Divize. Takové rojení Drake ještě nezažil.

Přikrčil se a obezřetně vyhlédl zpoza rohu. Voják byl k němu otočený zády a pažbu pušky opíral o zem. I když rozhodně neztělesňoval vrchol ostražitosti, bylo by příliš riskantní na něj zaútočit. Drake se zašklebil. Tohle představovalo opravdovou nepříjemnost. Jestli se bude muset vrátit a pokračovat k Velké pláni jinou lávovou chodbou, ztratí přinejmenším hodinu času.

Náhle uslyšel bručení motoru, které vyplnilo jeskyni ohlušující ozvěnou. Ještě se o kousek povysunul, aby viděl, co se děje. Za vojákem stál jeden z obrovských těžebních strojů a z řady výfuků na jeho zádi stoupaly chuchvalce dýmu, za jejichž černou clonou Drake sotva rozeznával hlouček Koprolitů. Voják očividně dohlíží na nějakou těžební operaci.

Drake věděl, že musí za každou cenu co nejrychleji zničit cely v Bunkru, než se k nim dostanou Styxové. Nezbývalo mu než se s vojákem nějak vypořádat.

Pomalu se zvedl na nohy a přižil se při stěně jeskyně. Podařilo se mu nepozorovaně dospět až k vojákovi, protože masivní stroj vydával velký hluk a voják soustředil veškerou pozornost na Koprolitu, který právě vylézal z kabiny. Srazil Styxe k zemi jediným úderem do zátylku. Okamžitě mu sebral pušku, ujistil se, že je nabitá, a pousmál se. Hned se cítil lépe, když držel v rukách pořádnou zbraň a nemusel se spoléhat na primitivní střelomety.

Přehodil si pušku přes rameno a obrátil se ke čtyřem Koprolitům, kteří stáli ve skupince nedaleko padlého styxského vojáka. Jak očekával, nedávali najevo žádný zájem o to, co právě udělal. Zůstávali zcela nehybní s výjimkou jednoho z nich, který pomalu pokyvoval hlavou, jako když větví stromu hýbá vítr. Drakea nikdy nepřestávala udivovat jejich netečnost a lhostejnost. Koprolité uměli skvěle těžit a dřeli, aby dodávali Kolonii uhlí, železnou rudu a další nezbytné suroviny. Styxové s nimi na oplátku jednali jako s otroky, házeli jim drobky v podobě přebytečného ovoce a zeleniny a dodávali jim sotva tolik zářících koulí, aby je udrželi naživu. Koprolité si koule umísťovali do očních otvorů ve svých šedivých oblecích, takže člověk vždycky přesně věděl, kam se dívají. Momentálně ani jeden z nich nehleděl na bezvědomého Likvidátora, Drakea či na obrovský stroj, do něhož se podle všeho právě chystali nasednout.

„Radši se ztraťte, hoši," vykřikl na ně Drake přes hluk motoru. „Vraťte se do své osady. Styxové pochopí, že tohle udělal nějaký psanec, a nebudou vás trestat," dodal a mávl rukou k ležícímu vojákovi. „Jděte domů!"

Otočil se ke gigantickému parnímu stroji. Mohutné zařízení s oválným trupem smontovaným ze silných plátů pevné oceli se pohybovalo po třech velkých válcích a vpředu bylo vybaveno obřím desetimetrovým kolem s diamantovými okraji, kterými se mohlo zakusovat do nejtvrdších hornin.

Zadní poklop stroje byl otevřený a Drakeovi se v hlavě vylíhl nápad. Potřeboval se rychle dostat do centra Bunkru, kde se nacházely cely s pokusnými objekty, a pěšky by mu cesta trvala dosti dlouho.

„Že bych to zkusil?" zabručel nahlas. Nikdy sice žádný takový stroj neřídil, ale viděl už jejich vnitřek a ovládání nevypadalo nijak obtížně. Tenhle navíc měl nastartovaný motor a zdál se připravený vyrazit. Styxského vojáka omráčil v okamžiku, kdy se čtyřčlenný tým Koprolitů očividně chystal vyjet.

Vydal se k poklopu, vlezl dovnitř a rozhlédl se kolem sebe. Vnitřek stroje byl vyrobený z holého, tepaného kovu, tmavého od zašlé špíny s výjimkou pravidelně používaných míst, kde se naopak blýskal jako leštěná ocel. Oči mu padly na řídicí páky a různé ukazatele.

„Za pokus to stojí,“ pronesl a zrovna chtěl zavřít poklop, když jeho okraj sevřelo několik baňatých prstů. U poklopu stál Koprolit a jeho oční reflektory svítily přímo na Drakea.

„Co je?“ vykřikl Drake.

Něco takového bylo naprosto nezvyklé. Postava vypadala v mohutném obleku s objemnými končetinami a zářícíma očima sice poněkud zlověstně, ale Drake se necítil nijak ohrožený. Vůbec mu nepřišlo na mysl, že by se na něj Koprolit chystal zaútočit. Na to je znal příliš dobře – tyto bytosti by nedokázaly nikomu ublížit. V každém případě jim během let ze všech sil pomáhal, poskytoval jim všechny přebytečné zářící koule, které se mu dostaly do rukou, a měnil je s nimi za jídlo. On i Koprolité věděli, že jde o jednostranně výhodný obchod, protože Drake ve skutečnosti potraviny nepotřeboval, zatímco Koprolité rozhodně potřebovali světlo.

Koprolit nadále svíral prsty poklop stroje a vzápětí se k němu připojil další z těchto podivných tvorů, následovaný zbylými dvěma, takže proti Drakeovi stála celá skupinka. Vykročili kupředu jako roboti, kterým kdosi vyslal ve stejnou chvíli jednotný pokyn. „Co to děláte? Tady to pro vás není bezpečné!“ vykřikl Drake, ale uhnul stranou, protože Koprolité podle všeho hodlali za každou cenu nastoupit.

Jakmile za sebou poslední Koprolit zavřel a zajistil zadní poklop, všichni zaujali svá místa. Dva se usadili po obou stranách poklopu a připoutali se pásy. Další dva přešli k přední části stroje a jeden se obrátil k Drakeovi. Drake poznal, že jde o toho, který před chvílí pokyvoval hlavou – byl o několik centimetrů vyšší než ostatní. „Neměli byste tu být. Je to moc riskantní,“ řekl, ale Koprolit položil objemnou ruku na sedadlo řidiče a otočil jej k Drakeovi, jako kdyby mu nabízel místo.

Drake zavrtěl hlavou. Něco takového se ještě nikdy nestalo. Koprolité se nikdy nevměšovali do záležitostí ostatních a udržovali téměř nábožnou neutralitu. Navíc až příliš dobře věděli, že trestem za napomáhání psanci je smrt a pravděpodobně také odveta proti celé osadě. Ti čtyři uváděli v nebezpečí svoje ženy a děti. Přesto to vypadalo, že se mu beze slova rozhodli pomoci!

Drake pokrčil rameny a sedl si na sedadlo řidiče, zatímco větší Koprolit zaujal místo vedle něj. Poslední Koprolit se posadil za něj k jakémusi navigačnímu pultu, kde měl rozprostřenou zvláštní mapu a v úrovni hlavy měl umístěno několik kompasů.

Drake váhavě přejel očima po řadě ovládacích prvků a poté šlápl na největší z pedálů. Motor zaburácel silněji, ale nic se nestalo. Koprolit vedle něj se naklonil, na pultu stlačil páčku, otočil ji a vozidlo se dalo zvolna do pohybu.

„Fajn!“ vykřikl Drake přes hluk motoru, trochu přidal plyn a zatáhl za levou řídicí páku. Stroj se začal těžkopádně otáčet. Jeho reflektory zalily část jeskyně před ním kužely světla a Drake zamířil k lávové chodbě vedoucí k Velké pláni. Přes několikacentimetrové poškrábané sklo pokryté prachem sotva viděl, kam jede, a výhled navíc omezovalo obrovské diamantové kolo připojené k přední části stroje. Několikrát se proto s vozidlem otřel o stěnu tunelu a náraz vždy trhnul jím i Koprolity.

Jakmile se vynořil z lávové chodby na Velké pláni, sešlápl plyn až k podlaze. Stroj se valil kupředu a Drakea překvapilo, jak rychle se po měsíční krajině pláně dokáže pohybovat. I přes burácení motoru slyšel, jak pod třemi válci stroje křupají drcené kameny a mění se na prach. Z pravidelných závanů silného horka na zátylku pochopil, že dva Koprolité v zadní části vozidla neustále otvírají dvířka pece a přikládají pod kotel.

Po několika kilometrech se ozvalo ostré prásknutí. Něco narazilo do čelního okna. Poté Drake uslyšel stejný zvuk znovu, jenže nyní byl zasazen vnější plášť vozidla, který se rozezněl jako tlumený zvon. Okamžitě mu došlo, že na ně někdo střílí.

V záři reflektorů zahlédl Likvidátora s pozvednutou puškou. Zasmál se: jako kdyby se komár snažil složit slona. Škubl jednou z řídicích pák a zatočil směrem k Likvidátorovi, který právě vypálil další ránu. Voják už se netvářil nijak sebevědomě, když si uvědomil, že se obrovský stroj valí přímo na něj a je nejvyšší čas utéct. Vzápětí se opravdu dal na útěk a kličkoval jako králík, aby se zachránil.

Drake ho ovšem nehodlal nechat uniknout tak snadno. Pohyboval řídicími pákami a bez námahy se držel za vojákem, který nakonec při svém horečném útěku zakopl a upadl. Drake namířil stroj

přímo na něj, ale Likvidátor se na poslední chvíli odkulil stranou. Jeho puška neměla takové štěstí a zůstala ležet na podložní hornině, slisovaná do podoby placky.

„Dneska máš šťastný den, kámo!“ zvolal Drake a pokračoval plnou rychlostí směrem k Bunkru.

O dva kilometry dál Drake poprvé zahlédl betonovou stěnu a brzy za okénkem neviděl nic jiného než silný šedý pás, který se táhl přes pláň. Ubral plyn a zastavil těsně před betonovou hradbou. Nebyl si jistý, kudy by měl pokračovat, a střelil pohledem po Koprolitovi vedle něj. Koprolit se k němu naklonil a posunul další páčku. Celý stroj se rozechvěl a obří diamantové kolo před oknem se začalo pomalu otáčet.

Chvění zesílilo natolik, že před sebou vše viděli rozmazaně. Jakmile kolo dosáhlo maximálních otáček, Koprolit ukázal na plyn. Drake pedál mírně sešlápl a vozidlo se vydalo kupředu. Kolo se dotklo betonové stěny a zuby s diamantovými špicemi se do něj hladově zakously. Do všech směrů odletovaly husté víry prachu a Drake s úžasem sledoval, jak kolo projíždí stěnou jako horký nůž máslem. Když se diamantové zuby setkaly se železnými výztužemi, vyšla najevo neuvěřitelná síla mechanizmu, který jednoduše vyrval obrovské kusy betonu a odhodil je stranou.

Trvalo pět minut, než pronikli vnější stěnou Bunkru, a následně si kolo bez potíží poradilo i s vnitřními příčkami. Pronikalo jimi, jako by byly z papíru. Jakmile Drake usoudil, že už se dostali dostatečně hluboko, navedl stroj do jedné z chodeb a zastavil. Odepjal si pásy a přešel k zadnímu poklopu. Když jej otevřel, poprvé se mohl pokochat zkázou, kterou za sebou ohromný stroj zanechal. Sloupy podpírající strop se zbortily a k zemi se zřítily velké kusy betonového stropu. Alespoň ho Styxové nemohou moci tak snadno sledovat. Obrátil se ke Koprolitům.

„Ani nevím, jak vám mám poděkovat,“ řekl.

Jeden z topičů u kotle na něj kývl. Drake nedokázal potlačit úsměv. Na Koprolita to byla výmluvná odpověď. Zasalutoval jim a vystoupil.

Zanedlouho našel chodbu s celami, na niž před časem narazili i Will s Calem. V oslnivém světle zamrkal. Na rozdíl od ostatních čás-

tí Bunkru, které po desetiletí, kdy je nikdo nepoužíval, postupně chátraly, byla místnost čistá a překvapivě bílá. Měřila přibližně deset metrů na šířku a dvacet na délku a Drake kráčel jejím středem mezi dvěma řadami dveří. Rychlé nahlédnutí do skleněných okének odhalilo, že tu nezůstal nikdo živý. V kalužích vlastních tekutin ležela rozkládající se těla. Drake potřásl hlavou. Styxové rozhodně našli to, co hledali. Pokud se dalo soudit podle těchto nebohých pokusných králíků, Dominium byl skutečně smrtící virus představující pro lidi na Povrchu reálnou hrozbu.

Drakea napadlo, že by se mohl pokusit získat z některého těla životaschopný vzorek viru pro sebe – pak by bylo možné připravit vakcínu a zhatit plán Styxů. Všechny dveře do cel však byly utěsněny silnými pruhy tmelu a Drake neviděl možnost, jak se dostat dovnitř, pokud by nechtěl některé z dveří vyhodit do povětří. A kdyby se pokusil o něco takového, nejenže by se sám nakazil, ale způsobil by i únik viru do atmosféry. Nemohl přitom zanedbat riziko, že jej vzdušné proudy zanesou až na Povrch. Zavrtěl hlavou a rychle ten nápad zavrhl. Místo toho si prohlédl laboratorní vybavení na lavici u protější stěny místnosti. Nebylo tu nic, co by připomínalo vzorky viru.

„Není čas," řekl si sám pro sebe. Dobře si uvědomoval, že se každou chvíli mohou objevit Styxové. Použil všechny výbušniny z batohu a u všech dveří rozmístil nálože. Nehodlal nic riskovat – horko následné ohnivé smrště zahubí veškeré zbývající viry a vysterilizuje celou oblast. Cely navíc budou pohřbeny pod tisíci tunami betonu a horniny.

Nastavil rozbušky a vyběhl ven. Při výbuchu už byl dost daleko, ale přesto mu síla exploze vysála všechen vzduch z plic a srazila ho k zemi. Nevadilo mu to. Cítil pouze úlevu, že se mu podařilo dosáhnout cíle. Za předpokladu, že se Sára Jeromeová postarala o jediný další vzorek Dominia, když v okamžiku smrti srazila obě Rebeccy do Průduchu, byla hrozba prozatím odvrácena. Přinejmenším do chvíle, než Styxové objeví ve Věčném městě další smrtící kmeny virů nebo dokud nevyvinou v podzemních laboratořích něco jiného.

Drake pokračoval přes Velkou pláň pěšky a cesta k Důlnímu nádraží mu zabrala necelé dva dny. Jakmile dorazil na místo, schoval se do jednoho z prázdných vagonů zhruba v polovině stojícího vlaku. Nemusel čekat dlouho. Několik vojáků Divize nastoupilo do předního vozu a vlak se supěním vyjel ze stanice. Drake měl připravenou likvidátorskou pušku pro případ, že by se někdo ze Styxů rozhodl prohledat zbytek soupravy, ale nikdo se neobjevil. To bylo z jejich strany neobvykle ledabylé.

Když vlak zastavil na nádraží v Kolonii, Drake ani nedokázal uvěřit tomu, jaké má štěstí. Přelezl postranici obřího vagonu, přikrčil se vedle kolejí a užasle zjistil, že tu vůbec nikdo nehlídá. Byla pro něj hračka proniknout do ulic Kolonie. Ve vzduchu se držel hustý černý dým, a když Drake vstoupil do rozlehlé Jižní jeskyně, naskytl se mu podivný pohled. Z jejího středu stoupaly do vzduchu široké sloupy kouře probleskující ohnivou červení, která osvětlovala skalní strop vysoko nahoře.

„Havranov," zašeptal Drake. Nebylo pochyb, že se tu odehrává něco zásadně důležitého, a on tomu musel přijít na kloub. Opatrně se připlížil o něco blíž, dokud se nedostal k samému okraji čtvrtě. Tam spatřil oddíly vojáků ze styxské Divize, mávajících hořícími pochodněmi. Viděl, jak se lidé z Havranova zoufale snažili utéct přes kordon vojáků, a slyšel jekot masakrovaných. Obyvatelé s hořícími šaty a tvářemi zčernalými od ohně se znovu a znovu pokoušeli prorazit ven, ale jakmile se některý z nich vynořil z uličky, Styxové ho brutálně srazili čepelemi kos, které třímali jako ženci sklízející obilí.

Další Styxové v dlouhých černých pláštích a bílých límcích se majestátně procházeli za řadami vojáků a vykřikovali na ně rozkazy. Probíhala systematická likvidace Havranova. Styxové po staletí dovolovali rebelům a nespokojencům z řad Kolonistů, aby v tomto soběstačném ghettu nacházeli útočiště, ale nyní se očividně rozhodli, že je na čase „vřed" vyříznout. Drake přihlížel, jak se hroutí jeden čtyřpodlažní dům. V lavině starého zdiva zahlédl lidské postavy… a nejhorší ze všeho bylo, že mezi nimi viděl i děti…, jejich drobné ručky se bezmocně zmítaly, zatímco je drtily kaskády vápencových bloků.

Nejhouževnatější z mužů, který přežil roky bídy a útrap v rukách Styxů i v Hlubinách, se ve svém úkrytu roztřásl vzlyky a z očí mu vytryskly slzy. Nelidskost toho, co právě sledoval, ho málem srazila na kolena. A nemohl dělat vůbec nic, aby učinil tomu zvěrstvu přítrž. Stál sám proti celé armádě Styxů.

Taxík se řítil ulicemi. Z reproduktorů hlaholila hudba jakési turecké rozhlasové stanice a klimatizace plnila vůz dusivým vedrem. Řidiči se dařilo opakovaně projíždět na oranžovou přesně v okamžiku, kdy se měnila v červenou, jako kdyby znal seřízení dopravní signalizace. Také se zdálo, že vůbec nevnímá přítomnost zpomalovacích pásů na ulicích, takže paní Burrowsová nadskakovala na zadním sedadle, jako kdyby jela na pádícím velbloudovi.

Pršelo, ale paní Burrowsová si přesto stáhla okénko až dolů a opřela se o dveře, aby nastavila tvář proudění vzduchu. Vychutnávala si vítr i kapky deště na obličeji a přejížděla nesoustředěným pohledem mokré chodníky. Před očima se jí míhaly náhodné linie a shluky světel, které dopadaly do kaluží z výkladů obchodů. Nemyslela na nic konkrétního, jen si užívala pocit volnosti po dlouhém pobytu v Humphrey House.

Náhle vzhlédla a překvapeně si uvědomila, kudy právě projíždějí. „Highfield?“

„Ano, dnes ulice prázdné,“ poznamenal řidič.

„Kdysi jsem tu žila,“ odpověděla, zatímco minuli křižovatku, odkud by se dostala na Broadlands Avenue a ke svému bývalému domu.

„Kdysi?“ zeptal se řidič.

„Teď už ne,“ řekla.

Prodala dům v nejpříznivějším období na trhu, a získala tak roztomilou sumičku, díky které mohla pohodlně žít. Už sice dům nevlastnila, ale přesto pocítila nečekané nutkání se na něj zajet naposledy podívat. Ačkoliv se tato kapitola jejího života uzavřela, zůstalo v ní tolik nedořešených věcí. „Už to není domov,“ zašeptala a v duchu si opakovala, že není vhodný čas na to, aby se zdržovala nostalgickou návštěvou. Musela se věnovat naléhavějším záležitostem.

Cestou po High Street hleděla na obchody, které tak dobře znala: čistírnu oděvů i trafiku, kde si kupovali noviny. Pak si všimla, že okna obchodu bratří Clarků jsou zatlučená prkny, jako kdyby zrušili svoji firmu. Staromódní prodejna zeleniny a ovoce patřila mezi nejoblíbenější obchody Rebeccy, což paní Burrowsová vždycky považovala za poněkud zvláštní, když nedaleko stál naprosto postačující supermarket, který navíc dodával potraviny až do domu. Nakonec projeli kolem muzea, kde dřív pracoval její manžel, ale paní Burrowsová rozhodně odvrátila pohled opačným směrem. Považovala tuto budovu za symbol vlastní prohry, za pomník svých nesplněných očekávání.

Vzápětí opustili Highfield a brzy dospěli ke křižovatce na severním okruhu. Na červené vedle nich zastavilo oprýskané bílé auto s nemožně hlasitou hudbou, plné omladiny, a jedním z otevřených okének se na paní Burrowsovou upřeně zahleděla jakási dívka. Byla patrně o dva nebo tři roky starší než Rebecca a vypadala unaveně. Pod očima měla tmavé kruhy a vlasy jí zplihle visely na ramena, jako kdyby potřebovaly umýt. Nespustila z paní Burrowsové útočný pohled, ani když vyplivla žvýkačku, která zasáhla dveře taxíku.

„Co ty děláš, ty špinavá prase!“ rozkatil se řidič a zahrozil dívce pěstí. Zuřivě šlápl na plyn, až motor zařval. „Já by nenechal svoje malá holka dělat taková věc!“

Dívka se stále neúspěšně snažila přimět paní Burrowsovou sklopit oči. „Já taky ne. Vždycky vím, kde je má dcera – doma v bezpečí,“ prohlásila paní Burrowsová.

„Jenže tihle lidé, oni žádný respekt,“ řekl řidič a naklonil se nad volant, aby se výhrůžně zadíval na sousední vůz. „Žádný respekt,“ zopakoval, když na semaforu naskočila zelená a on sešlápl pedál plynu k podlaze, udělal před bílým autem myšku a vítězoslavně zatroubil.

O čtyřicet minut později přejeli řeku a ocitli se několik bloků od obecních bytů, jimž vévodily tři vysoké budovy. Paní Burrowsová už si myslela, že vidí dům, kde bydlela tetička Jean, ale každá ulice jako by je odváděla dál od cíle cesty. Řidič se přestal řídit mapou a spoléhal se na paměť paní Burrowsové.

„Tohle mi připadá povědomé,“ řekla.

„Jižní Londýn. Tady všechno vypadá stejně,“ zasmál se řidič a odmítavě potřásl hlavou. „Tady já by nechtít bydlet.“

„Počkejte vteřinku – tohle si pamatuju. Teď zatočte doleva,“ radila mu paní Burrowsová. Když spatřila na budově před nimi nápis ulice *Mandela Heights*, dodala: „Ano, jsem si docela jistá, že je to tady.“ Vzápětí zabočili do slepé ulice a taxík se skřípěním brzd zastavil.

„Jsme tady,“ oznámil řidič.

Paní Burrowsová vystoupila z vozu, vzala si ze zavazadlového prostoru tašky a věnovala řidiči přehnaně štědré spropitné.

„Bůh žehnat vám a vaše rodina,“ zavolal za ní taxikář, když táhla zavazadla ke vchodu do budovy. Podívala se na řady poničených zvonků k jednotlivým bytům, ale pak si všimla, že hlavní dveře jsou stejně otevřené. Vešla dovnitř a zjistila, že jakýmsi zázrakem zrovna funguje výtah. Kabina páchla stejně jako kdysi a s nesnesitelným vrzáním ji dopravila do třináctého patra, kde se dveře výtahu skřípavě otevřely.

„Fujtajbl!“ zabručela paní Burrowsová, když překračovala kalužzvratků na chodbě před výtahem.

Stiskla zvonek u dveří a čekala. Po chvilce ho zkusila znovu, tentokrát ho mačkala déle. Za nějaký čas se zpoza dveří ozvalo šourání a paní Burrowsová si uvědomila, že se na ni někdo dívá špehýrkou.

„Koukej otevřít, Jean!“ řekla směrem ke kukátku. Dveře však zůstávaly zavřené, a tak paní Burrowsová prostě dál tiskla zvonek. Trvalo několik minut, než její sestra konečně prudce otevřela.

„Kdo si sakra myslíte, že jste?“ spustila a zuřivě odfukovala. Z koutku úst jí trčela nezbytná cigareta. Byla oblečená do starého svrchníku a šedé vlasy měla na jedné straně hlavy rozcuchané, jako kdyby si je právě přeležela.

„Ahoj, Jean,“ pozdravila ji paní Burrowsová.

Tetička Jean na ni chvíli mžourala a nakonec o krok ustoupila, jako kdyby šlo o jediný způsob, jak mohla zaostřit na osobu před sebou. „Celie! To jsi ty!“ vykřikla a otevřela ústa, až jí z nich vy-

padla cigareta, která se spirálovitě snesla na ošlapaný koberec a při dopadu z ní odletělo několik červených jisker.

„Takže můžu jít dál?“

„Jistě, jistě, že můžeš.“ Její sestra ledabyle zadusila nedopalek cigarety, který propaloval díru do koberce. „Jak jsi věděla, že jsem doma?“

„A kdy nejsi doma, Jean?“ zeptala se paní Burrowsová a zvedla svá zavazadla. V předsíni jako vždycky ležely hromady starých novin a vzduch byl prosycený nepříjemným, nakyslým zápachem.

„Stejně jsi pro jistotu měla nejdřív brnknout,“ poznamenala Jean a hlasitě se rozkašlala.

„To jsem udělala. Zavěsila jsi mi to.“

Její sestra jako by to přeslechla. „Dáš si čaj?“ nabídla paní Burrowsové, když došly do kuchyně. „Já myslela, že jsi v tom ústavu, co je tam ta spousta doktorů. Takže už tě pustili?“

„Usoudila jsem, že je na čase odejít,“ řekla paní Burrowsová a přelétla pohledem otřesný stav kuchyně. Jedním dechem se zeptala: „Opravdu jsem čekala, že Rebecca to tu dá do pořádku. Kde vlastně je? Ve svém pokoji?“

Jean se otočila a zamrkala na ni. „Ne,“ odpověděla s jasně postřehnutelným nádechem překvapení.

„Cože?“

„Je pryč.“

„Jak to myslíš, že je pryč?“ Paní Burrowsové zmizela z obličeje veškerá barva. Vykročila směrem ke své sestře tak prudce, že přitom shodila ze stolu odřenou dřevěnou mísu plnou zpola shnilých banánů a popelník přetékající nedopalky.

„Odešla už dávno. Zabalila si saky paky a zvedla kotvy.“ Tetička Jean se nedokázala podívat sestře do očí, jako kdyby věděla, že udělala něco špatného. „Promiň, Celie, ale nechci s ní mít nic společnýho. Ten spratek mi zničil všechny cigára a vylil mi…“

„Proboha, Jean!“ Paní Burrowsová popadla sestru za ramena a zatřásla s ní. „Měla ses mi o ni postarat. Vždyť je jí teprve dvanáct! Kdy a kam šla?“

Tetičce Jean chvíli trvalo, než odpověděla. „Jak jsem říkala, je to už dávno. A nevím, kam šla. Nechala jsem vzkaz tý ženský ze sociálky, ale vůbec se mi neozvala.“

Paní Burrowsová pustila sestru a prudce si přitáhla židli od stolu, z něhož přitom shodila několik dalších předmětů. Těžce na ni dosedla. Otevřela ústa, aby něco řekla, ale nevyšla z ní ani hláska.

Tetička Jean se opírala o dřez, šermovala před sebou rukama a něco si tise mumlala, dokud se náhle nezarazila a neřekla: „Pak se tu stavil Will se svým bratrancem.“

Paní Burrowsová k ní pomalu otočila hlavu. „Promiň, řekla jsi právě *Will?* Můj syn Will?“

„Jo, přišel se svým bratrancem. A měli s sebou tu krásnou kočičku, Bartlebyho…“

„Ale Willa pohřešujou už půl roku. To přece víš. Vyhlásili po něm celostátní pátrání, stejně jako po jeho kamarádovi Chesterovi.“

„O žádným Chesterovi nic nevím, ale Will tu byl tak před dvěma měsícema. Bylo mu hodně mizerně, ale ten Cal – moc hodný klučina – ho zase vykurýroval. A Bartleby! Ještě nikdy jsem neviděla takovou velkou kočku, akorát v zoo.“

„Velkou kočku?“ zopakovala paní Burrowsová bezvýrazně. „Velkou kočku?“ Vybrala si jednu z řady prázdných lahví od vodky na stole a zvedla ji. Chvíli mlčky hleděla na stříbrnou a červenou vinětu. V tichu, které se rozhostilo, slyšela jen zaškrundání a tiché hučení lednice, která právě začala chladit.

„Je to zvláštní, ale naše Bessie měla taky starosti s nejstarším klukem. Byl dost nemocnej a…,“ Jean zmlkla, když si uvědomila, že její pokus odvést sestřinu pozornost jinam žalostně selhává.

Paní Burrowsová nespouštěla oči z nápisu na lahvi a nepatrně potřásla hlavou, ale zůstávala zticha. Tetička Jean byla stále nervóznější, až nakonec vzrušeně vyhrkla: „Řekni něco, Celie. Jak mám podle tebe vědět, že se ještě nevrátil? Proč nic neříkáš?“

Paní Burrowsová opatrně vrátila prázdnou lahev na stůl a posunula ji dál od kraje, jako kdyby se jednalo o vzácnou vázu. Zhluboka nabrala vzduch do plic a pomalu vydechla. Potom zvedla oči k sestře.

„Protože momentálně nevím, jestli bych měla zavolat na policii, nebo… nebo jestli tě nemám raději uklidit někam do ústavu, protože ti zjevně přeskočilo, Jean. Možná oboje.“

Po několika rozrušených vzkazech, které paní Burrowsová zanechala na highfieldské policejní stanici, se někomu konečně podařilo najít inspektora Blakemora, ten zavolal zpátky a paní Burrowsová mu během dlouhého rozhovoru vysvětlila, co se právě dozvěděla. Za půl hodiny se dostavil s druhým inspektorem z místní policejní stanice a s týmem techniků.

„Vypadá to, jako kdyby to tady už někdo začal prohledávat,“ poznamenal, jakmile vstoupil do předsíně bytu a rozhlédl se po dopisech a novinách poházených po koberci.

„No to je fakt skvělý,“ ulevil si za ním jeden z techniků nakvašeně. „Narazili jsme na křečka,“ dodal ke svým kolegům. „Radši zavolejte manželkám a povězte jim, že budeme mít dlouhou šichtu.“

Během několika vteřin se policisté pustili do prohledávání bytu a paní Burrowsovou i její sestru odvezli na místní stanici, kde je odděleně vyslechli a obě ženy musely podepsat prohlášení.

Do bytu se vrátily v policejním voze až v neděli pozdě dopoledne. Něco málo z majetku tetičky Jean policisté zabalili a odvezli. Byt sice nadále setrvával ve stavu značného nepořádku, ale přece jen vypadal o hodně úhledněji než před začátkem pátrání. Policisté alespoň srovnali všechny staré noviny a dopisy na hromádky a vynesli z kuchyně pytle s odpadky, aby zkontrolovali jejich obsah. Na většině ploch v bytě sice zůstaly zbytky prášku na snímání otisků prstů, ten se však dal jen obtížně odlišit od vrstvy starého prachu, která na nich ležela.

Obě ženy si ani nesundaly kabát a klesly do křesel v obývacím pokoji. Vypadaly zcela vyčerpaně.

„Za žváro bych zabíjela,“ oznámila tetička Jean, našla vedle sebe jeden balíček, vytáhla z něj cigaretu a ihned si zapálila. „Tááák, to je lepší,“ pochválila si po několika mocných šlucích. S cigaretou v pevně sevřených rtech se začala rozhlížet, dokud nespatřila televizní ovladač. „Tu máš,“ pravila a podala ho paní Burrowsové, která jej automaticky přijala. „Pusť si, co chceš.“

Prst paní Burrowsové se chvíli rozechvěle vznášel nad tlačítky, ale žádné nezmáčkl. „Nepřišla jsem jenom o manžela, ale taky o obě děti. A policie si myslí, že mám jejich zmizení na svědomí. Podle nich jsem to udělala já.“

Tetička Jean vysunula bradu a její obličej takřka beze zbytku zahalil oblak dýmu. „Nemůžou si přece myslet…“

„Ale můžou, Jean,“ přerušila ji paní Burrowsová hlasitě. „Chtěli, abych se ke všemu přiznala. Jeden z nich mi dokonce řekl, ať kápnu božskou. Vymysleli si dokonce nějakou potrhlou teorii, podle který moji komplicové unesli Willa, ale jemu se podařilo utéct a přišel sem. A ani se mě neptej, co jsem podle nich provedla s Rogerem, Rebeccou nebo Chesterem. Nejspíš ve mně vidí prvního highfieldského masového vraha!“

Tetička Jean se pokusila o pobouřené odfrknutí, ale jen tím odstartovala ošklivě sípavý záchvat kašle.

„Víš určitě, že se Will vůbec nezmínil o tom, kde celou tu dobu byl?“ zeptala se jí paní Burrowsová, jakmile kašel dozněl.

„Ne, ani ťuk. Ale ať už byl kdekoliv, měla jsem dojem, že se tam chystá zpátky,“ odpověděla tetička Jean. „A bral s sebou i toho mladšího bratrance Cala.“

„Už jsem ti říkala, že se v Rogerově rodině nikdo nejmenuje Cal.“

Tetička Jean unaveně zamžikala. „To je jedno,“ zabrblala. „Vzpomínám si, že se to tady Calovi moc nezamlouvalo – furt se chtěl vracet dolů na jih.“

„Dolů na jih?“ zopakovala paní Burrowsová zamyšleně. „A říkala jsi, že ten druhý chlapec vypadal přesně jako Will?“

Tetička Jean přikývla. „Jako by si z oka vypadli.“

Paní Burrowsová zírala na tmavou televizní obrazovku a hlavou jí přitom vířila různá vysvětlení. „Jestli ta tajemná žena, která se objevila v Humphrey House, byla Willova biologická matka, co když ten druhý kluk byl jeho bratr?“ napadlo ji.

Tetička Jean povytáhla obočí. „Jeho bratr?“

„Ano, proč ne?“ odtušila paní Burrowsová. „Nedá se to vyloučit. A říkalas, že se Will vztekal na Rebeccu?“

„A jak,“ přikývla tetička Jean a vyfoukla sloup dýmu. „Neřekl toho moc, ale ani nemusel. Vypadalo to úplně, jako kdyby ji nenáviděl, ale zároveň se jí trochu bál.“

Paní Burrowsová potřásla zmateně hlavou. „Musím tomu přijít na kloub. Je to, jako kdyby mi utekl začátek filmu, a mně nezbývá než se pokusit domyslet, co se mezitím odehrálo.“

Tetička Jean zabručela něco o tom, že se potřebuje napít, a hlasitě zazívala.

„Jestli mám přijít na to, co se stalo, musím se vrátit tam, kde to všechno začalo,“ oznámila paní Burrowsová a vstala. Zamyšleně se podívala na ovladač, který dosud třímala v ruce. „Tohle k tomu rozhodně potřebovat nebudu,“ pravila, hodila ho sestře do klína a spěšně vyběhla z místnosti.

„Jak je libo,“ zamumlala tetička Jean a připálila si další cigaretu od té, kterou ještě nedokouřila.

4. kapitola

„Někdo se postavil proti nám,“ pravil starý Styx, když se sklonil k široké stopě, kterou za sebou zanechal těžební stroj Koprolitů. Sledoval ji k téměř dokonale kruhovému otvoru do jinak nepoškozené stěny Bunkru. Vykročil přes rozdrcené kusy betonu, dokud se k nově proraženému tunelu nepřiblížil natolik, aby mohl přejet po jeho vnitřním povrchu rukou v rukavici. Promnul prach mezi prsty.

Z nitra chodby se vynořil stín.

„Tohle by Koprolité nikdy neudělali sami od sebe,“ prohlásil starý Styx. „Nebo ano, Coxi?“

„Ani za milion let,“ přitakala shrbená postava a poněkud neochotně vstoupila do ostrůvku světla vrhaného Styxovou lucernou.

Chodbou k nim rázně kráčel jeden z Likvidátorů. Zastavil se před starým Styxem v pozoru.

„Jak vypadá situace?“ zeptal se ho stařec nosovým styxským jazykem.

„Exploze způsobila rozsáhlé zhroucení stropu nad celami a okolními chodbami. Může trvat celé týdny, než je vykopeme. Ale…,“ odmlčel se.

„Ale co?“ vyštěkl starý Styx netrpělivě.

Likvidátor pokračoval rychleji. „K výbuchu došlo přímo u cel, takže dosažená teplota velmi pravděpodobně zničila veškeré zbývající zárodky Dominia,“ ohlásil.

Starý Styx se prudce nadechl. „Pak je to tedy ztráta času. Tam žádný virus nenajdeme. Nechte to být,“ přikázal.

Cox sice jejich rozhovoru nerozuměl, ale vycítil Styxovu reakci. Jeho kalně bílé oči se stočily pod mastný lem kápě. „Špatné zprávy?“ zeptal se.

Starý Styx se znovu nadechl a vrátil se k angličtině. „Ano. A myslím, že oba víme, kdo to způsobil.“

„Drake,“ odpověděl Cox. „Musíme se ho zbavit, jednou provždy.“

„Neříkej,“ zavrčel starý Styx.

„Měli bychom se tady ještě naposledy rozhlédnout,“ navrhl Will, když se na chvilku zastavili před jeskyní. „Ujistit se, že nám nic neuniklo.“

„Jasně,“ řekl Chester. Zvedl Elliottinu pušku, přiložil oko k hledáčku a rozhlédl se po houbové římse. „Alespoň už teď vidím,“ dodal, nadšený z toho, že se něčím může vyrovnat Willovu kukátku a nemusí se spoléhat na svítící koule a jejich omezený dosah.

Rozdělili se a vydali se do různých směrů, aby se porozhlédli po dalších věcech ze svého vybavení, které se mohly během pádu rozptýlit po okolí. Will si cestou všiml, že se kocour neustále drží po jeho boku. Když byl nyní Cal po smrti, Bartleby zřejmě přenesl svou oddanost na něj a Will z jeho přítomnosti nečekaně čerpal jistou útěchu.

„Našel jsem další pušku!“ oznámil Chester Willovi.

„Skvělý,“ zavolal Will v odpověď a sledoval, jak jeho kamarád vytahuje cosi z povrchu houby.

Po další chvíli Chester dodal: „Hledáček je rozbitý, ale jinak vypadá nepoškozená.“

Will pokračoval v prohledávání okolí a našel prázdnou lahev na vodu, kus provazu a svítící kouli, kterou dalo trochu práce vydolovat z římsy. Pak se ohlédl, aby zjistil, čemu se věnuje Chester. Jeho přítel prováděl zvláštní poskoky na opačné straně římsy, aby si vyzkoušel účinky snížené gravitace. Byl na něj komický pohled, když tak skákal nahoru a dolů jako jojo.

„Poslechni, ty kosmonaute!“ vykřikl na něj Will trochu podrážděně. „Myslím, že to tady dole máme všichni spočítaný!“

„Jo!“ odpověděl Chester a řítil se k němu. Díky snížené gravitaci zpola běžel, zpola plachtil a překonal vzdálenost mezi nimi s elegancí nemotorného pštrosa. Odrazil se k poslednímu mohutnému skoku a rozesmátě zastavil smykem těsně u Willa. „Tohle je vážně super. Máš úplnou pravdu. Jsme tady úplně jako někde na Měsíci!“

„Spíš jako v černé díře,“ opáčil Will.

„Jenom se nad tím zamysli, Wille. Najednou máme zvláštní sílu, jako kdybychom byli superhrdinové z komiksů nebo něco na ten způsob. Můžeme zdolávat budovy jediným skokem a tak dál.“

„Jasně, kdyby tu nějaký budovy byly,“ zamručel Will a loupl po kamarádovi očima. Oba se vydali zpátky k jeskyni.

Will s nejvyšší opatrností přivázal provazem Elliottinu ruku k její hrudi a co nejlépe ji upevnil. Elliott se během celého zákroku nepohnula, ani nevydala sebemenší zvuk.

„To by mělo stačit,“ poznamenal. „Teď všechno sbalíme a vyrazíme.“ Právě zapínal postranní kapsu svého batohu, když Chester promluvil.

„Wille,“ řekl. „Probíral jsem se Elliottinými věcmi a má u sebe plno náloží a střelometů.“

„No a?“ zeptal se Will. Netušil, kam tím Chester míří.

„No, napadlo mě…, zbyly nějaké ohňostroje?“

„Ohňostroje?“

„Rakety.“

Will přikývl. „Ano, dvě. Proč?“

„Jenom jsem si říkal… Kdybysme je odpálili, někdo na vrcholu Průduchu by si jich mohl všimnout a poslat nám sem dolů pomoc.“

Will se nad tím na okamžik zamyslel. „Za zkoušku nic nedáme. Nevím, jestli vůbec půjdou zapálit. Zvlhly od té zatracené břečky.“ Zalovil u dna svého batohu, vytáhl dvojici raket a přičichl k nim. „Vypadají celkem dobře,“ řekl. „Jen doufám, že zápalnice jsou v jednom kuse.“ Následnou prohlídkou zjistil, že jedna z nich se na konci ulomila a je o něco kratší. „To je škoda,“ našpulil rty, ale přesto je obě zasunul do raket.

Jakmile se s Chesterem přesunuli k okraji římsy, vrátilo se Willovi iracionální nutkání skočit do hlubin Průduchu. Zpomalil. Rád by sice o svém pocitu řekl Chesterovi, ale rozhodl se to neudělat, aby mu zbytečně nepřidělával starosti. Chester by si navíc stejně jen pomyslel, že Will nemá všech pět pohromadě, což nakonec mohla být i pravda. Willovo největší přání teď bylo otočit se a vydat se zpátky do jeskyně. Místo toho si klekl a pokračoval po všech čtyřech. Připadal si tak o něco bezpečněji, jako kdyby ho nyní to nutkání nemohlo tak lehce přimět k tomu, aby přistoupil k samotnému okraji plošiny a vrhl se z ní střemhlav dolů.

„Co to děláš?“ zeptal se Chester, jakmile si všiml, že jeho přítel vedle něj leze po zemi.

„Měl by sis dávat pozor. U okraje občas zavane pěkně silný poryv vzduchu,“ vymýšlel si Will. „Být tebou držel bych se víc při zemi.“

Chester se rozhlédl. Nevnímal nic víc než příležitostný lehký závan. „Když myslíš.“ Pokrčil rameny a také se spustil na všechny čtyři.

Jakmile se dostali za převis horní plošiny, Will dal znamení, že tady se zastaví. Blíž k propasti se mu nechtělo. Kapesním nožem vyhloubil na dvou místech do povrchu houby důlky. „Nemáme žádnou lahev od mléka, takže to musíme udělat takhle,“ pravil. Zasunul rakety do otvorů a zápalnice upravil tak, aby trčely kolmo do vzduchu.

„Hlavně nastav správně úhly,“ radil mu Chester.

„Děkuji vám, profesore Hawkingu,“ odpověděl Will dobromyslně. Ještě mírně pohnul kratší tyčinkou, která najednou vedle té nepoškozené vypadala poněkud nedostatečně. Ujistil se, že obě rakety míří do středu Průduchu, přiložil zapalovač ke kratší z nich a škrtl jím.

„Čas t minus pět,“ oznámil s americkým přízvukem.

„Představ si, že je někdo uvidí a přijde sem pro nás,“ řekl Chester hlasem plným optimizmu.

Will odpověděl opět svým normálním hlasem. „Ehm, Chestere, k tomu mám dvě poznámky. Za prvé jsme patrně spadli hodně hluboko, takže i kdyby někdo náhodou uviděl rakety, musel by slézt pěkně dlouhou štreku, než by se k nám dostal.“ Podíval se k nezměrné propasti a znovu se pokusil škrtnout zapalovačem. „A za druhé si tím možná jenom koledujeme o problémy. Těch raket si totiž můžou všimnout Styxové.“

Chester se k němu přiblížil, jako kdyby mu chtěl zabránit v odpalu. „V tom případě bysme možná neměli…“

„Jenže já chci vidět, jak vysoko ty věcičky doletí,“ přerušil ho Will s klukovským nadšením.

„No jo, sakra, prostě to zkusíme,“ souhlasil nakonec Chester.

„Stejně nevíme jistě, jestli to bude fungovat,“ podotkl Will, když modrý papír zápalnice stále odmítal chytit. „Á, a je to,“ vydechl, když se mu to nakonec podařilo.

Raketa se svistem vzlétla přímo vzhůru, ale brzy ostře zatočila ke stěně průduchu a římsa nad jejich hlavami jim znemožnila, aby sledovali, jak vysoko vyletěla. Ozvala se rána a vzápětí zahlédli matný náznak odlesku červené záře.

„To je na nic!“ vykřikl Will. „S tou další nám to snad vyjde líp.“

Druhou raketu se mu poštěstilo zapálit téměř okamžitě. Vystřelila do tmy, stoupala stále výš a oba chlapci museli zaklonit hlavy, aby sledovali její let.

Měli dojem, že jsou na zemském povrchu a sledují start kosmické lodi stoupající k noční obloze. Raketa urazila mnoho set metrů, než s hromovým zaburácením vybuchla a neproniknutelnou temnotou vyšlehly jasné barvy. Postupně se zažehovaly červené, bílé a modré jiskry, v jejichž světle chlapci krátce zahlédli stěny Průduchu vysoko nad nimi. Vypadalo to, že z nich vyrůstá mnoho dalších houbových plošin. Když všechno znovu zahalila temnota, několik vteřin ještě doznívala ozvěna exploze, ale nakonec chlapci neslyšeli nic než občasné zaskučení větru a tiché zurčení vody.

Will si sklopil před oko čočku kukátka a obrátil se k Chesterovi. Ten se tvářil sklíčeně, jako kdyby si během krátkého okamžiku vzrušení uvědomil, jak neuvěřitelně hluboko do útrob Země se zřítili a s jak vážnou situací se musejí potýkat. Will mu poklepal na rameno. „No tak, jeden nikdy neví… Někdo tam nahoře je mohl zahlédnout.“

Po zaslechnutí výbuchu první rakety se obě Rebeccy pomalu přesunuly k okraji malé houbové plošiny, na které přistály. Dvojčata na sobě měla likvidátorské šedohnědé maskovací pláště a lišila se jedině tím, že jedna z dívek kulhala a druhá jí pomáhala při chůzi. „Ohňostroj?“ pravilo kulhající dvojče, když se zastavily na okraji propasti. Vzhlédly vzhůru do temnoty a pokoušely se spatřit něco dalšího. O minutku později jim kousek nad hlavami explodovala druhá raketa.

„Ano, ohňostroj,“ odpovědělo si kulhající dvojče. Několik okamžiků obě Rebeccy naslouchaly a čekaly, jestli se neobjeví ještě něco. Průduch se však ponořil do obvyklé tmy. „Jenom jedna osoba je tak pitomá, aby udělala něco takového.“

„Ano, tomu fíkám jemný pfíftup," přikývlo druhé dvojče. „Náf dvahý *bvatfífek* nám poflal pofvánku a jeftě toho bude litovat."

Zasmály se, ale kulhající Rebecca se najednou prudce otočila ke své sestře a z tváře jí zmizely všechny známky veselí.

„Mluvíš zatraceně směšně! Co je s tebou?" zeptala se beze stopy soucitu. „Ty šišláš."

Její sestra si sáhla na ústa. „Myflím, že fem fi ulomila páv fubů."

„Dej pryč tu ruku. Já se podívám," přikázala jí kulhající dívka a posvítila si lucernou. „Ano, ulomily se ti horní řezáky," oznámila nezúčastněně.

Její sestra si přejela po pahýlech zubů prsty. „Mufela fem fi je vyvafit během pádu," řekla otráveně. „Af fe vvátíme na Povvch, dám fi je fpvavit."

„*Jestli* se tam vrátíme," opravila ji druhá Rebecca. „A co máš s rukou?"

„Myflím, fe fem fi vykloubila vameno."

„To nic není. Vyřídíme to ze všeho nejdřív," odpověděla ta první a vzala ze sestřiny ruky, bezvládně svěšené podél těla, zlověstně vyhlížející srp. Jeho ostří měřilo přibližně patnáct centimetrů a naleštěný povrch se leskl olejovitou kapalinou z houby, která dodávala odraženému světlu našedlý odstín. Nečekaně si přiložila ostří k ústům a políbila je.

„Ty můj miláčku," pravila něžně a vděčně ke zbrani, díky níž se spolu se sestrou dosud nerítila hlubinami Průduchu. Šišlavému dvojčeti se při pádu podařilo srp zatnout do okraje houbové plošiny. Padaly sice tak rychle, že ostří projelo celou houbou, ale dráha jejich letu se tím změnila natolik, že přistály na další římse.

Tato pohotová akce je zachránila, ale musely za ni zaplatit. Dívčina paže držela nejen její váhu, ale i váhu její sestry, a tak silný nápor nevydržela.

Vděčný pohled však kulhajícímu dvojčeti nevydržel dlouho. „Fuj! To je hnus!" vykřikla Rebecca a odplivla si, protože se jí na rty dostala mazlavá tekutina z ostří srpu. Přehmátla rukou na rukojeti zbraně a zručným švihem zápěstí s ní mrštila pryč. Zhruba deset metrů od ní vyrůstal z římsy shluk houbových plodnic. Srp se za letu

několikrát otočil a poté se zasekl do koule na konci jednoho z třeňů. Zřejmě nešlo o pouhou náhodu, že tato koule vyrůstala zhruba v takové výšce, v jaké by se nacházela Willova hlava, kdyby stál na daném místě.

„Dobvá tvefa," pochválila šišlající Rebecca svou sestru, zatímco se plodnice kývaly pod silou nárazu. „Není ale fádné *jeftli*. Uvfitě najdeme feftu f tohohle mífta," dodala.

„To vím," opáčilo kulhající dvojče. „Teď ale zkus přestat šišlat a ukaž mi tu ruku." Pomohla sestře z dlouhého kabátu a jemně jí prohmatala rameno. „Ano, vypadlo z kloubní jamky. Víš, co je třeba udělat." Podala styxskou lucernu sestře, která si ji zasunula do podpaží. Kulhající Rebecca přistoupila k sestřině boku a pevně ji uchopila za horní část vykloubené paže, v oblasti pažní kosti. Nadechla se. „Připravena?"

„Jiftě." Rebecca potřásla hlavou a soustředěně se zamračila. „Promiň, chtěla jsem říct: ‚Jistě.'"

Jediným rychlým pohybem přitiskla kulhající Rebecca sestře vykloubenou paži k boku. Pažní kost se překlopila kolem válcovité lucerny a kloub zapadl zpátky do jamky s tichým lupnutím připomínajícím přelomení suché větvičky. Přestože tato operace byla jistě velmi bolestivá, dívka nevydala sebemenší sten.

„Hotovo," pravilo kulhající dvojče. „Už by to mělo být dobré."

„Chceš, abych fe ti podívala na nohu?" nabídla šišlající Rebecca a otřela si z čela krůpěje potu.

„Ne, je to jenom nata…" Uprostřed slova se zarazila, protože koutkem oka zahlédla cosi v temnotě nad nimi. Prudce zvedla hlavu. „Podívej!"

Její sestra si odhrnula leskle černé vlasy z tváře a vzhlédla.

„Ano, vidím. Světlo."

„To nemůžou být zbytky rakety. Možná jde o…"

„Zářící kouli…"

„Nebo třeba… o lucernu…, o jednu z *našich* luceren?"

Obě soustředěně sledovaly záři, která se pod vlivem gravitace řítila dolů k nim. Když se ocitla zhruba na stejné úrovni s nimi, dívky spatřily, ze se skutečně jedná o lucernu a že je u ní i člověk.

Dvojčata se nemusela nijak radit. Obě si pomyslely přesně totéž a jednohlasně vyštěkly rozkazy v pištivém jazyce Styxů.

I když od nich byl Likvidátor dost daleko, zaslechl je. Slyšel jejich rozkaz stejně zřetelně jako pokyn starého Styxe, aby se vrhl do propasti. Druhý volně padající Likvidátor dvojčata zaslechl rovněž. Třetí Likvidátor s hodností důstojníka bohužel už o několik kilometrů výš spáchal sebevraždu srpem. Oba zbývající Likvidátoři za letu zvažovali, že učiní totéž, protože neměli jediný důvod žít dál. Nyní však obdrželi nové pokyny a velice pádný důvod k další existenci. S obratností výsadkářů natočili paže i nohy tak, aby zamířili k houbové plošině pod oběma dvojčaty.

Šišlající Rebecca se usmála na sestru. „Ftěftěna pomáhá fpravedlivým.“

„Naprostá pravda,“ přikývlo kulhající dvojče a dotklo se ampule s Dominiem, kterou mělo uvázanou kolem krku. Druhá Rebecca také uchopila svou lahvičku. Ta však obsahovala vakcínu proti viru.

Dívky spolu nepotřebovaly dál mluvit. Obě se přesně ve stejném okamžiku otočily na podpatku a vydaly se k zadní části houbové římsy. Úsměvy na jejich tváři byly jeden od druhého k nerozeznání. Díky dvěma vojákům výrazně vzrostla naděje, že i se smrtícím virem najdou cestu ven z Průduchu. Vyhlídky na jejich návrat se zlepšovaly.

5. kapitola

V tak časnou hodinu nebyl na ulicích Hampsteadu skoro žádný provoz. Drake projel kolem nemocnice sv. Edmunda a zamířil nahoru na Rosslyn Hill. Zabočil se svým range roverem do ulice Pilgrims Lane a šlápl na plyn. Zpomalil teprve na druhém konci, kde zaparkoval vedle kopce známého jako Kazatelův pahorek, zarostlého dlouhou trávou a několika stromy, které byly nyní pokryté jinovatkou, takže vypadaly jako ozdobené cukrovou polevou.

Chystal se vypnout motor, ale zarazil se, když v rádiu začali hovořit o Superbacilu. Reportér zdůrazňoval, že zvýšená nemocnost stála ekonomiku mnoho milionů liber.

„Cha! Pořád si dělají starosti o prachy!“ ulevil si Drake podrážděně, zavřel oči a opřel si hlavu o sedadlo. „Nic nechápou.“ Zívl. Pořádně se nevyspal už několik dní, s výjimkou občasných krátkých zdřímnutí, a nedostatek odpočinku se na něm začínal projevovat. Hlava mu sklouzla ke straně, dotkla se okénka a Drake upadl do polospánku.

Náhle se probral. Ve vaku na sedadle pro spolujezdce začal vibrovat mobil. Čelo měl orosené studeným potem a chvíli mu trvalo, než poznal, kde vlastně je. Motor auta stále běžel a Drake si uvědomil, že prospal část příspěvku o Superbacilu.

„Vzpamatuj se,“ zavrčel na sebe rozzlobeně. V duchu si vynadal, že takhle usnul. Zkontroloval telefony ve svém vaku, dokud nenašel ten správný. Vytáhl jej a přijal hovor. Druhou rukou zároveň otočil klíčkem v zapalování, aby umlčel rádio.

„Ano?“ řekl a promnul si tvář, aby se zcela probral.

Ozvala se žena, která se nepředstavila. „Haló?“

„Ano,“ zopakoval Drake.

„Volám jménem…“

„Žádná jména,“ přerušil ji Drake ostře. „Vím, kdo jste. Proč mi nevolá osobně?“

V hlase byl znát rezignovaný smutek. „On… není k dispozici.“

„Ach bože,“ vydechl Drake. Dobře věděl, co ta slova ve skutečnosti znamenají. Jeho kontakt je buď po smrti, nebo nezvěstný. Za-

tím se mu nepodařilo navázat spojení ani s jedním člověkem ze staré skupiny. Celá síť se rozpadla.

Žena dodala o něco důrazněji: „A nechoďte na stanici U Pahorku.“

„Proč?“ zeptal se Drake a sevřel telefon tak pevně, až mu plastový kryt zaskřípal pod rukama.

„Je odpojená,“ řekla žena a zavěsila.

Drake několik okamžiků hleděl na drobné čárky na displeji telefonu, které ukazovaly sílu signálu. Poté mobil zaklapl, zvedl zadní kryt a vyndal z něj SIM kartu. Vystoupil z vozu, hodil kartu na zem a rozdrtil ji podrážkou. Rozhlédl se po ulici i okolním parkovišti a přešel k zavazadlovému prostoru. Otevřel jej, z cestovní brašny vytáhl pistoli a rychle si ji zasunul za opasek kalhot. Pak auto zamkl a vydal se přes Kazatelův pahorek. Když stoupal do kopce, držel se za několika rozptýlenými křovinami. Jeho boty zanechávaly v namrzlé trávě šlápoty.

Na vrcholu kopce se zastavil, znovu se rozhlédl po okolí a nakonec zakotvil pohledem na svém cíli. Stanice U Pahorku, jak ji znali členové jeho sítě, se nacházela v rozlehlém starém sídle na konci řady podobných budov. Drake sešel z travnatého svahu a vrátil se na vozovku. Ačkoliv právě přijal jednoznačný vzkaz, chtěl se přesvědčit osobně. Zároveň však musel postupovat s nejvyšší opatrností – někdo dům možná sleduje. Prošel proto kolem budovy a vrhl na ni jediný letmý pohled. Stačil zaznamenat zátaras přes příjezdovou cestu a ceduli s nápisem *Zákaz vstupu – nebezpečí zřícení*, stejně jako zabedněná okna přízemí. Pokračoval v chůzi kolem několika sousedních domů, podíval se na hodinky, jako kdyby měl naspěch, a vydal se nazpátek.

U vstupu na příjezdovou cestu bez námahy přeskočil červenobílý zátaras. Držel se u přerostlého zimostrázového plotu podél štěrkové cesty a přistoupil k boční stěně domu. Jakmile dospěl ke schodům do sklepa, spatřil, že dole chybějí dveře. Zbýval z nich jen zuhelnatělý rám. Odhrnul si zimník a vytáhl zpoza opasku pistoli.

S namířenou zbraní prošel dveřním otvorem. Ve sklepě zůstaly jen kovové kostry stolů a malé kaluže roztaveného plastu z počítačů, které na stolech původně stály. Ostatní věci lehly popelem. Stěny

byly zčernalé od kouře a strop se propadl v místech, kde prohořely trámové nosníky. Celá místnost vypadala, jako kdyby se tudy prohnala ohnivá bouře, soustředěná jen na toto místo.

Drake věděl, že by bylo ztrátou času zjišťovat, zda požár přečkalo nějaké vybavení či počítačové záznamy. Vystoupal ze sklepa a vrátil se k vozu.

Styxové odvedli důkladnou práci jako vždycky. Zatímco se zdržoval v Hlubinách, zlikvidovali celou jeho síť. Cítil, jak v něm narůstá beznaděj. Měl jedinou možnost – pokusí se spojit s jednou z dalších buněk, které operovaly nezávisle na sobě po celé zemi, i když ji tím může uvést v nebezpečí.

Byl ale zoufalý.

„Takže vzhůru do Walesu," zašeptal vyčerpaně a nastartoval motor.

„Můžu ji vzít, jestli chceš," nabídl se Chester, když Will zamířil k Elliott, aby ji zvedl.

Will zavrtěl hlavou. „Na tom nesejde. Tady dole skoro nic neváží."

Chester si hodil přes záda tři batohy. Na Povrchu by přeprava takového nákladu byla zcela nemyslitelná, ale tady i s ruksaky přes ramena několikrát poskočil a sotva si uvědomoval jejich váhu. Shýbl se k pušce, uchopil ji mezi palcem a ukazováčkem a podržel ji v natažené paži před sebou. „Jo, je to úžasný. Lehká jako pírko. Máš pravdu – tady dole se všechno zdá mnohem lehčí."

Netušili sice, kam jdou, ale vydali se hlouběji do jeskyně, která se nořila do stěny Průduchu.

Ušli několik kilometrů, ale pořád kráčeli po měkkém povrchu houby, která pokrývala každý čtvereční centimetr okolní chodby.

Vzápětí zatočili za roh a narazili na svislou stěnu z houbového pletiva. „Slepá ulička…, tady to stojí *za houby,*" zavtipkoval Chester.

„Moc legrační. Ale slepá ulička to není," zahučel Will a ukázal k otvoru nad jejich hlavami. „Ztlum na chvíli světlo," požádal Chestera, zatímco pokládal Elliott na zem. Sklopil si kukátko před oko a

podíval se nahoru. „Asi opravdu někam vede," oznámil Chesterovi, „ale nevidím, co je nad ním."

„Takže jsme v háji," odpověděl Chester sklesle.

„Na něco zapomínáš." Will se rozeběhl a vyskočil do výšky. Odrazil se od stěny a v dalším okamžiku zmizel z dohledu. Bartleby nehodlal zůstat pozadu a vymrštil se za svým novým pánem.

„Fakt skvělý, prostě mě tu nech samotnýho," zamručel Chester a upřeně hleděl do černočerné tmy. Rozsvítil lucernu a začal si pohvizdovat, aby se trochu rozptýlil. Když se ani po chvíli Will pořád nevracel, zmocnila se ho úzkost. „Hej!" vykřikl. „Co je tam nahoře? Nenechávej mě tu o samotě!"

Will se snesl zpátky dolů a přistál těsně vedle Chestera. „Je tam několik chodeb, které můžeme vyzkoušet. Tak honem!"

„Takže najednou umíme lítat," poznamenal Chester. „A stačil nám k tomu jediný den."

Brzy narazili na další svislé komíny a přestože houba porůstala téměř všechny povrchy, Will si v tunelech začínal všímat jistého pravidelného vzoru. Zdálo se, že otvory jsou rozmístěny v sériích soustředných kružnic odstupujících od Průduchu. Představil si celou oblast jako geologickou obdobu kamínku vhozeného do vodní tůně s následnými rozbíhavými vlnami a uvažoval, jestli tyto kruhové zlomy nevznikly při rychlém zchladnutí.

„Takže Země není vůbec pevná," řekl Will za chůze Chesterovi. „Připomíná spíš obrovský kus ementálu prošpikovaný dírami."

„Musíš mluvit o jídle?" zaúpěl Chester.

Will začínal mít podezření, že chodeb tu může být daleko víc a že je během staletí vyplnila nenasytná, rozpínavá houba. S úžasem si uvědomil, že houba možná tvoří jediný gigantický organizmus, který se táhne do vzdálenosti stovek kilometrů v samotném Průduchu i v okolní hornině.

„Možná kráčíme po největším organizmu na světě," pronesl hloubavě při jedné příležitosti, ale Chester neodpověděl.

Nakonec dospěli ke křižovatce, kde se chodba dělila do tří větví. Zastavili, aby se rozhodli, kudy se pustí dál.

„Tentokrát máme možností až moc," poznamenal Will.

Jeho kamarád souhlasně zahučel.

„Podívej, Chestere, upřímně řečeno, je mi celkem jedno, kudy půjdeme," pokračoval Will. „Ani jeden tunel mi nepřipadá lepší než ostatní." Znovu se zadíval na ústí chodeb. Všechny měly podobné rozměry a vedly víceméně vodorovně, ačkoliv se nedalo nijak poznat, co se skrývá za dalším rohem. Už se museli několikrát vrátit, když jim cestu zatarasila přerostlá houba nebo když se chodba zúžila natolik, že se jí nedokázali protáhnout.

„Minule jsem cestu vybral já. Teď jsi na řadě ty," odpověděl Chester.

„To není pravda. Naposledy trasu vybíral Bartleby," připomněl mu Will.

„Tak ať ji vybere znovu," navrhl Chester.

Oba se obrátili ke kocourovi, který se zvednutou hlavou nabíral vzduch do nozder a rázně mrskal ocasem.

„Tak do toho, Barte, vyber si," pobídl ho Will.

„*Barte?*" zopakoval Chester. „Kde jsi to slyšel?"

„Od Cala," odvětil Will tiše.

„Aha, no jo." Chester se na Willa pokradmu podíval. Přemýšlel, jak se asi vyrovnává s bratrovou smrtí. Will se ale podle všeho momentálně plně soustředil na cestu spletí chodeb, jako kdyby měl připravený nějaký plán. Podle sítí na okraji houbové římsy alespoň poznali, že se tady dole vyskytovali i jiní lidé, byť už nyní nemuseli být naživu. Jinak se ale nedalo nijak zastírat, že jen tak bezcílně bloudí. Chester to ovšem nehodlal kamarádovi vyčítat, protože *někam* jít museli.

„Když se neumíš rozhodnout, udělám to já," řekl Will kocourovi, který podle všeho nikam nespěchal a dál nabíral vzduch do nozder. Vzápětí Bartleby vyběhl do jednoho z tunelů. Urazil jen krátkou vzdálenost a pak se náhle zastavil. Oba chlapci mu byli v patách a následovali jeho příkladu.

„Kristepane!" zalapal Will po dechu, když ho zavalil hnilobný puch. „Tady určitě zdechlo něco velkého!"

Chester přešel přes chodbu a všiml si, že jeho boty vydávají čvachtavé zvuky. „Na zemi je nějaká lepkavá břečka. Vypadá to, že ten pach vychází z ní."

„Pojď sem,“ zašeptal Will. Podél stěny zahlédl řadu jakýchsi útvarů.

Stály tu čtyři dřevěné lavice. Podobaly se nábytku z řeznického krámu. Byly bytelně postavené, nohy i sedátka měly ze silných kusů dřeva. Atmosféru řeznictví ještě podtrhovaly krvavé skvrny a kousky něčeho, co připomínalo odřezky starého, zaschlého masa, které místy vytvářely několikacentimetrové hromádky. Z jedné lavice trčela obrovská sekyra, jako kdyby ji její majitel mocným rozmachem zasekl do dřeva a hodlal se k ní ještě někdy vrátit.

„Proboha!“ polkl Chester, jakmile spatřil sekyru, a vrhl na Willa polekaný pohled.

Willa nejprve napadlo, že snad narazili na kmen nějakých podzemních kanibalů, ale nehodlal se o tuto myšlenku dělit se svým už tak vyděšeným kamarádem. Když ustupoval od lavic, uklouzl po hmotě pokrývající podlahu a klesl na kolena. Jen tak tak přitom udržel v náručí Elliott. Pád mu ale poskytl příležitost, aby si zblízka prohlédl, v čem se to brodí.

Bylo tu velké množství odseknutých částí jakýchsi těl, ale Will nedokázal určit ani jednu z nich. „Kusy zvířat?“ zabručel, když tu si všiml obrovského složeného oka a kousků leskle černých článkovaných končetin pokrytých štětinami dosahujícími bezmála šířky jeho malíčku. „Ne, je to hmyz…, obří hmyz?“ zajíkl se nevěřícně. Největší odřezek se skládal přibližně z deseti černých článků, jimž z obou stran vyrůstaly nohy. Mohlo jít o část těla nějaké stonožky, ale vzhledem k tomu, že každý článek byl dlouhý půl metru, Willovi blesklo hlavou, jak velké asi muselo být celé zvíře.

„Musíme zmizet, hned teď,“ ozval se Chester rázně, když pomáhal Willovi na nohy. „A co nejdál.“

Vyběhli zpátky ke křižovatce chodeb.

Chester zrovna ukazoval do jednoho ze sousedních tunelů, když se ozvalo pronikavé skřípání. Chlapci polekaně ztuhli. „Co to sakra bylo?“ zašeptal Chester v následném tichu.

Oba dva i s kocourem okamžitě vzhlédli a poprvé si všimli, že přímo nad nimi se ve stropě nachází široká puklina. Zvuky začaly nanovo. Znělo to, jako když někdo škrábe nehty po velice dlouhé školní tabuli. Neměli nejmenší tušení, co může vydávat takové nepří-

jemné, skřípavé zvuky, které jim pronikaly až do morku kostí. Ozvěny skřípání po chvilce odezněly.

Chester se tiše zeptal: „Neznamená to, že nad námi praskají skály, že ne?“

Will si dával s odpovědí načas a pozoroval Bartlebyho, které zničehonic začal projevovat neklid.

Skřípot se ozval znovu, hlasitěji než předtím.

„Ne,“ zašeptal Will, „tohle nemá geologický původ. Třeba to nějak souvisí s kousky těch hmyzáků.“ Nadechl se a naléhavě pokračoval: „Chestere, připrav si pušku. A střelomety taky.“ Vydal se s Elliott do levé chodby před nimi. Bartleby se krčil u země tak blízko u Willovy nohy, že o něj Will málem zakopl.

Chester kráčel od křižovatky pozpátku za ním a neobratně zápolil s puškou. Konečně se mu s klapnutím podařilo zasunout náboj do komory. Stále couval a rozepnul si pouzdro u pasu, v němž měl zasunuté dva střelomety.

Další vteřina je všechny zastihla nepřipravené.

Will zaslechl zvuku lana svištícího vzduchem jako první. Cosi mu podtrhlo nohy a svět se otočil vzhůru nohama. Držel zoufale Elliott a snažil se ji neupustit. Vykřikl. Ze všech stran jej cosi obklopilo. Byla to síť podobná té, kterou viděl na okraji houbové římsy. Chytil se do pasti.

Bartleby zasyčel a zmítal se těsně vedle Willova těla. Will nepřestával ječet a uvědomoval si, že čím více zápasí, tím těsněji se síť utahuje, až se nakonec nemohl skoro ani pohnout. Byl si jistý, že přes zvuky vlastních výkřiků a vrzání sítě zaslechl kovový zvuk, jako když do sebe narážejí prázdné plechovky. Elliottino rameno ho tlačilo do obličeje a Bartleby se mu zmítal u nohou, takže nepoznal, jestli ten zvuk způsobil Chester. Snažil se zjistit, jestli se jeho přítel také nechytil do pasti, ale síť se s ním otáčela takovou rychlostí, že okolní svět viděl jen jako rozmazané šmouhy.

Jakmile Chester postřehl Willovy potíže, chtěl se mu ihned vydat na pomoc. Willův křik ho ale ujistil, že jeho kamarád je naživu, a tak si začal dělat větší starosti s tím, co se děje v puklině ve stropě tunelu. Sypaly se z ní uvolněné kameny a prach, jako kdyby se tudy něco pohybovalo. Skřípání ještě zesílilo a jako by se blížilo. Shodil z

ramen batohy, zacouval ještě o několik kroků k Willovi a namířil pušku na otvor ve stropě.

Dobře udělal.

Hledáčkem pušky zpozoroval, jak puklinou cosi klesá. Snášelo se to neslyšně, jako stín míhající se po stěně. Rychle zaměřil hledáček na místo, kam podle jeho odhadu ta věc dopadla.

„Co to u všech…!“ vyhrkl Chester a pokoušel se nějak vstřebat to, na co se díval.

Živočich měřil přibližně tři metry a měl více nohou, než Chester dokázal na první pohled spočítat. Ohebné končetiny vyrůstaly ze silného oblého těla a na straně obrácené k Chesterovi jiskřily tři skvrny, jako kdyby byly pobité cvočky. Nejpozoruhodnějším rysem však byla dlouhá stopka nad „očima“ se zářící špičkou vydávající žluté světlo.

Chester viděl, jak se tvor přikrčil k zemi a jemně zahoupal zářícím přívěskem. Pak se začal pomalu vztyčovat na dlouhých nohou.

Chester křečovitě svíral pušku. Ani za normálních okolností neměl rád všelijakou lezoucí havěť, ale tahle stvůra mu připadala jako naplnění jeho nejhorší noční můry. Otřásl se odporem. „Jsi synem smrti,“ zavrčel. „Nesnáším…“ Slova mu zamrzla na rtech, když se živočich znovu přikrčil k zemi. Chester odhadoval, že se na něj chystá vrhnout.

Nic na světě mu nemohlo zabránit stisknout spoušť.

„HNUSNEJ PAVOUKU!“ zaječel a vypálil do oblého trupu. Kulka proletěla zvířetem a roztrhla jeho tělo na dva kusy.

Chester přihlížel, jak se poloviny zvířete skulily do stran a jak se křečovitě sevřely jeho končetiny. Zaplavil ho pocit vítězství. Vyrazil ze sebe hysterický smích, který vůbec nezněl jako jeho hlas.

Skřípání utichlo a chodbou zněl jen Willův řev ze sítě.

Chester se napřímil přesně v okamžiku, kdy v tunelu s tichým žuchnutím přistál další živočich, na stejném místě jako ten první. Chester zareagoval zcela instinktivně. Zvedl pušku a znovu stiskl spoušť.

Uslyšel zvuk, z něhož se mu málem zastavilo srdce.

Ozvalo se duté cvaknutí. Zbraň nevystřelila. Zoufale se pokoušel pohnout se západkou nábojové komory, ale nedokázal ji posu-

nout: zřejmě se zasekla. Tvor se pomalu zvedal na dlouhých, článkovaných končetinách. I když Chester věděl, že jen ztrácí čas, pokusil se opět vypálit. Chodbou se rozneslo další prázdné klapnutí.

V beznadějném zoufalství udělal jediné, co právě mohl. Rozmáchl se a vší silou mrštil pušku proti zvířeti. Živočich pozvedl přední nohu a bez potíží zbraň odrazil. Chester zahlédl, jak puška odlétá stranou, a slyšel tlumené žuchnutí, když dopadla mimo dohled na zem porostlou houbou.

Byl tu jen on a to stvoření. Zabodl omámený pohled do jeho očí, zlovolných křišťálových kuliček, které se v záři lucerny leskly jako velké kapky vody. Ozvalo se tichounké zasyknutí, když tvor pootevřel ústa a odhalil řadu bílých zubů, silných jako Chesterův palec.

„Ježíšmarjá!“ vykřikl Chester a padl na záda, jak se horečně snažil vytrhnout z pouzdra u pasu střelomet. Nespouštěl zvíře z očí a podařilo se mu jeden vytáhnout, ovšem druhý přitom upustil na zem. Zaklel a honem se pokoušel rozpomenout na to, co je Drake učil o používání těchto zbraní. „Drž ho pevně v dlani,“ nařídil sám sobě a nejprve se ujistil, že střelomet drží správným směrem. Zrovna obtáčel prsty kolem odpalovací páčky, když se tvor dal do pohybu.

Živočich se vrhl přímo na něj, Chester trhl páčkou a uvolnil odpalovací mechanizmus. Do ruky ho praštil zpětný ráz zbraně a projektil zasáhl zvíře uprostřed skoku. Chester prakticky nemohl minout, protože v okamžiku výstřelu od něj byl tvor sotva dva metry. Na tak malou vzdálenost rána rozmetala tělo na cucky a na Chestera dopadla sprška krve.

„Dobrý bože,“ vydechl, otřel si tvář a zíral na kusy mrtvého tvora ležící všude okolo. Dvě končetiny ležely přímo na něm – a stále se pohybovaly. Připomínaly vytáhlé nohy obřího kuřete, ale pokrývala je tmavá mozolnatá kůže a tu a tam z nich vyrážely hrubé černé štětiny. S pocitem, že se mu zvedne žaludek, je odstrčil stranou. Potom se pozpátku sunul co nejdál od místa masakru.

Nesouvisle si mumlal sám pro sebe a nebyl vůbec s to odpovědět na Willovo tlumené, zoufalé volání. Bylo toho na něj příliš. Blížil se k bodu, kdy se chtěl prostě schoulit na zem s rukama přes hlavu a vytěsnit celý okolní svět. V chodu ho zatím udržovala jediná myšlenka: musí vysvobodit Willa a Elliott z té pasti.

Pak zaslechl další žuchnutí.

„NE! UŽ NE!“ zaječel. Nemusel se ohlížet, aby věděl, co ho čeká. Hned kolem sebe začal hmatat po zemi a pokoušel se najít druhý střelomet. Nemohl ho ale nikde najít. Terén byl nerovný a všude kolem se povalovaly kusy zabitého zvířete.

Přiměl se zvednout oči. Tvorovo tělo se mírně kymácelo na pokrčených nohách. *Chystá se zaútočit*, pomyslel si Chester.

Pak zvíře skočilo přímo na něj.

Ozvalo se zasyčení a živočicha zasáhlo cosi ohnivého. Celé pavoučí tělo s ohromující rychlostí pohltily plameny. Tvor se zmítal na místě a vydával nesnesitelné kvílení.

Chester vůbec netušil, co se právě stalo. Pomalu se zvedl na nohy. Odpotácel se k Willovi, Elliott a Bartlebymu, kteří vězeli v síti. Vtom se objevila další příšera. Se zasyčením však přiletěl druhý ohnivý projektil a zneškodnil ji. Střela minula Chestera tak těsně, až ho napadlo, jestli nebyla vlastně určena jemu, a plácl sebou k zemi. V následující vteřině ale spatřil, že zasáhla pavouka a ten okamžitě vzplál. Zvíře se zhroutilo vedle ohořelých ostatků svého předchůdce, které sebou dosud nepřestávaly cukat.

Pohled na dvě hořící, praskající zvířata přikoval Chestera na místě. Nedokázal se ani pohnout.

Z kouře se vynořil nezřetelný obrys člověka.

„Styx?“ hlesl Chester a upíral oči na postavu před sebou. Držela namířenou jakousi kuši s dalším hořícím šípem připraveným k výstřelu. Tentokrát ale jeho špička směřovala přímo na Chestera.

Postava přistoupila o něco blíž.

„Ale… vždyť ty jsi ještě kluk,“ ozval se překvapený ženský hlas. Žena na sobě měla dlouhý roztrhaný kabát a spodní polovinu obličeje jí halil šátek z nějaké jemnější látky.

„Jste Styxka?“ zeptal se Chester.

„To je ale ošklivé obvinění,“ odpověděla žena.

Se smíchem si odmotala šálu z obličeje, sfoukla hořící špičku šípu a spustila kuši k boku.

Chester si prohlížel její vlnité zrzavé vlasy a buclatý, vlídný obličej. Žena se na něj laskavě usmála. Nedokázal určit, jak je stará, ale odhadoval jí tak něco přes čtyřicet. Nebýt jejího oblečení, mohla by

klidně být jednou z kamarádek jeho matky, které ji občas odvážely domů po některém z večerních kurzů, kam maminka chodila.

„Máš kliku, že jsem se zrovna dneska vydala kontrolovat pasti, jinak by si tě už dávali opičí pavouci k večeři," poznamenala žena a podala Chesterovi ruku. „Tak vstávej, drahoušku."

„Takže nejste Styxka?" zeptal se váhavě a zahleděl se jí do očí.

Její odpověď málem zanikla ve Willově křiku. „Ne, nejsem Styxka. A rozhodně jsem to nebyla já, kdo se pokoušel odpálkovat opičí pavouky likvidátorskou puškou." Mluvila trochu chraptivým hlasem, jako kdyby nebyla zvyklá používat slova příliš často.

„Ta není moje…, chci říct…," pokoušel se Chester koktavě o vysvětlení.

„Neboj, drahoušku, vidím, že nepatříš k bílým límcům." Zahleděla se mu do očí. „Ach, ani nevíš, jak je to příjemné," dodala.

„Co je příjemné?" zeptal se, chytil se její ruky a zvedl se s její pomocí na nohy.

„Dívat se na jiného člověka!" odpověděla, jako kdyby se jednalo o naprostou samozřejmost. Pořád mu svírala ruku, když se ozval další Willův výkřik.

„Ehm…, Will…, moji přátelé," připomněl jí Chester a vymanil se z jejího sevření.

S tupým úžasem přihlížel, jak si žena přehazuje kuši přes rameno, vytahuje zpoza silného opasku několik větviček připomínajících sušené byliny a hází je na hořící zvířata. Vzduchem se okamžitě rozšířila silná, ale nikoliv nepříjemná vůně. „To odtud vyžene ostatní otrapy," oznámila mu a hbitě přistoupila k zavěšené síti. Kdesi ve tmě uvolnila lano a spustila jemně síť s Willem, Elliott a kocourem k zemi.

„Nebojte se, za chvilenku vás dostaneme ven," řekla a zatáhla za vrchol sítě, aby rozvázala uzel.

Jako první z pasti vyskočil Bartleby a okamžitě začal na ženu vrčet a cenit zuby.

„Lovec," podivila se žena, pustila síť a radostně zatleskala. „Kdo by si pomyslel, že ještě někdy uvidím lovce!"

Bartleby usoudil, že žena nepředstavuje bezprostřední nebezpečí, a odplížil se kolem ní. Zvědavě nabíral vzduch do nozder. Zjevně

se zajímal o opičí pavouky, jak je ta žena nazývala, a opatrně obcházel jejich těla.

Will se sám bez ženiny pomoci vymotal ze sítě, postavil se a promnul si stehna. „Ten pitomý kocour mě pokousal! Chestere, co se sta…“ Zarazil se, jakmile jeho zrak padl na neznámou ženu. „Kdo sakra jste?“

„Marta,“ odpověděla. „Ale všichni mi říkali Ma.“

„Marta?“ zopakoval Will a nevěřícně zavrtěl hlavou. „*Ma?*“

„Ano, Ma. Tak mě kdysi oslovovali,“ řekla a pozorně si Willa prohlížela. „Ale ale – co to vidím. Bílé vlasy a krásné bledé oči. Ty ses určitě narodil *pod drnem*.“

„Cože?“ zeptal se popleteně Chester.

„To znamená, že jsem se narodil v Kolonii,“ vysvětlil mu Will. „Chápeš – pod drnem – v podzemí.“

„Aha, no jo,“ přikývl Chester.

Marta si všimla Elliottina nehybného těla v síti. „Ještě tu je jeden! Copak s ním je?“ zeptala se a nakrabatila ustaraně čelo. „Doufám, že ho moje past nezranila.“

Will se probral z chvilkového překvapení, okamžitě se shýbl, aby vyprostil Elliott z hrubé sítě, a zvedl ji.

„Dívka!“ vykřikla Marta, jakmile spatřila Elliottinu tvář. „Copak se jí stalo?“

„Tedy, ehm, paní…, é, Ma, Marto,“ začal zajíkavě Will a začal jí líčit, jak je honili Likvidátoři a styxská kanonáda je shodila do Průduchu.

Marta zkřížila paže na prsou a asi minutu ho poslouchala, ale pak ho umlčela pozvednutou dlaní.

„Promiň, drahoušku, ale musím přiznat, že tě nestačím sledovat,“ přiznala a potřásla hlavou. „Víš, kdy jsem naposledy slyšela jiný hlas?“ Rázně spustila ruce k bokům a jednou z nich se pod kabátem zcela neženským způsobem náruživě podrbala v podpaží.

„Hodně dávno?“ řekl Will a nevěřícně přihlížel, jak se Marta doškrábala, vložila si prsty do úst a olízla je.

„To jsi odhadl dobře, drahoušku,“ odpověděla. „Radši pojďte se mnou, ale musím ještě posbírat všechno tohle jídlo. Budeme ho potřebovat co nejvíc, když teď máme uživit víc hladových krků.“

Will s Chesterem si mlčky vyměnili pohled. Marta odepjala z opasku velký vak a zamumlala cosi o tom, že nemá čas, aby maso pořádně naporcovala.

„Takže ty jsou vaše?“ zeptal se Will a ukázal k děsivě vyhlížejícím řeznickým lavicím.

Žena neodpověděla a místo toho se láskyplně usmála na Chestera. „Jsi velký, urostlý kluk. Připomínáš mi mého vlastního syna.“ Zhluboka povzdychla. „Mohl bys mi to podržet otevřené, zlato?“ zeptala se a podala Chesterovi vak. Pak se dala do sbírání doutnajících zbytků opičích pavouků a házela je do pytle.

Chester s tázavým pohledem posunkoval na Willa: „Jídlo?“ Držel vak co nejdál od těla a vypadal, že se mu každou chvíli zvedne žaludek.

Will si ho ale nevšímal a s rostoucí zvědavostí si prohlížel kusy podivných živočichů.

„To je zvláštní. Vypadají jako příbuzní hmyzu nebo možná pavouků, ale copak ty lesklé bílé věci jsou *zuby*?“

„Ano, to jsou jejich tesáky,“ odpověděla žena a dál sbírala krvavé kusy těl. „Spolu s tím světýlkem na stopce je používají jako návnadu při chytání kořisti.“

„Úžasné,“ zamumlal Will a bez sebemenšího zaváhání strčil hlavu přímo do pytle, který jeho kamarád držel jen s krajním odporem.

„A je to tu zase,“ zabručel si Chester sám pro sebe.

6. kapitola

„Informace jsou v prachu…, informace jsou v prachu," opakoval si doktor Burrows stále znovu, zatímco klečel před zpola pohřbenou lidskou kostrou.

Odlupoval z ní houbové pletivo a odstraňoval navlhlý prach, aby odhalil další kosti, ale znehybněl, když zaslechl vzdálené, velice slabé žuchnutí. Netušil, co ho mohlo způsobit, ale vstal a zakřičel z plných plic: „Haló! Haló! Je tam někdo?" Ušel už mnoho kilometrů, ale dával si záležet na tom, aby kráčel vždy dolů a držel se v blízkosti Průduchu. Rozhodně tu nechtěl zabloudit.

Pak učinil fantastický nález v podobě lidské kostry a pustil se do jejího zkoumání.

Naslouchal, jestli se k němu nedonesou nějaké další zvuky, ale kolem se rozhostilo naprosté ticho a doktor Burrows si pomyslel, že se mu to patrně jen zdálo. Pokrčil rameny a vrátil se ke svému nálezu. Při odtrhávání houbové hmoty a odfukování prachu se mu postupně rozzářila tvář. „Copak to tu máme?" zamručel, když si všiml, že kostra drží v hrsti jakýsi předmět. Opatrně rozevřel kůstky, které kdysi tvořily prsty, aby objekt vyprostil. Šlo o keramickou nádobu vzdáleně připomínající Aladinovu lampu s hubičkou a víčkem, které pevně drželo na místě. Doktor Burrows přejel po hubičce špinavým nehtem. „Tady určitě býval knot," řekl nahlas. „Takže vy Féničané, nebo kdo jste vlastně byli, jste používali jako zdroj světla olejové lampičky."

Opatrně odložil předmět stranou a pokračoval v očišťování kostry. Ruce se mu chvěly vzrušeným očekáváním a hladem. Ve světle zářící koule byl na doktora Burrowse docela žalostný pohled. Hrbil se nad kostrou a brýle měl zkřivené – srazil si je během pádu do Průduchu – a ty části obličeje, které neměl zarostlé rozježeným plnovousem, byly poškrábané a pokryté modřinami. Košili měl na zádech roztrženou a jeden rukáv mu visel jen na několika posledních nitích. Doktor Burrows byl vždycky štíhlý, ale nyní zhubl ještě více a začínal se podobat kostlivci, kterého právě zkoumal.

„Mám to!" vykřikl, když narazil na předmět, podobný dřevěné krabičce. Zvedl ji z prachu s přílišným nadšením a krabička se roz-

padla. Mezi zbytky stěn spatřil několik plochých kamenných tabulek se zakulacenými rohy, velkých jako kanastové karty.

„Břidlice, na první pohled opracovaná," poznamenal sám k sobě a otřel si vrchní tabulku o košili, aby z ní odstranil nános prachu. Potom si ji začal bedlivě prohlížet a okamžitě si všiml drobných vyrytých písmen, která dobře poznal. Byly to stejné znaky, na jaké už narazil v Hlubinách, znaky, které za použití *Burrowsovy desky*, jak ji pokřtil, dokázal nakonec přeložit. Přestože při pádu do Průduchu přišel o svůj deník, doufal, že si jich pamatuje dostatečný počet, aby dokázal pochopit alespoň základní smysl nápisu na tabulkách.

Ať se však soustředil sebevíc, drobná písmenka mu poskakovala před očima a trvalo celou věčnost, než přečetl několik slov. Sundal si brýle, aby je otřel. Musel si dávat pozor, protože hrozilo, že mu ze zdeformovaných obroučků vypadnou čočky. Očištění brýlí však nijak nepomohlo a doktor Burrows se po chvíli vzdal. „Co je to se mnou?" bručel si při prohlížení dalších tabulek, na nichž našel miniaturní nákresy.

„Ukazatelé cesty…, že by to byla mapa?" zašeptal a otáčel je všemi směry. „Já nevím," vydechl nakonec zklamáním z toho, že nedokáže rozluštit jejich smysl. Zabalil tabulky do kapesníku, pečlivě si je uložil do kapsy a pustil se do další prohlídky kostry. Kromě silně zpuchřelých kožených sandálů však už nenašel nic významného.

Zvedl se a pokračoval v cestě. Klopýtal přes části chodby porostlé houbovým pletivem, přes úseky holé skály i nánosy jemného prachu a přemítal, Jestli tady dole jsou nějaké další artefakty. Třeba najde něco, co mu poslouží jako orientační bod pro mapu na tabulkách, pokud ovšem doopravdy šlo o mapu zdejších chodeb. Rozhlížel se po všech výrazných terénních prvcích, ale napadlo ho, že je možná zakrývá vrstva houbové hmoty. Podle rychlosti růstu mohla za uplynulá tisíciletí překrýt ledacos. A uvažoval o tom, jestli tu ten chudák, jehož kostru objevil, nezemřel proto, že přistál ve špatném patře Průduchu a potom zabloudil. V takovém případě by se na špatném patře nacházel i on a mapa by mu stejně nebyla k ničemu.

Prudce se zastavil, když si vzpomněl na vlastní pád do Průduchu a na čirou, nepřekonatelnou hrůzu, která ho zachvátila, když se před

ním otevřela černočerná tma a on se řítil stále hlouběji a hlouběji, dokud nedopadl na houbovou římsu. Nijak vážně se nezranil, ale nejhorší ze všeho bylo, že s sebou neměl téměř nic z věcí potřebných pro další průzkum: batoh s veškerými zásobami potravin i vody, vybavením i deníky, na nichž tak dlouho pracoval, zůstaly nad Průduchem.

Vrávoravě vykročil tunelem dál a žaludek mu žalostně kručel hladem. Nebýt nižší gravitace, patrně by v sobě nenašel ani dostatek síly k chůzi. Pil z pramínků stékajících po stěnách chodby, ale potřeboval se něčeho najíst, a to brzy.

Dospěl k velké puklině a s nepříjemnou předtuchou do ní nahlédl. „Pořád dolů…, pořád dolů," připomněl si a podržel před sebou zářící kouli ve snaze odhadnout, jak je prasklina hluboká. Když už se dostal takhle hluboko do nitra Země, ani náhodou se nehodlal vzdát. Byl pevně rozhodnutý vypátrat další doklady o existenci dávného národa, a pokud se dalo soudit podle nalezené kostry, možná už nebyl tak daleko od cíle. Občas přemítal, jestli nakonec najde celou hromadu koster, poslední místo odpočinku poblouzněných lidí, kteří zahynuli při hledání „Zahrady druhého slunce", o níž se dočetl v jejich zchátralém chrámu.

„Tady bude přistání měkké," zašeptal a připravil se ke skoku. Odhodlaně se vrhl do středu pukliny. Při pádu se mu před očima po stěnách míhala vlákna houby a různé vrstvy hornin. Dopadl se žbluňknutím doprostřed vodní tůňky, pokrčil kolena, aby odpružil sílu nárazu a překulil se na bok.

„Dokázal jsem to," prohlásil, ale v jeho hlase nezněla žádná úleva.

S promočenými šaty se postavil. V tu chvíli ho přepadla závrať a doktor Burrows se v bezvědomí zhroutil k zemi.

„Tati! Tati!" slyšel doktor Burrows, zatímco ho někdo tahal z tůně. Ať už se o něj staral kdokoliv, dotyčný mu podepřel hlavu a narovnal mu brýle na nose.

Otevřel oči a na okamžik se před ním z mlhy vynořil jasný obraz, který se však vzápětí znovu rozostřil.

„Rebecco," zašeptal malátně. „Sním…, určitě se mi to zdá."

„Ne, nezdá, tati. Jsem to já.“

Přiměl se otevřít oči a s nejvyšším úsilím si prohlédl postavu před sebou.

„Určitě jsem v deliriu.“

„Ale nejsi. Jsem to já,“ zopakovala Rebecca ještě jednou. Silně mu stiskla ruku. „Vidíš? Jsem skutečná.“

„Rebecco? Co… co tady dole děláš?“ vypravil ze sebe. Pořád nedokázal uvěřit vlastním očím.

„Slyšela jsem, jak křičíš,“ odpověděla.

Vtom si doktor Burrows všiml, co má dívka na sobě. „Likvidátorské… styxské oblečení?“ Zmateně si promnul čelo.

„Ano, tati, jsem Styx,“ řekla bez váhání. „A ty vypadáš, že by sis dal něco k jídlu.“ Luskla prsty a doktor Burrows spatřil, jak ze stínů vystupuje další postava.

„Likvidátor?“ zachraptěl.

Na vojákově tváři s propadlými lícemi nebyla patrná žádná emoce. Jeho pronikavé zraky se zabodly do očí úplně zmateného doktora Burrowse. Voják podal cosi Rebecce.

„Tumáš, dej si trochu masa. Ani se neptej, z čeho je, ale alespoň chutná docela slušně, když se uvaří,“ řekla, odtrhla kousek masa a vložila ho doktoru Burrowsovi do úst.

Vděčně žvýkal a přitom si prohlížel Rebeccu i styxského vojáka.

Jídlo mu dodávalo sílu a on okamžitě oživl. „Jak ses…?“

„Ještě?“ zeptala se a strčila mu do úst další kus masa opičího pavouka, než stačil odpovědět.

„Nechápu, co tu děláš. Měla bys být doma,“ pokáral ji, ačkoliv jeho slova nezněla dostatečně důrazně, protože je pronesl s plnou pusou. „Ví matka, kde jsi?“ otázal se.

Rebecca nedokázala potlačit smích.

Paní Burrowsová seděla u mikrofonu a mluvila do něj. Oslňovala ji jasná světla, z nichž sálalo takové teplo, až se jí na čele tvořily drobounké krůpěje potu. Nikdy si nepředstavovala, že k jejímu prvnímu vystoupení v televizi dojde za takových okolností. Plnil se její celoživotní sen – opravdu se objeví v televizi! Ještě důležitější však pro

ni bylo, že se jejímu případu konečně dostávalo zasloužené pozornosti.

Prosba o informace ohledně pohřešované rodiny směřovaná k veřejnosti představovala poslední položku v rámci policejního postupu a paní Burrowsová seděla ve velkém studiu, kde chaoticky pobíhalo plno lidí s psacími deskami v ruce a se sluchátky na uších, jako kdyby nikdo z nich ve skutečnosti netušil, kde by měl zrovna být. Paní Burrowsová postřehla, že si u stěny místnosti povídá řada policistů pracujících na „případu highfieldské rodiny“, jak se její kauza nazývala. Všichni po ní vrhali kradmé pohledy. Bylo jí jasné, že je stále hlavní podezřelou, ačkoliv proti ní neexistoval ani stín důkazu. Pokud ale nevěřili tomu, co jim sdělila, proč jí dovolili, aby se obrátila s výzvou na veřejnost? Doufali snad, že se nechá ukolébat falešným pocitem bezpečí a něco na sebe prozradí? Nechápala, proč by na to šli takhle složitě.

Soustřeď se, nabádala se, zatímco četla poslední odstavec prohlášení, s jejímž sestavením jí pomohl policejní psycholog.

„… protože někdo musí vědět, kam odešli nebo co se s nimi stalo,“ řekla paní Burrowsová a rozechvěle vydechla. Hleděla do kamery, jako kdyby byla příliš rozrušená, než aby pokračovala. „Prosím vás, pokud něco víte, cokoliv, určitě se obraťte na policii. Chci jen zpátky svou rodinu.“

Červené světélko na kameře zhaslo a rozsvítila se jiná kamera. Slovo převzal detektiv inspektor Blakemore. Měl na sobě svůj nejlepší oblek a speciálně pro tuto příležitost si nechal ostříhat vlasy. Když hovořil do kamery, povytáhl jedno obočí, jako kdyby si hrál na Jamese Bonda. Paní Burrowsová ho takhle ještě neviděla. „Nyní se zabýváme okolnostmi zmizení doktora Rogera Burrowse, Willa a Rebeccy Burrowsových a Willova kamaráda a spolužáka Chestera Rawlse, která považujeme za vrcholně podezřelá.“

Paní Burrowsová sledovala televizní monitor na boku kamery, na němž viděla, jaký záběr se právě vysílá. Na obrazovce se střídaly různé rodinné fotografie, které dodala vyšetřovatelům, následované nedávným snímkem Chestera ve školní uniformě highfieldské školy. Pak se znovu objevila tvář inspektora Blakemorea. Před dalšími slovy se dramaticky odmlčel a obočí mu povylezlo ještě výš, jako kdy-

by se rozhodlo zcela opustit jeho obličej. „Toto je zvětšenina záběru z bezpečnostní kamery.“ Na monitoru naskočil zrnitý černobílý snímek. „Je na něm žena, s níž bychom si ve spojitosti s tímto případem rádi pohovořili. Měří přibližně sto sedmdesát centimetrů, má štíhlou postavu a patrně nahnědo obarvené vlasy, ale její přirozená barva je možná plavá, či dokonce bílá. Její věk odhadujeme na třicet až pětatřicet let a může se stále vyskytovat v oblasti Londýna. Pokusíme se vám poskytnout lepší představu o tom, jak dotyčná vypadá.“ Na obrazovce se objevil kreslený portrét. „Máte-li jakékoliv informace o tom, kde by se mohla zdržovat, volejte nám na telefon…“

Paní Burrowsová přestala poslouchat a přes záři studiových reflektorů si na druhé straně místnosti všimla Chesterových rodičů. Pan Rawls podpíral uplakanou paní Rawlsovou, která vypadala, že se sama neudrží na nohou.

Paní Burrowsová se rozloučila s inspektorem Blakemorem i ostatními policisty a vykročila k manželům Rawlsovým, když ji pan Rawls s paží kolem své ženy probodl pohledem, zavrtěl hlavou a obrátil se k ní zády. Paní Burrowsová se zastavila. Narazila na něj jednou či dvakrát na highfieldské policejní stanici, ale pan Rawls se vždy tvářil nepřístupně a vůbec s ní nekomunikoval. Jeden z policistů jí později prozradil, že se Chesterovi rodiče rozzuřili, když se dozvěděli, že v onen večer, kdy oba chlapci zmizeli, byla omámená prášky na spaní. Kladli jí za vinu, že na chlapce nedohlédla. Ona s tím rozhodně nesouhlasila. Will se odjakživa vydával na samostatné výpravy. Alespoň se věnoval vykopávkám a nedělal neplechu na ulici s ostatními dětmi.

Teď s ní ale reakce pana Rawlse otřásla. Vedle pódia spatřila soudek s vodou a nalila si ji do pohárku. Zatímco pomalu srkala vodu z kelímku, zpoza jakéhosi televizního zařízení zaslechla hlasy.

„Takže si myslíš, že to udělala ona?“ ptal se někdo.

„Jasně. Na tuty je vinná,“ odpověděl hlas se skotským přízvukem. „V devíti případech z deseti je vrah někdo z rodiny. To přece víš. Kolik srdceryvných příběhů od rozrušených příbuzných jsme tu už vyslechli a, pic kozu do vazu, za měsíc už bručeli v base!“

„Jo, to je fakt.“

„Prohlídnul sis ji dobře? Ta Burrowsová je zahořklá stará nula, to je hotovka. Na periferii je takových jako ona plno. Dusí v sobě vztek a mají až po krk svýho zbytečnýho, naoko šťastnýho života. Zřejmě měla nějakou bokovku, manžel jí na to přišel a ona ho odrovnala. Její děti toho moc věděly, a tak je rovnou odpravila taky. Navíc se k tomu přimotal ten chudák Charley, nebo jak se jmenuje, nejlepší kamarád jejího syna.“

Paní Burrowsová se odplížila k okraji televizního zařízení, aby viděla, kdo to mluví. Spatřila dva studiové techniky, podsaditého muže s vyholenou hlavou a plnovousem, který za řeči smotával elektrický kabel, a vychrtlého mladíka v bílém tričku, který si bubnoval o stehno mikrofonem a přitom poslouchal svého kolegu.

„Jo, vypadala jako pěkná semetrika,“ poznamenal hubený mladík a poškrábal se koncem mikrofonu na zátylku.

Vtom vousatý muž zahlédl paní Burrowsovou a hlasitě si odkašlal. „Radši zkontrolujeme, co chtějí ve studiu 13, Billy,“ pravil.

Hubený mladík spustil ruku s mikrofonem a po tváři se mu rozlil zmatený výraz. „Ale my přece nemáme žádný studio…,“ začal. Ohlédl se, zpozoroval paní Burrowsovou a okamžitě mu došlo, co se mu jeho spolupracovník pokoušel naznačit. „Jasně, Dave, hned na to vlítnem,“ zahučel a oba urychleně vyklidili pole. Paní Burrowsová stála na místě, sledovala, jak odcházejí, a v prstech drtila zmuchlaný plastový kelímek.

DRUHÁ ČÁST

Martin příbytek

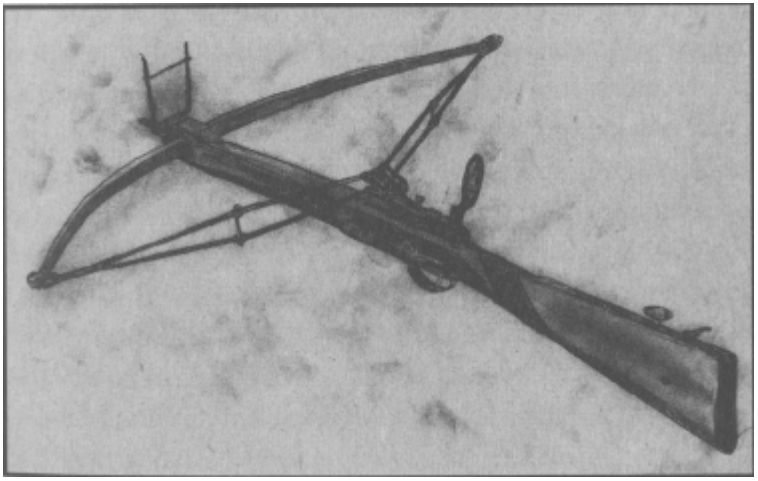

7. kapitola

Bylo úžasné sledovat, jak Marta postupuje chodbami. Připomínala kuličkové ložisko svištící okapovou rourou. Navzdory své tělnaté postavě se dokázala pohybovat s hbitostí levharta. Určitě v prostředí s nízkou gravitací žila už nějakou dobu a dokonale mu uvykla.

Bartleby ji tiše pozoroval a snažil se následovat jejího příkladu, když se odrážela od jedné stěny tunelu k druhé. Čas od času však špatně odhadl, jak silně se potřebuje odrazit, a vymrštil se až ke stropu. Will s Chesterem si zakrátko zvykli na pohled na bezmocného kocoura, který létal s překvapeným mňoukáním vzduchem sem a tam.

Chlapci se ze všech sil snažili držet s Martou tempo, ale Will odmítal příliš pospíchat, protože se bál, že by rychlý pohyb mohl ublížit Elliott. Když se jejich nečekaná zachránkyně znovu zastavila, aby ji mohli dohonit, slyšeli, jak si něco hučí sama pro sebe. Jen s obtížemi se jí dalo porozumět a Willa napadlo, že si Marta svou samomluvu snad ani neuvědomuje.

„Copak můžeme udělat pro tu dívku?“ zamumlala jejich směrem a odvrátila se od nich.

„Jak jsem vám říkal, má zlomené…,“ začal Chester.

„Cože?“ přerušila ho Marta a ohlédla se po něm.

„Ptala jste se na Elliott. Má zlomené předloktí.“

„Na nic jsem se neptala a to už jste mi říkali,“ zamračila se Marta, jako kdyby se divně choval Chester, a ne ona. „Je čas na další,“ poznamenala. Vytáhla zpoza opasku novou snítku, podržela ji nad planoucí pochodní, dokud nezačala žhnout, a odhodila ji na zem. Stísněný prostor chodby se rychle naplnil silnou vůní.

„Páni!“ vyhrkl Will s nakrčeným nosem. „To je docela síla. Připomíná mi to trochu lékořici.“

„To je pravda. Říká se mu anýzový oheň.“ Marta ho přejela chápavým pohledem. „Máš nos jako Kolonista, viď, drahoušku? Čich jako honicí pes.“

„Tedy, ano, asi jo,“ odpověděl Will. „Proč to ale pálíte? Co ta věc dělá?“ zeptal se.

„Když si člověk nedává pozor, dostanou ho opičí pavouci. Číhají ve stropních komínech a přepadávají nic netušící kořist. Kouř z anýzového ohně je zažene pryč. Pěstuju ho na zahrádce, víš," vysvětlila a vydala se dál chodbou.

„Na *zahrádce?*" zavolal za ní Chester. To běžné slovo z každodenního života mu na tomto nehostinném, neznámém místě připadalo nečekaně uklidňující. „Opravdu mluvila o zahrádce?" zeptal se Willa.

„Kdo ví?" zašeptal Will a významně na kamaráda mrkl. Přemítal, jestli Chesterovi dosud nedošlo, že ta žena je tak trochu vyšinutá.

„Tady si dávejte pozor," varovala je, když ji Will s Chesterem znovu dohonili. „Tenhle přívěs je úzký a fouká tu silný vítr."

„Přívěs?" zopakoval Chester.

„Ano, je docela úzký."

„Mám dojem, že myslí *převis*" zašeptal Will Chesterovi.

Dospěli na houbovou římsu širokou sotva metr, za níž Will rozeznal další prázdný prostor. „Průduch?" zeptal se sám sebe potichu. Něco se tu však lišilo. Vlhkost vzduchu zde byla neuvěřitelně vysoká a místo spršek vody, jaké viděli v Průduchu, vzhůru stoupala oblaka vodní páry. Když se podíval k druhé straně propasti, všiml si, že všechno zahaluje tmavě rudá záře. Vzápětí ucítil na tváři intenzivní horko a okamžitě věděl, že to Průduch není.

V tu chvíli Willovy myšlenky přerušil Chester. „Nevyšli jsme odtud před chvílí?" zeptal se. „Tohle přece nemůže být zase Průduch?"

Marta se zasmála. „Ne, tohle opravdu není Průduch. Je to další ze Sedmi sester. Téhle říkáme Bafající Máňa." Otočila hlavu ke straně a chlapci zaslechli, jak potichu dodává: „Viď, Nate?"

Chester vrhl významný pohled na Willa, který přesně uhodl, co si jeho kamarád myslí. Bezpochyby mají co do činění se značně popletenou ženou, jež si zřejmě ani nedokázala zapamatovat jejich jména.

Drželi se těsně u stěny a opatrně postupovali po římse pokryté kluzkou olejovitou kapalinou. Skrovné světlo vrhané Chesterovou zářící koulí a Martinou planoucí pochodní vyvolávalo ve Willovi dojem, že tato propast dosahuje podobných rozměrů jako Průduch.

Nedíval se do temnoty za okrajem stezky, ale přesto cítil, jak ho k ní cosi táhne. Opět se vrátilo ono nutkání a slyšel vnitřní hlas, který ho nabádal, ať sejde z římsy. Vlastně to nebyl skutečný hlas, ale spíše daleko mocnější a hlubší pocit, jakási neodolatelná touha, která se ho snažila ovládnout a přimět ho ke kroku do prázdna.

„Ne," procedil přes pevně stisknuté zuby. „Seber se." Musel myslet na Elliott. Co ho to napadá za nesmysly? Co *to s ním je?*

Po dvaceti minutách opatrného postupu přes římsu se Willovi neskonale ulevilo, když ve stěně před sebou spatřil další otvor. Jakmile se vzdálili od propasti, zapotácel se a narazil do svého kamaráda.

„Nestalo se ti nic?" zeptal se Chester.

„Kdepak, jenom jsem zakopl," odpověděl Will a následoval s Chesterem Martu do dlouhé chodby, kde postupně ubývalo houbového porostu, až kolem sebe po několika krocích spatřili úseky obnažené, tmavé horniny. Po pár dalších minutách houba zmizela docela. Byla to docela nová zkušenost, když jim cestou do mírného svahu pod podrážkami bot pro změnu křupaly oblázky.

„Jsme tady," prohlásila Marta, jakmile se před nimi otevřela rozlehlá jeskyně. U jedné stěny se od podlahy ke stropu tyčila jakási oblá barikáda dlouhá asi třicet metrů. Marta odvedla chlapce přímo k prostředku hradby. Will si všiml, že barikádu tvoří řada svislých kovových pásů, které se navzájem překrývají a jsou svařené k sobě. Samotné pásy kovu tvořily nejrozmanitější směsici: od matných přes naleštěné až po takové, po jejichž délce probíhaly mřížky kruhových či čtvercových otvorů. Několik pásů se navíc lišilo od ostatních tím, že na nich zbývaly stopy modrého či zeleného nátěru.

U jakýchsi primitivních dveří visel přibližně ve výšce lidské hlavy na podpěře těžký mosazný zvon a Marta do něj dvakrát udeřila. Chlapci vyčkávali, co se bude dít, zatímco jeskyní doznívaly poslední ozvěny zvonění, ale nikdo se neobjevil.

„Zvyk je železná košile," podotkla Marta a otevřela dveře.

„Vy necháváte odemčeno?" podivil se Will. Bartleby bez váhání vběhl dovnitř.

„Ano, praštěňata nejsou tak chytrá, aby si otevřela," odpověděla.

„*Cože* praštěného?“ zeptal se Will, ale to už Marta vešla za opevnění. Když ji Will s Chesterem následovali, naskytl se jim fantastický pohled. Svah i strop jeskyně se před nimi zvedaly vzhůru. Zhruba o čtyřicet metrů dál stála jednopatrová chata, ke které vedla stezka obklopená záhony těch nejúžasnějších rostlin. Jednotlivé záhony vydávaly rozmanitou mihotavou záři žlutých, fialových, modrých a červených odstínů, jejichž společný jas zaléval celé okolí jemným, pohádkovým světlem.

„Moje zahrádka,“ oznámila jim Marta hrdě.

„Páni!“ vydechl Chester.

„Líbí se ti?“ zeptala se ho.

„Jo, ta zahrádka je prostě super!“ přikývl nadšeně.

Žena se k němu obrátila a na chvilku se zdálo, že po jeho pochvale sama září. „Ty květiny tady nejsou jen proto, jak vypadají.“

„Jako třeba ta, kterou pálíte?“ zajímal se Chester.

„Ano, kdybych neodhalila účinky anýzového ohně, už bych si tu s vámi nepovídala.“

„Kde jste je ale všechny sehnala?“ vyptával se Chester.

„Nathaniel je pro mě nasbíral na svých výpravách. Pořád se musím hodně učit o jejich vlastnostech, ale čas je jedna z věcí, kterých mám dostatek.“

„Kdo je Nathaniel?“ vmísil se do řeči Will, který už nedokázal zůstat zticha.

„Můj syn. Je na tom kopci,“ odpověděla Marta a pohlédla k vrcholu svahu za příbytkem. Will se snažil odhadnout, kam se dívá, a naplnila ho naděje, že tu třeba žije ještě někdo méně výstřední, kdo by jim dokázal pomoci. „Setkáme se s…?“

„Odneseme tu dívku dovnitř, ano?“ přerušila ho Marta stroze, zavřela dveře v hradbě a zajistila je zevnitř zástrčkou.

Chester zachytil Willův významný pohled, který mířil vedle dveří, u nichž spočívala svářečka a dvojice plynových bomb na vozíku. Obě zarůstala jakási popínavá rostlina, z jejíhož bujného vzrůstu i ze rzi pokrývající bomby bylo zjevné, že pomůcky dlouho nikdo nepoužíval. Nedalo se také pochybovat o tom, že tyto věci pocházejí z Povrchu.

„To opevnění udělal Nathaniel?“ zeptal se Chester opatrně.

Marta přikývla a odvrátila se. Vykročila po pěšině koupající se v nadpozemském světle.

Bartleby se v polovině cesty zarazil a upřel svoje obrovské oči na stranu. Will se zastavil za ním. Zaslechl zvuk zurčící vody. „Potůček?“ zeptal se.

Marta přistoupila k okraji stezky. „Zpod chaty vytéká sladká voda,“ vysvětlila, když si Will konečně všiml malého pramínku, jehož klikatou trasu zalévala fialová záře z převislých trsů drobných květin. Celek tvořil nadpřirozeně krásný obraz.

„Tohle je senzační místo,“ řekl Will.

„Děkuji,“ odpověděla Marta. „Je to moje útočiště. A řekla bych, že si na tomhle místě postavili chatu právě kvůli tomu potůčku.“

„Kdo? Kdo si ho zvolil?“ zeptal se Will vzrušeně.

„Byli to námořníci.“

„Námořníci?“

„Ano. Uvidíš, až se tam dostaneš,“ řekla.

Několik schodů vedlo na verandu před chatou. Will se na posledním zastavil, aby si prohlédl jeden ze silných trámů podpírajících stříšku verandy. „Dub,“ řekl a přejel prstem po dřevě, které stářím téměř zčernalo a jehož povrch proděravěly nesčetné chodbičky. „Hodně starý dub,“ dodal, když pokračoval v průzkumu příbytku a zjistil, že celou kostru tvoří silné dubové trámy a že stěny kdosi postavil ze stejně letitých prken.

„Odkud to všechno je?“ zeptal se a strčil do jednoho prkna nohou, až zavrzalo. Otočil se k Martě.

„Napadlo nás, že to všechno námořníci zachránili ze své lodě. Když jsme sem ale přišli, nebyl tu nikdo, koho bychom se mohli zeptat.“

Na jednom konci verandy stálo několik soudků a kufrů a před oknem se zavřenými okenicemi byla lavice se dvěma židlemi.

Dveře do chaty byly otevřené. Marta do nich strčila loktem a vešla rovnou dovnitř. Will s Chesterem nečekali na pozvání a vydali se za ní. V šeru zprvu rozeznali jen kamenný krb se žhnoucími uhlíky a nějakou pec vestavěnou do jeho boku.

„Přilož poleno na oheň, drahoušku,“ požádala Marta Chestera. „Alespoň se u něj usušíte a já za minutku uvařím něco na zub,“ doda-

la. Zapálila dvě olejové lampičky zavěšené u stropu a jejich žluté světlo ozářilo zbytek místnosti.

„Ano, jistě," odpověděl Chester, ale ani se nepohnul a uchváceně se rozhlížel po chatě, která byla uvnitř podstatně větší, než se zdála při pohledu zvenku.

„Připravím postel pro to děvče," řekla Marta Willovi a vyklouzla na chodbu. Chlapci už za několik vteřin poslouchali nelibozvučné bouchání a hekání, které k nim doléhalo, doprovázené hlasitým drmolením, jako kdyby Marta na někoho mluvila. Zjevně měla plné ruce práce.

„Podívej se na to!" vykřikl Chester a pomalu vstřebával vše, co viděl kolem sebe.

„Truhly na mapy," všiml si Will tří nízkých beden s mosaznými rohy u jedné stěny. Na truhlách ležela řada vyřezávaných předmětů. Rozeznal postavu s puškou a u ní jeskynní krávu – jednoho z velkých pavoukovců, kteří žili v Hlubinách. Přejel očima zbytek místnosti. V rozích viselo různé námořní vybavení: harpuny, lana a kladky, malá síť na ryby, a dokonce i lodní sextant ze zašlé mosazi.

Vzápětí si všiml několika sečných zbraní se širokými, mírně zahnutými čepelemi, rovněž pověšených na stěně.

„Šavle! To snad není možné!" vyhrkl. „Takže Marta mluvila pravdu. Všechny ty věci vypadají, jako kdyby pocházely z nějaké lodi, a to z pěkně starého korábu. Možná z nějaké galéry," řekl Chesterovi. „Podívej se na ty trámy," ukázal ke stropu. „Jsou zatraceně staré, jako kdyby pocházely z loďstva Jindřicha VIII."

„Ale koráb…, a tady dole?" zavrtěl hlavou Chester. „Jak by to bylo možné?"

„Nevím. A jak se sem vlastně dostala Marta?" zauvažoval Will zrovna v okamžiku, kdy se jejich hostitelka vrátila do místnosti.

„Ještě pořád jsi nepřiložil, viď, drahoušku?" napomenula Chestera. Neřekla to nijak nepříjemným tónem, spíše jako matka, která připomíná synovi, že zapomněl vykonat nějakou domácí práci.

„Promiňte, Marto," usmál se Chester. „Hned to udělám."

„Hodný chlapec," pravila a otočila se k Willovi. „Takže ty bys rád věděl, jak jsem se dostala sem dolů?"

Willovi bylo trapné, že ho zaslechla, a sklonil studem zrudlý obličej k zemi.

„Manžel mě shodil do Průduchu," pravila stručně.

„Aha…," hlesl Will. Její otevřenost ho ohromila.

„Vyhnali nás z Kolonie a roky jsme žili v Hlubinách jako psanci. Nebylo to jednoduché, to mi věř, vychovávat v tom pekle malé dítě. Pak se jednoho dne manžel nejspíš rozhodl, že už nás má dost." Otevřela víko jedné truhly a vytáhla z ní nějaké přikrývky. „Můžeš to považovat za určitý druh rozvodu."

Marta o své minulosti mluvila tak nenuceně, že se Will trochu osmělil. „Neznala jste další psance?" zeptal se. „Elliott byla jedním z nich. Patřila k Drakeovi. Třeba jste o něm slyšela."

Marta se s přikrývkami v náručí narovnala a zamyšleně se podívala na Willa. „Drake… Ne, to jméno mi nic neříká. Patrně tam přišel až později."

„A co Tom Cox?" zkusil to Will. „Ten byl něco jako Drakeův úhlavní nepřítel."

Marta křečovitě sevřela přikrývky a tvář jí nenávistně ztvrdla. „Toho neřáda znám až moc dobře. Vždycky jsem si říkala, že mu manžel moc podléhá… A byl to právě Cox, kdo mu řekl, ať to udělá…, ať se nás zbaví," zasyčela zajíkavě, jako kdyby jí náhle došel dech. V další chvíli se jí však po obličeji rozlil sklíčený výraz a uvolnila sevření paží. Hlasitě popotáhla a vysmrkala se do rukávu. „Přines za mnou to děvče, ať se na ně pořádně podíváme."

Will odnesl Elliott do malé vedlejší místnosti. Ačkoliv uprostřed ní stála rozměrná postel se dvěma poněkud zplihlými polštáři, spíše sloužila jako komora. U jedné stěny se povalovala hromada drobného harampádí, jako kdyby je tam Marta právě bez ladu a skladu naházela. Will v ní zaznamenal směsici kožených kufříků, starý pocínovaný kufr se zdobným, sotva viditelným nápisem na víku a spoustu smotků látky. Byla tu cítit jemná vůně oleje z lucerny, která tiše praskala u stropu.

„Polož ji sem," řekla Marta, jakmile rozprostřela pokrývky na postel. Will poslechl a Marta si sedla vedle Elliott. Rozmotala provaz připevňující dívčinu zlomenou ruku k její hrudi a velice opatrně jí paži narovnala.

„Ošklivě se uhodila," poznamenala s pohledem upřeným na Elliottinu hlavu. Pak znovu obrátila pozornost k pochroumané paži. Po celou dobu si cosi povídala sama pro sebe, ale Will dokázal zachytit jen několik útržků. „Ne, rozhodně to není hezký pohled," poznamenala a pečlivě si prohlédla Elliottiny prsty. „Ale krev pořád obíhá. To je dobře."

„Umíte ji ošetřit?" zeptal se Will. „Dáte jí nějakou dlahu nebo tak něco?"

Marta něco zamručela, aniž by zvedla oči, a položila Elliott dlaň na čelo. Přikývla, jako kdyby se jí ulevilo. „Nemá horečku."

Upravila dívce pod hlavou polštáře, aby se jí leželo pohodlně, a přešla k oknu. Několik vteřin zírala neurčitě před sebe a poté znenadání řekla: „Potřebuju šálek čaje."

„Čaje?" zopakoval Will nevěřícně.

Zpátky v hlavní místnosti se však ukázalo, že Marta opravdu má v odřené cínové plechovce něco, co vypadalo jako čaj, a v další chvíli ho trochu nasypala do konvice vroucí vody. Kromě toho měla i cukr, kávu a udivující množství rozmanitého koření v dřevěných krabičkách na polici vedle krbu.

Přenesli si čaj v otlučených porcelánových hrnečkách ke stolu a sedli si na židle s oblými opěradly, rozmístěné okolo. Uprostřed stolu stála bysta chlapce v životní velikosti, kterou podle všeho kdosi vyřezal z některého ze starých trámů. Chlapec se vyrovnaně usmíval a hleděl vzhůru. Vedle bysty se nacházelo menší sousoší dvou postav, dospělého člověka a dítěte, kteří se drželi za ruce. Toto sousoší nebylo dokončeno a na stole u něj ležela dvě malá dlátka a hromada dřevěných odštěpků. Will si při podrobnější prohlídce díla uvědomil, že větší postava by mohla představovat Martu.

Čerstvé poleno v krbu se pomalu rozhořelo a z jeho spodní strany vyšlehly dlouhé jazykovité plameny, jejichž záře se mísila s teplým žlutým světlem olejových lampiček.

„Je to tady moc hezké," poznamenal Chester. Všichni tři sledovali Bartlebyho, který zamířil přímo k roztřepenému koberečku před krbem a několikrát do něj zasekl obě přední tlapy s vytaženými drápy. Zaujatě jej muchlal a hnětl a pod holou kůží se mu viditelně pohybovaly lopatky. Nakonec se s neskutečně hlasitým zavrněním na

kobereček svalil, překulil se na záda a s obrovským zívnutím se natáhl do plné délky.

„Bart je spokojený. Už si našel svoje místo," zazubil se Will.

Připomnělo mu to okamžik, kdy poprvé spatřil velkého kocoura v domě Jeromeových v Kolonii, a ta vzpomínka ho podivným způsobem dojala. Téměř v něm vyvolávala pocit, že je opět doma. Pohledem na Chestera zjistil, že jeho kamarád také momentálně zapomněl na všechny starosti. Na tomto místě bylo něco natolik domáckého a povědomého, jako kdyby seděli na návštěvě u tety, a tento dojem ještě podtrhovala chuť slazeného čaje, byť v něm chybělo mléko.

„Odkud jsou všechny zdejší zásoby?" zeptal se Will. „Opravdu pocházejí z nějaké lodi?"

Marta přikývla. „Většina jich už byla tady, ale Nathaniel přinesl pár dalších z galéry v jedné ze Sedmi sester," odpověděla.

„Myslel jsem si, že to byla galéra," řekl Will. „Ale nevíte, jak se sem dostala?"

Marta zavrtěla hlavou, ale nepodívala se ani na jednoho z nich. Odkašlala si tak hromově, až se Chester na své židli napřímil jako pravítko, a potom se znovu vysmrkala do rukávu.

„Zavedete nás k ní?" pokračoval Will ve vyptávání. Byl rozhodnutý zjistit co nejvíc o všem, co se nacházelo tak hluboko pod zemí.

„Nathaniel našel i další lodě. Ke konci odcházel na celé týdny a vracel se s různými věcmi, na kterých tu pak pracoval. Byl strašně šikovný. Veškerý materiál na našem opevnění pochází z nějakého kovového plavidla."

Will se zamračil na Chestera a ústy nehlasně naznačil slova „*kovové plavidlo?*", ale teď nebyl vhodný čas se na tuhle věc vyptávat. Nejprve potřeboval zjistit cosi naléhavějšího.

„Kde je teď Nathaniel?" zeptal se.

Marta zasténala námahou a zvedla se ze židle. Odkolébala se k olejové lampičce, vyvlékla ji z háčku a pokynula oběma chlapcům, ať jdou s ní. Na okamžik se zastavila na verandě, aby se rozhlédla po různých záhonech, zaklonila hlavu a zhluboka se nadechla nosem. Will začichal také, a necítil jen vůni anýzového ohně, ale plno dalších, sladších vůní. „Nádhera," prohlásila a vydala se s chlapci po klikaté stezce k vyvýšenému místu v zadní části jeskyně.

Míjeli záhon rostlin, které připomínaly žhnoucí vlčí boby se špičkami vyzařujícími světlo, jehož odstín přecházel z jasně červené do tlumenější oranžové, když Marta řekla: „Dávejte pozor, ať se nedostanete moc blízko pivoňkám. Můžou vám udělat ošklivé pachtýře.“

Ani jeden z chlapců si nebyl jistý, co tím chtěla říct, ale nehodlali nic riskovat, a tak se drželi na opačné straně škvárové pěšiny. Zničehonic se objevil Bartleby a zařadil se za Willa. Očividně si nechtěl nechat ujít výlet.

O několik vteřin později se ocitli před vyřezávaným dřevěným andělem, který dosahoval výšky dospělého muže a ve tváři měl pokojný výraz. Dlouhé rozcuchané vlasy mu splývaly přes ramena a ze zad mu vyrůstala složená labutí křídla. „Nathaniel,“ zašeptala Marta. „Tady jsem ho uložila k odpočinku.“ Upřela pohled k pečlivě uspořádaným kamenům před andělem.

„Pak ale…, on tedy je…, ehm…, mrtvý,“ hlesl Will dutě.

„Ano, už dva roky,“ odpověděla Marta chraptivě se stále sklopeným pohledem. Bartleby se mezitím přišoural k andělovi a začal zvedat zadní nohu. Will s Chesterem ho sledovali, vyděšení tím, k čemu se kocour zjevně chystal. Bartleby si uvědomil jejich upřené pohledy a zaváhal. Pak si ale odfrkl a zvedl nohu ještě výš. Will věděl, že musí za každou cenu zastavit nevyhnutelné.

„Barte! Ne!“ zašeptal a doprovodil svá slova horečnými pohyby, jimiž kocourovi naznačoval, aby šel jinam.

Bartleby to naštěstí pochopil. Vrhl po Willovi otrávený pohled, spustil nohu k zemi a odplížil se za zadní stěnu chaty. Will měl pocit, že by měl něco říct, aby vyplnil dlouhé ticho.

„Toho anděla jste pro něj vytesala vy?“

„Ne, ten je z lodi, z lodní přídě. Ale vyřezala jsem do něj jeho tvář…, tvář mého chlapce,“ odpověděla nepřítomně a podrbala se na zátylku. „Tohle místo jsem vybrala, protože tu Nathaniel rád sedával. Byl to jeho koutek. A tamhle u stěny,“ dodala a naklonila lampičku, aby její světlo dopadalo na zem za andělem, „jsou další hroby. Nathaniel si vždycky myslel, že tady jsou pohřbení lidé, kteří postavili tu chatu.“

Otočila se na podpatku, jako kdyby jim sdělila všechno, co měla na srdci, a chystala se vrátit do svého příbytku, když tu se zarazila a znehybněla. „Něco byste ještě měli vědět. Nathaniel na jedné ze svých průzkumných výprav spadl do skalní pukliny. Zlomil si několik žeber. Začali se kolem něj rojit pavouci. Ti darebáci asi vycítí, když je někdo oslabený nebo zraněný. Přišly jich k němu desítky.“

Přenesla pohled z Willa na Chestera. „Nathaniel u sebe neměl dostatek anýzového ohně, ale přesto se mu podařilo uniknout a vrátit se domů.“ Na několik vteřin se odmlčela. „Dokážu vyléčit většinu nemocí a zranění. V Hlubinách se tyhle věci člověk musí naučit hodně rychle.“ Zamračila se. „Nathanielova žebra se hojila a uzdravoval se, když… když ho náhle přepadla horečka. Ošklivá horečka. Dělala jsem pro něj všechno, co jsem mohla.“ Rozechvěle vydechla a přejela si špinavými prsty po sukni. „A to je všechno. Bylo mu devatenáct a bylo to moje jediné dítě. Zkrátka zemřel.“

„To je mi líto,“ zamumlal Chester.

Marta pevně stiskla rty, jako kdyby měla co dělat, aby potlačila slzy, a ticho se protahovalo. Will jí chtěl nabídnout několik slov soustrasti, ale žádná ho nenapadala. Pak Marta promluvila znovu, o něco pevnějším hlasem.

„Nathaniel byl starší než vaše kamarádka a silný jako býk, ale v těchhle končinách je ve vzduchu něco ošklivého. Stejně jako ti pavouci to čeká, až budete oslabení, a pak se vám to vplíží do těla. Dostalo to Nathaniela a já jenom doufám, že se to samé nestane i vaší kamarádce.“

„Takže si to ujasněme. Ty tvrdíš, že jsi odjakživa Styx,“ řekl doktor Burrows, který seděl naproti jednomu z dvojčat.

„Jsem Styx od narození. Neftala jsem se jím najednou zničehonic,“ opáčila Rebecca s netrpělivou příkrostí.

„Zase jsi zašišlala. Stalo se ti něco s…?“ začal se ptát doktor Burrows.

„Vylomila jsem si pár zubů při pádu do Průduchu,“ přerušila ho Rebecca s pečlivou výslovností. Ze všech sil se snažila své šišlání ovládat. „Skočila jsem do něj, protože jsem ti chtěla pomoct.“

Doktor Burrows zachovával pár vteřin ticho a měřil si ji poněkud nevěřícným pohledem. Nakonec znovu promluvil: „Čili jsi od narození Styx a Will byl Kolonista…“ Sundal si brýle a promnul si kořen nosu. „Ale ty…, on…, ty jsi…, on byl…,“ vykoktal. Když si znovu nasadil brýle, jako by mu současně s tím zapadly na své místo i jednotlivé myšlenky. „Jak jsme tedy mohli adoptovat vás *oba*?“

„Šťastnou náhodou. Osvojili jste si Willa a podle styxských pravidel jsem měla být na místě i já, abych ho sledovala,“ vysvětlila Rebecca a pousmála se na nevlastního otce. „Proč, nelíbí se ti fnad něco?“

„Tedy, mám-li být upřímný, tak nelíbí… Myslím, že jsme o tom měli vědět,“ zvolal doktor Burrows.

Rebecca se jedovatě zasmála. „Vy jste nám taky neřekli, že jsme adoptovaní,“ odsekla. „Nemyslíš, že jsme měli právo to vědět?“ Škádlivě na něj povytáhla obočí.

„To je něco úplně jiného. Ty jsi stejně nejspíš od začátku věděla, že jsi adoptovaná, a kromě toho jsme vám to s matkou chtěli říct, až přijde správný čas,“ řekl doktor Burrows. Zamračeně si prohlížel ulomený nehet a snažil se nějak vstřebat, co se právě dozvěděl.

Rebecca mu sdělila tu část příběhu, která se jí hodila, ale zdaleka ne všechno. A rozhodně také nehodlala odhalit, že má jednovaječné dvojče.

„Připadá mi to celé hrozně nekalé,“ pravil nakonec doktor Burrows a mžoural přes pokroucené obroučky brýlí na zamlklého Likvidátora, který postával za dívčiným ramenem. „Postupovali jsme přesně podle adopčních pravidel, takže opravdu nechápu, jak jsme mohli dostat i tebe.“

„Mluvíš o mně, jako kdybych byla druhé auto, které jste si pořídili.“

„Nemluv hlouposti, Rebecco. Tak to vůbec nebylo,“ řekl doktor Burrows vyčerpaně. „Jenom prostě nechápu, jak se to mohlo stát.“

„A mně je to na rovinu zase úplně jedno,“ odpověděla Rebecca. Po tváři se jí rozléval mírně unuděný výraz. „Měli jsme přátele u adopční agentury. Máme přátele všude.“

„Ale já se nemůžu zbavit dojmu, že mě a tvou matku nějak ošklivě podvedli," postěžoval si doktor Burrows. „A to se mi nelíbí," dodal kategoricky.

„Předpokládám, že se ti nezamlouvají ani moji lidé?" zeptala se Rebecca.

„Tvoji lidé…?" zopakoval doktor Burrows, kterému unikla příkrost, s níž dívka znenadání promluvila.

„Ano, moji lidé. V Kolonii se k tobě nechovali tak hrozně, ne? Chceš snad říct, že nesouhlasíš s jejich metodami?" pokračovala Rebecca podrážděně a Likvidátor za ní se pohnul.

Doktor Burrows poplašeně rozpřáhl ruce. „Ne, to jsem vůbec nechtěl říct. Mým úkolem není soudit. Mojí úlohou je pozorovat a zaznamenávat. Do ničeho se nemíchám."

Rebecca se zívnutím vstala a oprášila se. „Takže jsi můj nevlastní otec, a přesto tvrdíš, že se do ničeho nemícháš. Jak to podle tebe jde dohromady?" Její nálada se zčistajasna proměnila, jako kdyby zlost před chvílí jen hrála pro větší efekt.

Doktor Burrows otevřel ústa, ale neměl sebemenší tušení, jak odpovědět. Byl v koncích. Ta dívka před ním, kterou považoval za svou malou holčičku, byla ve skutečnosti úžasně silná osobnost, a i když si to doktor Burrows nepřipouštěl, z Rebeccy šel strach. Zejména kvůli tomu styxskému vojákovi, který na něj zíral ze stínů bezcitnýma očima zabijáka.

„Takže, *tati,"* řekla Rebecca, přičemž výsměšně zdůraznila oslovení, jako kdyby pro ni vůbec nic neznamenalo, „dala jsem ti najíst jako za starých dobrých časů a vidím, že už ses docela vzchopil. Takže mi pověz víc o těch tabulkách." Vytáhla ze svého pláště malé kamenné tabulky. Doktor Burrows se okamžitě dotkl kapsy u kalhot a zjistil, že je prázdná. „Vypadají jako nějaká mapa a tu právě teď potřebujeme," pokračovala Rebecca. „Najdeš nám cestu ven a my ti při tom pomůžeme."

„No skvěle," odvětil doktor Burrows bez velkého nadšení a vzal do ruky tabulky, které mu dívka podávala.

8. kapitola

„Ahoj, Jean," zasupěla paní Burrowsová, když přijala na mobilu hovor od své sestry. Zrovna se udýchaně hnala po Highfield High Street.

„Že funím? Ano, zrovna jsem byla v posilovně," řekla a posunula si řemínek kabelky, který jí stále sklouzával z ramene. Oddálila telefon od ucha, aby trochu ztlumila výbuch smíchu tetičky Jean, natolik hlasitý, že ho slyšel i kolemjdoucí muž. „Ano, ani ti nemůžu povědět, jak skvěle se teď cítím. Zapsala jsem se na měsíc cvičení s osobním trenérem. Měla bys to taky zkusit."

Tetička Jean zareagovala dalším zařičením smíchu, které poplašilo nedalekého holuba, až překotně vzlétl do vzduchu.

Kdyby ale paní Burrowsovou nyní viděl Will, ohromila by ho změna v jejím držení těla. Kráčela s lehkostí, kterou by u své nevlastní matky vůbec nepovažoval za možnou. Už teď vypadala o několik let mladší.

Zatímco jí sestra něco huhlala do ucha, paní Burrowsová se podívala na hodinky. „Podívej, policie nezjistila nic nového a já teď opravdu nemůžu mluvit. Čekám v bytě stěhováky," dodala a ukončila hovor, než měla tetička Jean čas odpovědět.

Jakmile zabočila za roh, spatřila, že nákladní vůz stěhovací společnosti už stojí na místě.

„Ach bože, omlouvám se za zpoždění. Zdržela jsem se!" zavolala a rozběhla se k muži v modrých montérkách, který se právě chystal opět nasednout do vozu. Odemkla dům a muž jí donesl do bytu celou řadu kartonových krabic. Paní Burrowsová neztrácela čas a ihned přeřízla pásku na jedné z nich, aby se podívala na její obsah.

„Stěhujete se sem?" zeptal se muž a zvedl další krabici z vrcholu hromady.

„Ano, tohle všechno jsem měla ve skladu, než jsem si našla nové bydlení," odvětila paní Burrowsová nepřítomně, zatímco vytahovala svoje staré videokazety a okamžitě je házela do pytle na odpadky. „Nastal čas úklidu – generálního úklidu."

Jen co muž donesl nahoru poslední krabici, strávila celé odpoledne tím, že je postupně procházela. Bylo jich tolik, že v bytě nezbývalo skoro žádné místo k pohybu, ale konečně narazila na hromadu s načmáraným nápisem *Ložnice 3.*

„Willovy věci," řekla, když otevřela první bednu. Odhrnula bílý papír ze vzácných pokladů, které měl její syn vyrovnané na policích ve svém „muzeu", jak to nazýval. Bylo tu tolik viktoriánských talířků, rozbitých hliněných dýmek a různých lahviček od parfémů, že jí brzy zaplnily klín a ona je musela začít odkládat na podlahu.

Pak narazila na těžkou krabici s Willovými knihami a s hekáním ji donesla na stůl u okna. Ze začátku vytahovala každou knihu zvlášť, aby se do ní podívala, a dokonce jimi třásla, aby si ověřila, zda se mezi stránkami něco neskrývá. Nenacházela však vůbec nic a s čím dál větší únavou zvedala z krabice zbývající svazky, které již jen pokládala na stůl, aniž by si je důkladněji prohlížela. Skoro u dna narazila na výtisk *Geologického průvodce po Britských ostrovech*, který podle staromódního stylu obálky pocházel ze šedesátých nebo sedmdesátých let. Nijak zvlášť ji nezaujal, ale nad další knihou v řadě se zamračila. Chyběl jí přebal, ale na titulní straně vázané v plátně se vybledlými pozlacenými písmeny opět skvěl nápis *Geologický průvodce po Britských ostrovech.*

„Dvě vydání stejné knihy?" zeptala se sama sebe, znovu zvedla první knihu se zaprášeným obalem a otevřela ji. Stránky nebyly potištěné, ale ručně popsané. „Hleďme," zabručela. Okamžitě věděla, o čí písmo se jedná. Byl to rukopis jejího manžela, doktora Burrowse. Sundala přebal a zjistila, že pod ním se skrývá deník s mramorově žíhaným fialovo-hnědým vzorem, s nálepkou s označením majitele knihy a moudře vyhlížející sovou s kulatými brýlemi. Na nálepku kdosi načmáral slovo *Deník.* Paní Burrowsová okamžitě poznala manželovo neúhledné písmo.

„Tohle je ono. Konečně zjistím, co se doopravdy stalo," oznámila hromadám krabic v místnosti. Zůstala sedět u stolu a pročítala si deník od prvního řádku k poslednímu. Otáčela stránky, na nichž často nacházela špinavé šmouhy od prstů. „Willovy," zašeptala s láskyplným úsměvem, protože věděla, že ty otisky jistě udělal její nevlastní syn.

Čím dál četla, tím větší vzrušení ji přemáhalo. Konečně se dozvěděla, co Will s Chesterem zjistili před svým zmizením. Ačkoliv neměla tušení o chodbě, kterou chlapci znovu vyhloubili pod jejím někdejším domovem na Broadlands Avenue, ani to, zda existuje nějaká spojitost mezi jejich zmizením a nálezy doktora Burrowse, přesto se nemohla zbavit dojmu, že se konečně pohnula z místa. Dychtivě četla manželovy postřehy o těch podivných lidech, jichž si všiml v Highfieldu, o zářící kouli, která se objevila v domě paní Tantrumiové, i o místním zámožném podnikateli z osmnáctého století, siru Gabrielu Martineauovi. Když došla k popisu budov, které tento muž nechal postavit ve staré highfieldské čtvrti včetně náměstí, jež neslo jeho jméno, zarazila se a chvíli jen tak vyhlížela z okna, než se opět ponořila do četby deníku. Nakonec se propracovala k posledním záznamům a všimla si data u jednoho z nich.

„To bylo té noci…, té noci, kdy Roger odešel," pravila napjatě. Zrak jí padl na slova *Musím se vydat tam dolů.* Dočetla až na konec zápisu, který byl poslední v celém deníku, a znovu se k nim vrátila.

„Co tím myslel – *tam dolů?* Kam dolů?"

Zalistovala prázdnými stranami do konce deníku, aby se ujistila, že jí nic neuniklo. Na zadní předsádce si všimla tužkou napsaného jména a telefonního čísla. *Pan Ashmi – farní archivy,* přečetla si.

Will s Chesterem přenocovali v hlavní místnosti, Will na hromadě koberců, které Marta rozprostřela po podlaze u truhlic s mapami, a Chester na kusu nábytku, který Marta označovala jako „ataman". Když se o něm zmínila poprvé, Chesterovi radostně zajiskřilo v očích, protože si představil, že bude po dlouhé době spát v něčem alespoň vzdáleně podobném opravdové posteli. Poté co pohovku oprášil, ho však čekalo hluboké zklamání. Přečnívaly mu z ní nohy a prastaré čalounění bylo tvrdé jako hřebíky. Díky svému vyčerpání ale oba chlapci usnuli za uklidňujícího praskání ohně během několika vteřin po svém ulehnutí.

Ze spánku je probralo až rachocení konvice u krbu.

„Dobré ráno!" zatrylkovala na ně Marta vesele, když pomalu dovlekli svá rozlámaná těla ke stolu.

„Čaj,“ ohlásila a podala jim hrnky. Pak položila na stůl kuchyňské prkýnko, na němž ležela hromádka šedých stonků a několik bílých kořínků různých velikostí i tvarů. „Co byste říkali snídani? Vsadím se, že máte oba hlad jako vlci,“ řekla a pustila se do krájení rostlin.

Chester si podezřívavě prohlížel nevábnou zeleninu a zasténal. „Ehm, ani ne. Díky, Marto. Vlastně je mi docela mizerně.“

„Mně taky,“ přidal se Will.

Marta se zamračila. „Třeba je to proto, že jste na novém místě,“ zamyslela se. „Chvíli trvá, než si tady člověk zvykne.“ Během krájení jí nůž vyklouzl z prstů a vyletěl do vzduchu, kde se několikrát otočil. „K čertu!“ ulevila si, když ho znovu chytila. „Vzpomínám si, že jsme s Nathanielem prošli tím samým.“

„Nízká gravitace,“ vysoukal ze sebe Will pomalu. Sledoval, co se stalo s nožem, a sám pro sebe si přikývl. „Ano! Marta má pravdu. Takhle se opravdu můžeme cítit kvůli nižší gravitaci. Asi si na to budeme prostě muset zvyknout.“

„V každém případě se oba najíte, ať se vám to líbí, nebo ne. Nesmíte zeslábnout,“ řekla Marta, vstala ze židle a vrátila se ke kamnům, kde naházela kousky zeleniny do hrnce s vroucí vodou. „Polévka vám udělá dobře,“ pravila rozhodně.

„Co je s Elliott?“ zeptal se Will náhle. „Jak je jí?“

„Nebojte se,“ odpověděla Marta. „V noci jsem ji několikrát kontrolovala a ráno ještě byla v bezvědomí.“

„Nemůžete něco udělat s její rukou?“ odvážil se zeptat Chester.

„To je to první, co mám dneska na programu,“ ujistila ho Marta a energicky se zašťourala nehtem malíčku v ústech u zadních stoliček. Když si prohlédla kousek stravy, kterou takto vylovila, znovu si ji vložila do úst a hloubavě ji rozžvýkala. Chester ji přitom pozoroval a potom odsunul čaj stranou. Pokud byl předtím bledý jako stěna, nyní zezelenal.

Slyšitelně zalapal po dechu. „Opravdu, žádnou polévku… Já nic nechci, Marto.“

„Asi by sis měl trochu dát,“ radil mu Will. „Pořádně jsme nejedli už celou věčnost a kromě toho by nám to mohlo zase rozhýbat vnitřnosti.“ Podíval se na svoje břicho.

„To jsem snad ani nepotřeboval vědět,“ povzdychl si Chester.

O hodinu později všichni vstoupili do Elliottiny komůrky. Will s Chesterem otáleli na prahu, zatímco Marta ležící dívku bedlivě prohlížela.

„Proč je pořád v bezvědomí?“ zeptal se Chester.

Marta přejela dlaněmi po dívčině hlavě a zátylku a nazvedla jí palcem oční víčko, aby si prohlédla zorničku. „Utrpěla otřes mozku. Dostala pořádnou ránu do hlavy. V každém případě je pro ni lepší, když nebude při vědomí, až jí budu spravovat tu ruku. Pojďte mi sem pomoct, ano?“

Chlapci se zdráhavě připloužili k Martě, která přiložila k Elliottinu předloktí z obou stran dlahy. „Podrž tohle,“ nakázala Chesterovi a podala mu z kapsy na zástěře dva smotky plátěného obvazu. „Tak, Wille, ty si stoupni z druhé strany postele. Potřebuju, abys jí pevně podržel ramena.“

Will poslechl. Marta vzápětí sevřela Elliottino zápěstí a několikrát zatáhla. Chlapci slyšeli skřípání, jak se o sebe otíraly konce přelomených kostí.

„Au,“ zašklebil se Chester. „To je hrozné…“

V další chvíli Will zaslechl tlumené žuchnutí.

„Co to bylo?“ zeptal se, aniž by pustil Elliottina ramena.

„Tvůj kamarád právě omdlel. Nech ho být. Potřebuju, abys držel to děvče,“ řekla Marta. „Musím to udělat správně.“ Znovu zatáhla za Elliottinu ruku a pod tlakem s ní otáčela. Na čele se jí zaperlily kapky potu. Po celou dobu si pro sebe něco mumlala.

„Vypadá to líp,“ podotkl Will.

Marta přikývla. „Má tak nateklou ruku, že se to dá obtížně poznat, ale kosti už by měly být zase na svém místě,“ řekla. Ještě několik minut zkoumala dívčinu paži, než se konečně zatvářila spokojeně. Opatrně přiložila ke zlomené ruce dlahy a připevnila je plátěnými obvazy.

Napřímila se a povzdechla si. Will se na opačné straně postele rovněž narovnal a otočil se k Chesterovi, který ležel bezvládně na podlaze.

„Radši ho odneseme vedle,“ zasmála se Marta.

„Highfieldský věstník, 19. června 1895," přečetla paní Burrowsová, když se sklonila ke starým novinám rozevřeným na stole. „Co tady přesně hledám, pane Ashmi?" zavolala.

Seděla právě v Highfieldském oddělení historických záznamů, kde byly uchovávány dokumenty, z nichž nejstarší pocházely z desátého století. Vzhledem k tomu, že se pan Ashmi podle všeho neměl k odpovědi, přejela očima titulní stranu novin. Uprostřed jí padl zrak na jeden titulek. „*Podzemní duchové.* Tomu říkám chytlavý nadpis!"

„To rozhodně a právě tuhle zprávu byste si měla přečíst," ozvala se z opačného konce sklepení tlumená odpověď zpoza nesčetných polic s ohromujícím množstvím šanonů a beden s dokumenty. Pan Ashmi, archivář samosprávného obvodu Highfield, se přestal přehrabovat v krabici před sebou a vyhlédl za jednou policí. Od brýlí s rohovinovou obrubou se mu za řeči odráželo mdlé žluté světlo zářivek visících u stropu. „Jde o typický popis jednoho z případů."

„Dobrá," přikývla paní Burrowsová. „Doufám ale, že mi pak prozradíte, proč jsem si to měla přečíst." Sklonila se znovu k novinám a pustila se do čtení.

„Po *incidentu, k němuž došlo v časně ranních hodinách minulou středu, byly zastaveny práce na tunelu určeném pro zbudování nové stanice Highfield & Crossly. Bratři Harrisové, proslulí kanadští inženýři se zkušenostmi s hloubením tunelů, za pomoci čtyřčlenné skupinky dělníků vyvrtali do pískovce otvory a umístili do nich nálože. Zazněla poplašná siréna a celá oblast byla vyklizena.*"

„Další odstaveček půjde přímo k jádru věci," hekl pan Ashmi, který právě z police snímal další krabici novin a pokládal ji do prostřední uličky a vzápětí odspěchal do jiného oddílu sklepení.

Paní Burrowsová si odkašlala a pokračovala: „*Po detonaci se bratři Harrisové se skupinou dělníků, a nyní i v doprovodu pana Wallaceho, asistenta stavebního architekta společnosti Severní železnice, vrátili do vyhloubeného otvoru v zemi. Když čekali, až se usadí prach, aby si prohlédli důsledky exploze, zaslechli zezdola jakési vrzavé zvuky. Okamžitě je napadlo, že dochází k poklesu zeminy, a začali ustupovat ven z chodby. Vrzání však ještě zesílilo a předznamenalo hrozivý výjev v podobě silných světel, která náhle v tunelu vyšlehla přímo ze země. Všichni přítomní vypověděli, že spatřili, jak*

se v hornině otvírají padací dveře a z nich vypochodovala armáda zjevení připomínajících přízraky.“ Paní Burrowsová se odmlčela. „Je to pravda?“

„*Timesy* to vzaly natolik vážně, že o tom psaly hned následující den taky,“ odpověděl pan Ashmi za policí. „Jen pokračujte.“

„Když myslíte,“ pokrčila paní Burrowsová rameny a začala číst dál. „*Podle slov pana Wallaceho na sobě postavy měly tmavé manšestrové nebo gabardénové kabáty a bílé límce kolem krku. V rukách třímaly koule, z nichž šlehaly záblesky zeleného světla. Jakmile k nim neznámí vykročili, pan Wallace i ostatní dělníci dostali strach a vzali nohy na ramena. Bratři Harrisové podle pana Wallaceho neuprchli a statečně zůstali stát na místě. Thomas Harris se ozbrojil třímetrovým nabijákem, zatímco jeho mladší bratr Joshua držel násadu krumpáče.*“

„Hádejte, co se stalo s bratry Harrisovými?“ zavolal pan Ashmi na paní Burrowsovou. Znělo to, jako kdyby se k ní mezi regály o kus přiblížil.

„Už je nikdy nikdo neviděl?“ zeptala se paní Burrowsová a zamžourala k sousední polici.

„Uhodla jste to hned napoprvé!“ poblahopřál jí pan Ashmi.

Paní Burrowsová vzdala marnou snahu zahlédnout neviditelného archiváře a vrátila se k článku. „*Byli povoláni policisté z highfieldského sboru, kteří krátce poté doprovodili pana Wallaceho zpátky do chodby. Strop raženého tunelu se zbortil a nikde nebylo ani stopy po bratrech Harrisových ani po oné skupině přízraků. Přes pokračující vykopávky se dosud těla obou bratrů nepodařilo nalézt.*“

„A nenašli je už nikdy,“ poznamenal pan Ashmi. „Zvláštní, nemyslíte?“

„Ano, velice zvláštní,“ přitakala paní Burrowsová.

„Teď si přečtěte tohle. Je to taky článek z *Highfieldského věstníku,* tentokrát po náletu německé Luftwaffe v létě 1943.“ Pan Ashmi se neslyšně vynořil u stolu a položil před paní Burrowsovou další noviny.

„Proč?“ zeptala se směrem k jeho vzdalujícím se zádům.

„Jen se podívejte na poslední odstavce,“ odpověděl a máchl neurčitě rukou do vzduchu.

Paní Burrowsová si povzdychla. *„Zpráva o včerejším náletu,“* četla nahlas a přejela článek očima. *„Zápalné pumy dopadly na Vincent Square…, střecha kostela svatého Josefa vyletěla do povětří…,* á, myslím, že už jsem to našla… *V poledne dopadla bomba na Lyons Corner House, kde zabila deset lidí, na kloboučnictví, kde zabila tři lidi, a jedna také zcela zničila soukromé sídlo v čísle 46, kde zahynuli pan a paní Smithovi i se svými dvěma dětmi ve věku čtyř a sedmi let.*

Při vyprošťování těl rodiny Smithových ze sutin však byly objeveny i mrtvoly pěti neidentifikovaných mužů. Očividně se nacházeli ve sklepě a podle popisu se pozoruhodně podobali jeden druhému: všichni měli bledé tváře a podsadité postavy. Byli oblečeni do civilních šatů zjevně mimobritského původu, což okamžitě vyvolalo podezření, že se mohlo jednat o nacistické špiony. K případu byla povolána Vojenská policie a všech pět těl bylo převezeno do márnice svatého Pankráce k dalšímu prozkoumání, ovšem cestou na místo určení se těla někde ztratila. Služka rodiny Smithových, Daisy Heirová, naštěstí v čase výbuchu nepobývala v domě, protože právě vyzvedávala týdenní příděl masa u řezníka na Disraeli Street. Při výslechu Vojenské policii sdělila, že v domě nebydleli žádní hosté a že o oněch pěti mužích ani o tom, jak se dostali do sklepa, nic neví. Naznačila, že se mohlo jednat o lupiče, kteří nějak získali přístup do domu a během náletu se skryli ve sklepě.“

Paní Burrowsová vzhlédla od novin k panu Ashmimu, který zrovna stál přímo před ní. „Tohle všechno je velice napínavé,“ pravila, „ale nemůžete mi prozradit, proč si můj manžel zapsal do svého deníku vaše jméno a telefonní číslo?“

„Důvodem jsou tyhle články,“ odvětil pan Ashmi a posadil se na židli naproti paní Burrowsové. „Od počátku devatenáctého století se objevují zprávy o těchhle podivných podsaditých mužích i o hubených přízracích v černých pláštích a s bílými límci. Nejde o ojedinělé události. Dochází k nim s překvapivou pravidelností po celá staletí až do dnešních dnů.“

„Co z toho plyne?“ zeptala se paní Burrowsová.

Pan Ashmi k ní přes stolní desku přesunul několik stránek popsaných na stroji. „V měsících před jeho zmizením jsme spolu s va-

ším manželem Rogerem tyto události zkoumali. Zabralo to mnoho dnů práce, ale Roger sestavil tento seznam.“

Paní Burrowsová zalistovala stránkami. Musela připustit, že už pouhý počet těchto zpráv je skutečně udivující.

„Zvláštní věc,“ začal pan Ashmi a předklonil se, jako kdyby se bál, že je někdo uslyší.

„Co?“ zeptala se paní Burrowsová a také se předklonila, i když si nebyla zcela jistá, zda nemá co do činění s vyšinutou osobou.

„Jeden z těch seznamů jsem uložil ve své kanceláři do zamčeného šuplíku,“ řekl a zamával rukama ve vzduchu, jako kdyby se chystal na nějaké kouzelnické číslo. „Jenže zmizel.“ Předklonil se ještě více a ztišil hlas do šepotu. „A ztratilo se i dost samotných záznamů z těchhle polic. Kdybych nepoužíval svůj osobitý systém archivace, který nikdo jiný nezná, mám pocit, že by jich zmizelo ještě víc.“

„Ach,“ udělala paní Burrowsová. Nenapadalo ji, co jiného by mohla říct. Obrátila svou pozornost zpátky ke strojopisnému seznamu a všimla si, že vedle některých položek kdosi připsal nějaké poznámky. Tentokrát nešlo o rukopis jejího manžela. „To jste psal vy?“ zeptala se a ukázala na ně.

„Ne, ty psal Ben Wilbrahams. Je to Američan a taky vyšetřuje ty tajemné události, kvůli nějakému filmu či co. Vlastně byste si s ním určitě měla promluvit. Bývá skoro pořád nahoře.“ Pan Ashmi trhl hlavou ke stropu, směrem k městské knihovně, která se nacházela o patro výš.

„Ano, jistě, to udělám,“ přikývla paní Burrowsová, přestože neměla v úmyslu nic podobného.

Byla ráda, když nakonec vyšla ze zaprášeného archivu i s fotokopiemi oněch novinových článků, protože pan Ashmi trval na tom, aby si je vzala. Dokázala si živě představit svého manžela, jak se dychtivě probírá dávno zapomenutými zprávami. Vyvolalo to v ní mnoho vzpomínek na staré časy a na její trvalou nespokojenost. Její manžel měl podle všeho upřímný zájem o jedinou věc, a to zalézt si do nějakého zkostnatělého, staromilského světa, který si sám vytvořil a kde by mohl předstírat, že je vážený vědec pracující na smysluplných výzkumech. Při stoupání do schodů k přízemnímu podlaží si podrážděně odfrkla. Dráždilo ji to, protože věděla, že by býval doká-

zal daleko více než dělat správce místního muzea, ale jednoduše postrádal ambice, aby si našel něco lepšího a – což pro ni bylo ještě důležitější – něco s rozumnějším platem.

Přeložila fotokopie novinových článků a strčila je do kabelky. Ačkoliv pan Ashmi byl přesvědčen, že se v Highfieldu odehrávají podivné věci, jí to všechno připadalo příliš fantastické. Uvažovala, jestli se její manžel nenechal strhnout nakažlivým nadšením pana Ashmiho a jestli ho to nevedlo k všem těm bláznivým zápisům, které našla v jeho deníku.

Cestou z budovy musela projít knihovnou, kde si všimla muže, na něhož ji upozorňoval pan Ashmi. Měl sice pěstěný a upravený plnovous, ale jeho tmavé a poměrně dlouhé vlasy vypadaly, jako kdyby právě vstal z postele. Seděl o samotě s několika otevřenými knihami, v prstech držel pero a obratně jím točil v nekonečných kružnicích. Vzhlédl, podíval se na paní Burrowsovou přes brýle s drátěnými obroučkami a široce se na ni usmál. Paní Burrowsová si uvědomila, že ji přistihl, jak na něj zírá, okamžitě odvrátila pohled a spěšně vyrazila k hlavnímu východu.

9. kapitola

„Zhyň, flibustýrský pse!“ vykřikl Will na Chestera, jakmile se jeho kamarád objevil na verandě. Pomalu proti němu postupoval po zahradní pěšině, jednu ruku měl opřenou v bok a druhou se před sebou rozmachoval šavlí.

Chesterovi zacukaly koutky úst, ale potom se nechápavě zamračil. „Netuším, co to má znamenat.“

„Co má *co* znamenat?“

„Flibustýr. Co to sakra je? Něco jako klystýr?“

„Ne, myslím, že tak dřív označovali námořní lupiče, takže bys měl bránit svou čest, prašivý kojote!“

Will se na chvíli přestal ohánět šavlí, aby si ji zálibně prohlédl. „Když si člověk uvědomí, že je nejspíš stovky let stará, tak vypadá skvěle. Jsou na ní vyryté kříže a ratolesti a nějaký nápis, asi latinský,“ řekl a zblízka zkoumal široký kovový oblouk, který se klenul nad jílcem a jehož úkolem bylo chránit bojovníkovu ruku v boji. Koktavě nápis přečetl: „*Soli Deo Gloria*.“ Podíval se na Chestera a pokrčil rameny.

„Solidní Glorie?“ navrhl Chester, který ale nedával pořádně pozor, protože si právě všiml sbírky dalších zbraní, jež Will rozložil po podlaze verandy. „Jestli chceš souboj…,“ zahalekal a vybral si dýku s dlouhým ostřím a zkusmo s ní bodl do vzduchu. „Ne, ta se ke mně nehodí,“ zamumlal si pro sebe a oči mu padly na největší ze zbraní: kovovou tyč dlouhou téměř dva metry se smrtícím bodcem a velkou sekyrou na konci. „Tohle je mnohem lepší,“ řekl. „Co to vlastně je?“

„To je halapartna,“ poučil ho Will.

„Halapartna,“ zasmál se Chester a potěžkal zbraň v rukách. „Jasně! Do střehu!“ zaječel a vrhl se ze schodů verandy přímo před Willa. „Nastal tvůj čas, Bělovousi!“ rozkřikl se.

Will učinil několik výpadů šavlí, které Chester lehce vykryl halapartnou. Zahradou se neslo řinčení kovu o kov. Vzápětí Chester převzal iniciativu a ohnal se halapartnou proti Willovi, i když nijak příliš prudce. Will využil nízké gravitace a snadno se vyhnul ráně mocným výskokem.

Chester se rozmáchl ještě několikrát, ale Will pokaždé útočící zbraň hravě přeskočil. Nakonec Chestera přemohl smích, takže nebyl s to pokračovat. „Tohle mi připomíná nějaký bláznivý film o kung-fu, kde všichni poskakují, jako kdyby měli v podrážkách pružiny.“

Will se usilovně snažil zachovat vražedný výraz krvelačného piráta, ale ani on nedokázal potlačit smích. „Jo, máš pravdu. Jak se ten film jmenoval – *Skákavý drak, Třepotavá kachna* nebo tak nějak?“

„Připrav se na svůj skon, Bělovousi!“ vykřikl Chester. „Skolí tě největší otvírák konzerv na světě,“ dodal a znovu se rozmáchl halapartnou.

Will se tentokrát vyhnul zásahu dokonalým přemetem vzad, po němž dopadl bezpečně na nohy o kousek dál na stezku.

„Aha!“ vykřikl, rozradostněný úspěšným akrobatickým kouskem. „Nedám se tak snadno zabít, co, nindžo Rawlsi?“

„Jenom se předvádíš,“ zabručel Chester.

Ještě nějakou dobu předstírali souboj a přeskakovali na další pěšinky mezi záhony. Jejich bitva je postupně odváděla za Martin příbytek, kde se ocitli mezi střechami malých kůlen.

„Na chvilku si uděláme pauzu. Musím se vydýchat,“ zafuněl Chester a přistál vedle Willa.

„Tak jo,“ souhlasil Will a vykroužil před sebou špičkou šavle osmičku. „Tohle je skvělý, co?“ usmál se na kamaráda.

Chester mu úsměv oplatil a přikývl. Jak ubíhaly dny, postupně si zvykali na nižší gravitaci a počáteční nevolnost ustoupila. Marta se o ně dobře starala a oni si po dlouhé době mohli opravdu odpočinout a užívat si, protože se konečně jednou nemuseli mít pořád na pozoru kvůli Styxům.

Dlouhé hodiny vyplňovali novými činnostmi, které si vymýšleli, aby se nějak zaměstnali. Will našel v jednom z lodních kufrů šachy se slonovinovými figurkami, a tak spolu hráli nekonečné partie až do časných ranních hodin a vypili při tom spoustu hrnků čaje. Marta je velice ráda seznamovala s různými vlastnostmi bylin rostoucích na zahrádce a bavila je historkami o Kolonii a Hlubinách. Zprvu se jim zdráhala půjčit svoji kuši, ale nakonec podlehla jejich neustávajícím prosbám. I když jim nějakou dobu trvalo, než se se zbraní naučili zacházet, nakonec uspěli a pověsili si na kovové opevnění kolem

zahrádky terče. Žasli nad tím, jak rovně tu šípy létají. Díky nízké gravitaci téměř vůbec neklesaly k zemi.

„Dobrá, kapitáne Bělovousi, dáme se do toho," řekl Chester, který si už stačil odpočinout po předchozí námaze.

„Nejdřív mě musíš chytit," vyzval ho Will, jediným skokem se přenesl přes střechu Martiny chaty a přistál na zemi před verandou. Tam se schoval za křovisky, které na rozdíl od většiny rostlin na zahrádce nevyzařovaly žádné světlo. Chester se vyplížil zpoza rohu a rozhlédl se. Odhadl, kde se jeho kamarád skrývá, a vyřítil se na něj s tím nejhlasitějším válečným rykem, jakého byl schopen.

Will vyběhl zpoza keře na pěšinu, pozvedl šavli a chystal se odrazit kamarádův útok. Chester se k němu blížil závratnou rychlostí a napřahoval se k výpadu, když tu něco přistálo na stezce těsně před ním.

„Co…?" vyjekl Chester.

Stál před ním Bartleby s nahrbeným hřbetem a Will ze svého místa viděl, že se kocourovi pod holou kůží rýsují svaly, jako kdyby se chystal ke skoku. Bartleby postoupil kupředu a zasyčel na Chestera tak divoce, že chlapec upustil halapartnu. Rychle začal ustupovat, ale zakopl a padl na kraj záhonku s líbeznými, růžově zářícími květinami. Kocour se k němu dál přikrčeně plížil jako panter.

„Kristepane! Udělej něco, Wille!" zachraptěl Chester vyděšeně. „Odvolej si tu zatracenou micinu!"

„Barte! Přestaň!" vykřikl Will.

Bartleby se ohlédl, aby si ověřil, že nový pán myslí svůj pokyn vážně, a lehl si na zem. Stále však nespouštěl oči z Chestera, jako kdyby mu plně nedůvěřoval.

„Ty starý trumbero," řekl Will a pohladil zvíře láskyplně po hlavě. „Co to do tebe vjelo? Přece sis nemyslel, že na mě Chester doopravdy útočil, nebo snad jo?"

Chestera notně rozladilo, že jeho kamarád bere celou věc na lehkou váhu. „Wille, přísahám, že se na mě chtěl vrhnout. Už měl vytažený ty svoje obrovský drápy."

„Tak daleko by určitě nezašel," odpověděl Will.

„Tím si nejsem tak jistý," zabručel Chester, zvedl se ze země a sebral halapartnu. Zlostně propaloval Bartlebyho pohledem. Kocour

začal vrnět, zatímco ho Will hladil po spáncích. „Víš co?“ dodal Chester.

„Co?“ podíval se na něj Will.

„Právě mi došlo, že vy dva vypadáte úplně přesně jako Ája a Maxipes Fík.“

Will právě vymýšlel pádnou odpověď, když na ně ze dveří chaty zavolala Marta.

„Raději sem pojďte.“

Chlapci se vydali k verandě a vešli dovnitř. Marta teď nervózně postávala u stolu a ve tváři měla úzkostný výraz.

„Co se děje, Marto?“ zeptal se Chester.

„Bojím se, že to už možná začalo,“ řekla tiše. „Nejdřív jsem si nebyla jistá, ale teď si myslím, že se nepletu.“

Will odložil šavli s břinknutím na stůl a vykročil k Martě. „Mluvíte o Elliott, viďte? Co se stalo?“

„Vzpomínáte si, jak jsem vám vyprávěla o Nathanielově nemoci?“ zeptala se jich.

„Elliott dostala tu horečku?“ vydechl Chester. „Panebože, Wille, ona to taky chytila.“

„Ne tak rychle,“ přerušila je rychle Marta a napřáhla proti nim špinavé dlaně. „Zatím to není jednoznačné. Třeba nejde o stejnou nemoc, ale rozhodně se její stav zhoršil a vůbec to nevypadá dobře.“

Všichni se tiše vydali do Elliottina pokoje.

„Bože,“ zašeptal Chester.

Okamžitě si všimli změny, která se s bezvědomou dívkou odehrála. Tvář se jí leskla a dlouhou košili měla propocenou, stejně jako veškeré povlečení. Marta k ní přistoupila a jemně jí zvedla z čela žínku. Ponořila ji do umyvadla s vodou vedle postele a vyždímala ji, než ji opět položila Elliott přes hlavu.

„Říkala jste, že se jí ruka hojí dobře,“ poznamenal Will, který se pokoušel v jejich situaci najít alespoň něco pozitivního.

„Ano, je to nanejvýš zvláštní, ale kosti se jí spravily velice rychle. Jako kdyby…,“ začala Marta, ale odmlčela se.

Will s Chesterem se na ni tázavě zadívali.

„V Kolonii by řekli, že jí požehnal kazatel,“ dopověděla Marta.

„Kazatel? Ale já myslel, že všichni kazatelé jsou Styxové, ne?“ zeptal se Will zmateně, když si vybavil náboženské obřady, jichž se musel účastnit během několikaměsíčního pobytu v Kolonii. „To nemůže znamenat nic dobrého.“

„Ale znamená. Víš, Styxové nejsou jako ostatní lidé,“ vysvětlovala Marta. „Uzdravují se dvakrát rychleji než my. Kosti té dívky srostly tak rychle, že už jsem jí dokonce mohla sundat dlahy.“

Chlapci se natolik soustředili na znepokojivou novinku o horečce, že úplně přehlédli lehký obvaz, který zakrýval Elliottinu zraněnou paži.

„Ale ta horečka…,“ řekl Chester a otočil se k Martě. „Připadám si hrozně. Nechali jsme vás, ať se o všechno staráte, a jenom jsme si tak blbnuli… a Elliottin stav se zatím zhoršoval. Povězte nám, jak vám můžeme pomoct.“

„Pro začátek jí musíme snižovat teplotu. Zhruba každých deset minut je potřeba navlhčovat a měnit obklad na čele,“ odpověděla Marta.

„Dobrá, tak si jděte odpočinout, Marto,“ vybídl ji Will. „My se u ní vystřídáme.“

Will seděl na druhé tříhodinové službě u Elliottiny postele poté, co vystřídal Chestera, který se unaveně odploužil na svůj ataman. Za chvíli se však přistihl, jak začíná klímat a sjíždí na židli stále níž a níž.

„No tak,“ zabručel a několikrát se pleskl do tváří, aby se probral. Pokusil se nějak zaměstnat svoji hlavu a črtal si do notesu, jak podle jeho názoru Průduch a další podobně obrovské propasti kdysi ústily až na Povrch, ale později se uzavřely. Pokoušel se vydolovat z hlubin paměti, co věděl o deskové tektonice a o tom, co se děje při pohybu dvou desek. „Subdukce, obdukce, orogeneze,“ zahučel si pro sebe.

Ve spodním rohu stránky popustil uzdu fantazii. Načrtl malý obrázek galéry, která se právě řítí do obrovského víru uprostřed oceánu. Přimhouřil oko a zamyšleně se na náčrt podíval. Uvědomil si, že si mimoděk pohvizduje. Okamžitě přestal.

„Kristepane, stává se ze mě můj táta,“ zašeptal a obrátil na nový list, aby se pokusil zaznamenat svá pozorování z uplynulého týdne.

Potíž spočívala v tom, že nezjistil nic nového ani zvlášť zajímavého, co by stálo za zápis, a jeho snaha se tak brzy zvrhla ve změť kruhových čmáranic na okraji stránky, jejichž množství se téměř vyrovnalo počtu jeho zívnutí.

O hodinu později odložil deník a sklonil se nad biblí se silnou koženou vazbou, kterou objevil před několika hodinami v jedné z truhlic. Vyschlé stránky mu ševelily pod prsty jako staré listy stromů a Will se tu a tam zaměřil na větu, kterou by podle svého odhadu mohl přeložit. Vždycky ale po chvíli zklamaně zamrkal, když zjistil, že jí ani za mák nerozumí.

„Proč jsem se jenom ve škole neučil španělsky?“ zalitoval a bibli zavřel. Hloubavě se ohlédl na šachovnici rozloženou na vedlejším stolku. Po několika chvílích přesunul dámu na jiné políčko, ale ještě z ní nesejmul prst.

„Ne, to je hloupý tah,“ zašeptal a vrátil ji na původní pozici. Střelil pohledem po pomyslném soupeři. „Promiň, nějak mi to nemyslí.“

Elliott se pohnula a něco zamumlala. Will k ní okamžitě přiskočil. „Elliott, to jsem já, Will. Slyšíš mě?“

Vzal ji za ruku a sevřel ji ve své dlani. Oči pod zavřenými víčky jí rychle těkaly a její obvykle bledá tvář měla znepokojivou barvu, jako kdyby ji kdosi posypal karmínovým práškem, který se soustředil zejména kolem popraskaných rtů.

„Všechno je v pořádku,“ řekl Will chlácholivě.

Dívce se zachvěla ústa. Působila dojmem, že se snaží promluvit, ale nemá na to dost síly. Zamračila se, jako kdyby se jí v hlavě právě odehrával jakýsi vnitřní boj a ona musela ve svých horečnatých snech něco vyřešit. Pak zamumlala několik slov, která Will nedokázal pořádně zachytit. První znělo jako „Drake“ a o pár minut později řekla něco jako „Likvidátor“.

Will si uvědomil, že Elliott možná právě v duchu znovu prožívá události u Průduchu. „Teď jsi v bezpečí, Elliott. Všichni jsme to přežili,“ zašeptal.

Pak znovu vyslovila Drakeovo jméno, nyní o něco jasněji, a zdálo se, že každou chvíli otevře oči.

„Drake to taky zvládl,“ ujistil ji, ačkoliv to sám nemohl vědět.

Elliott začala drmolit. Willovi její projev připomínal sérii čísel, které říkala sotva slyšitelným hlasem. Popadl tužku a zaznamenal je vedle svých nesmyslných čmáranic. Podle všeho šlo o sled stále stejných čísel, ale nebyl si jistý, jestli si je zapsal správně.

V tu chvíli se do místnosti přišoural Chester.

„Přece ještě nemůžeš být na řadě," vzhlédl k němu Will.

„Ne, ještě nejsem," odtušil Chester mrzutě. „Jenom tam nemůžu usnout."

„Proč ne?"

„Ten tvůj pitomej mourek strašně chrápe. Několikrát jsem se vzbudil hrůzou, že se mě každou chvíli chystá někdo přeříznout motorovou pilou."

„Tak jsi *ho* měl vzbudit," odpověděl Will a nedokázal potlačit úsměv. „Mohl jsi mu do ucha zkusit zašeptat ‚*haf*'. To by třeba stačilo."

„Jo, jasně, a rozdrásal by mi obličej," odfrkl si Chester. Podíval se na Elliott. „Jak je na tom?"

„Má vysokou horečku, ale pokoušela se něco říct. Vyslovila Drakeovo jméno a asi ji trápí noční můry, protože mluvila i o *Likvidátorovi*. Pořád taky opakovala nějaká čísla. Nevím, co mají znamenat, ale zapsal jsem alespoň ta, která jsem slyšel…"

„Myslíš tahle čísla?" přerušil ho Chester a vytáhl z kapsy kus papíru.

Will si ho od něj vzal a porovnal řadu čísel s těmi, která měl napsaná v notesu. Chesterova posloupnost byla úplnější.

„Skvělý. Myslíš ale, že je máme všechny?" zeptal se Will.

„Hádám, že jo. Opakovala je fakt hodněkrát. Asi pro ni musejí být něčím důležitá."

„Jedenáct číslic," uvažoval Will. „Možná je to šifra."

„Nepovídej, detektive," zívl Chester a lehl si na zem z druhé strany postele, takže zmizel Willovi z očí.

„Tak dobrou noc," řekl Will zklamaně. Doufal, že mu Chester bude během jeho služby dělat společnost. Jedinou kamarádovou odpovědí však bylo hlasité chrápání, které bez přerušení pokračovalo, zatímco Will hloubal nad řadou číslic a pokoušel se v nich objevit nějaký skrytý smysl.

Paní Burrowsová vyšla z pracovní agentury a zastavila se na chodníku, aby si uložila do kabelky kartičky s domluvenými schůzkami.

„Burrowsová,“ zaslechla něčí hlas, který vzápětí dodal, „to mě podrž.“ Zbytek už neslyšela.

Otočila se a spatřila dvě mladé ženy s houfem dětí. Podle toho, jak se na ni dívaly, ji očividně poznaly. Jedna okamžitě pohodila hlavou, vydala se pryč a táhla svoje děti za sebou. Druhá ještě chvíli probodávala paní Burrowsovou pohledem a zkroutila horní ret do ošklivého úšklebku. Křečovitě svírala držadlo dětského kočárku. Na sobě měla tričko s krátkými rukávy, které odhalovaly tetování na paži – velké červené srdce se jménem *Kev*.

„Zabila jsi vlastní děti,“ zasyčela na ni maminka, než otočila kočárek a vyrazila za svou společnicí.

Paní Burrowsová za ní ohromeně civěla.

I když se po televizní prosbě o pomoc objevilo v bulvárním tisku několik zmínek o jejím případu, nebylo to nic významného. Místní plátky se ale příběhu chytily a otiskly řadu článků o ní i její nezvěstné rodině. Objevila se také dvojstrana o Chesterových rodičích s několika skrytými narážkami na mateřské schopnosti paní Burrowsové.

Paní Burrowsová se tak ve své čtvrti stala poněkud nechvalně známou osobností. Nyní se pokusila hodit nepříjemné setkání za hlavu a zvolna vykročila po highfieldské High Street. Po chvíli přidala do kroku. Nechtěla přijít pozdě na první pracovní pohovor.

10. kapitola

Marta dokrájela svazek usušených rostlin, které si donesla z jedné kůlny, oběma rukama zvedla houbu o velikosti fotbalového míče a položila ji na stůl.

„Vypadá trochu zkažená," poznamenal Will s nakrčeným nosem.

„Tyhle jsou tu vzácné jako slimáčí zuby," odpověděla Marta a pleskla do houby, podobně jako pekař poplácává bochánek těsta. Vzápětí z ní začala loupat vnější slupku jako z velkého pomeranče. „Měl bys vědět, co to je."

Will přikývl. Byl to hřib, jenže ve srovnání s těmi, které viděl v Kolonii, nevypadal nijak vábně. Byl scvrklý, na několika místech propadlý, jako kdyby mu chyběla část vnitřku. „Není už moc starý?"

„Ne, tohle je *zrající* hřib."

„Zrající?" zopakoval Will.

„Ano, pár měsíců je nechávám uležet, aby získaly lepší chuť," odvětila Marta a začala krájet houbu na malé kousky, které házela do hrnce s vařící vodou.

„Mně prostě připadá zkažený," utrousil Will a strčil do rukojeti jednoho z Martiných dlátek, takže opsalo na stolní desce kruh. Počkal, dokud se nezastavilo, a strčil do něj znovu.

„Poslyš, nemáš na práci nic lepšího?" zeptala se ho Marta jemně.

„Ani ne," řekl Will netečně.

„Nudíš se, protože si s Chesterem nemůžete hrát tolik jako dřív?"

„My si *nehrajeme* – hrajou si děti. My se zabavujeme," odsekl trochu moc odměřeně. Okamžitě se zarazil a dodal už klidněji. „Jenže to teď nemůžeme, když je na tom Elliott takhle. Nepřipadá mi to správné."

„Nejde ale jenom o tohle, viď? Máš v očích stejně neklidný pohled, jako míval Nathaniel před svými průzkumnými výpravami. Svrbí tě nohy," prohlásila s vědoucím úsměvem a pokračovala přitom v krájení.

„Ano, asi ano…, trochu,“ připustil Will a narovnal se. „Marto, víte, že tady nemůžeme…, Chester a já…, zůstat napořád. Musíme se nějak vrátit na Povrch, a to brzy. Jestli Styxové spustí ten svůj plán s Dominiem…,“ jeho hlas se vytratil.

„Já vím, já vím,“ přikývla Marta chápavě. „Wille, nechci ti brát naději, ale možná budete zbytečně mařit čas. Třeba už je příliš pozdě.“

„Na tom nesejde,“ odpověděl Will stručně. „Stejně se musíme vrátit a zkusit to pro případ, že se nám je podaří nějak zastavit.“

„A pokud jde o návrat nahoru, to se zatím nikomu nepodařilo a nikdy se to nepodaří. Cesta zpátky neexistuje,“ řekla a zabořila nůž do plátku houbového pletiva. „Nemůžeš vyšplhat po stěnách Průduchu ani žádné další ze Sedmi sester. Jsou to celé kilometry. To se nedá dokázat.“ Odmlčela se, aby pohlédla Willovi zpříma do očí. „Nemysli, že jsme to nezkoušeli.“

„A co ten…, jak se jmenoval? De Jaybo?“ zeptal se Will, zatímco Marta pokračovala v krájení hřibu. „Ten to dokázal, ne?“

„Ech,“ povzdychla si Marta a chvíli se šťourala v nose. Will obrátil oči v sloup. „Tak ty jsi tu historku slyšel taky. Ten člověk tvrdil, že spadl do Průduchu a dostal se až na nějaké tajné místo, kde viděl spoustu podivných a zvláštních věcí – hrozných věcí. Prý viděl jiný svět, kde taky bylo denní světlo.“

„Ano, to všechno jsem slyšel.“

„Jiný svět se svým vlastním sluncem?“ zopakovala Marta a potřásla hlavou. „Někteří lidé v Kolonii říkali, že ten člověk nepoznal, kde je nahoře a kde je dole, a že se vynořil někde na Povrchu. Celé jeho vyprávění podle nich byla jen snůška…“

„Žvástů,“ doplnil Will přesný výraz, který v této souvislosti použil Tam.

„Ano, žvástů – nebo šlo prostě o trik,“ řekla Marta. „Podle některých Kolonistů tu historku rozšířili Styxové, aby se lidé báli útrob Země.“

„Můj táta si myslel, že tam dole možná něco je,“ poznamenal Will melancholicky. „Na stránkách z jeho deníku, které jsem našel, si zapsal poznámky o nějakém chrámu a o *Zahradě druhého slunce*.“ Will nedokázal potlačit rozrušení. „Muselo ho to strašně nadchnout.

Vsadím se, že si u toho pískal hlasitěji než kdykoliv jindy.“ Sklopil hlavu, jak ho zasáhla náhlá vlna smutku.

Marta si promnula dlaně, aby z nich odstranila zbytky houby, a obešla stůl k Willovi. Pohladila ho po zádech. „Teď máš novou rodinu,“ pravila jemně. „Jsme spolu a to je hlavní.“

Zvedl hlavu a vděčně se na ni podíval.

„Prospěje ti, když odsud na chvíli vytáhneš paty, a taky by se nám hodilo trochu čerstvého masa. Dávám Elliott po lžičkách vývar, ale už mi docházejí zásoby. Co kdyby sis připravil výstroj a řekl Chesterovi, že budeme pár hodin pryč?“

Chestera nijak nepotěšilo, když se dozvěděl, že ho Will a Marta nechají s Elliott samotného. „Co když se nevrátíte nebo tak něco?“ ptal se. „Co pak budu dělat?“

Willovi se ulevilo, jakmile vyšel z opevnění, i když mělo jít jen o krátký výlet. Marta ho vedla jedním z tunelů s kuší připravenou k výstřelu a se snítkami anýzového ohně zastrčenými za opaskem a on si šťastně vychutnával možnost trochu si protáhnout nohy.

„Teď se snaž pohybovat co nejtišeji,“ varovala ho Marta, když sestoupili do jiného úseku chodby. „Jsme na území pavouků.“

O kousek dál pozvedla kuši a zpomalila. Will se zařadil za ni a pokoušel se rozeznat, co je před nimi.

„Opatrně,“ zašeptala, zatímco se plížili ke křižovatce chodeb. Světlo Willovy lucerny ji zřejmě vůbec neznepokojovalo, a tak ji Will nechal svítit.

Vzápětí spatřil sklapnutou past, stejnou síť, do jaké se před časem chytil sám. Těsně u stropu visel ranec zavěšený na jediném laně. Když se dostatečně přiblížili, Will postřehl, že ze sítě vyčnívá řada článkovaných končetin.

„Máme úlovek,“ zašeptala Marta.

A opravdu, v síti uvízl jeden z opičích pavouků. Jakmile vycítil jejich příchod, začal sebou divoce zmítat a rozhoupal celou síť.

„Fuj, to je odporný. Strašně smrdí!“ vydechl Will a zacpal si nos.

„To dělají vždycky. Je to jejich poslední obrana, když se dostanou do úzkých,“ vysvětlila mu Marta a vytasila nůž. Obešla zmítající

se zvíře, vybrala vhodné místo a zabodla do něj ostří zbraně. Živočich okamžitě znehybněl.

„To je puch!“ stěžoval si Will. Dál si držel nos a uvažoval, jestli se ještě někdy přinutí k tomu, aby tohle maso jedl. Když ale Marta odvázala síť, pohled na mrtvolu ho zaujal a pustil si nos. „Ten má ale divné oči,“ poznamenal a sklonil se k oblému tělu opičího pavouka, aby si prohlédl tři kruhové skvrny odrážející světlo.

„To nejsou oči, ale uši,“ poučila ho Marta.

„Vážně?“

„Ano, vidíš ty dva malé ostny nad jeho zuby?“ ukázala nožem ke dvěma výčnělkům, které Will původně považoval za obzvláště silné štětiny. „S jejich pomocí vydávají skřípavý zvuk a ten pak zachycují ušima.“

„Vážně?“ řekl Will znovu. „Jako netopýři?“

„Přesně tak,“ přikývla Marta. „Ale Nathaniel tvrdil, že je používají k vyhledávání zraněných nebo umírajících tvorů.“ Odložila nůž a šoupla mrtvého pavouka do pytle. Podala vak Willovi, aby ho nesl, a pokračovali v obchůzce pastí. Za chvilku už Will táhl na zádech tři mrtvé pavouky.

Brzy dorazili k dřevěným lavicím pokrytým odřezky starého masa a kousků těl. „Vida, tohle místo poznávám,“ řekl Will.

„O tom nepochybuju,“ usmála se Marta, vzala si od něj vak a vysypala z něj úlovky na zem. Vytáhla zpoza opasku silný svazek anýzového ohně, podpálila ho a podala ho Willovi. „Mávej s ním kolem. Zatím jsme měli štěstí, ale když tady jsi ty, nehodlám nic riskovat. Až začnu porcovat těla a oni ucítí krev, můžou se tu začít rojit.“

Will poslechl a kýval svazkem před sebou. Doutnající složené listy žhnuly jasněji a jeskyni vyplnila vůně lékořice.

„Je čas dát se do porcování,“ zabručela si Marta potichu, když hodila tři opičí pavouky na nejbližší lavici a vzala do ruky vražedně vyhlížející sekyru. „Radši bys měl o pár kroků ustoupit,“ varovala Willa a rozmáchla se k prvnímu úderu. „Někdy to dost cáká.“

Při zpáteční cestě Marta oznámila, že si udělají menší zacházku.

„Zrovna totiž je sezona prašných štěňat,“ informovala Willa, „zkráceně praštěňat.“

Will se na nic nevyptával, protože očekával, že se vše brzy dozví. Marta ho přivedla k velké hromadě zeminy navršené u jedné stěny tunelu. Will nabral trochu hlíny a promnul si ji mezi prsty. Byla to prst, za jakou by zahrádkářský nadšenec byl ochoten položit život. Sledoval Martu, jak podle všeho něco hledá. Za chviličku objevila malý otvor a začala kolem něj hrabat rukama.

Dostala se zhruba do hloubky půl metru, když tu ze sebe vyrazila vítězný pokřik a vytáhla z hlíny kroutící se zvíře, velikostí i zbarvení odpovídající novorozenému seleti. Zvedla živočicha za krk, aby si ho Will mohl prohlédnout. Tvor měl drobné, plnoštíhlé tělo se čtyřmi pahýlovitými končetinami a patrně mu chyběly oči, ale u hlavy měl sklopené drobné, růžovobílé uši. Vypadal jako notně překrmený křeček bez srsti. Zmítal se Martě v rukách, kýval bledými vousky a otvíral ústa, ale nevydával sebemenší zvuk.

„Tak tohle je praštěně,“ řekl Will užasle. „To je mládě?“

„Ne, je plně dorostlý.“

„Vypadá trochu jako malý Bartleby. Koťátko Bartleby!“ zasmál se, ale vzápětí několikrát rychle zamrkal, když mu Marta přistrčila zvíře blíž k obličeji. O krok ustoupil. „Kristepane! Tohle taky smrdí…, smrdí jako…“

„Moč,“ doplnila Marta. „Ano, jejich doupata jsou močí doslova prosáklá. Jim to nejspíš nevadí.“

„Ten puch je tak silný, až mi z něj slzí oči,“ postěžoval si Will. „Copak tady dole smrdí úplně všechno?“

„Proto se o praštěňata nikdo nezajímá. Ten pach je chrání. Mají ale dobré maso…, chutná jako játra,“ řekla.

„Játra nesnáším a z toho smradu se mi zvedá žaludek,“ konstatoval Will. Najednou ho napadlo, že ani Marta není zrovna nějak přehnaně čistotná. Rozhodně ji ještě neviděl, že by se myla.

Když se obrátili k návratu domů, náhle se rozesmál.

„Copak?“ otočila se k němu Marta.

„Jen jsem si říkal, že by Chester neměl vidět nic z toho, co neseme, dokud to nezačnete vařit,“ odpověděl a nadzvedl krvavý vak, který nesl. „Jinak nevezme pěkných pár týdnů nic do pusy!“

Doktor Burrows si začínal zoufat.

„Tohle není k ničemu. Potřebuju svůj nákres Burrowsovy desky, abych zjistil, co to všechno znamená," povzdychl si. Tabulky měl rozložené před sebou.

„A kde jsi říkal, že ten náčrt je?" zeptala se Rebecca, zatímco ho pomalu obcházela.

„Už jsem ti to říkal. Můj deník zůstal nahoře u Průduchu," odpověděl doktor Burrows téměř fistulí. Dívčino neustálé vyptávání ho rozčilovalo.

„To bylo od tebe velice nedbalé," opáčila Rebecca a několikrát netrpělivě poklepala nohou. „Tvrdil jsi ale, že si toho pamatuješ dost, aby sis s tím vystačil," dodala příkře.

„Říkal jsem, že v to *doufám*," opravil ji. Sundal si brýle, aby si promnul oči, a opět si je nasadil. „Jenže se mi to nedaří. A tvoje neustálé vyrušování taky nijak…"

Rebecca k němu vykročila, jako kdyby se ho chystala udeřit, ale ztuhla na místě, když se teplým vzduchem rozneslo pištivé zavrzání. „To znělo jako další z těch nemožných pavouků." Luskla prsty na Likvidátora. „Postarej se o to," přikázala přízračné postavě, která se tyčila těsně za ní. Voják zvedl provizorní oštěp, který zhotovil tak, že přivázal srp na konec houbového třeně, a nehlučně zmizel ve tmě.

„Nechápu to… Jak to, že s ním takhle mluvíš?" odvážil se doktor Burrows zeptat, když nyní osaměli. „Je to přece voják."

„Ach, to není žádný obyčejný voják. Je to Likvidátor… z Hobbovy jednotky," oznámila Rebecca hrdě doktoru Burrowsovi a sedla si před něj. „Nejlepší, nejstatečnější a nejlítější bojovníci na světě. Ty máš rád ty svoje dějiny, viď? Asi si myslíš, že nejdrsnější parta byli Sparťani?"

„Inu…," začal doktor Burrows odpovídat s pokrčením rameny.

„Jenže to byli jen skautíci," pokračovala Rebecca výsměšně. „Dej mi jediný prapor Likvidátorů a do týdne je celý Londýn můj."

„Nebuď směšná, Rebecco," vykoktal doktor Burrows. „Proč říkáš takové věci?"

„Soustřeď se na mapu, tati, ať se všichni dostaneme domů," opáčila. „Strašně se mi stýská po našem útulném domečku," dodala odporně přehnaným hláskem malého děvčátka.

„Ty mě neposloucháš, viď? Mám dojem, že ty tabulky ukazují spíš cestu někam *dolů* než zpátky nahoru," řekl doktor Burrows.

„To je jedno. Kdekoliv jinde to bude lepší než tady," vyštěkla hlasem tvrdým jako ocel.

„A taky musím zorientovat mapu podle nějakého konkrétního místa. Potřebujeme najít orientační bod, který by odpovídal značce na mapě." Přiškrceně polkl. „Mám úplně vyprahlé hrdlo. Nemohl bych se něčeho napít?"

Rebecca zavrtěla hlavou. „Nejdřív zkusíme udělat nějaký pokrok, ano?"

„Ale já mám žízeň," namítl.

Ozvalo se tlumené žuchnutí a doktor Burrows sebou trhl, když mu u boku přistáli dva mrtví opičí pavouci. „Ach…, můj… bože," vydechl zajíkavě. „Co to je? Nějací pavouci? Pavoukovci?"

„Pavouček šel do světa, nevrátil se, popleta," zarecitovala Rebecca. „Ne že by sis někdy našel čas, abys mi četl dětské říkanky. Pořád ses jenom schovával do toho svého pitomého sklepa k těm pitomým knihám." V hlase jí zněla nefalšovaná zášť a zloba. Podívala se na Likvidátora. Téměř se styděla za to, že odhalila své emoce – lidské emoce.

Doktor Burrows ji ale neposlouchal a neklidně sledoval záškuby nohou obou pavouků. Odsunul se stranou, protože si všiml, jak z pavoučích těl prýští krev, která mu protéká v podobě drobných šarlatových stružek kolem nohou.

„Jestli máš žízeň, napij se krve," nabídla mu Rebecca. Pohled na šeredné tvory ji ani v nejmenším nevykolejil. „Vodu budeme mít až k večeři," dodala profesorským tónem. „Nejdřív musíme pokročit s domácím úkolem."

II. kapitola

„Nazdar,“ pozdravil Chester, když se vynořil z chaty a uviděl Willa na jedné ze židlí na verandě. „Marta mě vyhodila. Zrovna myje Elliott.“

„Jak jí je?“ zeptal se Will.

Chester si se zívnutím protáhl paže. „Podařilo se nám do ní dostat trochu vývaru,“ řekl a spustil se na židli vedle Willa. „Marta se snaží, aby Elliott zesílila.“

„To je dobře. Ale nelepší se, viď?“ řekl Will. Chester se místo odpovědi neklidně zavrtěl. Ještě spolu nemluvili o svých obavách, že Elliott zemře stejně jako kdysi Nathaniel. Toto téma pro ně bylo téměř tabu.

„Ne,“ připustil nakonec.

Oba chlapci se na chvíli ponořili do mlčení a rozhlíželi se po zahradě. Natolik se zahloubali do vlastních myšlenek, že si ani jeden nevšímal různých barev, jež se míhaly a tepaly vzduchem jako zmenšená verze polární záře. Will si odkašlal. „Ehm, Chestere, jedna věc mi dělá starost,“ řekl.

Chester se k němu nervózně otočil. „O co jde, Wille?“ zeptal se.

Will ztišil hlas a ohlédl se ke dveřím. „Marta nás nemůže slyšet, že ne?“

„Je pořád u Elliott,“ potvrdil Chester. „Pověz mi, co se děje.“

„No,“ začal Will nejistě, „já vím, že je Marta skvělá a stará se o Elliott, jak nejlíp může, ale nemohli bychom udělat víc?“

Chester pokrčil rameny. „Co třeba?“

„Už jsme tu týdny a začali jsme na Martu spoléhat natolik, že nás vůbec nenapadlo, jestli tady někde není někdo jiný, kdo by jí dokázal pomoct – *doopravdy* pomoct,“ řekl Will.

„Ale podle Marty…,“ namítl Chester.

„Já vím, co Marta říká,“ přerušil ho Will. „Ale my *ji* vlastně moc neznáme. Co když tady dole jsou další lidé, co mají léky, nebo třeba někdo jako Imago, koho bychom mohli požádat o skutečnou pomoc pro Elliott?“

Chester se na něj nechápavě podíval. „Ale proč by nám něco takového Marta tajila?“ zeptal se.

„Protože je to v podstatě osamělá stárnoucí žena, které najednou přistáli na prahu dva náhradníci za vlastního mrtvého syna,“ odpověděl Will.

„To je cynický.“

„Jistě, ale taky je to pravda,“ pokrčil Will rameny. „Copak nikdy nemáš pocit, že jsme tu trochu jako vězňové? Marta nám tvrdí, že tady dole nikdo jiný není, že bychom se neměli nikam sami vydávat, aby nás nenapadli pavouci, že je příliš nebezpečné, aby nás zavedla k těm lodím, co našel její syn, že z Hlubin neexistuje žádná cesta nahoru a nic není ani pod námi…“ Musel se odmlčet, aby se nadechl. „Myslím, že se nás tady ze všech sil snaží udržet.“ Na zdůraznění svých slov poklepal ukazováčkem na opěradlo židle.

Pozorně sledoval, jestli si u Chestera také všimne nějaké pochybnosti o jejich hostitelce.

Jeho přítel nepatrně kývl. „Kdybys měl pravdu, tak co s tím můžem dělat?“ zeptal se. „Pustíme Martu k vodě a vyrazíme nazdařbůh? Vytáhneme nemocnou Elliott z postele a budeme doufat, že náhodou na někoho narazíme?“

Will pomalu vydechl ústy. „Možná se úplně pletu a uděláme tím hroznou chybu, ale myslím, že oba víme, jak to jinak dopadne.“

Chester neodpověděl.

„No tak, Chestere, jestli nic neuděláme, stane se Elliott totéž, co se stalo Nathanielovi. *Umře.* Neměli bychom si nic nalhávat,“ řekl Will. „Když ji ale vezmeme s sebou, možná jí seženeme pomoc, i když to není moc pravděpodobné. Třeba najdeme cestu zpátky nahoru a spojíme se s Drakem nebo s někým z ostatních psanců.“

Chester zvrátil hlavu k opěradlu židle. „Bože, já ti nevím, Wille,“ zamumlal.

„Nemáme co ztratit, nebo snad jo? Nebo spíš *Elliott* nemá co ztratit,“ povzdychl si Will zoufale.

Během dalšího týdne na Elliott nebyly vidět žádné známky zlepšení. Will Chester i Marta o ni střídavě pečovali, krmili ji a snažili se jí srazit teplotu. Při žádné z příležitostí, kdy spolu chlapci byli o samotě, se ani jeden z nich nezmínil o možnosti odchodu.

Jako kdyby na celý příbytek padlo jakési tísnivé dusno, v němž bylo špatné se zasmát nebo se jakkoliv bavit, protože budoucnost jejich kamarádky visela na vážkách a na ničem jiném nezáleželo. Chlapci se spolu bavili tlumenými hlasy i venku, jako kdyby hlasitou rozmluvou mohli nějak Elliott rušit. Ponurá atmosféra dokonce nějak doléhala i na Bartlebyho, který trávil většinu času tím, že spal před krbem nebo se hrabal v půdě za chatou a občas si dopřál prachovou „koupel“.

Když Will neměl „službu u Elliott“, jak tomu s Chesterem říkali, hrál šachy sám proti sobě. Také se věnoval tomu, aby co nejlépe uspořádal stránky otcova deníku. Chápal to jako navýsost důležitou činnost, protože se jednalo o otcův odkaz a on považoval za svou povinnost se o něj postarat pro případ, že se někdy vrátí zpátky na Povrch.

Mnoho stran z deníku bylo ošklivě pomačkaných, ale Will je všechny vyhladil a zatížil je, aby se narovnaly. Tam, kde zápisky či nákresy doktora Burrowse po rozmočení vybledly, je Will pečlivě obtáhl tužkou, aby byly čitelnější. Nakonec rozprostřel všechny stránky na podlahu a pokoušel se z nich něco zjistit. Navzdory značnému úsilí mu ale podivná písmena a hieroglyfy zaznamenané jeho otcem stále nic neříkaly a nevykoukal z nich nic užitečného.

Při procházení obsahu svého batohu narazil na fotoaparát. S úžasem zjistil, že dosud funguje, a tak ho ihned využil, aby pořídil několik snímků otcových stránek, než je opatrně uložil do jedné truhly. Usoudil, že tam budou v bezpečí před vlhkostí a před Martou, která měla ve zvyku přikládat do ohně všechno alespoň trochu hořlavého, co se jí náhodou připletlo pod ruku.

Pak se vydal na jedno ze svých nejoblíbenějších míst – k nevelkému přístavku se spoustou předmětů, které přinesl ze svých výprav Martin syn. Kůlnu vyplňovaly kufry s různou námořní veteší a Will byl ve svém živlu, když je jeden po druhém otvíral a probíral se jejich obsahem. Snažil se prohlížení neuspěchat a dopřával si dva kufry denně, aby se mohl každý den těšit na nové objevy. Ve většině nacházel jen kovové kusy, jako například železné vzpěry, silné hřebíky, které vypadaly jako ručně kované, či kladky, a dokonce i pár dělových koulí.

Uprostřed toho všeho Will narazil i na obrovský lodní kompas. Ve stejném kufru bylo rovněž odřené kožené pouzdro, v němž objevil nádherný mosazný dalekohled. Nedokázal uvěřit svému štěstí. Okamžitě si odnesl úlovek před chatu, aby jej vyzkoušel. Ačkoliv mu ve tmě či v omezeném prostoru pohádkově barevné zahrady dalekohled nebyl moc platný, nenechal si tím kazit radost. Jeho představivost mu vykouzlila obrazy mořeplavců, kteří jej kdysi používali a kteří možná také postavili zdejší příbytek.

Na dně dalšího kufru našel i stetoskop, vyrobený z matně stříbrného kovu a černé umělé hmoty nebo snad gumy, na níž nebylo vidět jedinou známku rozkladu. Stetoskop vlastně vypadal velice moderně. Will si s ním poslechl vlastní srdce a potom ho vrátil zpátky do kufru. Více o něm nepřemýšlel a ponořil se do hledání exotičtějších předmětů.

12. kapitola

Cestou z práce se paní Burrowsová zastavila v místní trafice, aby si koupila večerní noviny. Přijala místo na částečný úvazek u advokátní firmy, kde pracovala jako sekretářka, přepisovala dokumenty na počítači a zařazovala je do kartotéky. Nepotřebovala sice peníze, protože prodej rodinného domu jí vynesl větší sumu, než očekávala, ale zaměstnání dávalo jejímu životu opět nějaký smysl a řád a ona se těšila ze společnosti ostatních lidí v kanceláři. Vzhledem k tomu, že pracovala jen dva dny v týdnu, měla čas pokračovat ve svém pátrání a také neustále vyvíjela tlak na policisty, aby jí konečně předložili nějaké výsledky vyšetřování.

Při placení novin si všimla, že na ni prodavač zírá s otevřenými ústy. „Snad vám nebude vadit, když se zeptám, ale nejste manželka doktora Burrowse?“ zeptal se.

Paní Burrowsová hned neodpověděla a pozorně si prohlížela mužovu tvář, jestli v ní nezpozoruje nějaké známky nepřátelství. Po nepříjemném zážitku před pracovní agenturou přistupovala k místním lidem s jistou obezřetností. Až příliš jasně si byla vědoma pohledů, které na ni vrhali, když nakupovala nebo šla do posilovny.

„Ano,“ přikývla nakonec. „Jsem Celia Burrowsová.“

„To je dobře. Mám pro vašeho manžela pár věcí,“ řekl prodavač, ponořil se pod pult a vytáhl poměrně velký štos časopisů. Začal se jím probírat. „*Kurátorský měsíčník*…, jeden, dva…, ehm, tři výtisky,“ dodal a přesunul je před paní Burrowsovou. Se sklopenýma očima pokračoval: „Po několika měsících jsem si dovolil zrušit objednávky…, ale jsou tu i tři čísla *Vykopávek dnes* a nějaké…“

„Víte přece, že je pryč…, že je nezvěstný,“ vyhrkla paní Burrowsová.

Muži se po obličeji rozlil zahanbený výraz. Nedokázal se jí podívat do očí a nervózně si pohrával se zbývajícími časopisy. „Ano, to vím, ale myslel jsem si, že byste si je chtěla vzít, abyste je měla, až…,“ jeho hlas se vytratil.

„Až se vrátí?“ dokončila za něj paní Burrowsová. Už se chystala dodat: „Mám dojem, že se nic takového nestane,“ ale usoudila, že by to od ní nebylo moudré. Už tak se veřejné mínění obracelo proti ní a

ještě by si prodavač její poznámku špatně vyložil. Nakonec by si mohl myslet, že ví o zmizelém manželovi více, než kolik říká. Místo toho tedy vylovila z kabelky několik bankovek a podala je trafikantovi. „Podívejte, to je v pořádku, jen mi je dejte. Zaplatím je.“ Prodavač jí vrátil drobné v následujícím trapném tichu. Paní Burrowsová nečekala, až jí dá časopisy do nějaké tašky, sebrala je z pultu a vyšla z obchodu.

V tom okamžiku se na obloze zablýsklo a zaduněl hrom. „Skvělé načasování,“ zamumlala, když se k zemi snesly první těžké kapky deště. Jedním časopisem si chránila hlavu před náhlým lijákem a pospíchala po High Street. Zvlhlé obálky časopisů jí klouzaly z prstů a musela si je neustále nadhazovat. Právě jí podruhé spadly na zem, když si opodál všimla odpadkového koše. „Promiň, Rogere,“ řekla a všechny je vyhodila.

Se zaklením vyběhla dál. Déšť podle všeho nehodlal ustat. Zastavila se na obrubníku, aby se rozhlédla před přechodem vozovky, a náhodou se přitom podívala směrem, odkud přišla.

„Co to má sakra znamenat?!“ vykřikla.

Kolem koše, do něhož právě vyhodila manželovy časopisy, stáli zády k ní dva muži a opatrně vytahovali časopisy ven, prohlíželi si jejich obálky a jeden po druhém je ukládali do kufříku. Oba muži byli podsadité postavy a měli na sobě tmavé kabáty s jakýmsi zvláštním náramenním lemem, díky němuž vypadali jako návštěvníci z jiné doby.

Paní Burrowsové, kterou rozrušil už rozhovor v trafice, se z nějakého důvodu zmocnil vztek.

Netušila, co je to za lidi. *Na tuláky jsou příliš dobře oblečení*, pomyslela si. Nejprve ji napadlo, že jde o řidiče kamionů, a podle nezvyklého oděvu usoudila, že nejsou z Anglie, ale odněkud z pevniny. Z náhlého popudu se dala do křiku a běžela k nim.

„Co to děláte? Okamžitě je nechte být!“

I když časopisy sama před chvílí vyhodila, za starých časů patřily do manželova života a byly pro něj velice důležité. Pranic se jí nelíbilo, že si je někdo jen tak odnese zadarmo domů. Věděla, že se nechová rozumně. Nepotřebovala kolem sebe žádnou další manželovu veteš, která už beztak zabírala značnou část jejího bytu. Když si je

ale nepřečte on, nechtěla, aby je četl kdokoliv jiný. A rozhodně nechtěla, aby s nimi zmizel někdo, kdo je neocení jako doktor Burrows.

„Koukejte je tam sakra nechat! Patří Rogerovi! Kupte si vlastní časáky!“ vřeštěla. I v dešti viděla, že oba muži mají placaté čepice, a když jeden z nich zareagoval na její křik a pomalu se k ní otočil, spatřila, že má tmavé sluneční brýle. To nedávalo v této denní době žádný smysl, protože už se skoro setmělo. V dalším záblesku bouře rozeznala jasně mužovu tvář. Měl překvapivě bledou pleť. Prudce se zastavila. „Ti *sinalí muži*“ zašeptala, když se jí okamžitě vybavilo, jak je manžel popisoval ve svém deníku.

To už na ni hleděli oba muži. Byla dost blízko na to, aby viděla jejich široké lícní kosti a sveřepě sevřená ústa. Muži zaklapli kufřík a naráz odhodlaně vykročili směrem k ní. Zlost paní Burrowsové se rychle měnila ve strach. Vůbec nepochybovala o tom, že si jdou pro ni.

Spěšně se rozhlédla po High Street, jestli může někoho volat o pomoc, ale deštivá ulice byla prázdná. Otočila se a vyběhla. Podrážky jí klouzaly po vlhkém chodníku. Dívala se do výloh obchodů, jestli by někde nenašla útočiště, ale Clarkovi svůj krámek se zeleninou zavřeli a bylo příliš pozdě na to, aby ještě měli otevřeno v kavárně U Zlaté lžičky. Nedalo se dělat nic jiného, než přeběhnout ulici a vydat se postranní uličkou k jejímu bytu. Tam bude v bezpečí.

Dusání na chodníku za ní znělo stále hlasitěji a strach náhle otevřel jakýsi zasutý koutek její mysli. Vzpomněla si na událost z minulého roku, kdy se do jejího domu přes prosklené dveře v obývacím pokoji vloupali tři muži. Stalo se to v době, kdy ji trápily chronické deprese a trávila prakticky veškerý čas spánkem ve svém oblíbeném křesle před televizní obrazovkou.

Tehdy lupiče překvapila a ti ji pak odvlekli do síně. Tam je překvapila ještě o něco více. S téměř nadlidskou silou duševně vyšinutého člověka zbila lupiče kuchyňskou pánví, takže polekaně utekli. Policie dospěla k závěru, že zloději patrně nějakou dobu sledovali dům z obecního pozemku za zahradou a že hodlali odejít s obvyklou kořistí: s televizí, mobilními telefony a hotovostí, na kterou by narazili.

Něco na držení těla dnešních pronásledovatelů jí ale připomnělo tehdejší vetřelce.

Když byla na rohu Jekyll Street, ozvalo se další zadunění hromu a paní Burrowsová sprintem vyběhla přes silnici k protějšímu chodníku. Neviděla blížící se auto, dokud nebylo příliš pozdě. Slyšela kvílení brzd a pneumatik klouzajících po mokrém asfaltu a vůz se smykem zastavil. Oslepily ji reflektory a paní Burrowsová si zakryla hlavu pažemi. Přední nárazník vozu ji srazil na vozovku.

Řidič v mžiku vyběhl z auta a klekl si k ní.

„Páni, vůbec jsem si vás nevšiml! Objevila jste se tak najednou!“ vyhrkl. „Jste zraněná?“

Paní Burrowsová si sedla a ohlédla se přes rameno, aby se podívala po těch divných cizincích. Mokré vlasy se jí lepily na obličej.

„Kde jsou?“ zamumlala.

„Bolí vás něco? Myslíte, že můžete chodit?“ zeptal se řidič ustaraně a účastně.

Odhrnula si vlasy z tváře a poprvé se na něj pořádně podívala. Byl to ten vousatý Američan z knihovny. „Vás znám,“ řekla.

Muž se pousmál a pátravě jí hleděl tmavýma očima do obličeje. „Opravdu?“ zeptal se. Stále zůstával sedět v dřepu vedle ní.

„Ben… nějak.“

„Jo,“ připustil zmateně.

„Ano. Pan Ashmi z městského archivu říkal, že bych si s vámi měla promluvit. Jsem Celia Burrowsová,“ vysvětlila mu.

„Ben Wilbrahams.“ Zamračil se a vzápětí zvedl obočí vysoko nad drátěné obroučky svých brýlí. „Takže vy budete manželka doktora Burrowse,“ poznamenal, zatímco se zvedala na nohy. Trhla sebou, když se pokusila došlápnout plnou váhou na levou nohu.

„Asi jsem si vymkla kotník,“ konstatovala.

„Podívejte, jste úplně promočená a já bydlím kousek odtud – na konci Jekyll Street. To nejmenší, co pro vás můžu udělat, je, že se o vás teď postarám.“

Ben Wilbrahams bydlel ve velkolepém viktoriánském domě se širokým průčelím. Pomohl paní Burrowsové do haly a dál do salonku. Usadil ji na pohovku, zapálil oheň v krbu, a jakmile přinesl ručník,

aby se mohla usušit, vydal se uvařit kávu. Paní Burrowsová překulhala k rozlehlému mramorovému krbu a rozhlédla se po starých obrazech, které v pokoji visely – většinou to byly klasické anglické krajinky. Místnost s vysokým stropem působila majestátním dojmem a sahala přes celou délku domu. Zatímco si stále sušila vlasy, odbelhala se několik kroků k opačné straně pokoje směřující do zahrady. I ve tmě dokázala na podstavcích rozeznat řadu svislých desek.

Objevila vypínač a rozsvítila. Celkem tu bylo šest desek, k nimž byla přišpendlena spousta map a bezpočet menších kartiček popsaných úhlednými poznámkami. Na poslední desce se však nacházely pouze fotografie. Při pohledu na jednu z nich sebou trhla. Přiskákala k ní blíž. Byl tam černobílý snímek doktora Burrowse.

„To je obrázek z internetové stránky highfieldského muzea," řekl Ben, který právě vstoupil do pokoje. Nesl podnos se šálky a konvičkou na kávu. „Ještě ji neaktualizovali."

„Setkal jste se s ním někdy?" zeptala se paní Burrowsová. „S mým manželem Rogerem?"

„Ne, nikdy jsem neměl to potěšení," odpověděl Ben Wilbrahams. Všiml si, že si paní Burrowsová se zájmem prohlíží další fotografie na svislé desce. Byl tu i barevný snímek usměvavé rodiny nadepsaný *Watkinsovi.*

„Všichni ti lidé z fotografií se pohřešují," vysvětlil Ben Wilbrahams a položil podnos na stůl.

„Co to tedy znamená? O co se přesně snažíte?" zeptala se paní Burrowsová podezřívavě a kulhavě se přesunula k sousední desce. Opřela se o opěradlo křesla a prohlížela si mapu Highfieldu, posetou červenými nálepkami.

„Nejste novinářka, spisovatelka ani nic podobného?" odpověděl otázkou a zamrkal na ni.

„Zatím ne," odvětila paní Burrowsová.

„To je dobře, protože nechci, aby mi někdo kradl nápady," řekl. „Přijel jsem před pěti lety do Anglie, abych napsal a režíroval epizodu nového seriálu kabelové televize *Viktoriánská gotika.* Můj díl se týkal londýnských hřbitovů a po jeho natočení jsem se už nevrátil. To je moje práce – natáčím filmy a dokumentární pořady."

„Skutečně?“ podivila se paní Burrowsová, na kterou to udělalo dojem. Vzpomněla si na vlastní sny o televizní kariéře a na to, kolika věcí se vzdala, když s doktorem Burrowsem adoptovali Willa.

Ben Wilbrahams stiskl píst kávové konvice. „Momentálně se zabývám sestavováním celkového přehledu highfieldských zmizení a všech těch bláznivých – nebo možná ne až tak bláznivých – historek, které tak fascinovaly i vašeho manžela.“

„Co kdybyste mi o nich pověděl víc?“ vyzvala ho paní Burrowsová.

Will si sedl a promnul si oči. Byl si jistý, že zaslechl zvuk zvonu. Pokud se nemýlil, mohlo jít pouze o zvon na opevnění.

Z otomanu, na němž spal, se podíval na Bartlebyho, který se zřejmě také zrovna vzbudil. Kocour ležel stočený na svém oblíbeném místě u krbu, ale teď se líně díval k venkovní zahradě. Pak pomalu položil hlavu zpátky na kobereček a okamžitě zase usnul. Will si pomyslel, že se mu to jistě jenom zdálo, když Bartleby zůstává tak klidný a uvolněný. I on znovu ulehl ke spánku.

Vtom do místnosti vtrhl Chester z vedlejšího pokoje, kde držel hlídku u Elliott.

„Nepovaluj se tady jen tak!“ vykřikl.

„Hm?“ zabručel Will ospale.

„Zvon! Přece jsi ho musel slyšet!“

Will se zvedl z pohovky a připojil se k Chesterovi u dveří. „Víš jistě, že to byl zvon?“ zeptal se Will, zatímco se oba dívali na pěšinu vedoucí k opevnění.

„Naprosto.“

„Třeba zvonila Marta,“ napadlo Willa. „Možná byla venku zkontrolovat pasti.“

Chester nemusel odpovídat. Willovu otázku zodpověděla samotná Marta, která v další vteřině proběhla mezi nimi a seskočila ze schodů na zahrádku. Pořád na sobě měla špinavou bílou noční košili ke kotníkům, v níž obvykle spala, očividně tedy vstala ve spěchu. V ruce ale držela kuši, ještě za běhu ji natáhla a vložila do ní šíp z toulce.

„Z toho koukají problémy,“ podotkl Chester.

Marta doběhla k opevnění a podívala se špehýrkou. Rychle se ohlédla k oběma chlapcům, odsunula zástrčku a otevřela dveře. Vykročila ven s kuší namířenou před sebe a se ztuhlým, napjatým držením těla.

„Co mohlo takhle zazvonit?“ uvažoval Will. „Opičí pavouci?“

„Psst!“ zasykl Chester. „Myslím, že s někým mluví.“

„Marta *pořád* mluví,“ podotkl Will. „I když je sama.“

„Wille!“ zavolala náhle Marta. „Pojď sem! Někdo se po tobě ptá.“

Chlapci si vyměnili zmatené pohledy.

„Prý je to tvoje sestra,“ dodala Marta.

„Kristepane! Já tomu nemůžu uvěřit!“ vybuchl Chester a udeřil pěstí do dveřního sloupku. „Tvoje zatracená sestra! Ty krvelačný mrchy nás sledovaly až sem!“ Otočil se na podpatku a vběhl do chaty, ale Will už kráčel po pěšině k hlavní bráně, poháněný zvědavostí a obavami.

Marta ani nevzhlédla od své kuše a procedila přes rty sevřené do úzké čárky: „Znáš ji?“

Will opatrně vyhlédl ze dveří.

Byla to opravdu Rebecca!

Před opevněním stálo jedno z dvojčat se sepjatýma rukama a propletenými prsty. Tvář mělo pokrytou šmouhami a lesklou od slz.

„Ach, Wille,“ zaškemrala dívka, jakmile ho spatřila. „Pomoz mi. Prosím…, prosím, pomoz mi.“

Will oněměl úžasem.

„Má na sobě likvidátorskou uniformu,“ vyštěkla Marta, která svírala kuši tak křečovitě, až jí zbělaly klouby prstů. „Je to Styxka.“

Will konečně dokázal promluvit. „Ano…, Styx. Říkal jsem vám přece, že je Styx,“ připomněl Martě. Pak oslovil Rebeccu. „Co to má znamenat? Proč jsi sem přišla?“

„Ach, Wille,“ pípla Rebecca. „Musíš mi pomoct. Shodila mě do Průduchu.“

„Jsi tu sama? Nebo tu s tebou jsou další Styxové?“ zeptal se Will ostře. Mozek mu pracoval na plné obrátky a on se rozhlížel po tmavé jeskyni. „Může tu být její dvojče nebo jiní Styxové. Možná je to past,“ řekl Martě.

Marta vykročila k Rebecce, na niž ani na okamžik nepřestávala mířit kuší. Zastavila se a rychle se rozhlédla. „Myslím, že vzduch je čistý," zašeptala.

Rebecca před Martou o několik kroků ustoupila a Will si všiml, že kulhá. Kromě zraněné nohy to také vypadalo, že je z Marty vyděšená až do morku kostí. Začala na něj nesouvisle drmolit: „Jsem sama…, ona tu není…, moje sestra…, ona mě shodila do Průduchu."

„Na kolena! A ruce za hlavu!" osopila se na ni Marta.

„Moje sestra…, ona… ona mě shodila do Průduchu," drmolila Rebecca dál, zatímco plnila Martiny příkazy.

„Proč by to dělala?" zeptal se Will.

„Už jsem v tom nechtěla pokračovat. Je šílená… Řekla jsem jí, že s tím nechci mít nic společného." Rebecca nyní hlasitě štkala a vzlyky otřásaly jejími útlými rameny. „Moje sestra je úplný blázen, Wille. To ona mě nutila dělat všechny ty věci. Všechny. Musela jsem. Mockrát mi vyhrožovala, že mě zabije." S rukama položenýma na zátylku vzhlížela k Willovi přes oponu havraních vlasů, které se jí přilepily k obličeji.

„Ty si určitě myslíš, že jsme úplný pitomci!" zaječel Chester. Will si dosud ani neuvědomoval jeho přítomnost. „Ty prolhaná mrňavá bestie!" Vztek jím cloumal natolik, až mu od úst odletovaly kapičky slin. Pak pozvedl pušku a namířil ji přímo na klečící dívku.

„Ne! Chestere!" vykřikl Will a podařilo se mu strhnout hlaveň stranou přesně v okamžiku, kdy vyšla rána. Kulka se odrazila od skály někde za Rebeccou. Dívka se zakňouráním padla na bok a zabořila obličej do prachu.

Chester zápolil se západkou zbraně, aby mohl vystřelit podruhé. Will ho ve svém zápalu tvrdě strčil do žeber. Chestera ten výpad tak překvapil, že dopustil, aby mu Will vytrhl pušku z rukou.

„Co to děláš? Vrať mi ji!" dožadoval se Chester ihned své zbraně a nahrbil ramena jako hráč ragby, který se chystá vyrazit do útoku.

„Klid, Chestere," řekl Will a držel pušku před sebou pro případ, že by se musel bránit.

„Je to Styxka," slyšel Will Martino zavrčení a otočil se právě včas, aby spatřil, co má Marta v úmyslu udělat. Instinktivně se ohnal

po její kuši pažbou pušky. Úder stačil srazit zbraň ke straně, takže se vypuštěný šíp neškodně zaryl mezi kameny těsně vedle třesoucího se těla ležící dívky.

„Bože! Oba toho hned nechte!“ vykřikl Will. „Přestaňte!“

Chester i Marta teď stáli proti němu a z jejich výrazů měl dojem, že se přes něj pokusí dostat k Rebecce.

„Co je to s vámi? Málem jste ji zastřelili!“ vyčetl jim.

Chester odpověděl tichým, chladným hlasem. „Jo, to je pravda. Zatracená pravda.“

„Ale…,“ začal Will.

„Ale co? Ty jsi nebyl v šatlavě. Neprošel jsi tím co já,“ přerušil ho Chester a trhl prstem k Rebecce. „Ta mrňavá coura byla u toho, když mě mlátili! A mlátila mě taky. Smála se, jako kdyby to byl nějaký povedený vtip.“ Propaloval dívku pohledem. „Mám pro ni přichystaný dáreček, který se jí bude určitě líbit!“

Will se narovnal do plné výšky. „Nemůžeme ji jednoduše zabít, ne tady a ne takhle. Třeba mluví…“

„Pravdu? Že to nebyla ona a za všechno že může její sestra?“ přerušil ho znovu Chester. „No tak, Wille, vzpamatuj se. Obě jsou úplně stejný a obě jsou skrz naskrz zkažený. Co Cal, Tam a tvoje babička? To už jsi zapomněl, že je tyhle psychopatky zmasakrovaly? A co další lidi, které zabily? Zastřelíme ji.“

„Nedovolím ti, abys ji zabil,“ trval na svém Will. Uvolnil z komory náboj a hodil vybitou zbraň zpátky Chesterovi. „Ne takhle chladnokrevně.“

„Proč ne?“ zachraptěl Chester. „Souhlasíte se mnou, viďte, Marto?“

Marta přikývla. „Naprosto. Musíš to s ní skoncovat,“ řekla Willovi.

„Ne,“ odmítl Will. Hlas mu přeskakoval, jak byl rozrušený z hádky. „Ne. Nejsme jako oni. Když ji zabijeme, budeme stejní.“

Chester upřel na Willa ledový pohled, plivl na styxskou dívku a oddusal zpátky za opevnění.

Marta zůstala stát nehnutě na místě a držela kuši, jako kdyby zvažovala, jestli ji nemá znovu natáhnout. „Takže,“ promluvila na Willa, „abych si to ujasnila. Tohle je jedno z těch dvojčat, o kterých

jsi mluvil, jedna z těch podvodnic, co předstíraly, že patří do tvojí rodiny, a snažily se ti ze života udělat co největší peklo… Honily tě a chtěly tě zabít. A ty ji necháš beztrestně vyváznout?“

Will si několikrát přejel rukou po svých dlouhých, světlých vlasech, jako kdyby vůbec netušil, jak má odpovědět. „Já… já fakt nevím, ale… ale měli bychom ji nejdřív vyslechnout.“

Marta zavrtěla hlavou a nasupeně se usmála. „Něco mi slib, Wille.“

„Co?“

„Nech ji, ať ti řekne, co chce, a až si vyslechneš všechny její lži, přivedeš ji zase sem ven a skoncuješ to s ní ty sám.“

„Já… já…,“ koktal Will.

„Takhle to začíná.“ Marta náhle vypadala, jako kdyby na ni padla nepřekonatelná únava. Hlava jí poklesla na prsa. „Černohlavci se nejdřív vetřou k tobě domů a než si uvědomíš, co se děje, vzbudíš se a zjistíš, že nad tebou jeden z těch parchantů stojí s nožem v ruce.“ Zhluboka se nadechla a zadívala se Willovi do očí. „Doufám, že víš, co děláš, drahoušku.“

Will zmateně potřásl hlavou. „Ne, to nevím, opravdu nevím,“ připustil. Stále slyšel dívčino vzlykání a otočil se k ní. „Vstávej, Rebecco, nebo jak se jmenuješ. Půjdeš s námi.“

Dívka se nepohnula.

„Řekl jsem, abys *vstala!*“

Vyhrabala se na nohy a upřela na Willa hrůzou rozšířené oči.

„Marto?“ řekl Will.

„Dobře,“ odpověděla a přeměřila si žalostně vyhlížející styxskou dívku pohrdavým pohledem.

„Ve věcech, které Nathaniel přinesl z galéry, jsem našel nějaké železné okovy.“

„To už je lepší,“ zavrčela Marta, chytila Rebeccu a zkroutila jí paži za zády. Vzápětí ji hrubě postrčila bránou k chatě.

Will se na chvíli zastavil, aby se rozhlédl po okolní temnotě. Pak vešel dovnitř a zavřel za sebou dveře.

Nevšiml si Likvidátora, který se nepozorovaně vytratil do tmy. Jeho úkol byl splněn. Cvičně se před sebou ohnal svým provizorním oštěpem, aby učinil krátký proces se všemi dalšími pavouky, kteří by

měli tu smůlu, že se mu připletou do cesty. „Hračka,“ zašeptal skřípavě, zatímco pospíchal tunelem k místu, kde se měl setkat se svým druhem. Jeho poznámka se mohla týkat toho, že už znal okolí stejně dobře jako mřížoví z jizev na hřbetu své ruky, nebo toho, že se pavouci a další zvířata, s nimiž se tu zatím setkal, dala lehce zvládnout, jenomže se mýlil.

13. kapitola

Chester vyšel na verandu s hrnkem v ruce. Posadil se na volnou židli vedle Willa, dlouze si vydechl a přehodil si nohu přes nohu.

„V pohodě?“ zeptal se ho Will opatrně.

„Asi jo,“ zahučel Chester v odpověď, aniž by se podíval na svého kamaráda. „Wille…, je to…,“ začal a střelil po něm pohledem, než se napil z hrnku.

„Co?“ zeptal se Will, ačkoliv až příliš dobře věděl, co bude následovat.

Nápoj byl očividně mnohem teplejší, než Chester předpokládal, takže se musel několikrát rychle nadechnout, aby si zchladil ústa, a teprve poté pokračoval. V jeho hlase byla znát zlost. „Ta holka nás protáhla peklem… a ty nad tím přimhouříš oči, jako by se nechumelilo.“

„Nad ničím jsem nepřimhouřil oči,“ namítl Will. „Jde jen o to…“

„O *co?*“ odsekl Chester ještě rozhořčeněji. „No tak, Wille! Chováš se jako…, já nevím…, jako měkota!“

„To není pravda,“ ohradil se Will a ze všech sil se snažil zachovat klid.

„Já si prostě myslím, žes právě udělal největší chybu ve svém životě.“ Chester se odmlčel. „Nebo alespoň jednu z těch největších.“

„Podívej, Chestere,“ řekl Will a promnul si čelo. Snažil se tím zmírnit úpornou bolest hlavy, která ho trápila od toho střetu před bránou. „To nejjednodušší, co jsem mohl udělat, bylo nechat vás, ať ji zabijete.“

„Tak proč jsi to neudělal?“ obrátil se k němu Chester.

„Protože byste toho později litovali. Copak nemáš už po krk všeho toho zabíjení? Kdybychom ji odpravili, nijak bychom se nelišili od ní a ostatních Styxů. Nesmíme dopustit, abychom klesli tak hluboko.“

„Neopovažuj se nás přirovnávat k nim,“ vyprskl rozzuřeně Chester. „My jsme ty dobrý.“

„Kdybychom střelili dvanáctiletou holku do obličeje, tak ne,“ opáčil Will.

Chester mlaskl jazykem. „Nezapomínáš náhodou na to, jak je nebezpečná? Co když je její sestra kus odtud s celou armádou Likvidátorů? Co když čekají na znamení od naší Rebeccy, aby na nás zaútočili a všechny nás pobili? Co pak?“ Chester si odfrkl jako podrážděný býk, ačkoliv jinak mluvil relativně tichým hlasem.

„Na co by čekali? To přece mohli udělat kdykoliv,“ argumentoval Will.

Chester mávl rukou, jako kdyby mu Willova úvaha nepřipadala podstatná, a změnil taktiku. „Pokud jde o to, co jsi udělal – jak se to říká? Kdo s čím zachází…“

„… tím taky schází,“ doplnila Marta, která právě vyšla na verandu a položila na zem vedle Willa kovový tác. „Tady je jídlo pro vězeňkyni.“ Když se obrátila k odchodu, Will postřehl, že má přes rameno pověšenou kuši. Každopádně si kvůli styxské armádě dělala stejné starosti jako Chester.

Will se díval na tác, ale nepohnul se, aby jej zvedl. „Nemyslíš, že i já chci odplatu, Chestere? Vzpomeň si, co Styxové udělali Calovi, strýčkovi Tamovi, mojí pravé mamce a babičce Macaulayové. A kdyby dávali pozor na tátu, mohl být dneska ještě naživu. Ale zastřelit Rebeccu není…, není řešení.“ Pleskl dlaní do opěradla Chesterovy židle. „Ty mě neposloucháš. Podívej se na mě.“

„Co je?“ zeptal se Chester, když se jeho zrak střetl s Willovým odhodlaným pohledem.

„Musíš mi věřit: *já jsem jí neodpustil.* Ani na jednu jedinou vteřinu.“

Chester nepatrně přikývl.

Will vstal a zvedl tác s jídlem. „A člověk nikdy neví, třeba nám nějak pomůže. Třeba zná cestu z Průduchu, abychom mohli pro Elliott sehnat nějaké léky. Kdybychom ji prostě zabili, nic nám neřekne.“

„V tomhle máš možná pravdu,“ připustil Chester. „Tak ji požádej o tři lístky na expres zpátky do Highfieldu, buď tak hodný.“ Hřbetem ruky si promnul nos a dodal: „První třídy.“

„Jasně.“ Willovi se ulevilo, že se s Chesterem kvůli současné situaci nerozkmotřili. Rozhodně s ním nechtěl být znovu na kordy.

Toho si užil víc než dost už v Hlubinách. „A Chestere, je mi líto, že jsem do tebe tak strčil, když jsem ti bral pušku.“

„To nic,“ kývl Chester.

Will se vydal ze schodů, ale ještě se otočil ke kamarádovi. „Mimochodem, že sis před chvílí o ten čaj pořádně spálil pysky?“ zeptal se s úsměvem od ucha k uchu.

„Vlez mi na záda!“ rozesmál se Chester.

Rebeccu zavřeli do skladu suchého dřeva, který představoval nejbytelnější přístavek za chatou. Marta nehodlala nic ponechávat náhodě a dohlížela na Willa, když kontroloval, jestli u sebe Rebecca nemá nějakou zbraň, a potom jí dával kolem kotníků okovy s masivními zámky. Jako kdyby to nestačilo, Marta ještě k okovům připevnila těžký řetěz, jehož druhý konec omotala kolem jednoho z obrovských trámů v rozích místnosti. Rebecca neměla šanci uniknout.

„Dvojčata,“ zahučel si Will tiše cestou k přístavku. Ačkoliv to viděl u Průduchu na vlastní oči, neustále si musel připomínat, že ve skutečnosti existují dvě Rebeccy. Střídavě ho špehovaly po celé ty roky, kdy žil v Highfieldu. Nezáleželo na tom, která z nich je tahle, protože se od sebe skutečně nedaly rozlišit.

Když vstoupil dovnitř, Rebecca seděla se zkříženýma nohama na špinavé podlaze a hlavu měla svěšenou. Vzhlédla k němu. Vlasy – jinak vždy dokonale upravené, pokud si Will pamatoval – jí nyní trčely všemi směry a tvář měla zašpiněnou. Willa její vzhled vyváděl z míry. Za všechny ty roky v Highfieldu nikdy nevypadala takhle.

V Kolonii dvojčata nosila styxskou uniformu skládající se z černého pláště doplněného o bílý límec, která jim dodávala nesmírnou moc a autoritu. Když teď hleděl na tu uboze vypadající hromádku neštěstí v likvidátorských maskáčích, nepřipadala mu ani zdaleka tak silná. Ať už se jednalo o kteroukoliv z „Malých Miss Dokonalých“, očividně si sáhla až na dno.

Opatrně, jako kdyby přistupoval k nebezpečnému zvířeti, položil tác na zem a ustoupil.

„Děkuju, Wille,“ šeptla Rebecca pokorně. „A děkuju za to, cos udělal tam venku. Zachránil jsi mi život. Já věděla, že se na tebe můžu spolehnout.“

„Nech si to!“ vyštěkl Will a zarazil ji zvednutou rukou. „Nestojím o tvoji vděčnost.“

„Dobře,“ hlesla Rebecca a dloubla do jídla na tácu. „Ale doufám, že mi věříš, Wille. Musela jsem dělat, co mi sestra a ostatní Styxové nařídili. Kdybych odmítla, mučili by mě nebo by mě popravili. Nebo oboje. Nemáš ponětí, jaké to bylo, žít tak dlouho ve strachu.“

„No, myslím, že tohle jsi mi se svýma kámošema docela názorně předvedla,“ opáčil Will s bezvýraznou tváří.

„To nebyla moje práce, Wille.“

„Nech toho!“ vzkypěl a zbrunátněl ve tváři. „Čekáš snad, že ti všechno spolknu? Takovej pitomec nejsem!“

„Plnila jsem rozkazy,“ odpověděla. Jeho výbuch ji zřejmě polekal. „Musíš mi věřit, Wille.“

„Skvělý, takže budeme zase brácha a ségra. Můžeme si hrát na děsně šťastnou rodinku, jako jsme to dělávali dřív,“ ušklíbl se výsměšně. „Říkej si, co chceš, ale jenom plýtváš slovy.“ Hlavou se mu míhaly živé výjevy z předchozího života v Highfieldu. Čas od času ho Rebecca popichovala, jak to umějí jen mladší sourozenci, dokud se nepřestal ovládat, přesně jak chtěla. A teď měl přes všechny hrozné události, jimiž od těch dnů prošli, pocit, že se vlastně nic nezměnilo. Srdce mu prudce bušilo v hrudi a přerývaně, mělce oddechoval.

Dovnitř vběhl Bartleby se vztyčeným ocasem. Zamířil přímo k Rebecce a usadil se vedle ní. Rebecca zvedla z tácu kousek tmavého masa a nabídla je kocourovi. Willova zlost se změnila v překvapení, když viděl, jak si Bartleby sousto bez váhání bere, jako kdyby Rebeccu znal a důvěřoval jí. Rebecce Willův zmatek neunikl.

„Ošetřovala jsem ho v Kolonii,“ vysvětlila. „Bartleby na tom byl hodně zle, když jsme ho přivedli domů.“ Podala kocourovi další kus masa a potřísnila si přitom pomačkanou likvidátorskou uniformu šťávou.

To jí vůbec není podobné, pomyslel si Will.

Bartleby s vrněním zhltl nabízené sousto. „Vypočítavé zvíře,“ pronesla Rebecca a zvedla oči k Willovi.

„Mám na tebe pár otázek,“ řekl. „A jestli dojdu k závěru, že mi lžeš, předám tě Chesterovi a Martě. Rozumíš?“

Přikývla.

„Opravdu jsi tady dole sama?“

„Ano,“ odpověděla bez zaváhání.

„Takže s tebou není tvoje sestra? Ani další Styxové?“

„Jsem úplně sama,“ potvrdila.

„A spadla jsi Průduchem stejně jako my?“

„Shodila mě moje sestra,“ řekla.

Will si nebyl úplně jistý, ale měl pocit, že se jí zachvěl spodní ret, jako kdyby se každou chvíli měla dát do pláče. Pak si ale vzala z tácu kousek jídla.

„Musíme najít cestu z Průduchu. Elliott je na tom špatně. Potřebuje doktora,“ pokračoval Will.

„To je mi líto, ale já cestu zpátky neznám,“ odvětila okamžitě.

„A co ten příběh o De Jaybovi?“ vmetl jí Will do tváře. „Opravdu se mu podařilo vylézt zase nahoru?“

„Ano, ale nikdo neví, jak to dokázal,“ odpověděla. „Řekli mi, že táta chtěl vidět jeho nákresy, ale nepovolili mu to.“

Will se naštětil. Podle jeho názoru Rebecca dávno ztratila jakékoliv právo nazývat doktora Burrowse svým otcem. Dívka vycítila jeho rozmrzelost a celá se nahrbila, jako kdyby ji náhle přemohl smutek. „Mně taky chybí, víš,“ zašeptala. „Snažila jsem se, aby ho v Kolonii nechali na pokoji.“

„Viděla jsi ho tam?“

„Nesměla jsem. Ach, Wille, kéž bych pro něj dokázala udělat víc.“

Will zavřel oči a přitiskl si k nim špičky prstů. Bolest hlavy se nijak nelepšila. Toužil po tom, aby se mohl vrátit do Martina příbytku a upadnout do zapomnění spánku.

„Musíš mi věřit, Wille – nutili mě, abych dělala všechny ty hrozné věci. Neměla jsem jinou možnost.“

Will konečně otevřel oči.

„Jak tě můžu přesvědčit, že mluvím pravdu?“ zeptala se.

Will pokrčil rameny.

„Co kdybych ti dala tohle?“ řekla. Zatáhla špinavými prsty za límec košile a vytáhla tenký provázek, z něhož visely dvě malé skleněné ampule. „Co kdybych ti jako gesto dobré vůle dala Dominium i

vakcínu?“ Škubnutím provázek přetrhla a nabídla lahvičky Willovi. „Vezmi si je. Jsou to jediné vzorky, které máme, a… a teď jsou tvoje.“

Beze slova se pro ně natáhl a zvedl je proti světlu, aby si prohlédl čirou tekutinu uvnitř. „Jak poznám, že je to opravdu Dominium?“ zeptal se nakonec.

„Protože je to tak,“ odpověděla a nepatrně pokrčila rameny. Zachrastily okovy, jak si pomalu přesedla, aby se mohla dívat na Willa, aniž by musela otáčet krk.

„Proč jste je ale vlastně vůbec měly vy dvě? Proč právě vy?“

„Protože jsme důležité,“ řekla klidně.

„Co tím myslíš?“

„V Kolonii sis jistě všiml, že nemáme rodiny jako Površáci. Když můj otec přišel o život při souboji s tvým strýcem Tamem…“

„Klíšťák?“ přerušil ji Will. „Takže to opravdu *byl* váš otec!“

Rebecce na zlomek vteřiny zaplálo v očích ohnivé světlo, jako kdyby se chtěla na Willa vztekle obořit, a Will si uvědomil, že použitím posměšné přezdívky, kterou strýček Tam a jeho kamarádi toho Styxe označovali, právě urazil jejího mrtvého otce. Dívka však zamrkala a rychle sklopila pohled. Když znovu promluvila, její hlas zněl zcela klidně. „Pak bylo na mně a mé sestře, abychom spolu s dědečkem dohlédli na uskutečnění očisty. Proto jsme měly ty ampule u sebe.“

„Očista? Co tím myslíš?“ zeptal se Will.

„Náš plán vypustit Dominium na Povrchu, aby se naplnila slova Knihy katastrof.“

Will si namáhal mozek, aby si vzpomněl, jestli někdy neviděl jejího dědečka nebo o něm během pobytu v Kolonii něco nezaslechl, když tu se mu v mysli vynořila jiná otázka. „U Průduchu jste každá měly jednu lahvičku. Jak to, že teď máš obě dvě?“ obrátil se na ni.

„Sestra mi dala svoji, abych ji opatrovala. Ta s černým voskem na zátce obsahuje virus. Ta druhá, s bílým voskem, je protilátka.“

„Moment,“ namítl Will. „To nedává smysl. Když jsi měla obě ampule, proč tě shazovala do Průduchu? Proč by dělala takovou hloupost?“ zeptal se. Měl dojem, že Rebeccu právě nachytal na švestkách.

„Protože jsme se strašně hádaly. Praly jsme se a ona tak zuřila, že na ampule vůbec nepomyslela," odpověděla Rebecca bez sebemenšího zaváhání.

„Proč jste se hádaly?"

„Už jsem ti to říkala. Když jste se všichni zřítili do Průduchu, byla to pro mě poslední kapka. Řekla jsem jí, že už nechci mít s jejími plány nic společného. Že už nesnesu žádné další zabíjení. Úplně jí přeskočilo."

„Jak poznám, že mi říkáš pravdu? Co když sestře a dědovi zbyl ještě nějaký virus a můžou spustit ten svůj plán, zatímco my budeme zaseklí tady dole?"

„Nic nemají. Všechen virus je v té ampulce, kterou teď máš u sebe. K celosvětové epidemii ani víc nepotřebuješ."

„Ale proč si jednoduše nepřipraví další?" zeptal se Will s pohledem upřeným na lahvičku s černou zátkou.

„To není tak snadné. Mohou se o to pokusit, ale bude trvat nějakou dobu, než vytvoří stejný kmen – měsíce, možná i roky. Ať už mi ale uvěříš, nebo ne, přísahám ti, že ta ampule obsahuje všechen existující virus." Odmlčela se a otřela si obličej špinavou rukou. „Teď tedy držíš v ruce klíč."

„Skutečně?" řekl Will.

„Jistě." Dívčiny uhlově černé oči se s jistotou zabodly do těch jeho. „Když dodáš tyhle vzorky správným lidem na Povrchu, budou moct vytvořit vakcínu pro všechny Površáky. Pokud potom nějakým zázrakem někdo ze Styxů vyrobí další virus a znovu zkusí začít s očistou, Dominium nebude mít vůbec žádný účinek. Máš možnost zastavit hrozbu jednou provždy."

„Jo, to je všechno skvělé, ale jak se mám u všech všudy dostat na Povrch?" zeptal se Will.

„Ty na to přijdeš, Wille. Na tohle jsi byl vždycky šikovný. A až najdeš cestu, musíš mě vzít s sebou," dodala Rebecca. „Můžu ti totiž být užitečná. Můžu ti všechno dosvědčit." Z hrdla se jí vydral hluboký povzdech. Podívala se na Bartlebyho, který klímal u jejího boku. „A vím, že mi to rozhodně neuvěříš, ale moc mi chybí táta. Byl to i můj otec, víš?"

„Tak si pospěš, ty starej mrťafo,“ zašeptala Rebecca potichu.

„Říkala jsi něco?“ zeptal se doktor Burrows a vrhl neklidný pohled na Likvidátora, který obcházel těsně kolem něj, zatímco se snažil pokročit s překladem tabulek.

„Ne, nic,“ odpověděla nevinně. „Jak to jde – už jsi skoro hotový?“

„Cha!“ vyrazil ze sebe. „Chceš po mně nemožné. Zatím jsem přišel jenom na to, že tyhle nápisy mluví o sedmi…“

„O sedmi čeho?“ přerušila ho.

„Nevím. Přečtu slovo *sedm* nebo *sedmý*, ale nevím, k čemu se vztahuje. Je to opravdu těžké. Poznám několik slov, ale pak se vždycky ztratím.“ Upravil si brýle na nose a podíval se, jak si Rebecca sedá na pahorek z houby.

„Ale no tak – tak obtížné to zase být nemůže,“ naléhala.

„Vždyť ti to pořád opakuju, jenže ty neposloucháš. Potřebuju nákres Burrowsovy desky ze svého deníku,“ odpověděl sklíčeně. „Je tu příliš mnoho proměnných, než abych to dokázal rychle přeložit. Bude mi trvat věčnost, než to poskládám dohromady… Pokud tedy nemáš někde po ruce kryptoanalytika s výkonným počítačem.“

Likvidátor řekl něco skřípavým styxským jazykem Rebecce, která přikývla.

„Dobře,“ oznámila a zvedla se. „Jaké jsou naše možnosti? Máš mapu – i když nedokážeme přečíst slova, musí nám přece být i tak k něčemu dobrá.“

„No,“ začal doktor Burrows o něco optimističtěji.

„Tak ven s tím,“ pobídla ho a tleskla rukama. „Co můžeme udělat?“

„Budeme prozkoumávat okolí, dokud nenarazíme na místo, které dokážeme přiřadit k nějaké značce na mapě. Pak se můžeme dostat na správnou cestu.“

Rebecca se nad tím na okamžik zamyslela. „Takže… jestli to chápu správně, ty očekáváš, že se budeme plahočit stovky kilometrů v těchhle slizkých tunelech a doufat, že nějakou nepravděpodobnou náhodou najdeme něco povědomého – pokud možno s velkou sedmičkou? To je tvůj nejlepší nápad?“ zakončila jedovatě.

„Máš snad lepší?“ odsekl doktor Burrows. „Můžeme začít tam, kde jsem našel tu kostru s tabulkami. Odtud budeme pokračovat různými směry s postupně se rozšiřujícím záběrem a pročešeme každý centimetr chodeb… Podrobně je prozkoumáme, jestli neobjevíme něco, co by nám mohlo pomoct.“

Rebecca se netvářila nijak přesvědčeně. „To mi nepřijde jako moc pravděpodobné,“ poznamenala.

Doktor Burrows se náhle zmateně zamračil. „Rebecco, proč se mi vlastně zničehonic tak usilovně snažíš pomoct? Po všechny ty roky v Highfieldu ses o mou práci nezajímala ani v nejmenším.“

„Chci se vrátit zpátky ke svým lidem, tati,“ odpověděla Rebecca sladce a bezstarostně. „Nebo se chci alespoň dostat z tohohle děsného místa. Dobrá,“ řekla a podívala se na Likvidátora, „zkusíme plán B, ale nechci, abychom se vzdálili příliš daleko.“

„Výborně,“ řekl doktor Burrows a pečlivě zabalil tabulky do kapesníku. „Cestou bych rád slyšel něco víc o tvých lidech. Vím toho o nich strašně málo.“

„Ty i zbytek světa,“ přikývla Rebecca a styxským jazykem dodala: „Tak to vždy bylo a tak to vždy bude.“

Když se Will vrátil do chaty, nenašel Chestera v hlavní místnosti. Předpokládal, že jeho kamarád má službu u Elliott, a vlastně se mu ulevilo, protože potřeboval čas, aby si všechno promyslel. Bartleby prošel kolem něj a zamířil rovnou ke koberečku u krbu, kde se protáhl rozkošnickým způsobem, jakého jsou schopny pouze kočky. „Starouši Barte,“ řekl Will a sedl si na kobereček vedle něj.

Vytáhl obě ampule, znovu svázal provázek, na němž visely a který Rebecca přetrhla, a pohupoval si jimi před obličejem. Uvažoval, jestli opravdu obsahují Dominium. Praskání ohně v krbu mu po chvilce vnuklo nápad. Pomyslel si, jak jednoduché by bylo prostě hodit ampule do plamenů. Horko by virus zničilo a i kdyby došlo k nejhoršímu a virus nějak unikl, bylo by vrcholně nepravděpodobné, že by se dostal až k lidem na Povrchu a nakazil je.

Po delším zamyšlení už mu to ale nepřipadalo jako tak skvělý nápad. On i ostatní by nedopadli moc dobře, kdyby část viru unikla plamenům. Raději by neumíral jako ti lidé v celách Bunkru, o kte-

rých mu vyprávěl Cal. Možná by bylo lepší, kdyby Marta rozdělala oheň v bezpečné vzdálenosti od chaty a pak spálili ten virus tam – pro všechny případy.

Nemohl ale jen tak pominout to, co říkala Rebecca o předání Dominia správným lidem na Povrchu a zmaření veškerých budoucích plánů Styxů na další celosvětovou epidemii. Pak by od něj bylo vrcholně neuvážené, kdyby ty lahvičky zničil.

Také si uvědomil, že je nezbytné, aby se i se svým smrtícím nákladem co nejrychleji vrátil na Povrch. Netušil, jak to dokáže, ani co podnikne, až se tam dostane, ale musel to zkusit.

Bartleby zívl. „Proč nemůže být můj život trochu podobnější tvému, Barte? Příjemný a jednoduchý," povzdychl si Will a podrbal kocoura na vousaté bradě. „Nechceš si to vyměnit?"

Kocour se přilísal k jeho ruce a začal dunivě příst. Pomalu mrskal ze strany na stranu kostnatým ocasem, který tak připomínal podvyživeného hada provádějícího levitaci. „Hodný kluk," zabručel Will a kocour otevřel své obrovské oči, aby na něj vrhl láskyplný pohled.

„Co tedy mám udělat?" zeptal se Will prázdného pokoje a neustále přitom kýval ampulemi ve vzduchu. Za průhlednými lahvičkami viděl záři ohně, která vzbuzovala dojem, že plameny ve skutečnosti šlehají přímo v nitru ampulí.

Bartleby si zřejmě pomyslel, že si s ním Will chce hrát, protože se po rozkývaných lahvičkách líně ohnal packou.

„Jejda! To ne!" Will hbitě uhnul ampulemi z jeho dosahu. „Páni, to bylo těsný!" vyhrkl a představil si třeskot rozbitého skla po dopadu ampulí na zem. Chatu by rázem zaplavily smrtící zárodky. Bartleby přestal vrnět a zklamaně Willa pozoroval. Zjevně ho otrávilo, že je jeho nový pán takový suchar a že zkazil slibnou zábavu.

Will okamžitě přešel k nejbližší truhlici a otevřel ji. „Tady to je," řekl, když objevil malý kožený váček na tabák, kterého si už předtím všiml. Opatrně zabalil ampule do jutového plátna a umístil je jako maličký balíček do pytlíku. „Prima. Tohle by je mělo ochránit před nárazy… a kočkami," dodal k Bartlebymu. Potěžkal pytlík v dlani. Pak se zamračil a na okamžik se zamyslel. „O tomhle se musí dozvědět Chester," usoudil a vydal se k Elliottinu pokoji.

Chester seděl na židli vedle postele a právě namáčel žínku do umyvadla s vodou. Vyždímal ji a otřel s ní dívčino čelo.

„Je ošklivě dehydrovaná," pravil Chester. „A podívej se na ni. Je čím dál hubenější, a to ani před zraněním jí nebyla žádná velká porce."

„A pak zkrátka zemře," hlesl Will, který si vzpomněl, jak o smrti svého syna hovořila Marta.

„Ano," přikývl Chester. „Možná jsi měl pravdu. Možná bychom měli odejít a zkusit štěstí jinde. Když si vezmeme dost anýzového ohně, neměli bychom mít potíže s pavouky. A jestli to nebude k ničemu a nic lepšího nenajdeme, třeba nás Marta vezme zpátky."

„O tom pochybuju," odpověděl Will. „Obzvlášť jestli jí štípneme její milované kytičky."

„Já fakt nevím, co máme dělat," povzdychl si Chester.

„Já taky ne," přidal se Will.

„Dostal jsi něco užitečného z tý styxský potvory?" změnil Chester téma.

„Jenom tohle," odvětil Will, vytáhl kožený váček a rozmotal jutové plátno, aby odhalil ampule.

Chester užasle zamrkal, jakmile mu došlo, na co se dívá. „Dominium? Ona ti dala *Dominium?*" zeptal se hlasitě a svraštil tvář. „Ne, tomu nevěřím. Tohle není pravý virus."

„Chceš to zkusit?" zeptal se Will a podával Chesterovi lahvičky přes Elliottino nehybné tělo.

„Ehm…, ne," odmítl Chester. „Nechci se k té zatracené věci ani přiblížit. A taky nechci mít nic společného s tou zatracenou mrchou." Znovu ponořil žínku do vody a otřel si ruce o košili. „Opravdu věříš, že ti dala skutečný virus?"

„Nemám si to jak ověřit. I když se to samozřejmě dá vyzkoušet," odpověděl Will. „Chápeš, jeden z nás jako pokusný králík."

Chester po něm střelil pohledem a pokoušel se poznat, jestli jeho kamarád mluví vážně.

„A o tom, kdo bude tím králíkem, by měla rozhodnout partie šachu," doplnil Will, který už nedokázal udržet vážnou tvář.

Chester se zazubil. „To zrovna. Trénoval jsi až moc. Větší šanci bych měl, kdybysme zkusili kámen, nůžky, papír," řekl. Pak se ale

přestal usmívat a přesunul si židli k Willově straně postele. „Tak mi pověz, co přesně ti Rebecca říkala. Umírám zvědavostí.“

„No…, tak pro začátek přísahá, že za všechno může její sestra a ona že s ní spolupracovala z donucení.“ Will zvedl ruku s ampulemi. „Taky tvrdí, že tohle je veškeré Dominium, které Styxové mají. Takže podle ní nemůžou uskutečnit svůj plán.“

Chester povytáhl obočí. „Jak je to pravděpodobné?“

„Říká, že i kdybychom jí nevěřili a Styxové měli další virus, mohli bychom tohle dát správným lidem na Povrchu a ti by z toho dokázali připravit vakcínu.“

„I když nechám stranou fakt, že se nemůžeme vrátit na Povrch, celé mi to zní jako hromada keců. Nevěřím ani slovo z toho, co ti nabulíkovala,“ trval na svém Chester.

„Počkej,“ zarazil ho Will. „Zamysli se nad tím logicky. Třeba je to Dominium pravé, ale Rebecca ví, že se nemůžeme dostat na Povrch, takže vlastně nesejde na tom, jestli ho máme my nebo ona. Nebo doopravdy věří, že dokážeme najít cestu nahoru, a snaží se přifařit k nám, protože se chce vrátit domů. Nebo třeba mluví pravdu, skutečně ji do všeho nutila její sestra a ona nám to takhle dokazuje.“

Chester zavrtěl hlavou. „Ehm…, zopakuj mi to ještě jednou.“

„Podívej, je to jednoduché. Jestli existuje sebenepatrnější naděje, že zachráníme desítky milionů lidí na Povrchu, plus navíc možná i Elliott, nemusíme snad zkusit úplně všechno, abychom se nějak dostali ven z Průduchu?“

„Když to stavíš takhle, tak jo, musíme,“ souhlasil Chester. „Ale co s tou Styxkou? Necháme ji tady u Marty?“

„Ne, vezmeme ji s sebou. Slibuje, že prozradí všechno na Styxe a jejich plány,“ odpověděl Will.

Chester si hloubavě promnul bradu. „Takže bysme se měli prostě sbalit a vypadnout.“

Oba nadskočili, když se od dveří ozval hlas: „Varovala jsem vás, abyste sem nebrali tu styxskou holku,“ řekla Marta. „Takhle to chodí. Takhle to vždycky začíná.“ Otočila se na podpatku a odešla.

14. kapitola

Marta neřekla ani jednomu z chlapců jediné slovo o tom, co vyslechla, a oba se jí několik dní snažili ve stísněném prostoru nevelké chaty vyhýbat. Will dál ošetřoval Elliott, hrál šachy sám se sebou, prohlížel si nashromážděné harampádí v přístavku a navíc měl na starosti i Rebeccu.

Ze všeho nejvíc se ale s Chesterem zabýval Elliott a jejím zhoršujícím se zdravotním stavem. S bolestí sledovali, jak leží na posteli, stékají z ní čůrky potu a občas v horečce blouzní. Neustále opakovala Drakeovo jméno a odříkávala řadu číslic, která chlapcům nic neříkala.

Willova sklíčenost dosáhla bodu, kdy nedokázal myslet na nic jiného než na Elliottinu neutěšenou situaci. I když ji zrovna neošetřoval, často dělal Chesterovi společnost a oba mlčky seděli vedle sebe. Při jedné takové příležitosti ho konečně Chester oslovil.

„Wille, pořád zíváš a vypadáš úplně grogy. Nechceš si jít na chvíli zdřímnout?“

„Dobře,“ zamumlal Will a s dalším zívnutím se zvedl na nohy. Pomalu se odšoural do sousední místnosti.

„Co je?“

Will netušil, jak dlouho spal, ale náhle se s trhnutím probudil, protože kdosi volal jeho jméno. Prudce se posadil a nervózně se rozhlédl po sešeřelé místnosti. Všechno vypadalo jako obvykle a on tedy poslouchal, jestli nezaslechne ještě něco. Vnímal však jen Chesterovo hluboké oddechování z hromady koberců na zemi.

Odhodil ze sebe lehkou přikrývku a vydal se zkontrolovat Elliott do sousedního pokoje. Horečnatě pohazovala hlavou na propoceném polštáři ze strany na stranu a její paže sebou občas mírně zaškubaly, jako kdyby s něčím nebo někým zápasila. Když se k ní sklonil a dotkl se jejího čela, cosi mumlala, ale její slova mu nedávala žádný smysl.

„Máš moc vysokou teplotu,“ zašeptal. „No tak, Elliott, tohle dokážeš přemoct.“

Několik minut ji pozoroval a přál si, aby mohl nějak zmírnit její trápení. Pak prošel hlavní místností a vykročil ven z chaty. Zastavil se na verandě, kde se posadil na horní schod. S povděkem cítil na tváři slabý vánek, který foukal do svahu jeskyně, a zavřel oči.

Když je znovu otevřel, záře zahrady mu připadala jasnější než jindy. Jeskyně se koupala v překrásném mnohobarevném světle, připomínajícím letní večery, kdy na highfieldské obecní pozemky přijela pouť. Při pohledu z dálky se světlo vrhané atrakcemi na oblohu podobalo optickým efektům, které právě sledoval.

Přejel očima záhonky po obou stranách pěšiny a byl by přísahal, že světlo některých rostlin nabývá na síle, zatímco jiné ustupuje do pozadí, jako kdyby si navzájem předávaly štafetový kolík. Díky těmto změnám se Willův stín pohyboval po dřevěné podlaze verandy.

Přesunul se na spodní schod a zvedl před sebe dlaň, aby mohl obdivovat duhové odstíny, které na ni dopadaly: od žluté přes oranžovou a celou paletu červení až po modrou; všechny byly v neustálém pohybu. Znovu si vzpomněl na pouť. Nedalo mu moc práce, aby si vybavil hlahol hudby z reproduktorů vyhrávajících staré rokenrolové hity i výskání a smích nadšených dětí, pobíhajících po travnaté ploše.

„Stýská se ti po domově?“ ozval se hluboký hlas.

Will přimhouřil oči a rozeznal, že někdo sedí jen několik kroků za ním.

Byl to muž; mohutný muž s povědomou tváří.

„Strýčku Tame!“ řekl Will nahlas a uvažoval, proč ho ten pohled více nepřekvapuje nebo neleká. „Ale ty jsi…, ehm…, jsi mrtvý!“

„Ach, to by vysvětlovalo, proč se v poslední době necítím ve své kůži,“ odpověděl Tam s úsměvem.

„Tohle se mi zdá? Je to sen?“ zeptal se ho Will.

„To je docela možné,“ přikývl Tam a zvedl si ruku nejprve k obličeji a potom k temeni hlavy, kde se začal zuřivě škrábat. „Hádám, že jsem zase chytil vši,“ zasmál se. „Mrňavé potvůrky.“

„Opravdu to je sen,“ usoudil Will a otočil se, aby seděl čelem ke strýčkově duchovi.

„Pověz mi, co bych měl udělat, strýčku Tame. Musíš mi to říct.“

„Dostal ses do pěkné bryndy, viď, chlapče?“ řekl Tam.

Will se zamračil. Vzpomněl si, že musí svému strýčkovi říct něco životně důležitého. „Cal… Moc se omlouvám… Nemohl jsem…“

„… nic dělat. Já vím, Wille, já to vím,“ odpověděl Tam konejšivě, vytáhl z kapsy dýmku a začal si ji pěchovat tabákem. „Vždyť ty sám jsi vyvázl jen tak tak.“

„Jak mám pomoct Elliott?“ zeptal se Will Tama, který právě škrtl zápalkou o nehet palce. Strýcovu tvář na okamžik ozářilo světlo plamínku.

„Je vážně nemocná a já si připadám strašně bezmocný. Co mám dělat?“

„Moc rád bych ti poradil, Wille, ale tohle místo neznám.“ Tam se několik vteřin rozhlížel po jeskyni a žvýkal troubel dýmky. „Tentokrát ti nemůžu dát žádný plánek s trasou, jak se odsud máš dostat. Vyber si jednu z možností – poznáš, že je správná – a drž se jí.“

Strýc vyfoukl oblak dýmu, který se vznášel ve vzduchu celou věčnost, ozařovaný neustále se měnícími barevnými světly okolních rostlin. „Poslouchej svoje srdce,“ dodal, když se oblak konečně rozptýlil.

„Co to znamená?“ zeptal se Will. Strýčkova odpověď ho hluboce zklamala. „Tohle mi nijak nepomůže!“

Tam jen vyfoukl ještě větší oblak, který zahalil celou jeho postavu.

„Co tady děláš?“ zeptala se Marta.

„He?“ zalapal Will po dechu a prudce se ohlédl.

„Slyšela jsem hlasy,“ řekla Marta a podívala se z verandy na svou zahrádku.

„Nemohl jsem spát. Šel jsem se podívat na Elliott a pak na trochu čerstvého vzduchu,“ vysvětlil Will.

„U Elliott jsi nebyl. Tam jsem seděla já a určitě bych si tě všimla. Nestalo se nic, Wille?“ ptala se ho ustaraně.

Will neodpověděl a podíval se na místo, kde před chvílí seděl Tam. Překvapilo ho, když místo strýčka uviděl Bartlebyho, který ho ostražitě pozoroval. „Asi jsem usnul,“ zahučel. Vstal, prošel kolem Marty do chaty a vrtěl přitom hlavou.

Když přišla na Willa později toho dne řada s ošetřováním Elliott, dívka byla ještě neklidnější než obvykle. Trhala hlavou ze strany na stranu a napínala ruce i nohy. Čas od času také na několik vteřin otevřela oči. Willa to děsilo. Netušil, co to znamená ani co by měl udělat. Snažil se ji konejšit tím, že na ni mluvil. Přestože se její oči pokaždé zaměřily na něj, věděl, že ho doopravdy nevnímá: byly to neživé, zarudlé oči, které jako by vůbec nepatřily Elliott.

Začala si něco mumlat a kolem úst se jí tvořila pěna. Její pohyby byly stále chaotičtější. Pak vykřikla a celé její tělo se křečovitě vzepjalo, jako kdyby jím probíhal elektrický proud. Will začal volat o pomoc a snažil se ji položit zpátky na postel, ale Elliott měla tak pevně prohnutá záda a zaťaté nohy, že se zvedala z matrace. Zahlédl její tvář. Už ji neměla zarudlou jako po celou dobu horečky, ale mrtvolně bledou, bez jakékoliv barvy.

„Proboha! Pojďte sem rychle!“ křičel Will.

Chester s Martou přiběhli současně – zjevně oba právě spali.

Marta okamžitě zareagovala: zvedla nádobu s vodou a chrstla ji na Elliott. Pak vrazila prázdné umyvadlo Chesterovi a pobídla ho, ať ho jde znovu naplnit. Jakmile Chester vyběhl z místnosti, připojila se k Willovi, aby se společnými silami pokusili dívku uložit zpátky na postel.

„Co se děje? Proč to dělá?“ zeptal se Will. Byl bez sebe starostí a chvěl se mu hlas.

„To je důsledek horečky. Mělo by to odeznít,“ odpověděla Marta. Podívala se dívce do úst – měla pevně stisknuté zuby. „Musíme dávat pozor, aby si neprokousla jazyk,“ dodala.

„Ach bože, podívejte…, podívejte se na její oči,“ vydechl Will. Dívčiny zorničky zmizely pod horním víčkem, takže z očí byla vidět jen bělma.

„To přejde,“ ujistila ho Marta.

Chester přiběhl s další vodou a Marta polila dívku podruhé. Elliottino tělo se pomalu uvolnilo, až zcela znehybnělo a do tváře se jí vrátila barva.

„Chudák Elliott,“ zašeptal Will. „To bylo hrozné.“

„Měla záchvat z dlouhodobé horečky,“ řekla Marta. „Vysoká teplota jí nepříznivě působí na mozek.“

Will s Chesterem si vyměnili pohledy.

„Nemůžeme tomu nějak zabránit?“ zeptal se Chester.

„Bohužel ne. A asi se to ještě zhorší,“ odpověděla Marta. „S Nathanielem se dělo úplně to samé.“

Paní Burrowsová právě vyšla z bytu, když tu si u zábradlí uprostřed náměstí všimla dvou drsně vyhlížejících výrostků.

Oba měli přes hlavy přetažené kapuce, zpod nichž vyčnívaly stejné modré čepice s maskovacím vzorem a přehnaně velkými kšilty, takže jim bylo jen obtížně vidět do tváří. Ten větší z nich ale právě zvedl k ústům ruku s cigaretou, takže paní Burrowsová zahlédla jeho obličej.

Zpomalila a přešla k nim přes ulici.

„Tebe znám, ne?“ oslovila mladíka zamračeně.

„Řek bych, že ne, paninko,“ odsekl větší chlapec stroze a odhodil nedopalek do kanálu. Sklopil hlavu a sebevědomě vykročil pryč a jeho společník mu byl v patách.

„Ale ano, znám tě. Ve čtvrté třídě jste se poprali s Willem a on na tebe vytáhl lopatu. Musela jsem si jít promluvit s ředitelem školy a ty jsi tam byl taky se svými rodiči. Jmenuješ se Spad, Stud nebo tak nějak, ne?“

Chlapec se prudce zastavil a otočil se k paní Burrowsové. „Stud? Co je to za jméno?“ odfrkl si. Povytáhl koutek úst ve výrazu, o němž se patrně domníval, že jde o jízlivý úsměšek, ale ve skutečnosti to vypadalo, jako kdyby se chystal kýchnout. „Jsem Speed, paninko, *Speed*.“ Pak mu zřejmě došlo, co paní Burrowsová právě řekla, zamračil se a prohlédl si ji pozorněji. „Will… Will Burrows. Vy jste Willova máma?“

„Správně,“ potvrdila.

Speed si vyměnil pohled se svým společníkem Bloggsym a vykročil zpátky k ní. „Já myslel, že vás někam zavřeli?“ poznamenal necitlivě.

„To ano. Prošla jsem těžkým obdobím, ale už je to za mnou.“

„Mýmu nevlastnímu tátovi začalo taky harašit – víte, jak to myslím? – měl deprese a tak dál, akorát že ho mamka vypakovala. Začal

nás s bráchou trochu moc tlouct," řekl Speed a svíral přitom ruce v pěsti.

„To je mi líto," odpověděla paní Burrowsová.

Speed ji znovu přejel pohledem a na chvíli se zastavil u jejích nových sportovních bot. „Hustý," zhodnotil je uznale. Očividně na něj udělaly dojem. „Vypadáte skvěle, paní Burrowsová. Chodíte cvičit?"

Paní Burrowsová přikývla.

„Jste tu zpátky kvůli Willovi, že jo?" vyptával se Speed. „Hledáte ho?"

„Ano, zrovna jdu zase na policii. Nebudou pro mě mít určitě nic nového, jenom pořád ty samé výmluvy. Jsou jako ta jelita z Policejní akademie…"

Speed soucitně pokrýval hlavou. „Co by taky mohli zjistit? Nikdo jim nic neřekne. Všechno se domáknou až jako poslední."

Zdálo se, že hodlá pokračovat, ale pak zavřel ústa a zmlkl.

„Ty jsi ho náhodou nepotkal?" zeptala se paní Burrowsová. „Před Vánoci ho tu prý pár lidí vidělo, ale žádné svědectví se nepodařilo potvrdit."

„Já…," začal Speed, ale pak zřejmě změnil názor. „Cigaretu?" zeptal se. Bloggsy v mžiku přiskočil s načatým balíčkem marlborek. Paní Burrowsová si jednu vzala a Speed jí galantně připálil, než si zapálil svoji.

Paní Burrowsová potáhla z cigarety. „Podívejte, všechno, co mi řeknete, zůstane jenom mezi námi," slíbila. „Žádná policie."

„Žádná policie," zopakoval Speed. Rozhlédl se po ulici, naklonil se k paní Burrowsové a ztišil hlas do důvěrného šepotu. „Někdy v listopadu byl tady v Highfieldu s menším klukem…"

„S takovým prckem… a s velkou obludou, pitbulem," skočil mu do řeči Bloggsy.

Speed po něm loupl očima a jeho kamarád okamžitě ztichl.

„… s menším klukem, kterej vypadal úplně jako on. A taky s sebou měli zatraceně velkýho psa. Zrovna šli na metro, když jsme na ně tady s Bloggsym narazili. Will a já jsme nikdy nebyli zrovna nejlepší kámoši, takže jsme spolu moc nepokecali."

„A viděli jste ho jen jednou?"

„Jo,“ přikývl Speed. „Povídá se, že po něm šli hodně tvrdý chlápci a on se před nima schoval, ale brzo se chystá vrátit, aby si to s nima vyřídil. A za to má náš respekt.“

„Má respekt,“ hlesl Bloggsy ozvěnou.

„Jestli Willa najdete, vyřiďte mu ode mě,“ pokračoval Speed a na podtržení svých slov zašermoval cigaretou, „že jsme spolu sice pokaždý nevycházeli, ale to bylo kdysi. Jestli potřebuje pomoct, ví, že za mnou může přijít.“

„Vyřídím mu to, díky,“ pravila paní Burrowsová a sledovala, jak se mladíci odklátili pryč s rukama v kapsách.

I paní Burrowsovou však v tu chvíli někdo pozoroval. Uvnitř staré, omlácené dodávky zaparkované na náměstí upravil Drake přiblížení dalekohledu, aby jí viděl lépe do tváře. „Dávejte pozor, s kým se bavíte, Celie. Jeden nikdy neví,“ zašeptal si pro sebe. „A někdy to zjistí až moc pozdě.“

Paní Burrowsová zamyšleně potáhla z cigarety a podívala se na ni.

„Tu nedokouříte,“ odhadl Drake. „Připomíná vám vaši sestru Jean. Vy nejste jako ona.“

Paní Burrowsová pozvedla cigaretu ke rtům, ale pak si to podle všeho rozmyslela. Potřásla hlavou, odhodila ji do kanálu vedle obrubníku a vykročila.

„Hodná holka,“ pochválil ji Drake. Odložil dalekohled a připravil se na další sledování.

Will se propadl do hlubin malomyslnosti. Na hraní šachů neměl ani pomyšlení, protože se vůbec nedokázal soustředit, a uvědomil si, že už týdny neotevřel svůj deník. Sotva se přiměl k tomu, aby vždycky snědl jídlo, které mu přinášela Marta. Také začal mít potíže se spánkem: když si lehl, měl pocit, že mu pukne hlava. A když byl s Chesterem, pořád mezi nimi visela ve vzduchu nevyřčená otázka. *Měli bychom odejít? Měli bychom odejít?*

Will uvažoval, v jakém okamžiku Elliott překročí jistou hranici, za níž už bude příliš nemocná, než aby se s ní dalo hýbat. Její záchvat pro něj byla ta poslední kapka. Připadal si zcela bezmocný a ničilo ho, že jí nemůže nijak pomoct.

Začínal přemítat o tom, jestli by neměli s Chesterem odejít sami a nechat Elliott u Marty, ale nedokázal si představit, jak by takový plán mohl fungovat. Co kdyby uspěli a na někoho nebo něco narazili, ale už by nenašli cestu zpátky do chaty? Nebo co kdyby našli pomoc, ale už by bylo příliš pozdě? Nebo co kdyby nějakou šťastnou náhodou objevili cestu ven z Průduchu – vydali by se po ní a později by se vrátili zase dolů? Ne, usoudil Will, plán měl naději na úspěch, jedině když s sebou vezmou i Elliott.

Nedokázal se však přimět k tomu, aby Chesterovi oznámil, že už je čas – a nebyl si jistý, jak by na takové oznámení jeho kamarád reagoval.

Jediná činnost, v níž pokračoval, byly jeho každodenní výpravy do přístřešku s kufry plnými nashromážděných pokladů.

Když se nyní šoural za Martinu chatu a Bartleby poskakoval kolem něj, zavolala ze sousedního přístavku Rebecca:

„Jak je Elliott? Už se jí vede líp?“

Will se podíval otevřenými dveřmi na Rebeccu uvnitř kůlny. „Ne, ona…,“ začal odpovídat, ale pak se zarazil. Byl tak pohroužený do vlastních obav, že si v první chvíli neuvědomil, kdo ho oslovil. „Nech mě být,“ zaškaredil se. „Do toho ti nic není!“

Vstoupil do přístavku a zastavil se před kufry a truhlami v jednom rohu, které dosud neprozkoumal. S povzdechem si pomyslel, že zanedlouho už bude mít prohlédnuté všechny předměty. Vylezl na několik kufrů, aby dosáhl k vrcholu hromady, natáhl se a uchopil dřevěnou truhličku. Zvedl ji, snesl ji dolů a postavil ji na zem uprostřed přístavku, kde si nechával volné místo pro třídění nalezených věcí. Když si před truhličku klekl a otevřel víko, odvážila se Rebecca znovu promluvit.

„Hledáš něco, Wille?“ zeptala se.

Will se zarazil a stoupl si. Uvažoval, jestli ho Rebecca vidí štěrbinami mezi prkny svého vězení. Kůlna, do níž Marta jeho sestru zavřela, byla postavená stejně jako ostatní: z prastarých dřevěných prken přitlučených k silným trámům. Prkna však byla natolik zprohýbaná a prožraná červotoči, že Rebecca podle Willova odhadu mohla najít nějakou skulinu, kterou vyhlížela ven. *To je jí podobné. Věčně čmuchá.* Vzkypěl v něm vztek. Tohle bylo jediné místo, kde mohl

před vším uniknout a ponořit se do zkoumání zdejších pokladů. Neměl sebemenší chuť povídat si s nějakou styxskou holkou.

„Nech mě na pokoji!“ odsekl.

Znovu si klekl a vytáhl z truhličky několik kusů kovové obalové fólie. Vzápětí narazil na plastovou nádobu, v níž se nacházela sada docela moderně vyhlížejících rýsovacích per, jaká používají projektanti a kartografové. V pouzdře jich bylo celkem pět, s různými velikostmi hrotů. Odšrouboval víčko jednoho z nich a vyzkoušel je na dlani. Inkoust už dávno vyschl a Willa okamžitě napadlo, jestli Marta nemá něco, co by mohl použít. „Nálezy patří nálezci,“ zabručel a odložil sadu rýsovacích pomůcek stranou. V tu chvíli na něj Rebecca opět zavolala.

„Ať už hledáš cokoliv, asi to musí být důležité, když po tom pátráte s Martou.“

„Řekl jsem ti, abys mě ne…,“ začal, ale zmlkl uprostřed věty. Vstal, vyšel z kůlny a dokráčel k sousednímu přístavku s Rebeccou. „Co jsi to říkala?“ zeptal se příkře.

„No, Marta tam byla taky a probírala se různými věcmi. Myslela jsem…“

„Ne,“ zavrtěl Will hlavou. „Marta se o ty staré krámy vůbec nezajímá. Jsou tam už celou věčnost.“ Vydal se pryč. „Pleteš se.“

„Ne, Wille, nepletu,“ trvala na svém Rebecca. „Přísahám, že tam byla…, hm, třikrát nebo čtyřikrát…, přehrabovala ty věci, a některé dokonce odnesla.“

Will zaváhal a otočil se k ní. „Odnesla?“ zopakoval. „Jaké věci?“

„Neviděla jsem přesně, co to bylo, ale slyšela jsem, jak cinkají.“

„Neříkej,“ zavrčel Will. Bylo mu divné, že se mu Marta o ničem takovém nezmínila. Pokrčil rameny s tím, že ty věci nakonec stejně patří jí, takže si s nimi může dělat, co uzná za vhodné, ale nakonec ho přemohla zvědavost. „Kam ty cinkající věci odnesla?“

„Nahoru za Bartlebyho. Určitě jsem slyšela, jak tam kope, a viděla jsem, jak něco hází do díry v zemi.“

Will se ohlédl k Bartlebymu, který se právě převaloval na zádech a slastně přitom pochrochtával. Na tom místě už si dopřál tolik prachových koupelí, že vyválel v zemi široký důlek.

„Za Bartlebyho,“ pronesl Will zamyšleně.

„Ano. Předpokládala jsem, že na tom pracujete společně.“

„Jasně, to je pravda. Děláme společně,“ zamumlal Will a snažil se předstírat, že mu Rebecca neříká nic nového. Když se ale vydal zpátky ke svému přístavku, rozhodl se, že se musí přesvědčit na vlastní oči. Minul jej a pokračoval ke kocourovi. Pokoušel se kráčet co nejnenuceněji, protože tušil, že ho Rebecca nepřestává sledovat.

„Ještě kousek – ještě o kousek dál,“ zavolala na něj Rebecca ochotně, čímž potvrdila jeho podezření.

„Co to u všech čertů dělám?“ zabručel si Will sám pro sebe. Otrávilo ho, že věnuje pozornost jejím slovům. Přesto ale šel dál kolem Bartlebyho a ten k němu zvědavě zvedl hlavu.

Dospěl k místu, které Rebecca označila, a pomalu se po něm prošel. Pod nohama cítil pevnou zemi, ale pak se mu podpatek zabořil do měkčí hlíny. Okamžitě si sedl do dřepu a začal odhrnovat půdu. Někdo tu skutečně nedávno kopal a Willovi nedalo žádnou práci díru vyhloubit znovu.

Všiml si, že ho Bartleby soustředěně pozoruje s hlavou nakloněnou na stranu. „Jenom hledám svoji oblíbenou kost,“ zažertoval Will. Bylo klidně možné, že jámu vyhrabal sám Bartleby, a Will se v duchu obrnil proti nálezu zpola okousaného hlodavce nebo něčeho podobně nechutného.

Dostal se už do hloubky půl metru a zrovna se skláněl do jámy, když na dně zpozoroval jakési drobné, světle zbarvené korálky. Nejprve předpokládal, že se jedná o vajíčka nějakého hmyzu nebo o semínka rostlin, ale když se na ně podíval pozorněji, zjistil, že to jsou pilulky. Opatrně je zvedl z hlíny. Rozeznal tři různé druhy léků. Dva z nich byly bílé a lišily se velikostí, zatímco třetí druh měl barvu růžovou. Na všech byla vyražena písmena, ale nikoliv celá slova.

Zabořil prsty hlouběji do hlíny a uslyšel cinkání.

„Copak to tu máme?“ řekl směrem k Bartlebymu, když narazil na tři skleněné lahvičky, zhruba čtyři centimetry vysoké, a vedle nich ležící odšroubovaná kovová víčka. Vysypal z jedné lahvičky hlínu, našel pro ni správné víčko a zašrouboval ji. Poté lahvičku zvedl, aby si ji lépe prohlédl. Připomněla mu jednu z lékovek, které jeho rodiče

uchovávali ve skříňce v koupelně a které obsahovaly léky na předpis, jež se nikdo neobtěžoval vyhodit.

Bartleby s funěním strčil čenich do jámy, zatímco se Will pokoušel přečíst potištěnou nálepku na lahvičce. Viděl jedno dlouhé slovo s řadou písmen, které nepatřily k latinské abecedě. Ačkoliv je Will nedokázal přečíst, měl nejsilnější možné podezření, že lahvička pochází z Povrchu. Pak si všiml data ve spodním rohu nálepky.

„Dva roky stará!“ vydechl a okamžitě se podíval na ostatní lékovky. Zjistil, že jsou na nich vytištěna přibližně stejná data s rozdílem několika měsíců.

Sedl si zmateně na zem. Hlavou mu překotně vířilo několik myšlenek. Vzedmula se v něm vlna naděje, protože už samotná přítomnost těchto lékovek dokazovala, že i tady dole se dají sehnat léky (a to docela moderní), což mohlo pomoci Elliott v boji proti horečce.

Ten objev ho však zároveň hluboce rozrušil. Pokud o lécích Marta věděla, proč jim o nich nic neřekla? A ještě horší bylo, že se je dokonce pokusila za jeho zády schovat. Vůbec nechápal, proč by dělala něco takového.

Posbíral další rozsypané pilulky, roztřídil je i do zbývajících lahviček a pak je uzavřel kovovými víčky. Zamyšleně si uložil všechny tři lékovky do kapsy u kalhot.

„Tak pojď, hochu, je na čase se vrátit,“ řekl Bartlebymu. Prošel rychle kolem Rebeccy, aby se vyhnul dalšímu rozhovoru.

„Našel jsi něco?“ zavolala na něj.

„Ne, nic,“ zabručel a nezvedal oči z pěšiny před sebou.

„Přišel jsi právě včas na večeři. Udělala jsem vývar,“ pravila Marta, jakmile Will vstoupil do chaty. Byla do místnosti otočená zády a míchala na kamnech obsah hrnce, zatímco Chester seděl za stolem a jedl.

„Řekla ti ta styxská zmije něco?“ zeptal se, aniž by zvedl pohled od lžíce vývaru.

„Ano, řekla,“ odpověděl Will. „Něco hodně divného.“ Nesedl si, ale místo toho vytáhl z kapsy lékovky a postavil je do řady na stůl.

„Je to zatracená lhářka, stejně jako ostatní Styxové,“ utrousil Chester pohrdavě a zvedl lžíci k ústům. V půli cesty se však zarazil a přenesl pohled na lahvičky.

„Není to jediná lhářka, kterou tu máme,“ pravil Will tiše.

Marta zrovna nesla Willovi ke stolu misku s vývarem. Ozvala se rána, miska dopadla na podlahu a vývar se rozstříkl na všechny strany.

Kromě občasného zapraskání ohně v krbu se v místnosti rozhostilo naprosté ticho.

Chester stočil oči k Martě, která mlčela a stála se svěšenou hlavou uprostřed místnosti. „Co se tu sakra děje?“ Ukázal lžící na lékovky. „A co je tohle, Wille?“ dodal.

„Hádám, že léky. Mrkni se na datum,“ řekl Will a přesunul jednu lahvičku Chesterovi přes stůl.

Chester ji zvedl a podíval se na nálepku. „Dva roky stará,“ řekl. „A ten nápis je azbukou.“

„Azbukou?“ zopakoval Will. „Víš to jistě?“

„Jasně. Moje babička pocházela z Ukrajiny. Naučila mě pár slov rusky,“ řekl Chester s užaslým výrazem. „Ale o co tady jde? Kde jsi je sebral?“

Will zvedl další lahvičku a zatřepal s ní, až uvnitř začaly chrastit pilulky. „Byly v nich prášky. Alespoň do doby, než je Marta potají vytáhla z kufrů a zakopala je u stěny jeskyně. Zakopala je, abych je nenašel.“ Propaloval Martu pohledem. Marta měla pořád oči sklopené k zemi. „No jistě, stetoskop!“ vykřikl náhle Will a pleskl se dlaní do čela. „Ten je taky ze současnosti, stejně jako ty prášky! To se mi snažil Tam říct, když mi radil, abych poslouchal svoje srdce. Myslel tím ten stetoskop!“

Chester vyskočil na nohy a poplašeně hleděl na svého kamaráda. „Kristepane, Wille, co to říkáš? Copak ses úplně zbláznil? Jak s tebou mohl Tam mluvit? Vždyť je už několik měsíců po smrti.“

„To je fuk. Na tom teď nesejde,“ odpověděl Will o něco klidnějším hlasem, v němž však přesto kypěl vztek. „Podstatné je, že Marta o těch lécích věděla. Možná to jsou antibiotika, která jsme mohli dát Elliott. A ona je před námi schovala, Chestere,“ pokračoval Will a obrátil se čelem k mlčící ženě. „Proč jste to udělala, Marto?“

Marta zůstávala potichu a nezvedala hlavu.

„Marto?“ zašeptal Chester. „Je to pravda?“

Marta se sklopenou hlavou šouravě přešla k židli v čele stolu a ztěžka na ni klesla. Chvíli nic neříkala a dloubala se palcem do dlaně druhé ruky. Když nakonec promluvila, bylo ji sotva slyšet.

„Když se Nathaniel vrátil… se zlomenými žebry… a dostal horečku, jeho stav se pořád zhoršoval a zhoršoval…“

„Jo, to všechno víme,“ přerušil ji Will, který k ní momentálně necítil příliš soucitu.

„Říkala jsem vám, že objevil kovovou loď. Je asi osm dní cesty odsud v nejvzdálenější ze Sedmi sester. Když ještě…,“ její hlas se vytratil.

„Ano?“ pobídl ji Will.

„Když ještě mohl mluvit, vysvětlil mi, jak se k ní jde, abych z ní mohla donést nějaké lékárnické zásoby.“

Will s Chesterem se na sebe podívali.

„Myslíte léky?“ zeptal se Will.

„Ano, léky,“ potvrdila plaše. „Ale je to dlouhá cesta a já zabloudila. O část léků jsem taky přišla při útoku jasoňů. Mají u té lodi hnízdo a mně se jen tak tak podařilo uniknout.“

„Jasoňové?“ naznačil Chester rty směrem k Willovi, který jen pohodil hlavou.

„Pokračujte,“ řekl Martě.

„Když jsem se vrátila, Nathaniel byl mrtvý,“ špitla Marta. „Ale i kdybych přišla včas, nevěděla bych, co ty léky dělají, ani jak je mám použít.“

„Já s Chesterem bychom to třeba věděli,“ odsekl Will ostře. „A pořád jste nám nevysvětlila, proč jste lhala.“

„Protože… protože jsem nechtěla, aby se vám něco stalo. Nesnesla jsem pomyšlení, že bych o některého z vás přišla, jako jsem ztratila Nathaniela. Už bych tím nedokázala projít znovu,“ zachraptěla Marta a oči se jí zalily slzami.

Will ukázal k Elliottině pokoji. „Naše kamarádka tam bojuje o holý život a vaše lži ji možná zabily,“ řekl. Obrátil se k Chesterovi. „Dobře, takže okamžitě vyrazíme k té kovové lodi.“ Přešel místnost k Martině kuši a zvedl ji.

Marta koutkem oka sledovala, co dělá. Toto gesto bylo dostatečně výmluvné – Will nemusel nic dodávat. Povzdychla si. „Je mi to líto, Wille," řekla. „Už tě nezklamu."

„Chestere, připravíš, prosím tě, Elliott na cestu?" obrátil se Will ke svému kamarádovi. „Marto, chci, abyste zabalila veškeré potraviny, které tu máme."

„Musím si donést ze zahrádky anýzový oheň," odpověděla, zvedla se a vykročila ke dveřím. Chlapci sledovali, jak se zastavuje v polovině pěšiny a začíná shromažďovat snítky rostlin. Jakmile je utrhla, jasně modrá záře anýzového ohně okamžitě potemněla a pomalu se hasla do nicoty.

„To bylo hrozné," vydechl Chester, „ale pořád nedokážu uvěřit, že nám lhala."

Dívali se na nešťastnou a osamělou postavu, skloněnou nad záhonem rostlin, oblečenou do roztrhané zástěry a s obličejem zakrytým zrzavými vlasy.

„Je to jenom smutná stará paní," zamumlal Will a narovnal se, jako kdyby chtěl hodit celou epizodu za hlavu. „Nezkusíš přečíst, co se píše na těch lahvičkách?" požádal Chestera. „Já připravím naše vybavení a pak vyrazíme."

„Co Rebecca?" zeptal se Will. „Co uděláme s ní?"

„Počítejte se mnou. Moc ráda vám pomůžu," řekla Rebecca, vystoupala po schodech na verandu a vkročila do místnosti. Will se jí hned podíval na kotníky a zjistil, že si sama sundala okovy. „Víš přece, že jsem opravdu dobrá v organizování věcí, nebo ne, Wille?" dodala jemně.

Nevěřícně zavrtěl hlavou a chvíli mu trvalo, než odpověděl. „Takže… takže jsi mohla kdykoliv utéct. Ale neutekla jsi."

„Proč bych to dělala?" zeptala se. „Nemám kam jít."

Will si všiml, jak Chester sevřel ruce v pěst, a začal se bát, co jeho kamarád udělá. Vtom se zahrádkou přehnal silný poryv větru, který rozkýval rostliny na všech záhonech.

„Zdá se, že se zvedá Levantský vítr," poznamenala Rebecca.

Ozvalo se bouchnutí okenice a Will tiše poznamenal: „Při každém z těchhle větrů se stane něco strašného."

„Výtečně," zabručel Chester.

Kolem doktora Burrowse a Rebeccy zuřil vichr. Zastihl je uprostřed široké chodby, kde se nemohli před stále sílícími poryvy nikam schovat. Malý oheň, který si mezi sebou zapálili, téměř zhasl, ale stejně na něj v oblacích černého prachu skoro neviděli.

Doktor Burrows se překulil na břicho a zakryl si hlavu pažemi, aby si chránil obličej před prachem. Zatímco ležel na zemi a plival z úst štěrk, v duchu si přiznal, že už mu s tou styxskou dívkou docházejí poslední zbytky trpělivosti. Neustále na něj naléhala, aby předložil nějaké výsledky. Nemohl přece jen tak lusknutím prstů vykouzlit výrazný orientační bod, který by mohli přiřadit ke konkrétnímu místu mapy. Naplňovalo ho to zlostí. Je archeolog, ne nějaký iluzionista typu Davida Copperfielda.

Navíc měl doktor Burrows dojem, že ho ten styxský voják schválně zastrašuje. Za vším, co Rebecca říkala, se skrývala nevyslovená hrozba, že mu ten přízračný voják nějak ublíží. Říct, že z toho byl doktor Burrows nervózní, by ani zdaleka nevyjadřovalo skutečnou povahu jeho pocitů.

V jejich vztahu rodiče a potomka došlo k úplné výměně rolí. Rebecca o všem rozhodovala a on nemohl uplatnit svůj názor takřka v ničem. Pro doktora Burrowse to celé zašlo příliš daleko. Tak daleko, že byl ochotný zkusit štěstí na vlastní pěst. Nejdůležitější bylo, že mu Rebecca zapomněla odebrat tabulky k sobě „do úschovy“, jak to formulovala. Poklepal si na kapsu, aby se ujistil, že tabulky jsou stále na svém místě, a usmál se.

Věděl, že ho halí neproniknutelný oblak zvířeného prachu, a pomalu se začal plížit od ohně. Cestou sebral měch s vodou – ten bude potřebovat.

Po chvíli se přestal plížit. Neviděl ani na krok a v uších mu kvílel vítr. Usoudil, že si jeho odchodu nemohl nikdo všimnout, a tak vstal a vykročil. Udělal sotva pár kroků, předkloněný a shrbený před silou větru, když do čehosi narazil. Ukázalo se, že jde o stojícího muže.

Vedle něj svítil matný ostrůvek světla, v němž doktor Burrows mezi víry hustého prachu zahlédl nezřetelnou tvář. Uvědomil si, že vrazil do toho styxského Likvidátora a hned u něj že stojí Rebecca.

„Ztratil ses?“ vykřikla přes hučení vichru. Popadla ho za ruku a otočila ho ve směru, z něhož přišel. „Není chytré chodit na procházku v takovém počasí,“ řekla. Po několika krocích si sedla a stáhla ho s sebou dolů. „Přece nechceš přijít k úrazu, tati,“ dodala.

15. kapitola

Will balil poslední věci ze své výstroje, když na verandu vyšel Chester.

„To je ale zvláštní…," začal Will zmateně.

„Co?"

„No," řekl Will, vytáhl z postranní kapsy batohu kukátko a podíval se na ně. „Zrovna jsem ho zkoušel, jestli je v pořádku…, a nefunguje."

„Víš to jistě?" zeptal se Chester.

„Naprosto. Vůbec nesvítí," odpověděl Will.

„Možná jsi ho nechal zapnuté, nebo tak něco, a vybilo se," napadlo Chestera.

„Ne, na to jsem si dával dobrý pozor," namítl Will. „Doufám, že pracuje alespoň tvůj hledáček u pušky – alespoň jeden z nás by měl vidět i ve tmě."

Chester přinesl svoji zbraň a namířil ji na zahradu.

„Zatraceně!" vykřikl a spustil pušku, aby se podíval na hledáček. „Taky mi nefunguje." Otočil zaostřením a vyzkoušel hledáček znovu. „Nic. Ani ťuk!" Zamračeně se ohlédl na Willa. „Nemyslíš, že Rebecca…," nechal zbytek věty viset ve vzduchu.

Will se nad tím na okamžik zamyslel. „Ne, ta to být nemohla. Vím, že se osvobodila z těch řetězů, ale moje kukátko bylo v komůrce u Elliott a tam pořád někdo z nás je."

„Jestli to neudělala ona," řekl Chester a zatřásl puškou, jako by tím mohl zprovoznit nefungující zařízení, „nejsou tyhle věci založené na zářících koulích a neměly by vydržet roky? Neříkal Drake něco takového?"

„Asi jo," odpověděl Will a na vteřinu zavřel oči. „Typické – zrovna když je potřebujeme." Prudce otevřel oči. „Doufejme, že cestou nenarazíme na žádné problémy." Vrátili se dovnitř a Will se podíval na lahvičky s pilulkami. „Zjistil jsi z nich něco?"

Chester přistoupil ke stolu a ukázal na jednu lékovku. „Ano, tahle obsahovala aspiriny," oznámil bez zaváhání.

„Páni! To je neuvěřitelné!“ vyhrkl Will. „Ty umíš číst azbuku! To bych do tebe nikdy neřekl.“ Všiml si, že se na něj Chester usmívá.

„Wille,“ řekl a ukázal kamarádovi spodní řádek nálepky. „Když se podíváš sem dolů, mezi slovy v azbuce je napsáno aspirin. Latinkou.“

„Aha… To mi ušlo,“ zahučel Will a najednou si připadal pošetile.

Podle nápisů na lahvičkách jim netrvalo dlouho, než určili, které pilulky jsou aspiriny. Poté Will s Chesterem probrali, jestli nebude příliš riskantní dávat je Elliott vzhledem k tomu, že léky strávily nejméně týden v hlíně a byly poškozené vlhkostí.

Nakonec ale usoudili, že aspiriny mohou udělat více užitku než škody a pomohou snížit Elliottinu horečku. Pokud by navíc zabránily dalšímu záchvatu, neexistovala jiná možnost než to zkusit. Rozpustili tedy několik pilulek v polní lahvi s vodou a dávali z ní Elliott pít.

Levantský vítr téměř úplně utichl, ještě než stačili projít opevněním kolem Martina příbytku. Tu a tam se jim ještě do zad opřel poryv vichru, ale to bylo všechno. Několik prvních hodin postupovali širokými a poměrně rovnými chodbami a Will se modlil, aby takhle jednoduše proběhla celá cesta.

Marta kráčela v čele, protože znala trasu. Následovali Will s Chesterem, kteří mezi sebou nesli Elliott na provizorních nosítkách. Elliott byla zabalená do přikrývky a pevně připoutána k nosítkům, aby je v případě nutnosti mohli postavit svisle, ale prozatím se ji snažili udržovat ve vodorovné poloze, aby omezili nepohodlí přenosu na minimum.

Will se ohlédl na Rebeccu, která jejich průvod uzavírala. Vedle styxské dívky poskakoval Bartleby. Rebecca na vlastní žádost nesla podstatnou část jejich zásob potravin i vody ve dvou batozích, přičemž každý měla přehozený přes jedno rameno. Na Povrchu by to vzhledem k její útlé postavě znamenalo velkou zátěž, ale zde díky nižší gravitaci zvládala tento úkol bez větších potíží. Willovi přesto neušlo, že dívka nyní kulhá více než dřív.

„Nevím, jak to zvládá,“ řekl tiše Chesterovi.

„Tak dobře, jak se dalo očekávat," odpověděl Chester s pohledem na Elliott.

„Myslel jsem tím Rebeccu," opravil ho Will.

„Jo ta," opáčil Chester podrážděně a jeho výraz se v mžiku změnil. Zjevně mu Rebečin stav nemohl být lhostejnější. „Wille, nenech se jí obalamutit. Povídám ti, že je to celé jen divadlo."

Will se na vteřinu zamyslel. „Jestli všechno jenom předstírá, co po nás asi chce?"

„Nemám tušení," řekl Chester. Z jeho postoje byla patrná určitá nervozita. Vůbec se mu nelíbilo, že Will nechává Rebeccu kráčet volně. Will věděl, že kdyby záleželo na jeho kamarádovi, Rebecca by zůstala svázaná v kůlně – tentokrát pořádně – ať si tam třeba shnije.

„Já taky ne," řekl Will po několika krocích. Ačkoliv by ho nikdy nenapadlo svěřit cokoliv ze svých současných myšlenek Chesterovi, musel si přiznat, že se v něm sváří neuvěřitelně smíšené pocity. Od té chvíle, co se Rebecca objevila u Martina příbytku, neprojevila žádnou z krutých vlastností Styxů. Vyhlížela naopak křehce a zranitelně, v přímém protikladu k bezcitné brutalitě svých příbuzných.

Přál si, aby mohl věřit všemu, co říkala, že musela plnit rozkazy pod pohrůžkou mučení či smrti. Možná si tomu přál věřit až moc. Rebeccu jako by Willovi před odchodem z Martiny chaty seslalo samo nebe. Pomohla mu naplánovat, co bude potřeba na cestu, a se svou typickou výkonností sbalila batohy. Jako kdyby mávnutím kouzelného proutku zmizely všechny surové a odporné činy, jichž se na něm v Kolonii i v Hlubinách dopouštěli Styxové, a nějak se mu vrátila sestra, jakou znal za starých dobrých časů v Highfieldu. Tyto časy byly samozřejmě vzdálené, ale možná právě proto se mu z paměti vynořovaly s větší intenzitou. A možná jí také chtěl tolik uvěřit, jelikož po ztrátě otce měl pocit, že Rebecca je jediný člověk, který mu zbývá z bývalé highfieldské rodiny. Samozřejmě kromě paní Burrowsové, která představovala jen jakousi matnou a zasutou postavu z minulosti.

„Momentálně mi dělá větší starosti Marta," poznamenal Chester, a přerušil tak nit Willových myšlenek. Oba se zadívali na její plnoštíhlou postavu před nimi. „Je úplně jiná než dřív," pokračoval Ches-

ter. „Co jsme vyrazili, sotva promluvila. Já vím, že nám neměla lhát, ale svým způsobem její důvody chápu.“

Will odpověděl huhlavým přitakáním. Nehodlal té ženě odpustit tak rychle. „Zachovala se sobecky. Dala přednost našim životům před Elliott. Copak to je správné?“ řekl.

„Není,“ odpověděl Chester pomalu, jako kdyby zvažoval, jestli se má na Martu ještě zlobit.

„Když už mluvíme o Elliott,“ navázal Will, „není čas na další dávku aspirinu?“

„Mám pocit, že by nám všem prospěla menší pauza,“ souhlasil Chester.

Will zavolal na Martu, aby se k nim vrátila, sundal si ze zad batoh a vytáhl z něj polní lahev. Podal ji Chesterovi, který ji řádně protřepal, odšrouboval víčko a nalil několik loků Elliott do úst.

„Každopádně to zabírá,“ podotkl Chester. Položil jí dlaň na čelo a lil jí mezi rty další kapky tekutiny. „Už tolik nesálá.“

Všichni ztuhli, když v dálce uslyšeli skřípavý zvuk – vrzání opičích pavouků.

„To nám ještě scházelo,“ řekl Will a jeho zrak se střetl s Martiným.

„To je kvůli ní,“ zašeptala a ukázala na Elliott. „Říkala jsem vám…, oni vycítí slabost. Vaše kamarádka je k nám přitahuje jako magnet.“

„Musíme použít další anýzový oheň a pokračovat v cestě,“ prohlásil Will rozhodně.

„Chci zpátky svoji kuši,“ řekla Marta náhle a zadívala se na zbraň i toulec se šípy, které nesl spolu s puškou přes rameno Chester.

Chester se zvedl na nohy a pohledem žádal o radu Willa, ten ale zůstával zticha. Očividně se mu ten nápad nezamlouval.

„Ehm…,“ odkašlala si Rebecca tiše a zmlkla.

„Něco ses chystala říct,“ pobídl ji Will.

„Tedy…, jde jen o to, že Marta jako jediná z nás zná zdejší terén a nebezpečí, která na nás můžou číhat. Opravdu by měla mít zbraň, protože jestli se jí něco stane, přijdeš o průvodce a nikdy tu loď nenajdeš.“

Will stále podle všeho váhal.

„Záleží na tobě, Wille, ale takhle to vidím já,“ dodala Rebecca téměř omluvně.

„Ne, to je dobrý argument,“ připustil Will. Otočil se k Martě. „Takže… máme vaše slovo, že vám můžeme důvěřovat?“

Marta vážně přikývla.

„Tak dostanete zpátky svoji kuši,“ rozhodl Will.

„Hej! Okamžíček,“ vybuchl zuřivě Chester. „Posloucháš akorát tu zatracenou Styxku a na můj názor se nezeptáš.“ Vrhl po Rebecce podrážděný pohled.

„Promiň, Chestere,“ omluvil se Will. „Tak do toho… Řekni mi, co si o tom myslíš ty.“

Chester se chvilku rozmýšlel. „Ano…, měla by dostat tu kuši zpátky.“

Will pokrčil rameny. „Takže stejně souhlasíš s tou zatracenou Styxkou, jak říkáš. Proč teda kolem toho děláš takový cirkus?“

Chester se odvrátil a zahučel: „Jenom by tě měl zajímat taky můj názor, to je všechno.“

„Nejdřív jsi všemi deseti pro to, abychom prohledávali okolí Průduchu, a najednou zničehonic obrátíš a musíme sledovat jeho,“ zareptal doktor Burrows a škubl palcem směrem k Likvidátorovi, který šel o kousek před nimi. „Kam si vlastně myslí, že jde? Nehrozí nám, že dočista zabloudíme?“

„Nezabloudíme, dokud nachází směrovky,“ odpověděla Rebecca.

Právě zatočili do nového úseku chodby a Rebecca si prohlížela zem, jestli nenajde další z těch „směrovek“, o nichž mluvila.

Napravo od sebe si všimla tří malých kousků houby uspořádaných do řady, v duchu odpočítala deset kroků a obrátila světlo k druhé straně chodby za doktora Burrowse. U úpatí protější stěny ležely tři další předměty, tentokrát kamínky, které by člověk snadno přehlédl, kdyby neznal postupy Likvidátorů. Tyto značky představovaly ukazatele, jež za sebou zanechal první Likvidátor, aby je jeho kolega mohl sledovat.

Doktor Burrows pochopitelně netušil, že v zákulisí pracuje druhý Likvidátor, a jeho zmatek tak dosáhl vrcholu.

„Směrovky? Já jsem žádné neviděl,“ řekl.

„Důvěřuj mi,“ odvětila Rebecca.

Marta je přiměla, aby pravidelně zastavovali kvůli odpočinku a jídlu. Z materiálu nasbíraného cestou vždycky zapálila malý oheň, nad nímž ohřála potraviny a u něhož se potom všichni střídavě vyspali. Po obvodu plamenů rozházela trochu anýzového ohně, který pomalu doutnal a plnil vzduch pronikavou vůní.

Čtvrtého dne si Will všiml, že náhle kráčejí po velmi odlišném podkladu. Místo chrastění štěrku či pohupování pružného houbového pletiva se jim nohy bořily do čehosi měkčího.

„Je to skoro jako kompost ze starého listí,“ poznamenal a nabral vzduch do nosu, aby se pokusil určit jednotlivé pachy. Pak zaznamenal ještě něco dalšího – pohyb na sousední stěně. Nejdřív předpokládal, že jde jen o zrakový klam, ale vzápětí si uvědomil, že všude okolo se skutečně cosi hýbe, nejen na stěnách, ale také na zemi.

„Moment!“ vykřikl a rychle se zastavil. Chester na opačném konci Elliottiných nosítek tak musel udělat totéž. Will přimhouřil oči a rozeznal na zemi a stěnách jakési červovité tvory. Jeden z nich se v další chvíli přeplazil po zemi těsně před špičkou Willovy boty. Byl dlouhý přibližně deset centimetrů, připomínal tenkého, sněhobílého hada a podle všeho neměl oči. Na obou koncích těla měl přísavky a pohyboval se, jako kdyby dělal hvězdy, střídavým překlápěním kolem obou přísavek.

„Fuj!“ zaječel Chester. „Tlustí odporní červi!“

Bartleby na jednoho tvora skočil a přitiskl ho k zemi tlapou. Vzápětí se mu zakousl do jedné přísavky. Druhý konec těla začal stále rychleji rotovat, jak se živočich pokoušel vymanit ze sevření pro něj neznámého dravce. Bartleby se snažil jeho otočky sledovat a koulel očima, až brzy úplně šilhal. Pak živočich změnil taktiku a přiložil volnou přísavku Bartlebymu na čenich. Kocour s poděšeným zavřísknutím zběsile zaklepal hlavou a pustil červovitého tvora zpod tlap. Zdálo se, že mu to stačilo. Sledoval pak obrovské množství pohybujících se živočichů s jasně patrným neklidem a opatrně je přeskakoval jako poník, který zdolává dostihové překážky.

Marta zaslechla jejich výkřiky a vrátila se k chlapcům. „*Přísavníci.* Ti vám neublíží," oznámila jim a začala živočichy odtrhávat od stěn a ukládat do vaku.

„Promiň, Marto, ale jestli je máte v úmyslu jíst, tak se mnou nepočítejte. A taky se tu v žádném případě nehodlám zdržovat," prohlásil Chester rozhodně a ustoupil na stranu, aby se vyhnul přísavníkovi, který se mu pokoušel nalepit na špičku boty. Z hrdla se mu vydralo znechucené odfrknutí a v další chvíli vyrazil ostrým tempem kupředu. Nosítka i Willa táhl za sebou. „Pojď, Wille, mizíme!"

Willovi se nechtělo ho tak honem následovat a snažil se Chestera zpomalit, aby si mohl užasle prohlížet hemžení na zemi.

„Hoď sebou, Wille!" napomenul ho Chester a zabral za nosítka větší silou. „Nemám náladu na hodinu přírodopisu!"

Will se ohlédl a spatřil, jak Rebecca odkládá batohy a začíná Martě pomáhat se sběrem přísavníků. Pak viděl, jak Marta Rebecce cosi říká a Rebecca od ní rychle ustupuje. Znovu zvedla batohy a vyběhla tunelem za chlapci.

Více toho Will neviděl, protože se Chester dal také do klusu a nutil ho postupovat stejnou rychlostí. Nebylo těžké zjistit, proč Chester tak přidal. Počet přísavníků narůstal až do bodu, kdy měl Will dojem, že postupují jednolitým kobercem z vlajících bílých prstů. Přísavníci byli všude, někteří dokonce padali ze stropu a přistávali na Elliott a nosítkách. Chlapci se také nevyhnuli tomu, že je drtili pod podrážkami bot. Živočichové pukali s nepříjemným mlaskavým zvukem a z těl jim stříkala světélkující tekutina, takže za sebou Will s Chesterem nechávali slabě zářící stopy.

Konečně dospěli k úseku chodby bez přísavníků a čekali, až je dohoní ostatní.

Rebecca se objevila jako první.

„Co se tam stalo… mezi tebou a Martou?" zeptal se jí udýchaně Will.

„Nic," zamumlala, ale nepodívala se mu do očí.

„Nesmysl," odsekl Will. „Díval jsem se. Viděl jsem, jak ti něco povídá."

„Chtěla jsem jí pomoct s přísavníky…"

„Ano…, a dál?" pobídl ji Will.

„Řekla mi, abych se ztratila a že mě zabije," odpověděla Rebecca tiše.

„Vážně," zabručel Will. „Neboj, nejdřív si to bude muset vyřídit se Mnou, než si něco zkusí, Rebecco."

„Proč jí tak říkáš?" ozval se Chester. „To není její jméno."

„Nezačínej ještě ty," varoval ho Will.

„Ne, vážně, rád bych věděl, jak se ve skutečnosti jmenuje. Jméno *Rebecca* jí dali Površáci, takže se určitě jmenuje jinak. Kromě toho přece nemůžou existovat *dvě* Rebeccy. Takže jak se jmenuješ?" obrátil se na styxskou dívku.

„Moje jméno by ti nic neřeklo," odpověděla Rebecca. „Je v mém jazyku."

„Zkus to," trval na svém Chester.

Rebecca pronesla ve vrzavé řeči Styxů krátké slovo, které až příliš připomínalo zaštěkání hyeny.

„Ne, máš pravdu," zavrtěl Chester hlavou. „Nečekej, že ti budu říkat tak…"

Zmlkl, protože se Elliott zničehonic začala na nosítkách divoce zmítat. „Myslím, že by kolem Elliott nikdo neměl mluvit styxsky," poznamenal. „Očividně ji to rozrušuje."

Sedmý den cesty už chlapce i přes sníženou gravitaci bolely svaly od nosítek. Will netušil, kolika kilometry chodeb prošli ani kolika kolmými komíny sestoupili, ale držel se toho, že podle Martina odhadu by kovové lodi měli dosáhnout někdy následujícího dne. Pokud si tedy správně pamatovala zbytek trasy.

Několikrát se museli vrátit, když si Marta uvědomila, že se vydali špatným směrem, ale tyto zacházky je stály nanejvýš několik hodin. Nepoužívala mapu ani kompas, Will si ostatně nebyl jistý, jestli by tu kompas vůbec fungoval, a spoléhala se výhradně na svou paměť.

Nejobtížnější a nejnebezpečnější úseky cesty představovaly sestupy do obrovských strží, zejména proto, že kvůli Elliott museli postupovat s mimořádnou opatrností. Vždycky se jim ale podařilo spustit s pomocí lan nosítka bez nehody dolů. Při takových příležitos-

tech, kdy všichni čtyři museli vzájemně spolupracovat, dokonce ustupovalo i nepřátelství mezi Martou a Rebeccou.

Jindy zase prolézali stovkami metrů hrozivě stísněných tunelů a vlekli všechna zavazadla za sebou, protože strop byl tak nízký, že je nemohli mít na zádech. Nosítka s Elliott museli těmito úseky střídavě táhnout nebo tlačit.

Potom narazili na oblast, kde byl tak suchý vzduch, až všichni začali lapat po dechu a ohrnovat si oblečení. Cestou z příkrého svahu také nesnesitelně stoupala teplota. Will si vpředu všiml jakési matně zarudlé, zlověstné záře. Nijak ho nepřekvapilo, když se Marta zastavila.

„Co se děje?“ zeptal se Chester.

Marta neodpověděla a místo toho vytáhla dva měchy s vodou. Kývla na Rebeccu.

„Vyndej víc vody, Styxko,“ přikázala jí ostře.

Zatímco Rebecca vytahovala z batohu vodu, Marta se pustila do vysvětlování: „Tady proudí láva těsně pod povrchem okolní horniny. Je to mimořádně horký a nebezpečný úsek.“

„Jak ho překonáme?“ otázal se Will.

„Nemůžeme jít jinudy?“ zeptal se současně Chester.

Marta zavrtěla hlavou. „Oklika neexistuje. Hlavně se kvůli ničemu nezastavujte, rozumíte? Jestli se zastavíte, zemřete.“

Chester se usmál. „Smrt v peci,“ poznamenal, ale vzápětí se přestal usmívat, protože si uvědomil, že to není žert.

Marta pomohla Willovi obalit Bartlebyho tlapy hadříky a zajistila je provázky. Kocour si podle všeho užíval Willovu pozornost a šťastně předl, dokud mu Marta nepolila packy i nové boty vodou. Pobouřeně na ni zavrčel a Will ho musel pevně držet, aby mohla dokončit svoji práci. Chester dostal za úkol namočit nosítka i Elliott a byl zhruba v polovině činnosti, když se náhle zarazil.

„Wille,“ řekl.

„No, co je?“

„Víš, že tohle patří Elliott?“ Ukázal na batoh připevněný k nosítkům těsně pod dívčinými chodidly. Sám trval na tom, aby jej vzali s sebou.

Will vytřeštil oči. „Výbušniny! A je tam i munice do našich pušek! Marto, co když teplota stoupne natolik, že to všechno vybuchne?“

„Pušky by měly být v pohodě, jen ten batoh pořádně namočte,“ poradila jim a polila se od hlavy k patě vodou z měchu. Většinu kapaliny si namířila na nohy a podrážky. Jakmile voda odkapávala i z obou chlapců a Elliott, Marta je znovu zavolala k sobě.

„Nezapomeňte, ať se bude dít cokoliv, nezastavujte. Kvůli ničemu. Jinak vás to horko zabije,“ zopakovala.

Spěšně vyrazili ze svahu do palčivě sálající výhně. Stěny žhnuly červenou září. Will spatřil vlnu horka těsně předtím, než do ní vstoupili. Připomínala téměř pevnou stěnu, jako kdyby se chystali vběhnout přímo do zrcadla nebo nějaké průhledné vrstvy rtuti. Chlapci měli pocit, jako kdyby jim tváře olizovaly plameny.

„To je jako v tyglíku!“ zachraptěl Will. Sotva si troufal nadechnout se. Vzpomněl si na malé keramické nádobky, které zahřívali Bunsenovými kahany při školních hodinách chemie.

Horninu všude kolem nich i pod jejich nohama protkávaly žilky jasně šarlatové záře. Will s Chesterem se za běhu instinktivně pokoušeli těmto žilkám vyhýbat, což mu připomínalo ďábelskou verzi dětské hry, při níž se nesmí stoupnout na spáru mezi dlaždicemi chodníku. Will cítil spáleninu a okamžitě ho napadlo, jestli podrážky bot vydrží tak vysokou teplotu.

Také vnímal, jak mu rychle schnou šaty, a viděl, že se totéž děje Chesterovi, za nímž v chodbě zůstávala viset oblaka vodní páry. Bartleby zprvu zůstával věrně po Willově boku, ale když mu začaly doutnat provizorní dupačky, usoudil, že se nebude dál zdržovat s lidmi a vystřelil kupředu jako poplašený kůň.

„Bože! Jak je to ještě daleko?“ vykřikl Chester, když s Willem supěli stále kupředu. Nosítka se jim držela čím dál obtížněji, protože měli dlaně kluzké od potu.

Za chvíli však už doběhli do chladnější části tunelu, kde na ně čekali Marta s Bartlebym, a klesli na zem.

„Uf!“ odfoukl si Will. „Tomu říkám sauna. Mám dojem, že jsem odpařil pěkných pár kilo.“ Sundal si pušku a vytáhl zpoza opasku

šavli. „Proč jsem si toho nabral tolik? Táhnu s sebou strašnou tíhu,“ oddychoval.

„Nikdy nevíš, co se ti kdy může hodit,“ podotkl Chester a přihnul si z polní lahve.

„Mluvíš přesně jako můj táta. Ten taky nikdy nic nevyhodil a Rebeccu to přivádělo k šílenství,“ zasmál se Will, když mu Chester podal lahev. Přihnul si z ní, ale vtom vodu vyplivl až na svého kamaráda. „Kristepane! Kde je Rebecca?“ vyhrkl Will. Uvědomil si, že dosud nedorazila. „Nebyla těsně za námi?“

„Mám dojem, že jo,“ potvrdil Chester.

Vystoupali o několik kroků do svahu, ale Rebecca se stále neobjevovala.

„Třeba to na ni bylo moc obtížné a vrátila se,“ řekl Chester.

Will si náhle vylil vodu z lahve na hlavu.

„Co si myslíš, že dě…?“ vykřikl Chester, ale nestihl ani větu dokončit. Will mu hodil prázdnou lahev. „Wille?“ zaječel Chester, když jeho kamarád vyběhl zpátky do žáru.

Nemusel běžet nijak daleko. V přelévajícím se rtuťovém vzduchu brzy spatřil, jak uprostřed chodby cosi leží. Z hromádky stoupaly obláčky kouře. Byla to Rebecca. Zhroutila se na batohy a ty už začínaly doutnat. Will u ní zastavil, zatřásl s ní a vykřikl její jméno. Chabě pozvedla hlavu a pokusila se k němu natáhnout ruce.

Zvedl ji, hodil si ji na záda a na okamžik zaváhal. „Ne! Ty tu nemůžeme nechat!“ zasípěl. Sotva viděl na to, co dělá, ale shýbl se pro popruhy obou batohů. Zaklel, když se rukou dotkl rozžhavené skály, nakonec se mu však podařilo zachytit oba batohy a vyběhnout co nejrychleji zpátky. Dusilo ho nemilosrdné horko a nabíral dech jen po malých doušcích, protože mu rozpálený vzduch sežehoval plíce.

Chester mu vyšel naproti tak daleko, jak se odvážil, a jakmile ho spatřil sprintovat, vykřikl na něj: „Hod mi je!“ Will poslechl a mrštil po něm batohy.

Když dorazil k Martě, rychle položil Rebeccu vedle Elliott, vzal jeden z vodních měchů a polil styxskou dívku, jejíž hlava se opile kymácela ze strany na stranu. Přiměl ji, aby se posadila a napila se.

Zakrátko ji voda podle všeho oživila, ačkoliv pořád byla trochu omámená.

„Co se stalo?“ zeptal se jí.

„Klopýtla jsem. Nemohla jsem vstát,“ odpověděla a chytila se rukou za čelo. Přemohl ji záchvat kašle. Pak k němu zvedla oči. „Děkuju, Wille,“ řekla.

„To nic,“ odpověděl Will rozpačitě a zvedl se na nohy. Dotkl se spálené ruky a otočil se k Chesterovi a Martě. Chester pomalu vrtěl hlavou a spolu s Martou hleděl na Willa s nesouhlasným výrazem. Will pohlédl za ně k místu, kam Chester položil Rebečiny batohy. „Hej! Dávejte Pozor! Vždyť hoří!“ vykřikl, jakmile si všiml, že oba batohy tiše doutnají. „Rychle!“

Chester s Martou na ně okamžitě nasypali několik hrstí prachu a začali je s nimi třít.

„Jsou v pořádku? Nepřišli jsme o něco?“ zeptal se Will. Dělalo mu starosti, jestli horko nepoškodilo jejich obsah.

„Ne, myslím, že jsme o nic nepřišli,“ odpověděl Chester, který otevřel jeden z batohů, aby se podíval dovnitř. Vzhlédl k Willovi. „Neměl ses vracet. Rozhodně ne sám.“

„Musel jsem,“ řekl Will.

Chestera to nepřesvědčilo. „Bylo to šílenství.“

Marta propalovala Rebeccu pohledem. „Kvůli té Styxce a její nešikovnosti budeme mít až k dalšímu pramenu málo vody.“ Otočila se dál do chodby. „Měli bychom jít.“

O několik kilometrů později Marta zničehonic zpomalila. Přistoupila ke stěně chodby, chvíli s něčím neobratně zápolila a najednou otevřela hrubé dřevěné dveře.

„Co je to za místo?“ zeptal se Chester, když jimi procházel.

„Říká se jim Vlčí jeskyně. Objevil je Nathaniel. Nechal v nich pár rezervních pastí na opičí pavouky.“

Will s Chesterem ji následovali dovnitř s Elliottinými nosítky. Jednalo se o celkem prostornou jeskyni s půdou pokrytou jemným pískem. Chodba zřejmě vedla dál, ale Marta nijak nenaznačila, že by se tudy chtěla vydat, a místo toho položila svůj batoh na zem. Rebec-

ca s Bartlebym vešli také do jeskyně a Rebecca, která se dosud plně nevzpamatovala ze svého zlého zážitku, si jen vyčerpaně lehla.

„Proč zrovna Vlčí jeskyně?“ zajímal se Chester, zatímco s Willem hledal kousek rovné země, na který by mohli položit nosítka.

„Kvůli vlkům,“ odtušila Marta věcně.

„Vlkům?“ zajíkl se Chester nervózně. „Tady jsou vlci?“

„Hned tak na ně nenatrefíš.“ Marta zkontrolovala, že jsou dveře zavřené a zajištěné, a pustila se do přípravy jídla. Mezitím vysvětlovala: „Pohybují se jako přízraky a loví ve smečkách po třech nebo po čtyřech. Většinou si vybírají osamělé jedince a větším lidským skupinkám se vyhýbají.“ Sedla si na zem, natáhla nohy před sebe a začala odřezávat koncové přísavky z nasbíraných přísavníků. Z těl pak oloupala bílou kůži. „Když jsem tudy šla posledně, jen tak tak jsem před nimi utekla. Jestli se tedy někdy oddělíte od skupiny, pamatujte si, kde jsou tyhle jeskyně.“

Požádala chlapce, ať rozdělají oheň, a zavěsila oloupané přísavníky nad plameny. Jakmile se upekli, rozdala všem cínové talíře a Chester podle všeho zapomněl na dřívější předsevzetí, že nic takového nevezme do úst.

„Tak co tomu říkáš?“ zeptal se ho Will, když Chester opatrně zaryl zuby do proužku nažloutle bílého masa.

„Trochu jako úhoři v aspiku,“ odpověděl Chester s plnými ústy. „Akorát že nechutnají jako úhoři a není to aspik.“

„Tos mi pomohl,“ odtušil Will a ukousl si první sousto.

TŘETÍ ČÁST

Kovová loď

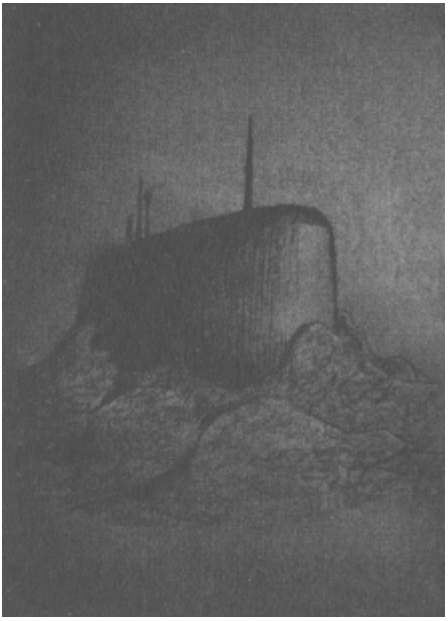

16. kapitola

Po několika hodinách odpočinku opustili Vlčí jeskyně a vydali se zase na cestu. Will ztratil ponětí o tom, jak dlouho pochodují, když jim Marta dala znamení, že před nimi něco je.

„Už jsme blízko," řekla jim, jakmile dospěli k provazovému mostu. Chester hvízdl. „Ani nedohlédnu na druhou stranu. Jak je dlouhý?" zeptal se.

„Takových… pětadvacet… třicet metrů," odhadl Will s pohledem na nepříliš bezpečně vypadající most, který překlenoval propast pod nimi.

„To jste udělala vy?" zeptal se Chester Marty, zatímco s Willem pokládal Elliott na zem. Marta vykročila na most, který se pod její váhou rozhoupal a zlověstně zavrzal. Postoupila o několik kroků, přičemž vždycky nejprve opatrně vyzkoušela každou další dřevěnou příčku. „Nebo Nathaniel?" dodal Chester, když nedostal žádnou odpověď.

„Posádka lodi," odvětila Marta a úzkostně vzhlížela do tmy nad sebou. „Cítím je. Jsou tam nahoře."

„Kdo?" zeptal se Will.

„Jsme u jejich hnízd… Tady žijí jasoňové." I přes panující horko se zachvěla. „Cítím je nad námi. Jsou připravení zaútočit." Podívala se Willovi do očí. „Tohle je zlé místo. Neměli bychom tu být. Je to *jejich* území." Těkala očima kolem Willa, jako kdyby za ním něco spatřila, ale nic tam nebylo.

Will si uvědomil, jak musí být vyčerpaná. On s Chesterem si alespoň občas cestou zdřímli na nerovné zemi, a přesto je putování unavilo. Marta si skoro nedopřála ani chvilku spánku. Po celých devět dní zachovávala neustálou ostražitost, dávala pozor, nehrozí-li nějaké nebezpečí a s pozoruhodnou přesností hledala cestu bludištěm chodeb.

Její šaty, které ani za těch nejlepších časů nepředstavovaly vrchol čistoty, byly nyní pokryté špinavými skvrnami a šmouhami a ve tváři měla jasně vepsanou únavu. Will viděl, jak jí klesají víčka.

„Marto," oslovil ji něžně.

Znovu otevřela oči a obrátila se k mostu. „Přejdeme ho jeden po druhém. A žádné povídání – musíme dělat co nejmenší hluk.“ Vytáhla trochu anýzového ohně, ale nezdálo se, že by ho hodlala zapálit. „Šetři s ním,“ zamumlala, jako kdyby si připomínala, co vlastně má udělat. Pak se opatrně vydala po kymácejícím se mostu.

Jakmile se bezpečně dostala na druhou stranu, přišla řada na Chestera. Chlapci se dohodli, že se nebude pokoušet přejít most s Elliott, protože je nejtěžší z nich, a vezme si s sebou jen jeden z lehčích batohů.

„To se mi nelíbí,“ zabručel, když vstupoval na most. „Vůbec se mi to nelíbí.“

„Neboj, je dost bytelný. Nic ti nehrozí,“ uklidňoval ho Will sebejistě.

„Skvělý, to je jako polibek smrti. Tím, žes to řekl, jsi zpečetil můj osud,“ zasténal Chester a vyčítavě pohlédl na Willa, který na něj kývl, aby mu popřál hodně štěstí.

Will ze svého místa viděl, jak se most pod Chesterovou váhou prohýbá, a i když jeho kamarád postupoval pomalu, most se přesto znepokojivě rozhoupal a vydával tak hlasité vrzavé zvuky, až se Will domníval, že se každou chvíli zřítí do propasti. Chester se ale často zastavoval, aby se most vždycky usadil, a teprve po chvilce pokračoval dál. Tímto způsobem se mu konečně podařilo bezpečně přejít na druhou stranu.

Následoval Will. Zvedl nosítka s Elliott a vydal se kupředu. Urazil sotva dvacet kroků, když tu se musel zastavit. Znehybněl jako socha. Po obou stranách mostu probíhaly ve výšce pasu dva provazy a Will se toužil jednoho z nich pevně chytit, jenže nemohl, protože držel Elliott.

„Dolů je to dlouhá cesta,“ zaburácela mu v hlavě hlasitá slova, až sebou trhl, a pak se stalo přesně to, čemu se chtěl tolik vyhnout. To iracionální nutkání se vrátilo a on měl najednou dojem, že je pouhá loutka na provázku, kterou vede někdo jiný. Živě si představoval, jak přepadává přes jedno z opěrných lan a řítí se do sametově vlídné temnoty pod sebou. Celé mu to dávalo dokonalý smysl. Několik vteřin nevnímal nic než neodolatelnou přitažlivost prázdnoty pod sebou, která se ho snažila přilákat. Vůbec nepomyslel na Elliott, která mu

byla vydána na milost a nemilost, ani na Chestera či Martu na druhé straně propasti – byl tu jen on a to vemlouvavé, neodolatelné volání. Pak si v té nepatrné části mozku, kde si udržoval poslední zbytky příčetnosti, přece jen vzpomněl na Elliott a na to, jakého zločinu by se dopustil, kdyby ji strhl dolů s sebou. To však stále nestačilo, protože nutkání bylo příliš silné.

„Prosím," zakňoural. „Prosím, ne."

Vtom do něj zezadu něco šťouchlo a on se toporně ohlédl. Kousek za ním stál Bartleby a nechápavě k němu vzhlížel. Kocour zjevně usoudil, že nastal čas, aby přešel most, a nemohl pochopit, proč tu Will stojí jako solný sloup a blokuje cestu. Zatímco se na něj Will upřeně díval, Bartleby vydal tiché mňouknutí tónem, který připomínal lidský hlas, jímž jako kdyby se ho ptal: „Proč?"

Will zamrkal, nutkání skočit z mostu se zachvělo jako plamen svíčky ve větru a vzápětí pohaslo. Otočil se kupředu. Na opačném konci mostu stál Chester a on k němu pomalu vykročil. Kocour ho následoval a postrkoval ho, jakmile získal dojem, že se pohybují příliš pomalu.

Jelikož jim Marta zakázala mluvit, neřekl Chester ani slovo, když se Will ocitl znovu na pevné zemi, ale v očích mu svítila starost. Will se odpotácel několik kroků do ústí chodby, položil Elliott na zem, zhroutil se vedle ní a dal si hlavu do dlaní.

Jen co se k nim připojila Rebecca, byli připraveni pokračovat v cestě. Zanedlouho si uvědomili, že opět kráčejí po vrstvě houbového pletiva a takřka bezprostředně nato dospěli ke třem svisle klesajícím skalním stěnám těsně za sebou. Will byl ještě vyčerpaný z vnitřního zápasu na mostě a představa, že budou muset Elliott opatrně spouštět po laně, ho málem zlomila. Nedělal si starosti ani tak s tím, že by se nutkání vrátilo – toho se z nějakého důvodu nebál – ale s množstvím těžké, přesné práce spojené s každou podobnou operací. Kluzký povrch houby situaci jen ztěžoval. Když konečně zdolali třetí a poslední strž, Will byl úplně vyřízený a netoužil po ničem jiném než po odpočinku. Podle vzrušeného ukazování a gestikulace však Marta nic takového nechtěla připustit.

O půl hodiny později vstoupili do rozměrné jeskyně. Will postřehl vzdálený zvuk padající vody, když tu Marta náhle prudce

zpomalila. V další chvíli pochopil proč. Jejich světlo dopadlo na jakousi malou věžičku zhruba o výšce třiceti metrů, vyčnívající z houbové vrstvy. Vidět bylo jen její kovově lesklou horní polovinu s hladkým tmavým povrchem, zatímco zbytek zahalovalo houbové pletivo.

„Kovová loď," zašeptal Will a po tváři se mu rozlil úsměv.

Konečně dospěli k cíli. Chtělo se mu výskat radostí, ale věděl, že nesmí. Chester vzrušeně ukazoval prstem k pahorku pod věžičkou, který se táhl na obě strany. Jejich světla nepronikala temnotou příliš daleko, takže Willovi chvíli trvalo, než si uvědomil, co Chestera tak rozrušilo. Tvar pahorku naznačoval, že plavidlo je podstatně větší, než by se zdálo z viditelné části věžičky, a že je vlastně obrovské. Podle všeho mělo válcovitý tvar a Will se ihned pokoušel zjistit, o jaký typ lodě by se mohlo jednat. Nikdy se o ně nijak zvlášť nezajímal s výjimkou plavidel, která sehrála nějakou významnou roli v historii, jako plachetnice *Cutty Sark*.

Marta je spěšně odvedla přímo pod věžičku. Museli si chránit tváře před silnými poryvy větru s cákající vodou. *Slanou vodou,* upřesnil Will v duchu, když na rtech ucítil její chuť.

Za věží nebylo vidět nic, jen zející černotu. Will okamžitě usoudil, že loď spočívá na okraji další ze Sedmi sester. Na první pohled vypadala stejně jako samotný Průduch, ale neustálé hřmění mohutného vodopádu připomínající vzdálené hromobití tento prostor jasně odlišovalo.

S jistými obtížemi vyšplhali po oblém boku plavidla, který jim klouzal pod nohama, a nakonec se shromáždili u základny věže. Marta dloubala nožem do houbového pletiva a očividně něco hledala. Když ostří nože zaskřípalo o kovový povrch, zanořila ruku pod povrch houby a s heknutím trhla. Objevilo se několik článků zrezivělého řetězu. Houba zjevně řetěz překryla, stejně jako skoro vše kolem.

Marta ještě jednou zatáhla a řetěz se náhle uvolnil. Vytrhl dlouhý pás houbového pletiva směřující vzhůru a zachrastil o obnažený kov v horní polovině věže, na jejímž vrcholu byl k něčemu připevněný. Marta neztrácela čas, chopila se řetězu oběma rukama a vytáhla se nahoru. Willa napadlo, že se nepokouší nahoru vyskočit, protože

při tom hrozilo nebezpečí, že špatně odhadne vzdálenost a skončí v propasti.

Po Martě vyšplhal Chester, který s sebou vlekl nosítka s Elliott, a následovala Rebecca s batohy. Bartlebyho nijak nepotěšilo, když mu Will kolem těla zaklesl smyčku provazu, aby ho Marta mohla vytáhnout nahoru, ale podvolil se. Nakonec po řetěze vystoupal i Will. Na věžičce čekala pouze Marta.

Will neměl čas se rozhlížet, kde vlastně je nebo kam zmizeli ostatní, protože vzduch prořízlo pisklavé zakvílení.

„Jasoňové," zašeptala Marta. V mžiku pozvedla kuši a vložila do ní šíp. Will zaklonil hlavu, aby se podíval nad sebe, a spatřil jakási světla, podobně matná a nejasná, jako by sledoval světlušky přes síť ve dveřích.

Nebyl si jistý, zda zrovna mrkl, ale v ostrůvku Martina světla se zničehonic objevil velký předmět. Připadalo mu, že se vynořil z prázdna, a měl co dělat, aby si uvědomil, co to vlastně vidí.

Jako první zaznamenal jeho barvu – tvor byl takřka čistě bílý. Měl roztažená křídla, jejichž rozpětí od jedné špičky k druhé dosahovalo zhruba deseti metrů. Tělo mezi nimi bylo velké přibližně jako tělo dospělého člověka. Z uspořádání hlavy, hrudi a článkovaného zadečku Will okamžitě poznal, že jde o jakýsi hmyz. Z posledního článku vyrůstaly přívěsky, které na první pohled připomínaly končetiny, ale ve skutečnosti to byly spíše jakési hroty, pokryté jemným chmýřím nebo možná nějakými šupinkami jako u můr. K zadečku živočicha se tisklo mnoho malých černých pavoukovců. Willovi blesklo hlavou, že se podobají zdrobnělým verzím opičích pavouků.

Hranatý obrys křídel připomínal netopýra a tento dojem ještě zesílil, když s nimi živočich mávl a ozvalo se kožovité plesknutí.

Vzduchem zasvištěl Martin šíp. Tvor sice nebyl výš než dvacet metrů nad věží, ale střela přesto proletěla prázdným prostorem. Tvor jednoduše na chvíli zmizel.

„Jak to!?" divil se Will. Tentokrát si byl jistý, že nemrkl, a i kdyby ano, ta bytost byla nadpřirozeně rychlá.

Zaslechl další plácnutí křídel. Tvor se objevil znovu, nyní vlevo od věže a o něco blíž. Tentokrát už držel Will pozvednutou lucernu, takže spatřil onu bytost v celé kráse.

Hlavu měla tvarem i velikostí podobnou ragbyovému míči, s malým stočeným sosákem přesně uprostřed, pod nímž se otvírala ústa napěchovaná řadami hrozivě vyhlížejících, sněhobílých zubů. Přímo nad sosákem si všiml dvou stříbrných disků. Už věděl, že se patrně nejedná o oči, ale o cosi podobného „uším“, které mu Marta ukázala na mrtvém těle opičího pavouka.

Tentokrát opravdu překvapeně mrkl, ale když znovu otevřel oči, tvor se vznášel stále na stejném místě. Zvláštní bylo, že jeho rysy silně připomínaly lidskou tvář. A ještě zvláštnější pohled představoval jakýsi proměnlivý disk na temeni jeho hlavy – baňatý orgán, který vyzařoval pulzující světlo. Will instinktivně věděl, že musí jít o určitý typ návnady k přilákání kořisti.

Také zpozoroval, že tvor tiskne křídla k tělu, jako kdyby se právě někam střemhlav vrhal.

Dolů na něj a Martu.

Willa podivné zjevení doslova přikovalo na místě, ale Marta znovu vypálila z kuše. Tvor opět hladce zmizel a Will zůstal civět na prázdné místo nad sebou. Probral se až po hlasitém Martině výkřiku.

„Vlez dovnitř!“ zvolala a postrčila ho k otvoru v podlaze. Lucerna mu vypadla z rukou a s kovovým řinčením se zřítila do černého otvoru. Will by se zřítil rovnou za ní, kdyby se šťastnou náhodou nechytil kovového žebříku. Podařilo se mu sestoupit o několik příček, než mu na prsty dupla Marta, která spěchala za ním s jemností dusajícího hrocha.

„Jau!“ zaúpěl a vytrhl ruku zpod jejích bot, zatímco přibouchla poklop a zajistila ho kruhovou klikou.

„Co to sakra bylo za příšeru?“ vykřikl Will a třepal prsty, aby zaplašil bolest. Rozhlížel se po stísněném prostoru kolem sebe. „Tohle přece nemohl být opičí pavouk!“ dodal. Uvědomil si, že se nachází v nitru lodní věže. Prostor měl oválný půdorys a při stěnách probíhala změť trubek a kabelů.

„To byl jasoň,“ pravila Marta udýchaně. „Říkala jsem vám, že tu hnízdí. To je úplně něco jiného než pavouci – jasoňové umějí létat.“

„Nepovídejte,“ zamumlal si Will sám pro sebe a sestoupil dalším otevřeným poklopem k úpatí žebříku. Zaznamenal ve vzduchu jistou zatuchlost a všiml si i vlhkých fleků porostlých plísní. Boty mu

zazvučely o kovovou mřížovanou podlahu, která se nakláněla ke straně. Předpokládal, že jde o důsledek toho, jak loď dosedla po pádu do propasti. Shýbl se pro svou lucernu, když tu k němu přiběhl Chester.

Will se mu pokusil říct o tom létajícím tvorovi. „Nebudeš mi věřit…“

„Wille! Wille!“ skočil mu Chester do řeči. Hlas se mu zajíkal vzrušením. „Tohle není žádná stará kocábka! Jsme v *ponorce.* A docela moderní!“ Zvedl svítilnu, aby se jeho přítel mohl rozhlédnout.

„Super!“ vydechl Will a rozesmál se nad neuvěřitelnou absurditou situace. Připomínalo mu to nějakou filmovou scénu. Podíval se na potemnělé a zaprášené panely s elektronickým zařízením. Plavidlo sice bylo na první pohled moderní, ale na několika vodorovných plochách zbyly vypálené pahýly svíček s kalužemi roztaveného vosku, který od nich stékal dlouhými, dávno ztuhlými proudy až k podlaze. „Nešla jim elektřina,“ poznamenal Will a zastavil se uprostřed místnosti s jakýmsi sloupem – snad periskopem – a se stolečkem, na němž bylo v rámu připevněno plexisklo s několika zakreslenými liniemi, zřejmě údaji o plavbě. Plexisklo však bylo roztříštěné a část mapy chyběla.

„Ponorka,“ pronesl, aniž by mu doopravdy docházel význam toho slova. „Takže jsme do ní vlezli její věží. A tohle je řídicí místnost, nebo… můstek nebo tak něco. Mám pravdu?“

„Asi jo,“ pokrčil Chester rameny.

„Ale jak se ta ponorka dostala takhle hluboko pod zem? Jak se to mohlo stát?“

„A co ty věci, které jsi mi vyprávěl o pohybech zemských disků?“ zeptal se Chester.

„Zemských desek,“ opravil ho Will. Pomalu obešel místnost a prohlížel si konzole se složitými přístroji. „Ano, desková tektonika by to mohla vysvětlit. Došlo k náhlému posunutí desky na oceánském dně a tu ponorku to možná prostě vcuclo dovnitř.“ Zastavil se na místě, kde Chester položil nosítka s Elliott, a vzpomněl si, proč se sem vůbec vydali. „Potřebujeme ty léky. Marto, kudy?“

„Pojďte za mnou,“ řekla a vykročila kruhovým dveřním otvorem se zvýšeným prahem. Z chodby vedly otevřené dveře do kabiny,

v níž si Will všiml několika předmětů plovoucích na hladině špinavé vody. Vzhledem ke sklonu lodi voda na jedné straně vystoupila nad úroveň kovové podlahové mříže. Viděl tu kusy oblečení, jednu botu a několik promáčených kartonových krabic porostlých plísní.

„Moment – tady něco je," řekl a shýbl se k zemi.

„Noviny," poznamenal Chester, když Will rozevřel pomačkaný chuchvalec papíru. Z poloviny zbyla jen rozmočená kaše, ale zbytek byl stále čitelný. Will se díval na obrázek muže s výrazným knírem a na okolní text, který ale byl vytištěný azbukou.

Chester mu nahlédl přes rameno a Will ukázal k hornímu okraji stránky. „Máš pravdu – mohly by to být nějaké ruské noviny… Nepřečteš, co se tu píše? Není tohle datum?" zeptal se.

„Февраль," přečetl Chester namáhavě dané slovo. „Ehm…, budu si muset zkusit vzpomenout, co to znamená… Určitě to je nějaký měsíc, ale podívej se na rok. Nejsou ještě ani rok staré!" Zamračil se. „Já vlastně ani nevím, co je teď za datum."

„Já taky ne," připustil Will. Kousl se do rtu, protože ho právě něco napadlo. „Víš, možná už mi je patnáct. Třeba jsem propásl narozeniny." Pak noviny odložil. „Nic z toho ale Elliott nepomůže. Pojď."

Pokračovali chodbou přes několik dalších průlezů, dokud se Marta nezastavila u jedné kajuty. Zdálo se, že se jí nechce dovnitř. Chester se na ni tázavě podíval. „Příliš mnoho špatných vzpomínek," zašeptala.

Will už nahlédl do místnosti. „Je tu strašný nepořádek."

„Takhle vypadala, když jsem ji našla," řekla Marta.

„Ale co lidé – zdejší posádka? Zbyly tu nějaké stopy po jejich přítomnosti, když jste se sem dostala?" zeptal se Chester.

„Ne. A vypadá to, že odešli ve spěchu. Pokud vám to nevadí, teď si někam zalezu a trochu se vyspím," odpověděla a unaveně se odpotácela chodbou pryč.

Will s Chesterem začali prohledávat kajutu. Stál tu vyšetřovací stůl a ze stropu visela zářivka na pohyblivém rameně. Na stěnách bylo několik lékařských plakátů s nákresy lidského těla. V koutě ležela hromada kovových židlí, jako kdyby je tam někdo jen tak naházel, a po podlaze se válelo plno skleněných střepů a lékařských ná-

strojů. Jejich pozornost však okamžitě upoutaly vysoké skříňky stojící v řadě podél jedné stěny místnosti. Rychle je otevřeli a zjistili, že uvnitř jsou spousty zásuvek vyložených pěnovým polystyrenem. Will nespokojeně mlaskl jazykem, když v několika prvních zásuvkách našel pouze prázdné otisky po chybějících předmětech, ale Chester měl větší štěstí. Narazil na lahvičky s pilulkami a nějakými tekutinami i na velké množství zapečetěných skleněných ampulí.

Společně všechny léky vyndali a rozložili je po stole. Chester si přitom všiml tmavých skvrn na melaminové desce. „Co myslíš, že to je?“ zeptal se a opatrně se jedné skvrny dotkl prstem.

„Možná krev,“ řekl Will a svraštil čelo.

Chester několik vteřin neklidně hleděl na skvrny. „Co se tedy *stalo* s tou posádkou?“

„Kdo ví? Třeba všechny lidi vyřídili ti létající tvorové, které jsem viděl,“ odpověděl Will. „Proč by tu jinak nechali tolik věcí?“ Nabral vzduch nosem a začichal. „Cítíš to? Takový nakyslý pach.“

„Doufám, že to není ze mě,“ poznamenal vážně Chester a zvedl paži, aby si přičichl k podpaží.

Will se usmál. „Ne, to nemyslím. Je to spíš chemická vůně. Jako chloroform nebo něco takového.“

Chester si ustaraně promnul čelo. „Napadlo mě… Co když věci, které potřebujeme – antibiotika – vypotřebovala posádka, nebo co když je odnesla Marta, když tu byla poprvé? Říkala, že o plno věcí přišla při zpáteční cestě k Nathanielovi.“ Na vteřinu se zamyslel. „A uvědomuješ si, že antibiotika ztrácejí účinnost, když se skladují při moc vysoké teplotě? Když jsem je bral na infekci ucha, mamka je schovávala do lednice.“

Will se nenechal odradit. „Podívej, něco tu být musí… cokoliv…, čím Elliott pomůžeme. Přece jsme se sem nemohli plahočit jen tak pro nic a za nic.“

Jakmile rozestavili všechny lékovky po stole, Chester se pustil do namáhavého a zdlouhavého luštění nápisů na nálepkách a Will mu přidržoval svítilnu. Jejich nálada se valem zhoršovala – vytištěná slova buď zdaleka přesahovala Chesterovy omezené znalosti ruštiny, nebo, byla-li v angličtině, nic ani jednomu z nich neříkala.

Chester utrápeně zahájil druhé kolo prohlídky všech lahviček a Will se obrátil ke zbytku kajuty, aby si ověřil, že něco nepřehlédli. Když začal odtahovat kovové židle z kouta, opravdu si něčeho všiml.

„Hleďme!“ vykřikl a rychle svůj nález položil na stůl.

Byla to oranžová plastová krabička. Rozepnul přezky a zvedl víko. Uvnitř se nacházelo značné množství léků, do jejichž prohlížení se chlapci svorně vrhli.

„Amoxicilin!“ zvolal Chester a zvedl jednu lahvičku s pilulkami. „Tohle poznávám! To mi naordinoval doktor, když jsem si rozbil koleno a začalo mi hnisat.“

„Amoxicilin? Víš to jistě?“ zeptal se Will.

„Na sto procent. A datum spotřeby patrně neprošlo před tak dlouhou dobou. Vsadím se, že je pořád můžeme klidně použít,“ řekl Chester. Najednou popadl Willa za ruku. „Panebože, Wille! Rebecca! Nechali jsme u ní Elliott!“

Will se ho snažil uchlácholit. „Zklidni se. Hned se vrátíme. Myslím, že všechno bude v pořádku.“

„Mně je fuk, co si myslíš! Je tam sama s Elliott! A já jsem tam nechal i svoji zbraň!“ vykřikl Chester a vyřítil se na chodbu tak rychle, až se praštil do čela o olejovou lampu, která visela z jedné trubky u stropu. Nijak ale nezpomalil.

Oba spěšně vrazili na kapitánský můstek ponorky, Chester se hned vrhl ke své pušce a zvedl ji ze země. Elliott stále ležela na nosítkách, kam ji položil, ale měla rozvázané popruhy, jež ji poutaly k lůžku.

„Co jsi s ní provedla?“ obořil se Chester vztekle na Rebeccu.

Dívka poplašeně ucouvla před Chesterovým výbuchem. Díky pušce, kterou třímal v ruce, vypadal ještě výhružněji.

Chester si klekl k Elliott a přiložil jí ucho k ústům. Pak ji chytil za zápěstí. „Ještě cítím puls,“ oznámil Willovi.

„Umyla jsem ji, to je všechno. Na přídi jsem objevila nádrž s vodou. A lahvičku jodidu, kterou jsem tu vodu vysterilizovala,“ vysvětlovala Rebecca. „Neměli byste ji pít, ale na mytí bude dobrá.“

„Myslím, že se s Elliott nic nestalo,“ řekl Chester Willovi, jako kdyby neslyšel ani slovo z toho, co právě říkala Rebecca.

„Chestere, Elliott má na sobě nové šaty a taky má umytou tvář. Podívej se na ni!“ upozornil ho Will.

„Nic jsem neudělala,“ trvala na svém Rebecca a v očích se jí zaleskly slzy. „Jenom jsem se jí snažila pomoct.“

Chester zahlédl ohýnek, který plál v koutě kapitánského můstku. „A co je potom sakra tohle? O co se snažíš?“

„Ohřívám pro Elliott trochu vývaru,“ odpověděla Rebecca tiše. „Napadlo mě, že byste si taky trochu dali.“

Chester se rozpačitě zarazil. Zdálo se, že se Rebecca nechystala provést žádnou sabotáž. „Jasně…, dobře,“ řekl a dodal nerudně: „Díky.“ Zvedl se na nohy.

„Není zač,“ pokrčila rameny Rebecca. Pak zahlédla v Chesterově ruce lahvičku. „Něco jste našli!“ Obrátila se k Willovi. „Můžu se podívat?“ zeptala se ho dychtivě.

„Ne, to nemůžeš,“ odsekl Chester automaticky.

„Ale no tak, ukaž jí to,“ napomenul ho Will. „Čemu to může uškodit?“

Chester neochotně podal lahvičku Rebecce, která si přečetla nálepku. „Amoxicilin…, ano, to je skvělé antibiotikum se širokým účinkem. Tohle jsou dvousetpadesátigramové pilulky, takže jí pro začátek dávejte větší dávku…, řekněme tři nebo čtyři prášky denně. To by mělo stačit, pokud tu horečku vyvolávají bakterie, ale samozřejmě to nijak nepomůže, jestli jde o virové onemocnění.“

„Jak to všechno víš?“ zeptal se Chester užasle.

Will potřásl hlavou a suše se zasmál. „Když se chystáš zahubit pár stovek milionů Površáků, asi bys taky chtěl vědět něco málo o jejich lécích, nemyslíš, Chestere?“

„Jo, to byla hloupá otázka,“ připustil jeho kamarád.

17. kapitola

Antibiotika okamžitě zabrala a o tři dny později došlo k velkolepé události, když Elliott otevřela oči a promluvila s Willem a Chesterem. Umístili ji do kajuty, která patrně původně sloužila kapitánovi, soudě alespoň podle mírně širšího lůžka, dubového stolu, křesla a zarámovaných fotografií ponorek a bitevních lodí zdobících stěny.

Ačkoliv byla Elliott dosud silně omámená, podepřeli ji chlapci smotanými přikrývkami a byl to pro ně menší zázrak, když sledovali, jak pije trochu vody bez cizí pomoci. Oběma se díky jejímu lepšímu zdravotnímu stavu výrazně pozvedla nálada a začali jí vyprávět, co se stalo od okamžiku, kdy se zřítili do Průduchu. Na Elliott to ale v jejím oslabeném stavu bylo příliš. Chvílemi jako by je vůbec neposlouchala a jen se rozhlížela po kajutě; rozhodli se proto, že to pro začátek stačilo, a nechali ji odpočívat.

Následující den byla Elliott opět vzhůru a zrovna u ní seděl Chester, když kolem otevřených dveří po chodbě prošla Rebecca.

„Kdo to sakra byl?“ chtěla vědět Elliott.

„Jedna z těch dvou falešných Willových sester,“ odpověděl Chester. „Nevzpomínáš si, jak jsme ti vyprávěli, že se najednou objevila u…“

„Je to Styx!“ přerušila ho Elliott. „Ne! Tady ne! Nenechávejte ji tu s námi!“

Will zaslechl její křik a ihned přiběhl z lodního můstku. Když dorazil do kabiny, Elliott přerývaně oddechovala a byla celá bez sebe, zatímco Chester se ji pokoušel uklidnit.

„Co se stalo?“ zeptal se Will. „Proč je tak rozrušená?“

„Zahlédla Rebeccu a přeskočilo jí. Zřejmě si nepamatuje nic z toho, co jsme jí včera říkali,“ vysvětloval Chester. Elliott mu pojednou ochabla v náručí a upadla do hlubokého spánku.

Ve dveřích se znovu objevila Rebecca.

„Copak už jsi toho nezpůsobila dost?“ vyštěkl na ni Chester.

„Tohle se dalo čekat,“ prohlásila Rebecca. „Měla dlouhou dobu vysokou teplotu, při které se jí pomalu vařil mozek… Je jenom přirozené, že se chová trochu divně.“

„Takže si s tím nemusíme dělat starosti?“ obrátil se na ni Will.

„Ne, řekla bych, že ne, i když ještě nevíme, jestli horečka nezpůsobila nějaké trvalé poškození. Zkontrolovala jsem jí zorničky a jejich dilatační reflex je normální a taky už se jí zmenšily mízní uzliny.“

„Opravdu?“ zeptal se Will.

Rebecca přikývla. „Pokud to dokážu posoudit, nemá žádný zbytkový zánět ani v jednom z hlavních orgánů. Musíme pokračovat v podávání antibiotik a nechat ji týden v klidu.“

„Mluvíš jako nějaký zatracený doktor,“ zabručel Chester, ale Will poznal, že je ve skutečnosti rád. Bylo prima, že Rebecca podle všeho věděla, o čem mluví.

„Další týden už tu nemůžeme zůstat,“ ozvala se za Rebeccou Marta. „Kvůli dvěma maličkostem: potravinám a vodě. Zásoby vody dokážu doplňovat z venkovního pramene, ale potřebujeme další jídlo.“

Nikoho to příliš nepřekvapilo. S výjimkou Elliott už si snížili příděly potravin. Marta se ze všech sil snažila, aby jim zásoby vydržely co nejdéle, a na ponorce nenašli kromě několika bonbonů, zastrčených ve špičkách tenisek v jedné ze skříněk, vůbec nic.

Vzhledem k nebezpečí, jež představovali jasoňové, Marta nikomu nedovolovala vzdalovat se od ponorky, a to za žádných okolností. Čas od času požádala Willa nebo Chestera, aby pohlídal hlavní poklop, a vypravila se doplnit polní lahve k nedalekému pramenu sladké vody, přičemž se chránila před jasoni doutnajícími větvičkami anýzového ohně. Na hodinu denně rovněž otvírala poklop, aby vyvětrala vydýchaný vzduch. Vždycky ale přitom střežila vstup do plavidla s kuší v ruce. Jinak musel být poklop bezpodmínečně zavřený a zajištěný otočnou klikou.

Nikdo nějakou dobu nic neříkal. Dívali se jeden na druhého, dokud Marta opět nepromluvila. „Ještě je tu ten kocour.“

„Nemůžeme ho přece pustit ven, aby pro nás něco ulovil. Copak by ho nechytili jasoňové?“ podivil se Will okamžitě.

Chester si mírně odkašlal. „Willie, řekl bych, že to myslela jinak.“

„Další týden vydržíme jedině tehdy, pokud sníme kocoura,“ potvrdila Marta Chesterův odhad.

„Sníst Bartlebyho?“ zajíkl se Will, ačkoliv si nebyl jistý, jak vážně to Marta myslí. „To sakra ani náhodou!“

„Pak nemáme jinou možnost než se vrátit do Vlčích jeskyní… nebo domů,“ řekla Marta.

Will si zamyšleně promnul bradu. „No…, Elliott můžeme nést na nosítkách tak jako cestou sem. To by nebyl problém. Jakmile dojdeme do Vlčích jeskyní, rozhodneme se, co dál. Souhlasíš, Chestere?“

„Jasně,“ přikývl Chester. „Hlavně bychom tady neměli zůstávat tak dlouho, abychom museli baštit rozmočené kartonové krabice. Jestli máme vyrazit na cestu, tak co nejdřív.“

Dohodli se, že se k jeskyním vypraví během následujících dvaceti čtyř hodin.

Will nechal Chestera, aby dohlédl na Elliott, a vydal se zkontrolovat výbavu v batozích. Jakmile připravil zavazadla, začal bezcílně bloumat po ponorce, až nakonec zamířil k její zádi, do největší místnosti plavidla. V naleštěných ocelových krytech se zde nacházely dva lodní motory. Nebylo nijak snadné se sem dostat, protože kdosi odstranil většinu kovových mříží z podlahy chodeb. Právě odtud zjevně Martin syn donesl kovový materiál do chaty.

Těsně před motory stály dva uzavřené oddíly, které se svými bytelnými zámky podobaly trezorům. Will zjistil, že k jejich otevření jsou třeba speciální klíče, ale neměl v úmyslu nic takového zkoušet, protože na obou sekcích byly znaky varující před radioaktivitou.

Cestou na opačný konec ponorky prošel kolem Marty, která tvrdě spala s rukou položenou na kuši vedle matrace.

Zrovna míjel Elliottinu kajutu, když za sebou zaslechl nějaký zvuk a otočil se. Sledovala ho Rebecca.

„Jak se vede?“ zeptal se, trochu překvapený, že ji vidí. Uvažoval, co asi chce.

„Prima,“ odpověděla sladce.

S Rebeccou v patách došel k zavřeným dveřím, které vedly k přídi plavidla. Okénkem ze silného skla se podíval na zborcenou masu kovu uvnitř. Vypadalo to, že příď vstřebala hlavní nápor nárazu při pádu ponorky do propasti.

„Vsadím se, že tam jsou torpéda,“ podotkla Rebecca ledabyle a stoupla si na špičky, aby mu viděla přes rameno. „Patrně s jadernými hlavicemi.“

„Fakt?“ odtušil Will a otřel okénko rukávem, aby lépe viděl. „Přesně takovouhle věc by rádi dostali do pracek tvoji lidé,“ dodal po chvilce.

Zasmála se, ale její oči zůstávaly chladné, jako kdyby ji Will urazil. „Ne, to není náš styl,“ odpověděla ostře a opřela se o nakloněnou stěnu. „My chceme planetu uzdravit, ne ji změnit v pustinu, na které budou moct žít jenom potkani a švábi. To vy, Površáci, zřejmě usilujete právě o tohle. Je vám jedno, že postupně znečišťujete a ničíte planetu, kousek po kousku a den za dnem. Hlavně abyste měli svoje tři vydatná jídla denně, televizi a pohodlné teplé postýlky.“ Hovořila s pohrdavou sebejistotou, jakou znal u staré Rebeccy, a s tvrdostí, kterou tak nesnášel. Vzkypěla v něm žluč.

„Neviň mě z toho, co se děje,“ namítl. „Kdyby bylo po mém, něco bych udělal, abych všechno to znečišťování i globální oteplování zastavil.“

„Vážně? Jak? Jsi vinný stejně jako kdokoliv další ze sedmi miliard lidí, kteří se hemží po zemské kůře jako chamtiví hovniválové,“ řekla s pohledem upřeným vzhůru. „Copak nechápete, co jste provedli? Snažili jste se udělat ze světa lepší místo sami pro sebe…, pokoušeli jste se kontrolovat věci, které nikdy pod kontrolou být neměly. A teď se všechno hrozivě pokazilo, takže musíte zasahovat do přírody ještě víc. Jenže to nejde donekonečna. V tom nemůžete uspět. Když se snažíte přemáhat přírodu, aby vám vyhovovala, příroda naopak přemůže vás. Ty i zbytek Površáků se rychle blížíte ke konci cesty…, přesně jak předpověděla Kniha katastrof.“

Willovi se nijak nezamlouvala přednáška, kterou mu Rebecca udělovala, a měl co dělat, aby se ovládl. Nedokázal ani uvěřit tomu, k jaké proměně u ní došlo. Jako kdyby po dlouhé době nechala prosvítat své skutečné já. Pak se právě tak náhle její výraz znovu změnil a usmála se. Spustila ruce, které měla dosud zkřížené na prsou, a něčím před Willem zamávala.

„Napadlo mě, že by tě mohly zajímat. Našla jsem je zastrčené za jedním kavalcem,“ řekla přívětivě a podávala mu jakési fotografie.

Willa její náhlá proměna zcela odzbrojila. Vzal fotografie do ruky a začal si je prohlížet. Celkem jich bylo deset, samé černobílé a pokryté skvrnami od vlhkosti nebo snad od oleje. Snímky byly trochu rozostřené a připomínaly mu staré, bleskově vyvolávané snímky z *polaroidu*, které jeho otec pořídil v době, kdy procházel podle jedné části Hadriánova valu – dlouho před Willovým narozením.

Tyto snímky však zachycovaly skupinky nakrátko ostříhaných mužů v tmavých svetrech. Někteří měli na hlavě vojenské čapky. Fotografie byly označeny nápisy v azbuce, vyrytými do lesklého povrchu obrázků modrou propisovací tužkou.

„Posádka?“ zeptal se Will a podíval se na Rebeccu.

Přikývla.

Na prvním snímku stáli muži na palubě ponorky a ze všech stran je obklopovalo volné moře. Všichni se usmívali a jejich oči měly stejně světlý odstín jako nebe nad nimi. Vzápětí Will narazil na daleko lépe zaostřenou fotografii. Zjevně ji pořídili s bleskem, buď v ponorce, nebo pod zemí. Muži ale stále vypadali, že jsou v dobré kondici.

Poslední obrázek vypovídal o docela jiné situaci. Bylo na něm podstatně méně mužů a vyhlíželi úplně jinak než ti mladí vojáci z předešlých snímků – jejich zarostlé, vychrtlé tváře se propadly do sebe a v očích se jim usadil uštvaný výraz.

„Chudáci. Člověk na první pohled pozná, že to tady neměli lehké,“ podotkl.

Rebecca hned neodpověděla. Odstrčila se ramenem od stěny, jako kdyby se chystala odejít, a ztišila hlas. „Wille…, je tu něco…,“ začala, ale zarazila se.

„Co?“ řekl a odtrhl pohled od snímků.

„Zamyslel ses někdy nad tím, co se s nimi stalo? Co se doopravdy stalo s posádkou ponorky?“

Will pokrčil rameny. „Buď někam odešli, nebo je dostali jasoňové?“

Rebecca na něj bez mrkání hleděla. „Martin syn odsud odnosil tunu věcí, než onemocněl tou horečkou.“

„No a?“

„Opravdu tahal všechno to železo na zádech sám? Nebo šli někteří z mužů s ním? Nepomohli mu ho tam odnosit? A pokud ano, co se s nimi stalo?“

Will ji přejel pochybovačným pohledem. „Chceš říct, že Marta…, nebo její syn…, těm námořníkům něco udělali?“

Pokrčila rameny.

„Chceš říct, že je zabili?“ zeptal se Will. Podíval se na další fotografii, která odlákala jeho pozornost od toho, co mu říkala Rebecca. Vypadalo to, že muži stojí vedle vysokého balvanu, na kterém byl vyznačený jakýsi symbol. Will si přiblížil snímek k očím a snažil se rozeznat, co je to za znamení. Viděl tři jednoduché linky, které se rozcházely jako vrchol trojzubce. Okamžitě se dotkl své hrudi, kde měl pod košilí přívěsek od strýčka Tama s přesně stejným symbolem.

„Co je to tady?“ zeptal se a ukázal na snímek. „Tenhle znak znám.“

Rebecca odpověděla přezíravým mávnutím rukou. Patrně ji trochu podráždilo, že ji Will neposlouchá. „Ach, takové symboly se dají najít na kamenech po celých Hlubinách.“

„Jenže nikdo z posádky ponorky patrně v Hlubinách nebyl,“ uvažoval Will, „takže na něj museli narazit někde tady.“

„Jak jsem říkala, Wille, měj oči na stopkách,“ nabádala ho Rebecca.

„Marta není jako…,“ začal Will na Martinu obranu.

Rebecca se pronikavě zasmála. „Marta a její harant byli psanci. Ti jsou schopní prakticky všeho. Neprozkoumal jsi ty hroby za chatou, že ne? Neviděl jsi, jestli nejsou některé z nich čerstvé?“

„Ne…, ty snad ano?“

Rebecca si jeho otázky nevšímala a pokračovala: „Víš přece, že si Marta umí vymýšlet, když se jí to hodí. Přistihl jsi ji při pořádné lži s těmi léky. To ti hned tak nezapomene. Z nás všech ji zajímá jenom Chester.“

„Jo, ale…,“ hlesl Will.

„Nech si ty snímky. Jsou tvoje,“ skočila mu do řeči Rebecca. Otočila se na podpatku a vydala se ráznou chůzí pryč a pohupovala se přitom v bocích. Po kulhání nebylo ani památky. Na prahu k následujícímu úseku chodby se zastavila.

„Dávej si pozor, Wille," pravila zlověstně a nepříjemně se zašklebila. „Jestli nám dojde maso, možná nás prostě zkonzumuje. Víc ti říkat nebudu." V další chvíli zmizela a nechala Willa s fotografiemi v ruce a s vážnými pochybnostmi v mysli.

Po rozhovoru s Rebeccou nemohl Will usnout. Pokaždé když zavřel oči, viděl vychrtlé, zoufalé tváře posádky ponorky. Ještě horší však bylo, že mu jeho představivost vykreslovala výjevy, v nichž Marta kopala za chatou nové hroby a shazovala do nich mrtvá těla. Snažil se tyto výjevy potlačit. Jeho důvěra k Martě výrazně narostla poté, co jim pomohla najít ponorku, ale nyní ji Rebecca opět narušila.

Rebecca měla pravdu. Will se té ženě postavil, když ji přistihl při lži. *Opravdu se ho nakonec zbaví a nechá si jako náhradního syna jen Chestera?* To si Will dokázal snadno představit. Marta se sice starala o Elliott, ale byl si jistý, že to dělala jen proto, že dívka byla důležitá pro Chestera. Měl dojem, že na ní Martě doopravdy nezáleží. *Narafičí nějak Elliottino zmizení nebo smrt?* Pokud šlo o Rebeccu, neměl sebemenší pochybnosti, že by se Marta nikterak nerozpakovala využít ji jako cvičný terč pro nácvik střelby z kuše.

Pokud je Marta opravdu tak bezohledná, Will musel být připraven na okamžik, kdy se obrátí proti němu nebo proti někomu z ostatních. Musel by na ni změnit názor a v hlavě mu vířily všechny důsledky takové možnosti.

Převaloval se na úzké matraci v námořnické kajutě, kde u stěn stály tři palandy nad sebou. Will ležel na horním patře, zatímco Bartleby se smotal do klubíčka úplně dole a odfrkoval jako vzteklé prase bradavičnaté. Pocukával končetinami, jak právě snil jeden ze svých kočičích snů. Will znovu zatoužil, aby si s ním mohl vyměnit místo a vést jednoduchý, ničím nekomplikovaný život.

18. kapitola

Jen co se všichni shromáždili u žebříku do věže ponorky, Marta zapálila velký svazek anýzového ohně. Vystoupala po žebříku, pootevřela poklop a vyhodila svazek ven. „Pár minut počkáme," řekla.

Během čekání měl Will dojem, že si Chester Martu pozorně prohlíží, jako kdyby uvažoval, co si o ní má myslet. Možná si to Will jen namlouval poté, co Chesterovi přetlumočil Rebečina slova. Očekával, že jeho kamarád takové myšlenky okamžitě odmítne už proto, že vůbec nedůvěřoval Rebecce, ale nic takového se nestalo. Chester se tvářil zmateně a několikrát zamumlal: „Já nevím."

Odtikávaly vteřiny, až Chester prolomil ticho zakašláním a přešlápl na příčce žebříku. Očividně chtěl co nejrychleji vyrazit, ale zároveň byl celý nesvůj z toho, co je čekalo venku. „Tihle jasoňové – jsou opravdu tak nebezpeční?" zeptal se Marty.

„Ano," potvrdila Marta. „Jsou velice nebezpeční."

„Tys je neviděl, Chestere," přidal se Will. „Vypadají fakticky hrozivě."

„Ale anýzový oheň nás ochrání, ne?" pokračoval Chester ve vyptávání.

„Je to lepší než nic," odvětila Marta.

„Na opičí pavouky funguje," řekl Will.

„Jasoňové jsou něco jiného. Jakmile zachytí váš pach, pronásledují vás jako stopaři a nikdy se nevzdají." Zahleděla se do dálky, jako kdyby na něco vzpomínala. „Čas od času se jasoni vynoří až v Hlubinách, ale tam jsou těžší, takže se pohybují pomaleji. Jeden nás sledoval kilometry po Velké pláni a věděli jsme, že ho musíme zabít dřív, než on dostane nás. Nakonec jsem ho sestřelila šťastnou ranou. Říkám vám, že i když ležel na zemi s polámaným tělem, pořád nechtěl umřít. Plazil se k nám a chňapal po nás, dokud z něj úplně nevyprchal život." Zavrtěla hlavou. „Neznám žádné jiné zvíře, které by bylo tak krvelačné."

„Fuj," otřásl se Chester.

Marta se dotkla špičky šípu v kuši. „Někteří lidé tvrdí, že jsou staří jako sama země…, že vládli nebesům, ještě než se objevili první Površáci."

Elliott zasténala a pohodila hlavou – jedinou částí těla, kterou mohla hýbat. Jinak byla celá zachumlaná pod přikrývkou a přivázaná k nosítkům.

„To už by mělo stačit," usoudila Marta a položila ruku na spodní stranu poklopu. „Jste všichni připravení?"

Chlapci přitakali, ale Rebecca zůstala zticha.

„Jakmile vyjdeme z lodi, budeme postupovat pohromadě. A pamatujte – snažte se zachovat co největší ticho."

Otevřela poklop a všichni vylezli na vrchol věže, odkud slanili po řetězu dolů.

„Klid, hochu," zašeptal Will Bartlebymu, když ho pokládal na zem. Místo toho, aby kocour jako obvykle někam odběhl, zdálo se, že se tentokrát raději drží s ostatními. Jeho rozměrné uši se rychle natáčely všemi směry jako satelity, jako kdyby se pokoušely cosi zaměřit. Marta se rozhlížela po temnotě nad ponorkou, jestli nespatří nějakou známku přítomnosti jasoňů, ale vzápětí se prudce obrátila směrem k jeskyni. Pozvedla ruku na znamení, aby všichni zůstali stát, a soustředěně se dívala do tmy s nakloněnou hlavou a bedlivě naslouchala. Will nechápal, proč to dělá. *Nepředstavují snad v této chvíli největší hrozbu jasoňové? Proč nás neodvádí co nejrychleji od ponorky, jak říkala?*

Will s Chesterem si vyměnili ustarané pohledy a uvažovali, co se asi děje, když tu oba zaslechli mumlání vzdálených hlasů.

U ústí chodby na protějším konci jeskyně zaplálo světlo a z tunelu se vynořily dvě postavy. Will na ně pořádně neviděl, rozeznal jenom, že jedna z nich je výrazně vyšší než druhá, a slyšel rozzlobený hlas.

Marta zůstávala nehybná jako socha. Sotva pohnula rty. „Až vám dám pokyn, vyběhněte tímhle směrem. Je tam jiný tunel," řekla a trhla hlavou doleva. „A nečekejte na mě." Pozvedla kuši.

Obě postavy, které se ani v nejmenším nesnažily ukrývat, se přiblížily natolik, že Will slyšel, co ten hlas nakvašeně povídá.

„Proč chvíli postupujeme a chvíli stojíme na místě?" vyptával se. Nejdřív se plahočíme kilometry a kilometry skoro bez přestávky, pak zničehonic bezdůvodně začneš tvrdit, že musíme čekat. Několik

dní jsme promrhali tím, že jsme si jen tak točili palci mlýnek. Ten čas jsme mohli využít k něčemu konstruktivnímu.“

„Táta?“ zalapal Will po dechu tak hlasitě, že ho ostatní slyšeli. „Je to skutečně můj táta?“

„To nemůže být pravda,“ řekl Chester a nevěřícně zavrtěl hlavou.

Will instinktivně věděl, že je to doktor Burrows, a cítil přirozené nutkání k němu vyběhnout, ale z důvodů, které sám sobě nedokázal vysvětlit, se místo toho přistihl, že si ověřuje, zda má nabitou pušku. Snad to bylo tím, že si všiml, jak Rebecca odkládá batohy a pomaličku se plíží kupředu, jako kdyby každou chvíli hodlala vyběhnout do středu jeskyně. Nebo snad vytušil, kdo je ta menší postava vedle jeho otce. V každém případě se mu v hlavě rozezněl poplašný zvonek, jehož zvuk stále sílil.

Vyšší postava se zastavila a Will spatřil odlesk světla od skel brýlí.

„Tati?“ vykřikl. „Jsi to opravdu ty?“

Postava sebou užasle trhla.

„WILLE!“ zvolal doktor Burrows a vydal se rychle k nim. „PANE NA NEBI! WILLE!“

„Ach ne,“ vydechla Marta a rozhlédla se na obě strany.

Na opačných koncích ponorky se objevili dva muži. Jejich vysoká, štíhlá těla si nikdo nemohl s nikým splést. Likvidátoři. Vynořili se ze stínů a stáli v pozoru s pozvednutými oštěpy.

„Jsme v maléru,“ řekl Will.

Chester pozvedl pušku a zanařík al: „Až po uši.“

Doktor Burrows došel zhruba na vzdálenost třiceti metrů od ponorky, než malá postava u jeho boku příkře zvolala: „To stačí!“ Will viděl, že jeho otce vskutku doprovází druhé z dvojčat, které jej právě popadlo za paži, trhnutím ho zastavilo a koplo ho do holeně. Doktoru Burrowsovi se podlomily nohy a padl na kolena. Než se stačil vzchopit, Rebecca ho jednou paží chytila za čelo a druhou mu přiložila srp ke krku.

„Co to děláš? Přestaň s těmi nesmysly, Rebecco!“ vykřikl doktor Burrows. „Hned mě pusť!“

Will se stále nepohnul ani o píď, ale když spatřil, že se styxská dívka za ním opět dává pokradmu do pohybu, okamžitě vyrazil.

„Ne tak rychle," obořil se na ni. Chytil ji za vlasy, strhl ji před sebe a hlaveň pušky jí zabořil pod bradu. Rebecca vyvřískla.

„Wille! Ne! Pusť mě, prosím," škemrala. „Chceš přece ji, ne mě!"

„Jo, jako kdybych ti pořád věřil! Zapřísahala ses, že jsi tady dole sama," zavrčel Will. „Chester měl pravdu. Celé to bylo jenom divadýlko."

Její chování se v mžiku změnilo. „Musíš ale připustit, že jsem byla docela dobrá, ne? Sbaštil jsi mi to i s navijákem," řekla chvástavě. „Herectví vždycky patřilo mezi naše nejoblíbenější předměty ve škole."

Skutečnost, že se Rebecca přestala přetvařovat, Willovi už tak příšernou situaci nijak neulehčovala. Dvojčata se zřejmě domnívala, že mají všechno pod kontrolou a mohou si dělat, co se jim zlíbí.

„Další Rebecca?" vyhrkl doktor Burrows, když si všiml druhé styxské dívky vedle Willa. „Jak…?"

„Chudák starý doktor Morous," zavrkalo dvojče za jeho zády. „Vždycky míval dlouhé vedení."

„Ale jak to?" Snažil se vstát, ale Rebecca mu zaryla do hrdla ostří srpu.

„Nehýbej se," vyštěkla. „Ty starý troubo, využívali jsme tě od samého začátku, ode dne, kdy jsme poslali do muzea Oscara Emberse s tou zářící koulí jako návnadou. Chtěli jsme tě zaseknout jako rybu na háček, protože jsme dobře věděli, jak to dopadne. Věděli jsme, že to dřív nebo později vyláká z úkrytu Sáru Jeromeovou."

„Sáru Jeromeovou?" zopakoval nechápavě doktor Burrows. Netušil, o kom to Rebecca mluví.

„Na vás ostatních nám ani za mák nezáleželo. Všichni jste postradatelní," dodala Rebecca za doktorem Burrowsem a obrátila svou pozornost k Willovi. „No není to krásné?" pošklebovala se jízlivě. „Všichni jsme se tu sešli. A tatínek se shledal se svým malým chlapečkem – jaká nádhera."

Dvojčata se spolu začala domlouvat styxským jazykem.

„Zavřete zobák!“ zaječel Will a zaryl hlaveň pušky Rebecce hlouběji do krku. „Nebo tě zastřelím.“

„Co, ty že mi hodláš prohnat hlavu kulkou? Nějak tomu nevěřím,“ zasípala přiškrceně Rebecca a bez ohledu na Willovu pohrůžku pokračovala v nesrozumitelné rozmluvě se svou sestrou.

„Myslím to vážně!“ vykřikl Will. „Udělám to!“

„Ne, neuděláš,“ zavolala na něj druhá Rebecca zpoza doktora Burrowse. „Jsi slaboch. Nemáš na to žaludek.“

„Willie, *co to děláš?*“ zeptal se doktor Burrows. „Nemůžeš…“

„Do toho se nepleť, tati,“ přerušil ho Will. „Nemáš ponětí, co se tu děje.“ Pak oslovil druhou Rebeccu za svým otcem. „Jak *ti* mám říkat? Obě nemůžete být Rebeccy.“

„Jak chceš,“ odsekla.

„Dobře, takže…, ehm, *Druhá Rebecco*, vypadá to na pat. Co chceš dělat?“

„Pro začátek nám můžeš vrátit ty ampulky. A taky si vezmeme tu ženskou,“ oznámila Druhá Rebecca.

„K čemu ji chcete?“ zeptal se Will a uvažoval, jak může Druhá Rebecca vědět, že má u sebe lahvičky s Dominiem.

„Zná zdejší okolí.“

Will zachytil Martin pohled. Ruku měla položenou na svazečku anýzového ohně za opaskem. Tázavě se podívala na Willa, který zavrtěl hlavou, a ona opět ruku spustila. Střelila pohledem vzhůru a Will přikývl. Věděl přesně, co se mu pokouší naznačit. Ten hluk k nim přiláká jasoně. *Což právě teď možná není tak špatný nápad.*

„Takže si zahrajeme škatulata, hejhejte se a vyměníme tvého otce za Martu a ty ampule,“ pokračovala Druhá Rebecca. „Vy ostatní můžete jít. Chceme jenom ji.“

„Zapomínáš, že tady mám i tvou sestru,“ odpověděl Will. „Nepřipadá mi to jako spravedlivá výměna.“

Koutkem oka si všiml, jak Marta pomaličku vytahuje nůž. Jediným pohybem si rozřízla kůži na předloktí a spustila ruku, aby z ní krev kapala přímo na zem.

„Mé sestry se výměna netýká. Dělej si s ní, co chceš,“ pokračovala Druhá Rebecca a netrpělivě pohodila hlavou. „Copak neposlou-

cháš, co ti říkám? Vyměníme tvého otce za tu ženskou a lahvičky s virem. Vy ostatní budete volní.“

„Cha! Určitě si myslíš, že jsem úplně padlej na hlavu,“ vyštěkl Will.

„Padlej na hlavu ne, jen slaboch,“ opáčila dívka. Dala očima znamení Likvidátorům, kteří okamžitě vykročili kupředu. „Nemáš v ruce dobré karty, Wille, takže ti doporučuju, abychom se shodli na tom, že se na něčem dohodneme.“ Zasmála se, ale byl to nepříjemný, hrdelní zvuk.

První Rebecca náhle cosi řekla styxsky.

„Nech toho! Varoval jsem tě!“ vykřikl Will a zatahal ji za vlasy. Vtom vedle sebe zaslechl vrčení a překvapeně zalapal po dechu. Bartleby se několik metrů od něj přikrčil, jako kdyby se chystal zaútočit. „Bartleby!“ vykřikl Will. „Co to děláš?“

„To, co jsem mu řekla,“ odpověděla První Rebecca.

Kocour rozšířil nozdry a vytáhl drápy.

„Jenom se mě snaží chránit,“ řekl Will, ale neznělo to příliš přesvědčivě.

„Chceš si na to vsadit?“ zachraptěla První Rebecca. „Nezapomeň, že jsem se o něj starala po návratu do Kolonie. Dostal ode mne něco na způsob *zvláštního* výcviku. Ostatně, není jediný,“ zahihňala se. Znovu promluvila styxsky a kocour se připlížil k Willovi o další kousek.

„Ty… ty zrádče!“ zaječel Will na kocoura. Téměř nenacházel slova. Jako kdyby ho Bartleby nepoznával. Kocour se přikrčil ještě více, jako pružina připravená se vymrštit, a zasyčel na něj. V očích měl nepříčetný, vytřeštěný výraz, jako kdyby ho zcela zaslepovala touha po krvi.

„Nezbylo ti moc kamarádů, viď?“ řekla První Rebecca. „Stačí jediné slovo a tvoje koťátko ti půjde po krku.“

„Jestli ano, schytáš to ty,“ pravil ponuře Will a přesunul ji tak, aby ho kryla před případným útokem kocoura.

Po Willově levici se najednou ozval výkřik a Will viděl, jak se Likvidátor dává do pohybu.

„Anděl!“ vykřikl doktor Burrows.

K zemi před Likvidátorem se zřítilo cosi velkého, bílého a zmítalo se to v prachu. Likvidátor do jasoně opakovaně bodal oštěpem, který držel v obou rukách, dokud tvor neznehybněl.

Will znovu zachytil Martin pohled. Její plán fungoval. Pach čerstvé krve přitahoval jasoně jako můry k plameni. Ozvalo se další zakvílení a Marta se prudce otočila. Zároveň vystřelila šíp, který odsvištěl do tmy, ale jasoň zmizel. Rozhodně se nejednalo o dokonalý plán, protože jasoňové kromě Styxů ohrožovali i Martu a chlapce.

Z temnoty prázdného prostoru se ozvaly další strašidelné skřeky a kolem se začala míhat matná světélka jako padající hvězdy.

„Je to tady," pravila Marta potichu.

„Máte tady dole zajímavé mazlíčky. Takového bych taky brala na ochočení," řekla Druhá Rebecca, ale její hlas už nezněl tak jistě jako prve. „Patrně bychom měli dokončit výměnu co nejrychleji, Wille, a zmizet z otevřeného prostoru."

Nyní se dal do pohybu i druhý Likvidátor, ale tentokrát zvítězil jasoň. Všichni přihlíželi, jak tvor zvedá vojáka do vzduchu. Zaryl mu zuby do hlavy a oba v mžiku zmizeli. Likvidátor neměl ani čas vykřiknout. Jediný doklad o jeho dosavadní přítomnosti představoval oštěp, který se skácel k zemi.

Následovalo několik vteřin užaslého ticha, jež nakonec prolomil Chester.

„To trochu vyrovnává naše síly," poznamenal.

„Moc legrační, tlouštíku," ušklíbla se Druhá Rebecca ošklivě. „Až se vrátím na Povrch, určitě navštívím tvoji mamku a tátu… Osobně."

„Ehm…, já…, ne," vykoktal Chester a z obličeje mu zmizela veškerá barva.

„Na tohle nemáme čas," varovala je Marta s pohledem upřeným vzhůru a s úzkostně staženou tváří. „Udělej to, Wille. Přistup na tu výměnu," naléhala.

„Víte to jistě?" zeptal se jí Will.

„Ano," přikývla. „Styxové mě potřebují živou. Nic mi neudělají."

Will věděl, že nikdo z nich nemá moc šancí obstát proti útočícím jasoňům, pokud zůstanou na místě.

„Dobře, Druhá Rebecco,“ zaječel. „Nech tátu dojít k nám a Marta se zase přesune k vám.“

„Ani náhodou. Marta zůstane tam, kde je. Já přijdu k ní,“ odsekla Druhá Rebecca. „Vy si můžete vyzvednout svého doktůrka tady. Rozumíš?“

„Jak můžu vědět, že na nás prostě nezačnete střílet?“ zeptal se Will.

„Protože nemáme dvě pušky a kuši jako vy, hlupáku,“ posměšně opáčila Druhá Rebecca.

Will se ohlédl na druhého Likvidátora, který byl stále dostatečně daleko a nevypadal, že by se je chystal napadnout, a nakonec přikývl.

„Dobře,“ prohlásila Druhá Rebecca, „škatulata se začnou hýbat. Všichni se dáme do pohybu – pěkně pomalu.“

Will neochotně pustil První Rebeccu, která potřásla hlavou, aby si urovnala vlasy, a propalovala Willa pohledem.

Zlostně po ní loupl očima. „Neměl jsem ti zachraňoval život,“ zavrčel.

Chester věděl, že bude muset nést Elliott, a právě se k ní shýbal, aby zvedl nosítka, když mu mezi nohama proletěl nějaký předmět, černá plechovka, která se kutálela po zemi přímo k doktoru Burrowsovi a Druhé Rebecce, ale zastavila se uprostřed jeskyně. Will ji okamžitě poznal. Byla to jedna z bomb, které Drake s Elliott používali v Hlubinách. Tahle ale byla zatraceně veliká, asi jako plechovka od barvy.

„Je to sedmikilová nálož – s dvacetivteřinovou roznětkou. A když už jsem se do toho dala, nastavila jsem i všechny ostatní nálože,“ pravila Elliott docela klidně a odhodila svůj batoh vedle sebe na zem. Seděla na nosítkách a zdálo se, že je plně při smyslech. Během vyjednávání se osvobodila z provazů, jež ji poutaly k nosítkům, a nikdo si nevšiml, že si k sobě přitáhla batoh plný výbušnin, který měla u nohou.

Will s Chesterem na ni užasle zírali.

„Šestnáct vteřin… BUM!“ dodala a na podtržení svých slov výmluvně rozhodila paže.

„Ne!“ vykřikl Will. Pomyslel si, že Elliott určitě přeskočilo. „Proč jsi to udělala?“

„Protože nás mají stejně všechny v úmyslu zabít. Slyšela jsem, jak se na tom domlouvají,“ odpověděla Elliott.

„Ale… jak jsi věděla, co říkají?“

„Umím jejich jazyk, protože jsem z poloviny Styx. Můj otec byl Likvidátor,“ řekla Elliott. Aby dokázala, že si nevymýšlí, vydala několik nosových a zcela nesrozumitelných zvuků.

„Třináct… skoro dvanáct vteřin,“ přeložila První Rebecca.

Obě dvojčata nyní plně soustředila pozornost na Elliott.

„Jedenáct vteřin,“ oznámila Elliott a zívla.

„Opravdu jsi je nastavila?“ ujišťoval se Will, který tomu stále nedokázal uvěřit.

Elliott přikývla. „Deset vteřin,“ řekla. Všichni se náhle dali do pohybu.

Chester popadl Elliott a Marta strhla oba dva stranou, nikoliv k jeskyni, ale doleva od ponorky, ve směru druhé chodby, kterou jim předtím ukázala.

Ačkoliv měl Will batoh na zádech, na zlomek vteřiny zaváhal, jestli nemá sebrat druhé dva, jež za ním odložila První Rebecca. Vzpomínky na to, jak bloudil v Hlubinách bez jídla a pořádného vybavení, byly dosud bolestně čerstvé a on rozhodně neměl v úmyslu tuto zkušenost opakovat. Nebyl ale dostatek času, a tak místo toho sklopil hlavu a sprintem vyrazil ke svému otci. Koutkem oka zahlédl, jak po něm skáče Bartleby.

„Táhni!“ zaječel a ohnal se proti kocourovi pažbou pušky. Bartleby byl patrně zmatený z toho, proč všichni najednou vybíhají různými směry, a jeho útok tak postrádal obvyklou důraznost. Pažba ho zasáhla do hřbetu, s vyjeknutím se schoulil do klubíčka a vystřelil pryč.

Will pokračoval v běhu k Druhé Rebecce, která zamířila opačným směrem, k ponorce. První Rebecca už byla u základny věže spolu s Likvidátorem, který právě odrážel útok dalšího jasoně.

Doktor Burrows stál na nohách a křičel na svého syna: „Wille, zastav Rebeccu! Vezmi jí moje tabulky!“

Naléhavost otcových výkřiků Willa přiměla, aby se vyřítil přímo proti Druhé Rebecce a srazil ji k zemi.

„Levá kapsa kabátu! Seber jí moje kamenné tabulky!“ křičel doktor Burrows. Will stál nad omráčenou styxskou dívkou, okamžitě zalovil v její kapse a nahmatal malý balíček v umolousaném kapesníku. Druhá Rebecca přicházela k sobě a začínala se bránit, takže ji dál neprohledával. Prostě na to nebyl čas.

„ZMIZ ODSUD!“ zaječel na otce, ale ten nedával najevo sebemenší úmysl utéct do bezpečí a na oplátku vykřikl na Willa: „Máš je? Máš je?“

Will vyběhl tryskem ke svému otci a v okamžiku, kdy se k němu dostal, už nabral takovou rychlost, že téměř letěl vzduchem. Jeho setrvačnost stačila k tomu, aby oba srazil nikoliv k hlavnímu tunelu, kterým sem přišli, ale směrem k menší chodbě po jeho straně. Všechno se odehrávalo tak rychle, že doktor Burrows nemohl nijak ovlivnit to, jak ho jeho syn vystrčil z jeskyně.

Will se nezastavoval. V duchu dopočítal k nule, ale pořád se nic nedělo. Začínal si klást otázku, zda Elliott opravdu nastavila nálože, jak říkala, nebo jestli šlo jen o lest, když tu došlo k obrovské explozi.

Země se mu zhoupla pod nohama, jako kdyby se ocitl v epicentru silného zemětřesení.

Tlaková vlna srazila Willa i doktora Burrowse na zem a zasypala je sprška kusů houbového pletiva.

Záchvěvy půdy sice trvaly poměrně krátkou dobu, ale výbuch doznával zdánlivě celou věčnost. Ozvěny se mnohonásobně odrážely od stěn propasti za ponorkou a vracely se stále znovu a znovu. Když konečně utichly poslední z nich, Will zasténal a opatrně se pohnul. Shrnul ze sebe kusy houby, překulil se na záda a posadil se. Zvonilo mu v uších a musel několikrát polknout, než mu v nich trochu odlehlo.

„Tati!“ zavolal hlasem, který jemu samotnému zněl velice tiše a dutě. Vrávoravě vstal a usilovně mrkal, aby z očí vypudil štiplavou, páchnoucí tekutinu. Shodil ze zad batoh, nahmatal ve tmě lucernu a začal se rozhlížet po svém otci.

Nikde ho neviděl a už si začínal dělat starosti, když tu si všiml boty, vyčnívající zpod hromady houbových kousků. Doktor Burrows byl skoro celý zasypaný, ale Will ho rychle vyhrabal. Poznal, že otec není vážně zraněný, jakmile začal plivat z úst hnědou břečku a sou-

časně s ní se vyřinul i proud kleteb. Ztratil brýle, ale zdálo se, že mu to nepůsobí sebemenší starost.

„Kde jsou moje tabulky? Dej mi moje tabulky!“ zvolal a krátkozrace mžoural na svého syna.

„Myslíš tohle?“ zeptal se Will a uvažoval, co je na nich tak životně důležitého. Vytáhl z kapsy balíček a podal mu ho.

Otec jej neobratně rozbalil a ohmatal kamenné tabulky jednu po druhé. „Díky bohu, jsou celé. Žádná se nerozbila ani neztratila. Dobrá práce, Wille. Opravdu dobrá práce!“

„Žádný problém, tati,“ odpověděl Will, který pořád nechápal, proč se jeho otec zajímá daleko více o nějaké kusy kamene než o cokoliv jiného. Dokonce i více než o něj.

„A teď, kde mám brýle?“ řekl doktor Burrows, spustil se na všechny čtyři a dal se ho hledání.

„Ale tati, já tomu nemůžu uvěřit!“ vyhrkl Will, když mu postupně docházelo, že se po tom všem nakonec shledali. „Jsme zase spolu! To je skvělé, že tě zase vidím, když…“

„Ano, ale já nevidím vůbec nic!“ odsekl doktor Burrows mrzutě a pořád pátral po brýlích.

Will chvíli stál nad svým otcem a váhal, jestli má zůstat s ním, nebo se vydat zjistit, zda Chester s ostatními unikli explozi. „Tati, za minutku se vrátím. Pak ti je pomůžu najít,“ řekl, a aniž by čekal na odpověď, vyběhl zpátky chodbou.

K jejímu ústí to sice nebylo daleko, ale chůzi ztěžovaly kousky houby. V kluzké vrstvě mastné tekutiny mu pod nohama podjížděly větší úlomky hub, jakmile na ně došlápl. V jednom místě dokonce houba chodbu zcela zasypala a Will ji musel nejprve odházet, než mohl pokračovat. Bral do ruky velké kusy a uvědomil si, že jim houba patrně zachránila život. Nejenže vstřebala podstatnou část síly výbuchu, ale také ztlumila jejich dopad.

Když konečně dospěl k ústí chodby, čekalo na něj podivné ticho. Chystal se vykročit do jeskyně, ale náhodou sklopil zrak dolů. Zalapal po dechu a na poslední chvíli se zarazil. Pod nohama mu zel obrovský kráter. Celá podlaha jeskyně se propadla. Neviděl sice až na dno, ale stěny jeskyně ozařovaly nevelké ohně, které ještě stále hořely jako svíčky ve výklencích kostelní kaple.

Doktor Burrows se vynořil vedle svého syna. Našel brýle a nyní je měl zpátky na nose. Oba se rozhlíželi po jeskyni a sledovali, jak se od stropu oddělují další kusy houby a kameny a padají do temnoty. Pak zaslechli tiché zaskřípání.

„Ponorka," zašeptal Will, když si všiml, jak se kovové plavidlo zachvělo a opět znehybnělo.

„Ponorka?" zopakoval jeho otec, jako kdyby si jí předtím nevšiml.

Naskýtal se jim opravdu nevšední pohled – po celém trupu plavidla hořely ohně a vrstvu hub výbuch rozmetal po okolí, takže byl teď vidět hydrodynamický tvar trupu. Zdálo se však, že se s ponorkou něco děje.

Ozvalo se ohlušující prasknutí, při němž se Will i doktor Burrows podvědomě přikrčili, následované dalším skřípěním. Ponorka se otřásla, poklesla o něco níž a vzápětí se zvolna, jako ve zpomaleném záběru, začala hroutit ke straně.

„Spadne! Ona spadne!" vykřikl Will. Výbuch zřejmě poškodil houbovou římsu nebo skalní podloží, na němž trup plavidla spočíval, a nyní lodi nic nebránilo v tom, aby pokračovala v pádu dolů.

S posledním skřípavým zasténáním se trup zcela překulil a zmizel jim z dohledu. Zbyla po něm jen černota propasti. Will a jeho otec slyšeli postupně se vzdalující rány, jak ponorka narážela na skalní stěny.

„Zajímalo by mě, jestli byly na palubě i obě Rebeccy," řekl Will tiše. „Zasloužily by si to."

Doktor Burrows upřel na syna pohled. „Budeš mi muset *ledacos* vysvětlit, chlapče," prohlásil se slavnostní přísností.

„Hm?"

„Doufám, že víš, co jsi udělal," řekl doktor Burrows vážně a máchl rukou ke kráteru. Zavrtěl hlavou. Hroty nerovně zastřižených vlasů, slepené houbovou šťávou, mu trčely do všech směrů jako u nějakého obstarožního pankáče. Vypadal docela směšně.

„Cože?" vytřeštil Will oči. „Nevím sice, jak se nám to povedlo, ale dostali jsme se z toho *živí*… a ty se chováš jako nějaký učitel ve škole. To nemyslíš vážně!"

„Rozhodně to myslím vážně,“ opáčil doktor Burrows ostře. „Jsi v pěkném průšvihu.“

To už Will nevydržel, několikrát si odfrkl a v další chvíli vyprskl smíchem. „V pěkném průšvihu,“ vyjekl nevěřícně. Zhluboka se nadechl a podíval se na otce, aby se znovu ujistil, že nežertuje.

„Správně,“ potvrdil doktor Burrows. K jeho překvapení Willa přepadl záchvat ještě hlasitějšího smíchu.

„Tak já jsem v pěkném průšvihu!“ Nedokázal se přestat smát, až se mu podlamovala kolena, a ohlédl se, kam by se mohl posadit, než upadne. Přes slzy ale skoro nic neviděl. Vybral si obzvláště mastný kus houby a klesl na něj. To ho však nezachránilo, překulil se na zem a řehtal se, až se musel držet oběma rukama za břicho.

19. kapitola

Zanedlouho však jeho smích odezněl a Will se ponořil do mrzutého ticha. Sám sebe se ptal, co mu připadalo tak směšné. Nevšímal si svého otce a pokusil se sešplhat od ústí chodby. Vrstva houby poškozená výbuchem se mu ale odlupovala pod prsty, kdykoliv se jí pokoušel zachytit. A i když houbu odstranil, skálu pod ní pokrývala zrádně kluzká mastná kapalina.

„Tohle nepůjde," zamumlal a podíval se přes kráter k místu, kde dřív spočívala ponorka. Nad propastí zahlédl jasoně a znovu si pomyslel, že se ten tvor ve tmě podobá padající hvězdě. „Něco si přej," hlesl beznadějně. Jako by se všechno spiklo proti němu.

Vyklonil se s lucernou v natažené ruce, jak mohl nejdál. Kdyby si všiml nějaké římsy nebo východu, kam by se odtud dalo přeskočit, mohl by využít nízké gravitace a zkusit svoje štěstí. Kráter však byl podle všeho tak hluboký, že skočit do něj by se rovnalo skoku do samotné propasti.

„Co teď?" zeptal se sám sebe. Musel najít způsob, jak se spojit s Martou a ostatními. Předpokládal, že stihli doběhnout k postranní chodbě, kterou jim Marta ukázala. Pokud jim ovšem únikovou trasu nezablokoval jasoň.

„Plán B…, potřebuju plán B," opakoval si nahlas, zatímco se vykláněl z ústí tunelu a prohlížel si stěnu jeskyně po své levici. Kdyby se nějak dostal do hlavního tunelu, kterým sem přišli, mohl by najít cestu zpátky k Vlčím jeskyním. To však vypadalo také zcela beznadějně. Kromě toho, že nemohl přelézt po hladké stěně, neviděl ani ústí té chodby. Výbuch ji dokonale zasypal. Will se navíc nedokázal zbavit podezření, že by ho při pokusu přelézt po stěně kráteru mohl přepadnout další z jeho podivných záchvatů závratě. V této chvíli by rozhodně neměl trávit čas nad propastí.

Pokrčil rameny. „Tak ještě plán C," zamručel si potichu. Myslel jen na to, jak by se mohl spojit s Martou a Chesterem. Volal jejich jména a každou chvíli se zarazil, aby si poslechl, jestli neuslyší odpověď.

Doktor Burrows mu nijak nepomáhal, jen postával u ústí do jeskyně a mlčky ho pozoroval. Stále se nikdo neozýval. Když Will od

marného volání ochraptěl, další pokusy vzdal. Otočil se a vydal se chodbou pryč od otce. Opatrně přelézal kusy houby, dokud nedorazil k místu, kde nechal svůj batoh. Sebral ho a pokračoval v chůzi tak dlouho, dokud nenašel čistý úsek chodby. Tam začal batoh vybalovat, když tu se náhle zarazil.

„Ten virus!“ vyjekl. Ve víru událostí úplně zapomněl, že měl u sebe ampule během potyček s oběma Rebeccami i při následném výbuchu, který jím mrštil o zem. „Bože, prosím, ať nejsou rozbité,“ zašeptal, když vytahoval z koženého váčku balíček jutového plátna. Přesvědčil se, že sklo lahviček vydrželo všechny nárazy, a z hrdla se mu vydralo ulehčené vydechnutí. Znovu ampule uložil a pokračoval ve vybalování batohu, aby si udělal představu, co všechno má u sebe. V postranní kapse narazil na čokoládovou tyčinku, kterou vzal mrtvému Calovi. Sice ji před Chesterem schoval, ale měl v úmyslu se s ním rozdělit, až se naskytne nějaký důvod k oslavě.

„Dneska určitě ne,“ hlesl sklíčeně a hodil tyčinku na hromádku jídla.

Pokud šlo o vodu, u opasku měl plnou polní lahev. V tomhle horku jim nevydrží příliš dlouho, ale to mu nedělalo přílišné starosti, protože Marta vždycky nacházela sladkovodní prameny, ať už šli kamkoliv. Když spouštěl ruku z polní lahve, narazil na jílec šavle, kterou měl dosud zasunutou za opaskem. Vytáhl ji z pochvy, sesunul se k zemi a zamyšleně se pleskal ostřím zbraně do dlaně a uvažoval o situaci.

Nevypadala nijak růžově.

Možná právě proto, nebo snad v důsledku odeznívající vlny adrenalinu v těle, Willa zavalila hluboká beznaděj a pocit marnosti. I kdyby se mu podařilo vrátit se do hlavní chodby, nebyl si příliš jistý, že dokáže najít cestu zpátky k Vlčím jeskyním. Marta bude očekávat, že právě tam zamíří. Pak pomyslel na její příbytek. Zavrtěl hlavou. Ne, nikdy nemá šanci vybavit si zpáteční cestu a každopádně by jim došly potraviny dávno předtím, než by k ní dorazili.

Vzpomněl si na Chestera. Měl ho poslechnout a nenechat se oklamat První Rebeccou. V duchu si vynadal za to, jak jí naletěl. Možná měla Druhá Rebecca pravdu, když říkala, že je slaboch. Možná nad ním dvojčata vždycky budou mít navrch.

Tady však seznam Willových prohřešků nekončil. Neměl pochybovat o Martě. Ano, zatajila jim informace, které se nakonec ukázaly jako zásadně důležité pro záchranu Elliott, ale jen kvůli pomýlené snaze chránit jeho a Chestera. A pokud šlo o Bartlebyho… I Willův věrný společník se nakonec obrátil proti němu.

Pak tu byla Elliott. Poloviční Styxka! Tohle mu mohlo dojít, vždyť se vyznačovala veškerými dovednostmi a obratností Likvidátora. Čím více o tom přemýšlel, tím jasnější mu to připadalo. Nikdy vlastně nevysvětlila, proč opustila Kolonii, a přestože občas hovořila o své matce, o otci se nezmínila ani jednou. I po tělesné stránce se podobala Styxům, protože byla vysoká, štíhlá a šlachovitá. *Jistěže v ní musí kolovat styxská krev.*

Tato překvapivá odhalení ho však nezarazila tak, jak by měla. Možná už ho nemohlo udivit vůbec nic – po tom, co všechno prožil.

Když se ale nad tím zamyslel, něco jím skutečně otřáslo až do hloubi duše a vzbudilo v něm dojem, že může všechno okamžitě vzdát. Konečně totiž nastal den, o kterém dlouho snil, ale pak uvěřil, že ani nikdy nenastane.

Setkal se se svým otcem… a nemohl pocítit větší rozčarování.

Jeho otec byl jen další hloupý, nechápavý dospělák, který vůbec netušil, co se kolem něj děje, stejně jako ostatní.

„K čemu to všechno sakra je?“ zamumlal Will a pokoušel se potlačit slzy, zatímco se nořil hlouběji do své malomyslnosti.

Doktor Burrows si odkašlal, aby Willa upozornil na svou přítomnost. „Já mám tohle,“ pravil a vytáhl z kapsy malý balíček v umaštěném papíru. „Trochu masa. Podařilo se mi ho nastřádat, když se nikdo nedíval – pro případ nouze.“ Dal si záležet na tom, aby Will viděl, jak přidává svůj příspěvek na hromádku potravin, ale Will nereagoval. Doktor Burrows postával v tíživém tichu a tiše mlaskal jazykem.

„Opravdu to byla ponorka?“ zeptal se konečně.

Will ani nezvedl oči. „Ano, a moderní…, ruská, s jaderným pohonem. Posádka ale zmizela beze stopy.“

Doktor Burrows hvízdl. „Jak se…?“

„Zřejmě ji to vtáhlo do jedné z těch propastí…, možná při posunu tektonické desky na mořském dně. Kdo ví?“

„Propastí?“

„Je jich celkem sedm…, říká se jim Sedm sester. My jsme se zřítili do jedné z nich, do Průduchu,“ vysvětlil mu Will bezvýrazným hlasem. „Marta nás odvedla k další, k Bafající Mary.“

„Bafající Mary,“ zopakoval doktor Burrows a přikývl. „A co ty létající bytosti?“

„Jasoňové. Patří mezi hmyz nebo k pavoukovcům,“ odpověděl Will stále se svěšenou hlavou a dloubal špičkou šavle do kusu houby.

„Víš,“ začal doktor Burrows váhavě a zhluboka se nadechl, „když se najednou zničehonic objevil, opravdu jsem si myslel, že to je anděl,“ přiznal a zahanbeně se zasmál. „Prostě mě to napadlo…, a to se považuju za vzdělaného člověka.“

„Anděl?“ zahučel Will.

„Ano, asi kvůli bílému zbarvení a křídlům, ale hlavně kvůli tomu světlu nad hlavou, které silně připomínalo svatozář.“

Will přikývl a s mlaskavým zvukem vytrhl šavli z houby. „Marta říkala, že se vyskytovali na povrchu Země dávno před lidmi.“

„To je velice zajímavé,“ poznamenal doktor Burrows a posadil se na menší balvan. „Představ si…, představ si, že všechno, co si spojujeme s archetypálním obrazem anděla, se možná odvozuje od pravěkého hmyzu… a že se vzdálené vzpomínky na tyhle tvory staly součástí náboženské tradice patřící neoddělitelně k naší kultuře.“ Zasmál se. „Takže Gabriel a Petr po obou stranách nebeské brány mohli být ve skutečnosti inspirováni obrovským masožravým hmyzem.“

„Nebo pavoukovci,“ doplnil Will.

„Nebo pavoukovci,“ přikývl doktor Burrows a na několik vteřin se odmlčel. „Podívej, Wille, nevím spoustu věcí o tom, co se stalo. Když jsem zjistil, že tvoje sestra je Styx, bylo to jako blesk z čistého nebe. I to, že ty jsi Kolonista. Opravdu jsem o tom neměl nejmenší tušení. A pak to že Rebecca má jednovaječné dvojče – chci říct, dobrý bože!“ Táhle hvízdl. „A možná mi to taky nemyslí úplně správně, protože jsi tady a protože ses vydal za mnou do podzemí, i když jsi měl zůstat doma se svou matkou.“

„Až na to, že to není moje matka,“ zahučel Will, ale doktor Burrows ho buď neslyšel, nebo se jeho poznámku rozhodl ignorovat.

„Jakým způsobem ses dostal tak hluboko dolů i s Chesterem…, tedy naprosto netuším, jak jste to dokázali. Nikdy jsem nechtěl, aby ses vystavoval takovému nebezpečí. Pravděpodobně sis taky užil svoje, stejně jako já, a to, co jsem před chvílí řekl, byla chyba. Unáhlil jsem se. Dospěl jsem ke zbrklému úsudku, aniž bych znal všechna fakta."

Will zvedl hlavu, aby se podíval na svého otce, a krátce přikývl. Pokud se jeho otec v uplynulém půlroce dramaticky nezměnil, tohle byla nejlepší omluva, jakou Will mohl očekávat. Nehodlal se na něj zlobit, zejména když na ně doléhaly daleko podstatnější problémy, jako například starost o to, jak se udržet naživu. „Nevypadá to s námi dobře, tati," řekl. „Nemáme skoro žádné jídlo ani vodu, nemám zdání, jestli tahle chodba někam vede, a i kdyby vedla, nevím, kudy bychom se měli dát."

„Obávám se, že ti v tomhle moc nepomůžu," připustil doktor Burrows. „Sem mě dovedla kilometry chodeb Reb… ta styxská dívka, které jsi říkal Druhá Rebecca, a jeden voják. Ani za boha bych nedokázal najít cestu zpátky k Průduchu."

„To jsme v koncích," shrnul Will.

„Dokonale," přitakal doktor Burrows, ale neříkal to nijak beznadějně. „Takže se poohlédneme po novém začátku. Vstávej, Wille, nemá smysl se tu zdržovat." Přešel k němu a stiskl mu rameno. Rodina Burrowsů nikdy příliš neprojevovala city dotykem, takže toto drobné gesto znamenalo pro Willa mnoho.

„Jistě, tati," řekl, náhle plný optimizmu. Takhle si to představoval – jak se svým otcem čelí nemožným situacím a společně je překonávají. Okamžitě se pustil do balení batohu a brzy už vykročili chodbou.

Rychle zjistili, že to, co vypadalo jako chodba, je spíše stoupající puklina mezi skalními bloky, v nejširším místě měřící přibližně čtyřicet metrů. Po chvíli narazili na odbočku vedoucí doleva a Will trval na tom, že ji prozkoumají. Doufal, že se napojí na sousední tunel, kam se uchýlila Marta s Chesterem a Elliott. Neušli však ani dvacet metrů, když si Will všiml nějakého pohybu. Po stěnách a stropě se hemžily tmavé obrysy a ve vánku se zvolna pohupovala jemná vlákna připomínající zbytky pavoučí sítě.

„Opičí pavouci,“ varoval Will otce šeptem. Tihle byli menší a zjevně se jednalo o mladší jedince, ale Will nehodlal nic riskovat. Vytáhl malé množství anýzového ohně a zapalovač, který měl připravený v kapse. Zatím větvičky nezapálil, protože se je malí pavouci nepokoušeli sledovat, když s otcem couval z postranní chodby.

„Nejspíš to byla mláďata, proto na nás ti pavouci neútočili,“ řekl Will. Když se vrátili do stoupající trhliny, sdělil otci, že tyhle malé pavouky viděl na zadečku jasoně, který napadl jeho a Martu na věži ponorky.

„Takže tihle malí pavouci jsou buď poddruh těch větších a cizopasí na jasoních, nebo to jsou jednoduše mláďata. A třeba se pavouci nakonec přeměňují v ty létající tvory,“ uvažoval doktor Burrows, „jako když se z housenky vyvine motýl.“

„Ano,“ přikývl Will a začal dál rozvíjet otcovu myšlenku. „V těchhle chodbách mají možná líhniště.“ Ostražitě se rozhlédl.

„To je docela možné,“ potvrdil doktor Burrows. „Třeba se ti pavoukovci rozmnožují právě tady a pak se rozlézají po zdejší soustavě chodeb a loví si potravu.“

Po dvacetiminutovém výstupu narazili na další postranní chodbu, ale opět zjistili, že je plná malých pavouků.

„Jak se setkáme s ostatními?“ postěžoval si Will.

„Nevím. Asi musíme pokračovat nahoru,“ odpověděl doktor Burrows nuceně bezstarostným tónem.

„Ale jeden z těch bočních tunelů nás může zavést k Martě a Chesterovi,“ namítl Will a odhadoval, jak velké riziko ti menší opičí pavouci představují. Nakonec usoudil, že nemá smysl riskovat setkání se smečkou jejich větších příbuzných nebo, což by bylo ještě horší, s jasoněm, a tak se drželi hlavní pukliny a stoupali stále výš a výš.

Cestou si střídavě líčili svá dobrodružství. Will začal tím, jak s Chesterem ve sklepě objevili otcovu zasypanou chodbu a jak po jejím opětovném vyhloubení pronikli do Kolonie, kde je uvěznili. Vyprávěl o setkání se svým biologickým otcem a bratrem i o okamžiku, kdy se dozvěděl, že se sám narodil v Kolonii.

„To mi řekla Rebecca,“ přikývl doktor Burrows. O některých událostech se Willovi mluvilo krajně obtížně a občas se odmlčel,

dokud neměl pocit, že může pokračovat, zejména když hovořil o Styxech a jejich krutosti.

„Tuhle jejich stránku jsem nikdy nepoznal," prohlásil doktor Burrows kategoricky. „Ke mně se nechovali nijak špatně. Nechali mě chodit, kam se mi zachtělo. Nejhorší vzpomínky vlastně mám na Kolonisty, konkrétně v Havranově, kde mě ošklivě zbila banda lupičů. Jestli se Styxové někdy chovají přísně, je to patrně pro dobro Kolonie, když tam žijí takoví gauneři."

„Přísně? No tak, tati!" Will podrážděně zvýšil hlas. „Styxové jsou zlí…, jsou to vrazi a mučitelé! Copak jsi neviděl, co provádějí Koprolitům a psancům v Hlubinách? Hromadně je vybíjeli."

„Ne, to jsem neviděl. Jak víš, že to byli Styxové, a ne jen nějaká odpadlická banda psanců? Podle všeho to je docela drsná sebranka."

Will jen potřásl hlavou.

„Musíš respektovat jiné kultury a nikdy se je nesmíš pokoušet soudit podle vlastních měřítek," pokračoval doktor Burrows. „Nezapomínej, že jsi cizinec. Je to *jejich* svět, do kterého jsi bez pozvání pronikl. Jestli se k tobě chovali ošklivě, mohu říct jen tolik, že jsi je určitě něčím popudil."

Prohlášení doktora Burrowse Willovi na okamžik vyrazilo dech. Několikrát si odfoukl, jako kdyby vyplivoval z úst ptačí pírka. „POPUDIL?" podařilo se mu ze sebe vypravit hlasem, který připomínal vzteklé zakrákání. „POPUDIL?" zopakoval o něco normálnějším tónem a zhluboka se nadechl, aby se uklidnil. „Mluvíš jako natvrdlý mamlas, tati. Ty jsi vůbec neposlouchal, co jsem ti vyprávěl?"

„Ber to s nadhledem, Wille," nabádal ho doktor Burrows. „Chováš se úplně stejně, jako když ses vždycky dohadoval se svou sestrou a najednou jsi vybuchl."

„To není moje sestra," odsekl Will zlostně.

Otec ale nejprve hodlal dokončit svoji myšlenku. „Pořád jste si šli po krku a hádali jste se. Nic se nezměnilo, viď?"

Willovi došlo, že je úplně zbytečné pokoušet se otci něco vysvětlovat, a usoudil, že ho nejlépe přesvědčí zbytkem příběhu. Vyprávěl mu o všech dalších událostech v Hlubinách a jeho otec soustředěně poslouchal.

„Smrtící viry, přestřelky a matka, kterou jsi nikdy neznal. Tomu říkám pořádný příběh," poznamenal doktor Burrows. Předpokládal, že jeho syn už domluvil, ale Will ještě neskončil.

„Tati, něco mi vrtá hlavou od chvíle, kdy jsi odešel."

„A copak?" podíval se na něj doktor Burrows.

„Ten večer v Highfieldu, když jsi vyběhl z obýváku – o čem ses to vlastně dohadoval s mamkou?" zeptal se Will.

„Snažil jsem se jí vysvětlit, co mám v úmyslu udělat, ale ona to nechtěla slyšet. Byla přilepená k obrazovce. S tvojí matkou není lehké pořízení ani za těch nejlepších okolností a musím přiznat, že mi začala docházet trpělivost."

„Co se tedy stalo? Řekl jsi jí, kam jdeš?" otázal se Will.

„Ano, řekl, alespoň nakolik jsem to sám uměl odhadnout. Její pozornost jsem ale mohl získat jediným způsobem – vypnul jsem televizi, aby mě poslouchala. Pak se teprve doopravdy rozlítila."

„Tys vypnul televizi," vydechl Will a zkoprněle hvízdl. Něco takového se paní Burrowsové dělat nesmělo. Jednalo se o porušení prvního přikázání v jejich domácnosti: *Nebudeš rušiti sledování všelikých programů televizních.*

„Jenom jsem chtěl tvé matce vysvětlit, co mám v úmyslu," hlesl doktor Burrows chabě, jako kdyby se pokoušel nějak ospravedlnit to, co udělal.

„Tati, je tu ještě něco…, pořád říkáš, že je to moje matka. Ona ale přece není moje pravá matka a ty nejsi můj skutečný otec. Proč jste mi nikdy neřekli, že jsem adoptovaný?"

Doktor Burrows zachoval během několika kroků mlčení. Will za chůze cítil, jak mezi nimi roste napětí, a přemítal, jestli mu otec odpoví. Nakonec otec přece jen promluvil.

„Když jsem byl malý, moji rodiče měli kamaráda, který k nám občas jezdíval na návštěvu," začal doktor Burrows. „Jmenoval se Jeff Stokes, ale pro mě to byl strýček Stokes. Vzal si nějakou ženu, která vlastnila stáje za Londýnem, a měli spolu děti, ale nikdy je s sebou nebral." Doktor Burrows se usmál. „Byl to úžasný člověk a oba moji rodiče hrozně rádi trávili čas v jeho společnosti. Kdykoliv se objevil, v domě zavládlo vzrušení. Vždycky přijel v nejnovějším modelu sportáku nebo na obrovské motorce. Pro mě byla jeho návštěva

zvláštní událostí na způsob Vánoc nebo narozenin, protože nikdy nepřijel s prázdnýma rukama. Vždycky mi vozil ty nejúžasnější dárky. Kouzelnickou výbavu nebo modely autíček…, dokonce mi věnoval můj první mikroskop v malé dřevěné bedýnce s podložními sklíčky s krystaly a motýlími křídly. Ani ti neumím vylíčit, co pro mě ty dárky znamenaly, zejména vzhledem k tomu, že moji rodiče nikdy neměli moc peněz, aby mi kupovali takové věci.“

„To je fajn,“ poznamenal Will nepřítomně a přemýšlel, kam tím vším jeho otec míří.

„Bylo mi asi tak devět, když mi přivezl klícku se dvěma myškami. Rodiče mi nikdy nedovolili žádné zvířátko, takže jsem byl nadšením celý bez sebe. Zůstal jsem vzhůru dlouho do noci a pozoroval jsem je, dokud mě otec neposlal do postele. Když jsem se ráno vzbudil, hned jsem se vyřítil k místu, kde jsem nechal klec. Nebyla tam. Nedokázal jsem pochopit, kam zmizela. Hledal jsem ji po celém domě, ale nikde jsem ji nemohl najít. Otec sešel dolů, protože jsem byl rozrušený a hlasitě jsem plakal. Řekl mi, že se mi to určitě zdálo a že tu nikdy žádné bílé myšky v kleci nebyly. Prý jsem si to celé vysnil. A matka mi řekla přesně totéž.“

„Takže ti lhali,“ ozval se Will.

„Ano, lhali mi. Matka měla panickou hrůzu z myší, a tak můj dárek musel z domu. Já jsem ale opravdu věřil tomu, co mi řekli, a teprve o několik let později jsem si dal dvě a dvě dohromady a pochopil jsem, co udělali. Nijak jsem se za to na ně nezlobil. Bylo lepší, abych si myslel, že to byl jenom sen, než abych se musel vzdát milovaných zvířátek.“ Doktor Burrows si odkašlal. „Wille, tvá matka a já jsme ti to hodlali říct, ale chtěli jsme počkat, až budeš dost starý, abys dokázal pochopit, co to znamená. To ti přísahám.“ Podíval se synovi do očí. „Když to teď víš, změnilo se pro tebe něco?“

Will hned neodpověděl. „Myslím, že změnilo,“ řekl nakonec. „Hluboko uvnitř jsem vždycky měl pocit, že tak úplně nezapadám k tobě a k mamce, a samozřejmě už vůbec ne k Rebecce… Chci říct k Rebeccám. Snažil jsem se přizpůsobit…, přesvědčit se, že sem patřím… Asi jsem se k tomu dokonce nutil…, jenže ona to není pravda. I kdybych nepoznal svoji skutečnou rodinu v Kolonii a kdyby se nestalo to všechno se Styxy, stejně bych pořád žil ve lži, i když to byla

moje lež.“ Will se nadechl, aby trochu zklidnil rozechvělý hlas. „To nebylo správné, že ne?“

„Ne, nebylo, Wille. Měli jsme ti to povědět dřív,“ přisvědčil doktor Burrows. Pak úplně změnil téma. „Zdá se, že už kráčíme velice dlouhou dobu do kopce.“

„Ten výbuch nás úplně zasypal,“ řekla Marta, když se vrátila chodbou k Chesterovi a Elliott. Podívala se na dívku, která nyní seděla se zkříženýma nohama na nosítkách, žvýkala kus sušeného masa z opičího pavouka a zapíjela ho vodou z polní lahve.

„Pardon,“ řekla Elliott a omluvně svraštila obočí. „Jiné řešení mě nenapadlo.“

„Ne, udělala jsi správnou věc,“ ujistila ji Marta. „Mohli jsme si hodit mincí, kdo nás dostane dřív – jestli jasoňové nebo ten Likvidátor, a já už jsem si v duchu vsadila na Likvidátora. Rozhodně by nás nenechal odejít živé.“

„Zatracená Rebecca,“ zavrčel Chester a odfrkl si. „Celou tu dobu, co jsme ji měli u sebe, jsem věděl, že lže, až se jí od pusy práší, ale Will si to pořád nechtěl připustit. Všichni Styxové jsou smradlaví lháři, bez výjimky!“

Marta si odkašlala a Chester se pomalu otočil k Elliott. Vzpomněl si, co na sebe v té jeskyni prozradila. Rozpačitě se ošil. „Ehm…, tebe nemyslím,“ zamumlal jejím směrem.

Elliott přestala žvýkat a upřeně se na něj dívala. „Povšáckej šmejde,“ procedila mezi pevně sevřenými zuby. Chester vykulil oči překvapením, ale Elliott se náhle rozesmála. „Dělám si legraci, Chestere! Můj otec sice byl jedním z nich, ale nenávidím je stejně jako ty.“

Chester polkl a pokusil se usmát, ale pořád vypadal trochu otřeseně.

„Matka sloužila na styxské Základně a tam se setkali,“ vysvětlila Elliott. „Když zjistila, že je těhotná, odstěhovala se co nejdál do Západní jeskyně. Říct, že se ocitla ve velkém maléru, by bylo ještě hodně mírné. Kdyby někdo objevil její tajemství, poslali by ji do vyhnanství nebo by ji popravili. Otec neměl s mojí výchovou moc společného, i když nás chodil navštěvovat, kdykoliv mu to vyšlo.

Když mi bylo devět, najednou přestal chodit. Proslýchalo se, že se ztratil v akci při nějaké operaci na povrchu.“

„Nepřipadá ti to ale trochu zvláštní?“ odvážil se Chester. „Chci říct, Že mluvíš styxsky, jsi poloviční Styx a přesto s nimi bojuješ… a zabíjíš je, nebo ne?“

„Podívej, jsem skrz naskrz Kolonista, stejně jako moje matka. Tak mě vychovala a já jsem viděla, jak Styxové zacházejí s mými lidmi. Nesnáším je stejně jako kdokoliv jiný,“ odpověděla.

„Proč jsi nakonec odešla z Kolonie?“ zeptala se Marta.

„Někdo nějak zjistil, kdo byl můj otec, a pokoušel se matku vydírat. Nevím, o koho šlo, to mi neřekla, ale dělalo jí to veliké starosti. Tak mě napadlo, že když odejdu, výhrůžky přestanou.“

„Zabralo to?“ otázala se Marta.

„Ano, myslím, že ano.“ V Elliottině hlase zazněl smutek. „Já jsem s ní ale po svém odchodu už nikdy nemluvila.“

Následovalo ticho, které nakonec ukončila Marta. „Nemůžeme se tu zdržovat. Jsme hluboko v pavoučím území.“

„A co Will?“ zeptal se Chester zamračeně. „Když jsem ho viděl naposled, prchal jako šílený. Myslíte, že stihl utéct?“

Marta se zhluboka nadechla. „I kdyby ano, sem za námi nemůže. Navrhuji, abychom se pokusili vrátit do Vlčích jeskyní,“ řekla a ohlédla se do chodby za nimi. „Jestli se k nim dostaneme, můžeme tam na něj počkat.“

„Jak to myslíte – *jestli?*“ řekl Chester.

ČTVRTÁ ČÁST

Podzemní přístav

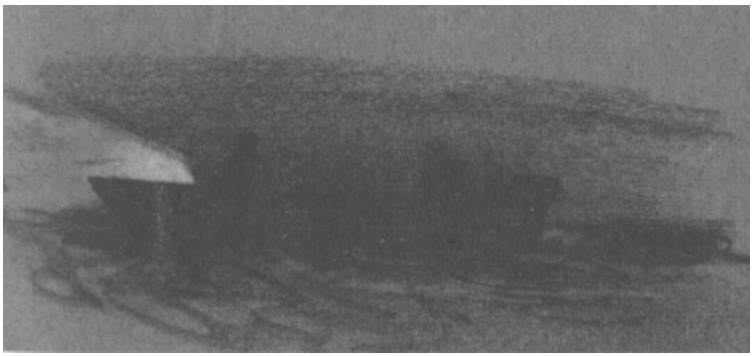

20. kapitola

O tři dny později a takřka bez zásob jídla už Will i doktor Burrows naléhavě potřebovali odpočinek. Stoupající puklinu přerušovala řada kolmých zlomů, což znamenalo, že museli překonávat hrozivě hluboké strže, aby mohli pokračovat v cestě. Kdyby na takové rokle narazili na Povrchu, neměli by šanci se přes ně dostat, ale v prostředí s nižší gravitací dokázali jednoduše přeskočit z jedné strany na druhou.

Právě takto překonali další zlom, když si doktor Burrows začal nemelodicky pohvizdovat mezi zuby. Rázoval si s vysoko zdviženou bradou, jako kdyby si vyšel na nedělní procházku. Willa hnětlo, že jeho otec podle všeho bere situaci na lehkou váhu. Za necelý kilometr ale dospěli k hornímu konci pukliny a museli se protahovat mimořádně úzkou štěrbinou s nerovnými stěnami.

Doktor Burrows si přestal pískat a místo toho vydával při pohybu stísněným prostorem hekavé zvuky.

Hvízdání bylo dost špatné, ale hekání už Will nedokázal snášet. Najednou se zarazil na místě, takže se za ním musel zastavit i jeho otec.

„Co to dělám?!“ vyhrkl Will a kopl do uvolněného kamínku. „Co dělám sakra tady a s tebou!“

„Něco ti vadí?“ zeptal se doktor Burrows.

„Jo. Kromě toho, že jsem zatraceně utahanej a mám hlad, jsem taky udělal velkou chybu. Měl jsem najít cestu zpátky k Chesterovi a ostatním. Nezkoušel jsem to dost usilovně. Vím, že na mě budou čekat ve Vlčích jeskyních.“

„Zkusili jsme to,“ odpověděl doktor Burrows vyrovnaně. „Nenašli jsme žádný bezpečný průchod.“

Will zavrtěl hlavou. „Měli jsme se prostě vydat první postranní chodbou, na kterou jsme narazili, tou s těmi mladými pavouky, a risknout to. Vsadím se, že by to v pohodě šlo. A ani jsme se nezabývali chodbami na opačné straně pukliny. Co když některá vedla přímo k Vlčím jeskyním?“ Kopl do dalšího kamínku, který se vzápětí odrazil o kus dál od stěny. „Jsem pitomec, pitomec, pitomec!“

„Wille, hledali jsme chodby i napravo a žádnou jsme neviděli. Hlavně se uklidni," řekl doktor Burrows.

„Ne, neuklidním se! Co když je ten výbuch zranil? Chester možná potřebuje mou pomoc."

„Jsem si jistý, že je v pořádku. Ta paní se o něj postará a ta dívka se všemi těmi výbušninami taky nebyla žádná chřadnoucí květinka. Vsadím se, že se tady dole vyzná," odvětil doktor Burrows.

„Jmenuje se Elliott," zasupěl Will a podrážděně loupl po otci očima. „A tady dole je stejně ztracená jako my ostatní. A tímhle tempem se za chvíli ztratíme tuplem."

„Řekl bych, že ne," broukl jeho otec.

Will už se chystal dát průchod svému vzteku, ale zarazil se. Tázavě se na otce podíval. „Jak to myslíš?"

„Kdybys posledních pár kilometrů dával pozor, všiml by sis těchhle kreseb." Doktor Burrows zvedl zářící kouli tak, aby její světlo dopadalo výš na stěny. Barva sice vybledla a na několika místech se odloupla, ale přímo nad Willem byl dosud jasně patrný červený trojúhelník, jehož vrchol ukazoval směrem, kterým kráčeli. „Na začátku jich bylo jen několik, ale teď tu jsou skoro každých pět set metrů."

Willa se okamžitě zmocnila zvědavost. „Myslíš, že je tu vyznačila posádka té ponorky?"

„Možná," pokrčil doktor Burrows rameny. „Brzy uvidíme na vlastní oči, co je na konci téhle cesty."

„Ani náhodou… Musím se vrátit k ostatním," trval na svém Will, ale s daleko menším přesvědčením než prve. Oči se mu leskly neukojitelnou touhou po objevování neznámého. „Ačkoliv… asi nebude vadit, když podle těch značek půjdeme ještě kousek dál."

Bez dalších námitek se začal protahovat úzkou chodbou.

„Hodný chlapec," zašeptal doktor Burrows.

Namáhavě postupovali stísněným tunelem ještě několik kilometrů. Náhle se ozvěna jejich kroků změnila a podle zvuku poznali, že se blíží k daleko většímu prostoru.

„Světlo – potřebujeme víc světla," řekl doktor Burrows, když se vynořili z chodby a s překvapením zjistili, že stojí na nějaké rovné ploše. Will zesílil záři lucerny. „Tohle je beton!" vyhrkl doktor Burrows a přejel podrážkou po povrchu plochy. Pak si klekl na kole-

no, aby ji prozkoumal podrobněji. Po celou dobu si pro sebe mumlal: „Beton…, patrně litý za studena.“

Will ho ale ve svém vzrušení neposlouchal. „Podívej! Tamhle je nějaká čára!“ vykřikl, když si posvítil lucernou před sebe. V ostrůvku světla se objevila silná bílá linka, za kterou se převalovalo cosi s temným, proměnlivým leskem.

Oba okamžitě vyrazili kupředu a pokoušeli se rozeznat, co tam je.

„Opatrně,“ varoval doktor Burrows Willa.

„To nic není, je to jenom voda,“ řekl Will, když dospěli k vyznačené lince a zastavili se. Čára lemovala okraj plošiny, a když oba sklopili oči, spatřili, že za ní následuje několikametrový propad k vodní hladině. Voda byla podle všeho dost hluboká, ale zároveň tak čirá, že viděli kameny na dně.

„Ano, nějaká podzemní nádrž,“ potvrdil doktor Burrows. „Zajímalo by mě, co je tu dalšího.“

Will okamžitě namířil světlo lucerny přes mírně zvlněnou vodní plochu, od níž se odrážely jasné odlesky, které dopadaly na protější stěnu jeskyně. Oba napínali zrak v tmavém šeru.

„Ta jeskyně je ale obrovská,“ řekl Will zbytečně. Zapnul lucernu na plný výkon, aby viděl dál podél stěny.

„To ano,“ zahučel doktor Burrows, ačkoliv se pořád spíše zajímal o plošinu, na které stáli. Znovu k ní obrátil svoji pozornost. „Co dělá takhle zpropadeně velká betonová plocha tady dole? K čemu u všech všudy slouží?“ ptal se sám sebe, zatímco pomalu podupával podpatkem po tvrdém povrchu.

„Podívám se kousek tímhle směrem,“ oznámil Will a vydal se podél bílé linky doleva. Vzápětí zjistil, že betonová plošina končí u stěny jeskyně, a zavolal: „Tady nic není! Nikam to nevede!“ Vrátil se k otci, ale nezastavil se a prošel kolem něj. Dospěl až k velké hromadě sutin a už se domníval, že dorazil ke druhému okraji plošiny, ale když haldu přelezl, viděl, že plošina pokračuje dál do tmy a její rovný povrch narušují jen občasné pukliny a kameny, které se uvolnily ze stropu.

„Tudy to vede dál!“ ohlásil otci. Vzápětí si všiml, že plošina, stále lemovaná bílou čárou, ostře zahýbá za roh. „Pospěš si, tati!

Pojď se sem podívat!“ vykřikl. Doktor Burrows ho dohonil a společně se vydali po nově objeveném úseku betonu.

Will namířil lucernu kupředu k jakémusi světlejšímu místu. Jakmile se o kus přiblížili, rozeznali jasnější obrysy.

Will na to místo nepřestával mířit světlem.

„Copak to je?“ zašeptal doktor Burrows se zatajeným dechem. Oba znehybněli. U stěny jeskyně se nacházela pravidelná struktura – očividně se jednalo o nějakou stavbu. Doktor Burrows k ní ihned vyběhl.

Will naopak zaváhal. Náhle si uvědomil, že tento objev nemusí věstit nic dobrého.

„Počkej, tati,“ zavolal slabě, když si vzpomněl na Calův popis Bunkru v Hlubinách. I když ho neviděl na vlastní oči, pamatoval si, že byl také postavený z betonu, a hned ho napadlo, že tohle místo může mít něco společného se Styxy. Mohlo jít o jedno z jejich předsunutých stanovišť. Zároveň si ale uvědomil, jak nepravděpodobné by to bylo. Marta jednoznačně tvrdila, že vliv Styxů nesahá do takové hloubky. Zavrtěl hlavou a potlačil svoje obavy. Ne, tohle tu určitě nepostavili Styxové.

„Co je, Wille?“ ozval se konečně otec.

„Nic,“ odpověděl Will a odspěchal za ním. V blízkosti stavby zaznamenal, že ji tvoří jediné podlaží, které lemovala řada celkem deseti čtvercových oken a jedny dveře.

Will se k nim ihned vrhl. Byly natřené šedomodrou barvou, kterou občas narušovaly hnědé pruhy v místech, kde se do povrchu kovu zakusovala rez. Uprostřed dveří se nacházelo kolo, které zjevně sloužilo jako jakési otvírací zařízení. Doktor Burrows si pověsil zářící kouli kolem krku a zkusil kolem otočit. Zaklel. Odmítalo se pohnout.

„Budeš mi muset pomoct,“ oslovil Willa, který si připevnil lucernu ke kabátu a připojil se k němu, aby se společně pokusili dveře otevřít.

po několika marných pokusech to vzdali.

„K čertu!“ vykřikl doktor Burrows a několikrát do dveří zklamaně kopl.

„Moment,“ řekl Will, když si u úpatí stěny všiml kovové trubky. Zvedl ji a prostrčil ji paprsky kola.

„Páka! Dobrý nápad!“ pochválil ho doktor Burrows, když se vší silou opřeli do kovové trubky. Kolo konečně povolilo, trubka jim vyklouzla a spadla s hlasitým zařinčením na zem. Will se pro ni opět shýbl.

„Už ji nepotřebujeme,“ zarazil ho otec. „Myslím, že to zvládnu.“ S hekáním otáčel kolem. Po chvilce se ozvalo zvučné klapnutí a kolo se zastavilo. „Sezame, otevři se,“ pronesl doktor Burrows a zatáhl. Dveře se pootevřely, dokud se nezadrhly o betonovou plošinu. „Tohle je pořádná pevnost. Ty dveře jsou skoro šedesát centimetrů tlusté!“ Snažil se sice táhnout dál, ale dveře se už ani nepohnuly. „Musíme to tu trochu uklidit,“ poznamenal a odkopl několik úlomků kamenů od okraje dveří.

Will nejprve odsunul větší kusy suti botou a potom si klekl na kolena, aby smetl menší kousky rukama.

„To by mohlo stačit. Zkusíme to znovu,“ řekl po chvíli doktor Burrows. Mezi dveřmi a stěnou stavby se otvírala dostatečně velká škvíra, aby do ní mohl zasunout prsty. „Připravit… pozor… teď!“ vykřikl doktor Burrows a vší silou zabral. Will současně zatáhl za kolo a dveře se přece jen pootevřely o něco více. Teď už vytvořily dostatečnou skulinu, aby se protáhli. Udýchaně se vmáčkli dovnitř. Ocitli se v obdélníkové místnosti o rozměrech přibližně deset krát dvanáct metrů. Uprostřed stál stolek obklopený skládacími židlemi.

„Hele, tati, mrkej na tohle!“ zvolal Will vzrušeně. Do stěny přímo proti dveřím byl zabudovaný komplikovaně vyhlížející panel s ciferníky a různými přepínači. „Co to proboha je?“

„Nemám tušení, ale ty dveře rozhodně splnily svůj účel a nevpustily dovnitř ani trochu vlhkosti. Není tu nikde sebemenší známka koroze,“ Poznamenal doktor Burrows. Oběma současně padl zrak na spodní roh panelu, kde trčelo pět větších pákových přepínačů pod nápisem *Hlavní rozvodný panel.*

Doktor Burrows si začal znovu nemelodicky pohvizdovat, jako vždycky, když nad něčím usilovně hloubal. Nakonec promluvil: „Všechny ty páky jsou otočené nahoru, což znamená, že jsou obvody rozpojené…, takže je to celé *vypnuté.*“ Oba měli dojem, že se ve

vzduchu vznáší tichá, nevyřčená výzva, aby je zkusili přepnout. Will přikývl a fascinovaně přihlížel tomu, co se jeho otec chystá udělat.

Doktor Burrows se už natahoval po prvním přepínači, když si Will všiml červeného nápisu na stěně vedle panelu. „Počkej, tati, *Rozvodný panel smějí obsluhovat jen oprávnění pracovníci,*“ přečetl rychle.

Doktor Burrows po jeho slovech zaváhal s rukou několik centimetrů od páky. Nerozhodně si broukal a mnul si palec o ostatní prsty.

„Tak to zkusíme, nebo ne?“ řekl Will.

Doktor Burrows se nadechl a zamyšleně zamručel.

„Tohle všechno vypadá jako z pravěku,“ odpověděl. „Stejně to pravděpodobně nebude fungovat… Takže nevidím důvod, proč bychom to nemohli zkusit.“

„Jasně, jen do toho, tati,“ pobízel ho Will.

„Jasně,“ zopakoval doktor Burrows ozvěnou, ačkoliv normálně tento výraz nepoužíval. Uchopil první přepínač a otočil jím, takže zapadl pevně na své místo. Ve světle Willovy lucerny se rozhlédli po místnosti, ale nic se podle všeho nezměnilo. Zvenku slyšeli kapání vody, ale jinak zůstávalo vše potichu.

„Opravdu si myslíš…?“ ozval se Will, který se začal sám sebe ptát, zda by neměli nejprve zjistit, k čemu ty přepínače slouží, než budou pokračovat.

Doktor Burrows už ale sáhl na druhou páčku a stlačil ji dolů. Při dotyku kontaktů vyšlehl modrý záblesk a ozvalo se zasyčení. Oba překvapeně uskočili. Místnost okamžitě zalilo světlo z řady zamřížovaných zářivek na stěnách.

„Fuj, to světlo je strašně silné!“ vykřikl Will a zaclonil si oči.

Ačkoliv jim chvíli trvalo, než si zvykli na nenadálý jas, nyní se alespoň mohli lépe rozhlédnout po okolí. Otec zkusil i zbývající přepínače a zjistil, že dva z posledních tří dosud fungují, protože od nich odletovaly modré jiskry. Na panelu nad nimi se začaly chvět rysky několika kruhových ukazatelů pod zamlženými skly. Přímo uprostřed panelu pomalu vystoupala velká ručička na velkém obdélníkovém budíku.

„To je určitě celkový výkon,“ řekl doktor Burrows a otřel z ciferníku prach.

„Jak to víš?“ zeptal se Will, který si byl dobře vědom toho, že jeho otec vždycky považoval každý přístroj komplikovanější než obyčejný topinkovač za neřešitelný hlavolam.

„Kvalifikovaný odhad,“ odpověděl doktor Burrows s úsměvem. Ukázal na řadu číslic pod ručičkou. „Vypadá to, že ta stupnice je v megawattech, takže se patrně nemýlím.“

Will přikývl a pozorně se rozhlížel po místnosti. Byl tu nízký strop a holé betonové stěny bez jakéhokoliv nátěru. Kromě kovového stolu a skládacích židlí zcela chyběl nábytek. „Podívej,“ ukázal Will. Z opačného konce místnosti vedly dveře, které byly přinejmenším dvakrát širší než ty, jimiž sem vstoupili.

„Toho si zatím nevšímej,“ řekl mu doktor Burrows, který stále zkoumal kolísající ručičky na menších číselnících. „Tenhle rozvodný panel musí být starý desítky let, takže energie určitě nepochází z baterií ani podobných zásobníků elektřiny. Stav tohoto místa, i když je docela zachovalé, nevede člověka k domněnce, že je někdo udržuje, a baterie už by byly dávno vybité. Zbývá připojení k síti na Povrchu, což je taky nemožné, protože…“

„Protože na to jsme moc hluboko?“ skočil mu Will do řeči.

„Přesně tak,“ pokračoval doktor Burrows a škrábal se po zarostlé bradě. „Čili to funguje buď na geotermální energii, nebo tu je hydroelektrárna. Vzhledem k vodě venku sázím na hydroelektrárnu.“

„Jisté je, že to nemá nic společného s Kolonií, viď?“ zeptal se Will.

„Ne, tahle technologie je naše, z Povrchu,“ odpověděl doktor Burrows a otřel z dalších ciferníků nános prachu. „Podle toho, jak vypadá, je ale pěkně stará.“ Jeho ruka se zarazila nad řadou silných páček pod nápisem „Vnější“, každou označenou písmenem od A do K. „Za zkoušku nic nedáme,“ prohlásil a všechny je zapnul. Ručička největšího ukazatele se na okamžik zhoupla doleva, ale poté se pomalu vrátila zpátky do středu, kde se opět usadila. Doktor Burrows se otočil k zaprášeným oknům. „Ano, myslím, že to funguje,“ odtušil, když oba přešli k oknům a spatřili venku matnou záři.

Rychle vyšli pootevřenými dveřmi z budovy. Z ramen ve stropě jeskyně visela světla, odhalující celou rozlohu betonové plošiny i přibližně patnáct metrů dlouhé molo, rovněž z betonu, které z plošiny

vystupovalo v pravém úhlu do laguny. Po obou stranách mola čněly zrezivělé železné kůly a z mnoha z nich visely řetězy, ačkoliv nebylo zřejmé, k čemu původně sloužily, protože se nořily do vody. Will k jednomu přeběhl a naklonil se nad hladinu.

„Tati, co je to tam dole? Lodě?“ zeptal se, když spatřil řadu plavidel – primitivně vyhlížejících člunů z umělé hmoty nebo laminátu připoutaných k řetězům, ale spočívajících v různém stupni rozpadu na dně laguny. V nynějším dostatečném osvětlení Will viděl, že zcela rozbité zbytky plavidel zabírají místo i mezi hrbolatými balvany u protějšího břehu.

„To rozhodně. A podívej se tamhle, Wille!“ vykřikl doktor Burrows. „Nákladní říční člun!“

Will pohlédl do opačného kouta jeskyně a zpozoroval dlouhou lod’ s boky pokrytými skvrnami rzi. Plavidlo se pravděpodobně utrhlo od kotvicího kůlu a samo od sebe doplulo k současnému místu, kde se přídí dotýkalo stěny jeskyně. U kormidla stála malá kabina, ale zbytek člunu byl otevřený a naložený kovovými krabicemi.

„Dobrý bože, Wille, tohle je nějaký podzemní přístav!“ řekl doktor Burrows hlasem plným vzrušení. Okamžitě začal zkoumat zbytek přístavní hráze, která se táhla ještě o několik set metrů dál. Jakmile si s Willem všimli dalších budov postavených u skalní stěny, rozběhli se k nejbližším z nich. První stavba měla opět dveře s otočnou klikou uprostřed a doktor Burrows ji bez otálení chytil.

„Mám ti pomoct?“ zeptal se Will, když sledoval, jak jeho otec urputně zápasí s kolem.

„Ne, nech to na mně,“ odpověděl doktor Burrows, plivl si do dlaní a znovu zabral. Kolo se konečně dalo do pohybu a vzápětí otec dveře otevřel. Ozvalo se zasyčení vzduchu, který unikl z nitra.

„Ale fuj!“ zalapal Will po dechu a s nakrčeným nosem následoval svého otce do místnosti. „Tati, tos nebyl ty, viď?“

„Ani náhodou!“ nasupil se doktor Burrows dotčeně. „Páchne to jako bahenní plyn… metan. Někde ho tu musí být nastřádaná zásoba.“

„Promiň,“ zamumlal Will a rychle se pustil do zkoumání nitra místnosti, aby zakryl své zahanbení. Betonová stavba s metrovými zdmi měla přibližně stejné rozměry jako první budova, ale chyběla

zde okna. Zdálo se, že zdejší zářivky nefungují, a tak si Will při prohlídce svítil baterkou. V prohlubních v podlaze byly umístěny tři poměrně velké motory, kolem nichž se po zemi rozlily kaluže nějaké tekutiny odrážející duhové odlesky.

„Že by generátory?“ řekl doktor Burrows. „Ano. Tady vidíš přívod paliva a tamhle na stěně jsou elektrické obvody a přepínače.“

„Ehm…, myslím, že jsem našel zdroj toho pachu,“ oznámil Will z kouta místnosti. Ve světle lucerny objevil termosku s vybledlým kostkovaným vzorem a vedle ní otevřenou umělohmotnou krabici, v níž leželo cosi pokrytého zčernalou plísní.

„Někdo tu zapomněl oběd,“ zazubil se doktor Burrows.

„To není všechno, tati,“ poznamenal Will, když nahlédl do krabice. „Je tam i krysa…, už hodně dlouho mrtvá.“

„Zřejmě ji tu zamkli a tohle bylo jediné jídlo, na které tu narazila,“ napadlo otce, když vycházeli z místnosti, aby se přesunuli k sousední budově.

V ní našli stěny pokryté masivními kovovými policemi s řadou dřevěných beden. Doktor Burrows jednu zvedl. Nečekal však, že bude tak těžká, a nedokázal ji udržet, takže bedna sklouzla z police. „Kruci!“ vyjekl a uskočil, když bedna dopadla na zem a rozbila se. S Willovou pomocí odsunul kusy prken stranou. Uvnitř se nacházelo něco velkého, zabaleného do látky s olejovými skvrnami, která se jim rozpadla v prstech, jakmile za ni zatáhli.

„Co to je?“ zeptal se Will.

„Vypadá to jako přívěsný motor,“ řekl doktor Burrows a přejel prstem po lodním šroubu. Kov se jasně leskl. „Ano. A v zatraceně dobrém stavu!“ Otočil se ke svému synovi a usmál se. „To je neuvěřitelné. Schválně, co tu ještě najdeme,“ dodal a oba vyšli zase ven.

Vydali se po přístavní hrázi k další budově v řadě, ale doktor Burrows se u ní nezastavil a stejně minul ještě několik dalších. Cíleně vědomě rázoval kupředu, jako kdyby si všiml něčeho za nimi. A opravdu, do stěny jeskyně byly zapuštěny dvě oblé nádrže s potrubím a kohouty. Doktor Burrows jedním z nich zkusil otočit a na beton vyteklo trochu tekutiny.

„Benzin,“ konstatoval Will, který ten zápach okamžitě poznal.

Otec zase kohoutek opatrně zavřel. „A tahle," poklepal klouby prstů na druhou nádrž, jež dutě zazvonila, „obsahuje naftu. Patrně pro generátory."

„Ty to cítíš i přes její stěnu?" zeptal se Will uznale.

„Ne. Vidíš to velké písmeno D? To bude D jako diesel. Pojď za mnou!" vykřikl. Horečně mával rukama a věty ze sebe vyrážel v překotném spěchu. Will ho tak rozrušeného neviděl už řadu let. Opět vyběhli po přístavní hrázi a otec promluvil o něco souvisleji. „Ať už to tu postavil kdokoliv…, musel tomu věnovat zatraceně hodně…"

Zarazil se vedle menšího jeřábu připevněného k hrázi, jehož jediné rameno vyčnívalo nad hladinu vody. Jako všechno ostatní byl i jeřáb silně zrezivělý a kolem jeho základny ležela hromádka oprýskaných šupinek šedomodré barvy. „Ano…, jeřáb…, kvůli vykládání surovin, které sem dopravovali v nákladních člunech…," drmolil doktor Burrows, „a samozřejmě taky dopravník k přesunu materiálu podél hráze," dodal a ukázal vzhůru. Will vzhlédl k bytelným kolejnicím vysoko nad jejich hlavami. „Ano, ale… tohle všechno… A nikdy to nedokončili!" vykřikoval doktor Burrows. Máchl rukou ve směru rozestavěné budovy, kolem níž právě procházeli. „Zajímalo by mě, proč se tak namáhali?"

O kus dál si Will všiml zrezivělé míchačky na beton, pytlů s pískem a dávno ztvrdlých pytlů s cementem, kolem nichž se povalovaly rozedrané papírové obaly. „To budou určitě agregáty na filtrování vzduchu," poznamenal otec cestou kolem stohů dřevěných beden na přepravních paletách. Některé z beden byly tak shnilé, že z nich vypadly zrezivělé kvádrovité stroje a ležely v neskladných hromadách na betonové plošině. „K využívání vodní energie…"

„Ano?" udýchaně ho pobízel Will a snažil se s otcem držet krok.

„Potřebuješ turbíny a…"

„Ano?" vykřikl Will, který hořel touhou dozvědět se více.

Doktor Burrows se zastavil. „Slyšíš to, Wille?"

„Ano!" přikývl chlapec. Odněkud se ozývalo dunivé hučení.

„Rychle proudící voda!" dokončil doktor Burrows a znovu se dal do běhu. Dospěli na konec hráze a prošli vyzděným obloukem u ústí přístavu. Před nimi se otevřel přinejmenším třicet metrů široký

kanál, jímž protékala bystrá řeka. Kolem nich na stěnách jeskyně zářilo několik světel, takže viděli do obou stran.

Will se podíval doleva, kam mířil proud řeky a kam se také zahleděl doktor Burrows. Takřka přes celou šířku vodního toku tu byla vztyčená kovová mříž, zapuštěná do bytelných úchytů. U mříže se zachytávalo značné množství pěny a různého materiálu, ale nebylo vidět ani náznak toho, co leží za ní. Oba slyšeli stálé hučení, které jako by vycházelo z několika míst kousek od nich. Byl to tak silný zvuk, že ho vnímali i přes burácející vodu.

„Vida! Turbíny!“ zvolal doktor Burrows a energicky kývl. Nad řekou se vznášelo značné množství vodní tříště a on na okamžik ztichl, aby si otřel brýle.

Will se otočil druhým směrem a udělal pár kroků po hrázi, aby se pokusil zjistit, odkud řeka teče. Světla ale nedosahovala příliš daleko a za jejich září se rozprostírala neproniknutelná temnota. „K čemu to celé slouží?“ zeptal se. Musel křičet, aby sám sebe slyšel. „Kdo to tady postavil, tati?“

„Nad tím teď nešpekuluj,“ odsekl otec. „Copak nevidíš, na co jsme tu narazili?“

„Na co?“ Will se zmateně zamračil.

„Pokud, a to bude možná velký problém, najdeme neporušenou loď – nebo alespoň něco, co se udrží na vodě – a pokud zprovozníme ten přívěsný motor,“ řekl doktor Burrows a s rukama v bok se otočil proti proudu, „máme vystaráno.“

Will jen zíral na rychle proudící vodu. Už se skoro vzdal dalších pokusů pochopit, kam tím jeho otec míří.

„Tak co…,“ vykřikl doktor Burrows a ohlédl se na svého syna. „Ty snad nechceš jet domů?“

21. kapitola

„Napadlo mě, že budete možná tady," pravila paní Burrowsová, když našla Bena Wilbrahamse na jeho obvyklém místě u jednoho ze čtenářských stolků v highfieldské knihovně.

„Ano, doma mě rozptyluje příliš věcí," usmál se. „Vidím, že váš kotník už je na tom lépe."

Paní Burrowsová přikývla a podala Benu Wilbrahamsovi papírovou tašku. Vzal si ji od ní, ale neotevřel ji a tázavě povytáhl obočí. „Ten večer," řekla paní Burrowsová, „když jste mi vyprávěl o všech těch podivných událostech, ke kterým došlo v Highfieldu, jste se ptal na Rogera a jestli nevím, k čemu se chystal. Omlouvám se, ale nebyla jsem zrovna vstřícná a upřímná."

„Ohledně čeho?" zeptal se Ben Wilbrahams a potěžkával papírovou tašku v ruce.

„Dost jsem o tom přemýšlela a usoudila jsem, že byste měl vědět všechno. V té tašce je manželův deník. Popisuje tam dny těsně před svým odchodem a byla bych ráda, kdybyste…"

Zaslechla zasyčení a zmlkla. Otočila se k jakémusi starci v košili, která mu byla příliš velká, a v obdobně mohutném motýlku. Nesouhlasně na ni vrtěl hlavou. Přiložil prst ke rtům a znovu zasykl jako nějaká astmatická želva.

Paní Burrowsová si přisunula židli vedle Bena Wilbrahamse. „Mrkněte se na to," pobídla ho.

Otevřel tašku, vytáhl z ní deník a pustil se do čtení. Ona seděla a pozorovala ho při tom.

„Fascinující," řekl, když deník zavřel.

„Když jsem vám tuhle večer vběhla pod auto, myslím…" Stařec na druhé straně uličky na ni znovu zasykl, ale paní Burrowsová ho ignorovala, „že po mně šla dvojice těch sinalých mužů – nebo *mužů v kloboucích*, jak je označoval Roger."

„Víte to jistě?" zeptal se Ben Wilbrahams.

„Docela jistě… Pořádně jsem si je prohlédla. Nemohl byste to využít spolu s obsahem toho deníku jako materiál pro nějaký z vašich televizních programů?"

Ben Wilbrahams si hloubavě promnul spánky.

„Podívejte, Celie, jedna věc je vyhrabávat zvláštní novinové zprávy z doby před mnoha lety, ale myslím, že bych pokoušel svoje štěstí, kdybych k nim zařadil i něco o vás nebo ty věci, které si zapsal váš manžel," odpověděl s pohledem upřeným na deník. „Vzhledem k tomu, že zmizení vašeho manžela je dosud předmětem policejního vyšetřování, mohl bych se dostat do nepříjemností, kdybych začal šířit nějaké nepodložené spekulace." Ještě chvíli přemýšlel a prohlížel si přitom nadpis na předních deskách deníku. „Přesto bych si ho zatím rád nechal a podíval se do něj podrobněji. Nevadilo by vám to?"

„Ale vůbec ne. Teď už musím do práce. Dnes odpoledne je nás tam málo." Paní Burrowsová se zvedla ze židle, a když procházela kolem toho starce, sklonila se k němu a vytrhla mu tužku. Rozlomila ji na dvě poloviny, až se knihovnou rozneslo hlasité prasknutí. Oba konce mu pak hodila do klína.

„Příště si syčte na někoho jiného!" řekla a hrdě odkráčela.

„To je ale drzost!" postěžoval si stařec nahlas a Ben Wilbrahams honem skryl úsměv za knihu.

Will se svým otcem prozkoumal každý centimetr přístavu. V další z nízkých budov objevili laminátový člun, který vypadal použitelně.

„Možná se nám to přece jen povede," prohlásil doktor Burrows a spokojeně si zamnul ruce. Když se vraceli po hrázi k první budově s rozvodnou deskou, rozverně si hvízdal. Uvnitř letmo zkontrolovali chvějící se ručičku největšího ciferníku a pak zamířili k velkým dveřím v zadní části místnosti.

Doktor Burrows se nad nimi na pár vteřin zamyslel. „Troufal bych si odhadnout, že to jsou přetlakové dveře."

„Přetlakové dveře?" zopakoval Will. „Co…"

„Prostě se podíváme, co je uvnitř," přerušil ho doktor Burrows.

„Dobře," procedil Will poněkud popudlivě a vrhl na svého otce nasupený pohled. „Teď jsem asi s otvíráním na řadě já," podotkl a popadl kruhovou kliku.

„Jak je libo," řekl doktor Burrows a dotkl se horního ze tří masivních pantů. Sledoval, jak jeho syn otáčí kolem, dokud se s cvaknutím nezastavilo a Will nezjistil, že dál už se otočit nedá.

„Jsou pořádně těžké,“ poznamenal Will, když zabral za kliku, ale dveře se vůbec nepohnuly.

„Přetlakové dveře,“ řekl doktor Burrows znovu, jako kdyby chtěl Willa provokovat. „Pomůžu ti.“

Společně zatáhli a dveře se konečně s tichým zasténáním začaly otvírat. Ozvalo se zasyčení vzduchu, jako kdyby uvnitř panoval větší tlak.

Oba dva na sebe kývli a vstoupili dovnitř. Prvním překvapením bylo už to, že se před nimi táhla chodba s klenutým stropem zhruba ve výšce patnácti metrů.

„Lávový tunel?“ zamručel si Will sám pro sebe.

Chodbu lemovaly extrémně mohutné obdélníkové pláty ze železa, přišroubované k sobě. Mezery mezi nimi vyplňovala jakási černá hmota. Chodbu jasně osvětlovala řada zářivek zavěšených uprostřed stropu, kolem nichž probíhaly různé kabely a potrubí, přičemž z těch nejsilnějších vycházely menší odbočky vedoucí k mřížkám, jimiž zřejmě dovnitř proudil čerstvý vzduch. Will cítil na zpocené tváři průvan od jednoho z těchto roštů. Přestože vstupní dveře jistě byly vzduchotěsné, nepřipadalo mu zdejší ovzduší nijak zatuchlé.

„Linoleum,“ pravil doktor Burrows po několika krocích přes šedivou a poměrně lesklou podlahu. „Podívej…, není tu skoro žádný prach.“ Ušel kus cesty do chodby, pak se zarazil a ohlédl se na svého syna. „Když se nad tím zamyslíš, dojde ti, že právě vycházíme za hranici samotné jeskyně.“ Otočil se a zvedl paže s roztaženými dlaněmi, aby naznačil, kudy by podle jeho odhadu procházela skalní stěna. „Takže zatímco venkovní jeskyně mohla vzniknout přírodním procesem, řekl bych, že tuhle chodbu vyhloubili do skály lidé.“

„Jo,“ řekl Will. „Ale zajímalo by mě, co je tamhle.“ Ukázal doleva, kde u stěny chodby stálo několik malých kabin s kovovými dveřmi, a oba šli prozkoumat první z nich. Stěny byly natřené tmavě šedou, lesklou barvou až do výše pasu a nad ní pokračovaly stěny a strop poněkud omšelým slonovinovým odstínem. Kabina byla úplně prázdná.

Opět z ní vyšli a pokračovali chodbou dál.

„Radista,“ přečetl Will nápis na dveřích další kabiny. Když je otevřeli, na jejich vnitřní straně objevili mnohaměsíční rozpis se

jmény přiřazenými ke konkrétním hodinám každý den. Will ani jeho otec nijak tento objev nekomentovali a vstoupili dovnitř. Místnost byla zhruba dvakrát větší než první kabina a podél nejdelší stěny se táhla lavice s rozmanitým elektronickým vybavením. Od tmavě šedých kovových krabic s mnoha číselníky vedly dráty, které se nořily pod lavici, kde se spojovaly do silných hadovitých kabelů, jež mizely v trubce v podlaze.

„Co to je?“ zeptal se Will a ukázal na skleněné baňky, vyčnívající z horní části některých krabic.

„To jsou elektronky. Používaly se ještě před tranzistory,“ odpověděl doktor Burrows. „A na dokreslení celkového obrazu je tady ještě mikrofon,“ dodal a odsunul stranou dvě skládací plátěné židle s kovovým rámem, aby mohl zvednout objemný černý předmět z kraje lavice. Potěžkal ho a sáhl pro sluchátka, která ležela hned vedle. Will otevřel desky s volnými stránkami a začal jimi listovat. Stránky pokrývaly tabulky s čísly a písmeny. „To by mohly být kódy,“ podotkl doktor Burrows.

Willa ale více zaujala stará televizní obrazovka připevněná ke stěně po jejich levici. Zkusil přepnout několik ovládacích prvků, ale nic se nestalo. „Co to znamená?“ zeptal se, když si všiml slova *ROTOR* vytištěného na mapě vedle obrazovky. Mapa znázorňovala Britské ostrovy s desítkami navzájem se překrývajících kružnic.

Doktor Burrows pokrčil rameny. „Nic mi to neříká. Třeba jde o akronym.“

„Ne…, vsadím se, že ta písmena něco označují,“ zavrtěl hlavou Will, Jemuž ušel letmý úsměv, který zvlnil rty doktora Burrowse. „Telefony!“ vykřikl vzápětí, když si všiml červeného a černého přístroje na protější stěně vedle staré centrály se změtí visících drátů. „Co takhle zkusit někomu brnknout?“ navrhl.

„To by byla ztráta času. Tyhle už určitě řadu let nefungují,“ řekl doktor Burrows. „Tak pojď,“ dodal se smíchem a odvedl Willa z místnosti.

Další kabina byla stejně velká, ale šlo o pravou pokladnici vojenského vybavení.

„Zbrojnice!“ řekl doktor Burrows, jakmile vkročil dovnitř. Všechny stěny zakrývaly hrubé dřevěné police. Shýbl se, aby si pro-

hlédl pahýlovitě useknutou zbraň na polici hned u sebe. Pokrýval ji sice silný nános špinavého oleje, ale jemu podle všeho nečinilo sebemenší potíže zbraň identifikovat. „To je samopal Sten," oznámil a zvedl jej z police. „Britské jednotky ho začaly používat ve čtyřicátých letech. Vyráběly se v Enfieldu a přezdívalo se jim *Klempířova noční můra*. Sám vidíš proč. Vypadá ošklivě, co?"

„Jo, fakt hrozně," přitakal Will, ale v jeho hlase bylo slyšet užaslé nadšení.

Zbytek místnosti zaplňovalo další vojenské vybavení, buď úhledně vyskládané na policích, nebo v kovových krabicích vyrovnaných do výšky u stěn. Na každou bednu kdosi podle šablony nadepsal kódová čísla či písmena, a občas dokonce i název toho, co se skrývalo uvnitř.

Will se okamžitě pustil do otvírání několika nejbližších krabic. V první ležely zbraně, zabalené do silně zamaštěné pytloviny a obložené zásobníky. Jednu z nich vybalil z látky a podal ji otci.

„Další samopal. Všechny v bezvadném stavu," řekl doktor Burrows a otřel rukávem olej z hlavně. Objevil se namodrale lesklý kov. „Jako nové."

„Měli bychom si jich pár vzít," navrhl Will.

„S tím nesouhlasím," zavrtěl hlavou doktor Burrows a probodl Willa přísným pohledem, když mu vracel zbraň. „Vrať to zpátky přesně tam, kde jsi to našel."

V další krabici se nacházely podobně zachovalé ruční zbraně označené jako *browningy* a řada mastnotou nasáklých kartonových krabic s náboji a náhradními zásobníky. „Browning HP HP jako High Power čili vysoký výkon," řekl doktor Burrows s pohledem na pistole. „To odpovídá – pocházejí ze stejného období jako Steny."

„*Dvoupalcové hmoždíře*," přečetl Will na největších bednách v rohu místnosti. Přišel k hromadě krabic. Řada z nich byla úzká a obsahovaly munici, ale vedle nich narazil na jakési nízké bedny. Po otevření víka jedné z nich a odhrnutí pytloviny uvnitř našel několik desítek ručních granátů. Užasle hvízdl a zrovna se pro jeden z nich natahoval, když ho jeho otec zarazil.

„Nedělej to, Wille," varoval ho doktor Burrows. „S těmi si raději nezahrávej."

„Hm?“ zamračil se Will.

„Já vím, že je tu sucho, ale výbušniny někdy časem přestávají být stabilní. Navíc nevíme, komu to všechno patří, ačkoliv se zdá, že to tu majitel zapomněl.“

„Ale kdo? A proč?“

„To ještě nevím,“ odpověděl doktor Burrows, „ale je tu dost zbraní, aby člověk mohl zahájit menší válku.“ Promnul si čelo, které si tím umazal šmouhami tmavého oleje. „Vidíš ten znak nastříkaný na všech krabicích? Šíp s linkou nad ním?“

Will přikývl.

„To znamená, že tohle všechno patřilo našemu ministerstvu obrany… nebo armádě, takže se mohlo jednat o vládní základnu. Nebo taky o něco dočista jiného.“

Will pokrčil rameny. „O co – o tajné doupě doktora Evila?“

Doktor Burrows zavrtěl hlavou, jako kdyby jeho syn plácal nesmysly. „Ne…, anarchistů…, levicových extremistů…, pravicových extremistů…, něco takového.“ Zamračil se. „Ať už to tu ale zřídil kdokoliv, je to celé míněno nesmírně vážně. Někdo tu nelitoval obrovské námahy ani výdajů.“ Unaveně vydechl. „Chci říct…, už jenom stavba hydroelektrarny v hlubinách Země je sama o sobě neuvěřitelný úspěch techniky. A všechno, co jsme viděli – celá základna – byla postavená opravdu bytelně, aby vydržela. Vsadím se, že mělo jít o…“

„O co?“ zatlačil na něj Will, kterého už otcovy nedokončené úvahy začínaly dráždit.

„… podzemní vojenský kryt… pro případ jaderného konfliktu…, možná z dob studené války v padesátých a šedesátých letech.“

„Studené války?“ zeptal se Will.

„Ano…, ty ji nepamatuješ, Wille. Vlastně to nebyla pořádná válka, jen spousta absurdních manévrů a pózování mezi Amerikou a Sovětským svazem. Lidé si ale opravdu mysleli, že celý svět zanikne při jaderné válce. Každá země proto měla vlastní nouzové plány, do kterých patřilo budování krytů…, dokonce i tady v Anglii,“ vysvětlil mu otec a otočil se k odchodu. Will kráčel za ním, v ruce stále držel pistoli. Doktor Burrows nadále nesouvisle rozvíjel svoji teorii. „A jestli je tohle opravdu kryt pro případ jaderného konfliktu…, vyplývá

z toho, že by měl být soběstačný, s vlastní zásobou vody, a někde tu budou i ubytovny.“

Minuli zbývající kabiny a otevřeli dveře na konci chodby. Přivítal je další závan vzduchu. Uvnitř panovala tma, dokud doktor Burrows nenahmatal vedle dveří řadu vypínačů a všechny hřbetem dlaně nerozsvítil.

Postupně se rozzářila řada světel.

„Dobrý bože,“ zalapal otec po dechu.

Strop tu sice byl nižší než v chodbě, ale jednalo se skutečně o obrovský prostor s pravidelně rozmístěnými patrovými lůžky.

„Vsadím se, že tu mohlo naráz působit nejmíň sto mužů!“ poznamenal doktor Burrows.

Will přeběhl k první posteli a dotkl se polštáře. Stejně jako všechna další lůžka, i toto bylo potažené bílým prostěradlem a hrubou hnědou přikrývkou. „Opravdická postel!“ Zaklonil hlavu a vyrazil ze sebe zavýsknutí, které se rozlehlo po celé místnosti. „Dneska se vyspím v opravdické posteli!“ V další chvíli už běžel mezi lůžky k místnostem, které se nacházely po obvodu ložnice, s šedě natřenými dveřmi, na nichž byla pečlivě vykroužena čísla.

„Sprchy!“ vykřikl, když nahlédl do první z nich. Hned se podíval do další. „Záchody!“ O několik místností dál zvolal: „Jídlo! Tady je jídlo!“ a zmizel uvnitř.

Doktor Burrows klusem vyrazil za svým synem.

Byla tam kuchyně s řadou sporáků a dlouhým grilem – za takovou kuchyni by se nemusela stydět žádná velká restaurace. Willa ale nejvíc ze všeho zaujalo obrovské množství konzerv vyrovnaných na policích a ve skříňkách.

Popadl velkou obdélníkovou plechovku. Neměla papírovou nálepku, ale z vnější strany na ní byla vyražena malá modrá písmena, která informovala o obsahu. „*Solené hovězí,*“ přečetl Will. „Myslíš, že některé z nich budou ještě dobré?“

„To je klidně možné,“ odvětil doktor Burrows, když vzal konzervu do ruky a zkontroloval, jestli nenajde nějakou stopu po rzi nebo po tom, že by z ní něco prosakovalo. „Wille, mrkni se kolem, jestli nenajdeš otvírák.“

22. kapitola

„Pozor!“ vyhrkl Chester a horečně gestikuloval směrem ke stínům za Martou, která právě vcházela do Vlčích jeskyní, kde na ni s Elliott čekali. Ozvalo se zafunění a objevil se Bartleby se sklopenou hlavou, jako kdyby se sám za sebe styděl. „To je ten prachmizerný kocour!“

„To nic,“ řekla Marta a zavolala zvíře k sobě. Kocour se jí usadil u nohou a vzhlédl k ní. „Nemohla jsem ho jen tak nechat tam venku, na milost a nemilost pavoukům a vlkům.“

„Ale chystal se napadnout Willa. Chtěl na něj skočit!“ namítl Chester s puškou připravenou v rukách. „Nemůžeme si být jistí tím, co udělá.“

„Za to mohly ty Styxky,“ podotkla Elliott klidně a zakousla se do dalšího kousku masa opičího pavouka.

„Jak to myslíš?“ obrátil se k ní Chester.

„Když Bartlebyho chytili, neodvedli ho zpátky do Kolonie?“

„Ano, podle Willa ano, ale co z toho plyne?“

„Patrně na něj použili Černé světlo,“ řekla Elliott. „V takovém případě neměl jinou možnost než udělat to, co mu Rebecca přikázala. Černým světlem Styxové zlomí i ty nejsilnější lidi a udělají z nich svoje otroky. Bartleby je jenom hloupé zvíře. Teď se nám navíc může hodit,“ dodala.

„Hádám, že jsem asi taky jenom hloupé zvíře,“ zahučel Chester, ale sklonil pušku k zemi. Stále hleděl na Bartlebyho s pochybovačným výrazem. „Ještě na té ponorce jsme si měli udělat bartleburgery.“

Marta pohladila kocoura po lysém temenu, potřísněném šťávou z hub.

„Ne, Elliott má pravdu. Vždyť je to *lovec*. Opravdu se nám může hodit,“ řekla –

Když doktor Burrows vstoupil do radistovy kabiny, Will zrovna lenošil v jednom z plátěných křesel a nohy měl položené na lavici. Zabořil vidličku do plechovky s ananasovým kompotem, nabodl několik kousků ananasu a nacpal si je do pusy. „Hmmm…, to je balada. Tomu říkám život, no ne, tati?“ zahuhlal s plnými ústy.

„Nepřežeň to s tím ananasem. Tvoje tělo na něj teď není zvyklé,“ radil mu doktor Burrows a položil na lavici vojenský ešus. Z kapsy vytáhl několik malých předmětů zabalených ve fólii. Will se okamžitě narovnal a zvědavě svého otce sledoval.

„Přinesl jsem ti pár sušenek,“ pravil doktor Burrows.

„Super. A co je v tomhle?“ ukázal Will na páru stoupající z ešusu.

„Čaj,“ odpověděl doktor Burrows. „Ochutnej.“

„Zdá se, že má správnou barvu,“ poznamenal Will a napil se. Okamžitě se zašklebil. „Fuj…, to je hnus. Je moc sladký!“

„To bude tím kondenzovaným mlékem. Jako dítě jsem ho zbožňoval… Dávali jsme si ho na broskve…“

Doktor Burrows klesl na křeslo vedle Willa a ponořil se do vzpomínek na nějakou pratetu, kterou Will v životě neviděl. Zároveň bezmyšlenkovitě přepínal páčky na různých přístrojích rozmístěných po lavici. Zrovna v okamžiku, kdy se doktor Burrows rozněžňoval nad steakem a ledvinkovým pudinkem, který prateta připravila speciálně pro něj, stiskl tlačítko v rohu hlavní jednotky a její velký ciferník se okamžitě rozzářil bledě žlutým světlem. Současně se k životu probudilo i několik elektronek, které vydávaly světlo jasně oranžové. Z malého reproduktoru vysoko na stěně zazněl náhlý poryv šumění statické elektřiny, z něhož se postupně vynořil zvuk připomínající mořský příboj na nějaké vzdálené pláži. Doktor Burrows okamžitě zmlkl.

„Chvála bohu,“ zamumlal neslyšně Will. Ulevilo se mu, že otec přerušil únavný proud vzpomínek.

„Já vím. Tohle by mohla být naše záchrana,“ přikývl doktor Burrows, který si neuvědomil pravý důvod synovy poznámky. Otáčel číselníkem uprostřed hlavní vysílačky, ale vyvolal tím jen nové praskání statické elektřiny. Po několika minutách přestal s marnými pokusy a zavrtěl hlavou. „Některé z těch elektronek musejí být porouchané,“ řekl a ukázal na skleněné baňky na horní straně vysílačky, které zůstaly nerozsvícené.

„Nemohli bychom se je pokusit opravit?“ navrhl Will.

„Ve skladu jsem sice viděl pár náhradních dílů, ale ani bych nevěděl, kde začít. Tyhle věci jdou úplně mimo mě,“ zabručel doktor

Burrows, jako kdyby se sám za sebe styděl. Povzdychl si a znovu se zabořil do křesla, přičemž si pohrával s balíčkem sušenek. „Nemám ani ponětí, co se nastavuje na těch různých budících a jak to celé funguje," dodal smutně. Vstal a několikrát mlaskl jazykem o zuby. „Možná to bude ztráta času, ale když už jsi tu, mohl bys vyzkoušet všechny vlnové délky, Wille. Tohle zařízení pravděpodobně slouží jen ke komunikaci v rámci přístavu, a protože tady dole není nikdo jiný kromě nás…," nenamáhal se dokončit větu a místo toho vyšel z místnosti.

Will se přisunul k vysílačce, pomalu otáčel největším knoflíkem a zkoušel různé kombinace přepínačů. Přitom neustále opakoval do mikrofonu: „Haló, haló, je tam někdo?" ačkoliv se jeho slova dala sotva rozeznat, protože pořád žvýkal kousky ananasu. Vzhledem k tomu, že jeho úsilí podle všeho nemělo jiné výsledky než občasné zapraskání statické elektřiny z reproduktoru a že už měl pomalu dost kompotovaného ovoce, za chvíli to vzdal.

„Ne," povzdychl si sklíčeně, „je to opravdu jenom ztráta času." Roztrhl balíček sušenek a z jedné si kousek uždibnul, zatímco se zamyšleně rozhlížel po místnosti. Pohled mu padl na dvojici telefonů na stěně. Vstal a zvedl sluchátko bližšího z nich, přístroje s červenou barvou, a přiložil si je k uchu, aby zjistil, jestli uslyší oznamovací tón. Neslyšel nic, a tak zkusil několikrát stisknout vidlici a vytáčet náhodná čísla pro případ, že se tím něco změní.

„Horká linka je mimo provoz," zahuhlal, když se stále nic neozývalo, a zklamaně položil sluchátko. Tiše se sám pro sebe zasmál a z náhlého popudu zvedl sluchátko černého telefonu, aby zkusil číslo domu rodičů v Highfieldu. Zasunul prst do číselníku a roztočil jej. „Jak to dřív lidi mohli vydržet?" pronesl, když musel čekat celou věčnost, než se ciferník vrátí zpátky do původní polohy, aby mohl zvolit další číslo. Napadlo ho, jak by bylo zvláštní, kdyby se mu ozvala jeho matka. Takovou konverzaci člověk jen tak nezažije.

Zavřel oči a začal si představovat, jak by asi probíhala.

Klap!

Ahoj mami, tady je Will.

Bezpochyby by se na něj i na otce zlobila. *Kde jste pro rány boží celou tu dobu byli? Nemáte ani tušení, čím jsem kvůli vám prošla.*

Jste párek sobeckých mizerů! AŤ UŽ JSTE DOMA! křičela by na něj z plných plic.

Ehm, mami, to není tak jednoduché. Jsme tisíce kilometrů pod povrchem Země, na nějaké tajné vojenské základně…

Vytrhl se ze snění, přestože ve sluchátku nadále vládlo ticho. „Nikdo není doma, nikdo není doma…“ zahučel a už se chystal položit sluchátko, když se rozhodl, že to zkusí ještě jednou.

Vybavil si číslo matčina mobilu a vytočil je, ačkoliv ho měla jen zřídkakdy zapnutý. Znovu se zaposlouchal. Polekaně sebou trhl, když se ozvalo hlasité zapraskání.

Paní Burrowsová seděla za stolem v advokátní kanceláři, kde byla zaměstnaná, a zběsile ťukala do klávesnice. Ve sluchátkách poslouchala nahrávku z diktafonu a přepisovala dopis pro jednoho z klientů. Dopis se týkal nějakého rozvádějícího se páru, který se dohadoval o opatrovnictví své pětileté dcery. Představovala si smutek a chaos, jenž se skrýval za suchým právnickým jazykem dopisu, a celé to na ni působilo značně zneklidňujícím dojmem.

Měla pocit, že slyší vyzvánění mobilu, strhla si sluchátka z uší a popadla kabelku. Telefon ještě vyzváněl, když ho vytáhla ven. Zvedla ho a přiložila si ho k uchu. Slyšela jen hlasité praskání. „Haló,“ řekla přesně v okamžiku, kdy se spojení přerušilo. Podívala se na číslo. Nepoznala ho, tedy rozhodně nevolal nikdo z Londýna. „Další zatracený dealer,“ zaláteřila, vrátila telefon do kabelky a začala znovu bušit do klávesnice.

Po dalším, daleko hlasitějším zarachocení statické elektřiny Will honem oddálil sluchátko od ucha a ukončil hovor. „Co to sakra dělám?“ zeptal se sám sebe, ale přesto se rozhodl učinit ještě další pokus. Momentálně si ale nedokázal vybavit jediné číslo, které by mohl vyzkoušet. Nepamatoval si číslo Chesterových rodičů ani bytu tetičky Jean a nakonec ho napadlo, že by se mohl uchýlit k poslední možnosti: k číslu pohotovostních služeb, 999.

V tu chvíli se mu však jako blesk z čistého nebe vybavilo číslo, které v horečce opakovala Elliott stále dokola. Will je znal zpaměti a ihned je vytočil. Znovu to vypadalo, že se nedaří navázat spojení.

Tentokrát se ovšem ze sluchátka neozvalo ani to nejtišší zapraskání, a tak ohlásil: „Tady je Will Burrows. Volám z hlubin Země a brzy se vrátím na Povrch. Děkuji a na shledanou!“ Praštil se sluchátkem do vidlice, zakousl se do další sušenky a vydal se zjistit, co dělá jeho otec.

„Nechápu, jak to můžeš pít,“ řekl Will, jakmile otce objevil, jak se hrbí nad stolem, který si postavil do hlavní ložnice, a občas si usrkne čaj z ešusu. Kolem nohou židle měl podestláno různými složkami, krabicemi a hromadami volných papírů. Očividně si sem donesl všechno, co mu podle jeho odhadu mohlo být užitečné, a nyní se tím postupně probíral.

Před sebou měl rozložený jakýsi plán, tak velký, že zabíral celou plochu stolu. Byl vytištěný na zašedlém papíre s několika oblastmi pastelových barev. Když doktor Burrows dopil čaj a odložil na plánek svůj ešus, Willovi padla do oka jedna z oblastí, která byla výrazně vystínovaná. Podle jejího tvaru Will okamžitě poznal, že se jedná o zdejší přístav a vojenský komplex. Kromě bledě modré stužky řeky, klikatící se plánem, vedly od jeskyně s přístavem tenké žluté linky, tu a tam označené červenými trojúhelníčky. Will odhadoval, že by mohlo jít o ukazatele vzdálenosti, které odpovídaly těm trojúhelníkům namalovaným na stěnách pukliny, jež je přivedla k tomuto podzemnímu přístavu.

„Něco zajímavého?“ zeptal se a trhl hlavou k plánu.

„Ani ne,“ odpověděl doktor Burrows nepřítomně. „Jenom to, že vojáci zkoumali okolí, aby našli sladkovodní prameny.“

V tu chvíli si Will všiml malých kamenných tabulek v umolousaném kapesníku a okamžitě si je začal zvědavě prohlížet, protože k tomu dosud neměl pořádnou příležitost. Doktor Burrows právě držel jednu v ruce a zblízka ji studoval.

„Můžu se podívat?“ zeptal se Will.

„Hlavně je neupusť,“ zamumlal otec a načmáral si cosi zcela nečitelného do zápisníku.

Will se natáhl ke kapesníku a zvedl jednu z tabulek.

„Páni! Sice jsi říkal, že ty rytiny jsou drobné, ale nečekal jsem, že budou *tak* mrňavé!“ užasl a mhouřil oči na jemné nápisy doplněné o miniaturní nákresy.

„Ať nad tím trávím času, kolik chci, pořád s tím nedokážu pohnout. Jsem úplně bezradný,“ vydechl doktor Burrows a s rezignovaným výrazem se opřel na židli. „Pár slov si pamatuji, ale ani zdaleka ne dost. Potřeboval bych někoho, kdo má zkušenostmi s luštěním šifer, aby mi s tím rébusem pomohl.“

„Mám to zkusit?“ nabídl se Will nadšeně.

„Ne, je to příliš komplikované,“ odpověděl doktor Burrows. „Jenom bys marnil čas.“

„Kam podle tebe ta mapa vlastně vede?“ zeptal se Will, zvedl z kapesníku druhou tabulku a začal ji porovnávat s první.

Doktor Burrows nalistoval v zápisníku čistou stránku, na kterou okamžitě začal cosi zuřivě čmárat. Pak ji natočil tak, aby se Will mohl podívat. Nakreslil tu kružnici, po jejímž vnitřním obvodu krátčely drobné postavičky. Uprostřed kružnice se nacházelo stylizované slunce, od něhož se do všech stran šířily paprsky záře. „Tuhle nástěnnou malbu jsem objevil v jednom starém chrámu v Hlubinách. Zachycuje svět uvnitř jiného světa,“ řekl a povzdychl si.

„Jo, tuhle tvoji kresbu jsem viděl,“ vzpomněl si Will.

„Cože?“ vyjekl doktor Burrows a vyskočil na nohy tak prudce, až porazil židli, na které dosud seděl. „Jak jsi ji mohl vidět?“

„Vždyť jsem ti to říkal, tati, u Průduchu jsme našli několik listů z tvých deníků,“ řekl Will.

„Ano, ale myslel jsem, že ty stránky byly nečitelné. Myslel jsem, že je zničila voda!“ vykřikl doktor Burrows.

Willa otcovo rozrušení mátlo. „To jsem přece neříkal. Řekl jsem jenom, že byly trochu potrhané a některé taky promáčené vodou, ale většina sesbíraných stránek na tom nebyla tak hrozně. Dokázal jsem je přečíst.“

Doktor Burrows mírně zavrávoral, jako kdyby mu někdo uštědřil ránu do zátylku. Pokusil se znovu usednout, ale na poslední chvíli se zarazil, když si uvědomil, že židle není na svém původním místě. Netrpělivě ji postavil a narovnal, posadil se a začal čmárat po prázdné stránce jako šílenec. Jakmile o pár vteřin později dílo dokončil, strčil zápisník Willovi pod nos.

„Byl tam i takovýhle náčrt? Můj nákres kamenné desky?“

Will si prohlížel obrys, který jeho otec ve spěchu načrtl, i tři bloky textu uvnitř. Narychlo nakreslená písmena na reprodukci doktora Burrowse připomínala rozmačkané komáry. „Ano, tahle stránka se třemi druhy písma mezi nimi rozhodně byla," řekl nakonec.

„A pověz, kde je teď?" dožadoval se doktor Burrows.

„Uložil jsem ji na bezpečné místo v Martině chatě."

„V Martině… chatě…," zopakoval doktor Burrows pomalu, s důrazem na každé slovo. Jeho tvář byla po mnohaměsíčním pobytu v podzemí už tak dost bledá, ale nyní Willovi připadalo, že z ní otci vyprchaly i poslední zbytky barvy.

„Proč? Záleží na tom?" zeptal se Will opatrně.

„Potřebuji stránku s Burrowsovou deskou, abych přeložil tyhle tabulky. Ano, záleží na tom."

Will se při zmínce o Burrowsově desce zamračil a střelil po otci letmým pohledem, aby zjistil, jestli mluví vážně. Pak znovu obrátil pozornost ke kamenným tabulkám a zvedl třetí z nich z kapesníku.

„Burrowsova deska je něco jako *Rosettská deska*," vysvětloval doktor Burrows. „Jsou na ní tři nápisy, které říkají to samé, ale jeden je ve féničtině. To mi umožňuje přeložit zbývající dva jazyky, z nichž ani jeden podle mého odhadu nebyl ještě nikdy na Povrchu nalezen. Kdybych ji měl teď u sebe, přeložil bych tyhle tabulky a…," zmlkl.

„Co?" zeptal se Will, který stále těkal pohledem z jedné tabulky na druhou.

„Myslím, že by to mohla být mapa k tomu vnitřnímu světu, v jehož existenci tahle dávná civilizace věřila. K *Zahradě druhého slunce.*"

„Druhého slunce?" zopakoval Will nepřítomně.

Doktora Burrowse synova vlažná reakce překvapila, ale Will zaměřil svou pozornost jinam. Rozmísťoval právě tabulky po desce stolu a přikládal k nim z kapesníku další, dokud je nerozložil všechny s výjimkou té, na níž právě pracoval jeho otec.

„Můžu si ji půjčit?" zeptal se otce a ukázal na tabulku v jeho ruce. Doktor Burrows mu ji podal a Will ji několikrát otočil v prstech, aby si pozorně prohlédl její okraje. Potom ji přiložil k ostatním.

„Domino,“ pravil Will. „Jsou jako kostky domina. Okraje jsou docela ošoupané, ale nevšiml sis na nich těch malých vroubků? Podívej,“ řekl a jeden z nich ukázal otci. „Tahle má na konci tři zářezy, takže sousedí s touhle další, která je má taky.“ Vrátil ji zpátky na místo a narovnal se.

„Ty jsi génius!“ vykřikl doktor Burrows a upřeně si prohlížel rozmístěné tabulky. Pak mu ale opět poklesla ramena. „Takže teď už znám jejich uspořádání, ale tím se vlastně nic moc nemění. K rozluštění nápisů stejně potřebuji Burrowsovu desku. A musíme zjistit, odkud se má vycházet.“

Will zvedl ruce. „Ještě jsem neskončil. Počkej tu!“ řekl a vyběhl ke svému lůžku, na kterém nechal položený batoh.

„Nikam se nechystám,“ odpověděl doktor Burrows omámeně.

Will se přiřítil zpátky s jakýmsi předmětem v ruce. Než ho ale svému otci ukázal, kývl hlavou ke kamenné tabulce, jež byla v jeho novém uspořádání na prvním místě. „Podívej se na tohle, tati. Vidíš ten znak… přímo tady?“ Ukázal na symbol trojzubce vyrytý do levého horního okraje tabulky.

„Jistě,“ pokrčil doktor Burrows rameny, jako kdyby nešlo o nic výjimečného. „Takových znaků jsem v Hlubinách viděl několik,“ dodal, zatímco se jeho syn prohraboval balíčkem fotografií, které dostal od První Rebeccy.

„Tyhle snímky patřily nějakému námořníkovi z té ponorky. Podívej se na poslední z nich.“ Will s plesknutím položil snímek před svého otce. „Ten samý symbol,“ řekl. „Fotografie byla určitě pořízená někde v blízkosti ponorky, dost blízko na to, aby se mu podařilo vrátit na loď, aniž by ho dostali jasoňové.“

„Ne!“ vyhrkl doktor Burrows. „Takže jsem možná nakonec přece jen byl na správném místě a nevěděl jsem o tom!“

„V tom případě… V tom případě se tam musíme okamžitě vrátit!“ vykřikl Will s nadšením, jež se vyrovnalo otcovu.

Doktor Burrows ale zavrtěl hlavou. „Ne, Wille, to nemůžeme.“

„Proč ne?“ zeptal se Will.

„Protože je zásadně důležité, abychom nejprve našli použitelnou cestu zpátky k Povrchu. Nechci být zase odříznutý od civilizace pro případ, že nastane nějaký stav nouze. Pokud dokážeme plout proti

proudu řeky, bude hračka se sem znovu vrátit. Můžeme jednoduše splývat s proudem.“ Chystal se říct něco dalšího, ale místo toho si přejel rukou po čele. Když konečně promluvil, sotva šeptal. „A taky musím zjistit, jestli je tvá matka v pořádku. Určitě je starostmi celá bez sebe. Neztratil jsem se přece jenom já, ale i ty s Rebeccou. Je tam nahoře úplně sama.“

Při řeči se nedíval svému synovi do očí, což ve Willovi okamžitě vyvolalo podezření. Jeho otec se dřív nikdy příliš nestaral o svoji ženu a Will uvažoval, proč s tím začíná právě teď.

„Kromě toho,“ pokračoval doktor Burrows, jako kdyby ho to právě napadlo, „jsem myslel, že musíš dopravit ten virus někomu na Povrchu. Tvrdil jsi, že je to životně důležité.“

„Asi ano,“ přikývl Will, kterého otcova slova vrátila do tvrdé reality. Nechal se unést vyhlídkami na nová dobrodružství s otcem natolik, že odsunul styxský plán do zadních zákoutí své mysli. Doktoru Burrowsovi neušel zmatený výraz, který se Willovi rozlil po tváři.

„Co se děje?“ zeptal se.

„Nemusí to být pravé Dominium,“ odpověděl Will. „Možná to bude jen ztráta času.“

„Proč si to myslíš?“

Will se zachmuřil ještě více. „Protože prakticky všechno ostatní, co kterákoliv z Rebecc řekla nebo udělala, byl podvod nebo lež a pořád je mi divné, proč mi ty ampule První Rebecca vůbec dávala. Ještě zvláštnější je, že o tom věděla i Druhá Rebecca. Vzpomínáš, že je po mně u té ponorky chtěla zpátky?“

Doktor Burrows se na vteřinu zamyslel. „Když pro ně ale bylo důležité, aby je získaly zpátky, možná to je pravý virus. A jestli věříš, že je skutečně tak zpropadeně nebezpečný, *musíš* ho předat příslušným lidem, aby se o něj postarali.“

Will odevzdaně přikývl. Jeho otec měl naprostou pravdu. Pokud existovala šance, byť minimální, že v ampuli je opravdu Dominium, cítil se odpovědný za to, aby jej předal do správných rukou a zhatil plán Styxů. „Dobře…, ale jakmile se vrátíme na Povrch a vyřídím tu věc s ampulemi, *vrátím* se sem s tebou, ano? Chci ti se vším pomoct, tati,“ řekl mírně rozechvělým hlasem.

„Jistě, jistě,“ odvětil doktor Burrows, ale stále se mu odmítal podívat do očí a místo toho se shýbl pro černou složku u svých nohou. „Teď pro tebe nicméně mám jiný úkol.“

Will vzal do ruky černou složku a prohlížel si její obal, v místech záhybů popraskaný. Na přední straně kromě několika písmen a číslic nebylo nic, a tak složku otevřel. Uvnitř se nacházelo podrobné schéma nějakého stroje. „Co to je?“ zeptal se, nalistoval první stránku a přečetl si: „*Návod k obsluze přívěsného motoru?* Chceš po mně, abych se to bifloval?“

„Víš přece, že mi to s technikou moc nejde. Třeba by sis to dokázal prostudovat, než připravím člun. Jestli to není správný návod pro motor, který jsme našli, v knihovně kabiny dvacet tři jsou další, spolu se spoustou románů Alistaira MacLeana… a nějakými manuály o zbraních.“

Will při zmínce o zbrojních manuálech nastražil uši. „Jsem tvůj člověk,“ řekl.

Následujících čtyřicet osm hodin trávil pročítáním toho, jak připojit přívěsný motor a jak s ním následně zacházet, přičemž si občas zaskočil na přístavní hráz, kam s otcem motor dovlekli. Za otcovými zády také tajně navštívil zbrojní sklad, aby si vybral několik různých zbraní, a ty se pak učil rozebírat a opět skládat na přikrývce rozprostřené po zemi v jedné z postranních místností základny.

Doktor Burrows mezitím plnil svou část úkolu. Na zrezivělém vozíku dotáhl laminátový člun k vodě a spustil jej na hladinu. Přivázal ho pevně ke kůlu na hrázi a postupně do něj naložil zásoby a přikrývky. Právě se vracel do skladiště, když narazil na Willa u hlavních přetlakových dveří.

„Teče teplá voda,“ oznámil Will. Mokré vlasy měl sčísnuté dozadu a jeho obličej byl poprvé za dlouhou dobu čistý a vymydlený. Také měl na sobě zbrusu nové oblečení – olivově zelenou košili a kalhoty stejné barvy.

Doktor Burrows na něj zíral s otevřenými ústy.

„V kabině třicet jedna je sklad proviantu a oblečení a v kabině dvacet sedm jsou sprchy. Nechal jsem ti tam i nějaké mýdlo a šam-

pon,“ řekl pouze Will a pokračoval ven. Když se za ním otec ohlédl, všiml si pistole zastrčené vzadu za synovým opaskem.

„Wille! Říkal jsem ti, abys ne…“

„Není nabitá,“ odpověděl Will, aniž by zpomalil. Sám pro sebe se zazubil, a jakmile se dostal z otcova dohledu, rozverně vyhodil do vzduchu krabici nábojů a zase ji chytil. Věděl, že doktor Burrows s největší pravděpodobností za silnými stěnami základny výstřely neuslyší. „Těžko na cvičišti, lehko na bojišti,“ zahučel potichu.

Následující den dotáhli přívěsný motor ke člunu a Willovi se ho podařilo ukotvit na místě. Nastartování se ukázalo být větším problémem. Motor vždycky chytil a několik vteřin bublal, ale potom se zakašláním zhasl. Will ho zkoušel spouštět lankovým startérem tolikrát, až úplně ztratil sílu v ruce a štafetu musel převzít otec. Nakonec přece jen uspěli, zpocení a pokrytí vrstvou špíny a mastnoty. Motor několik minut chrlil oblaka černého dýmu a nerovnoměrně hučel. Pak přestal zlobit a ustálil se na pravidelném rytmu. Doktor Burrows ukázal Willovi vztyčený palec, ale jeho smích pohltil zvuk motoru. Will natočil přívěsný motor tak, aby se lodní šroub zanořil pod hladinu, a přidal plyn. Zpoza člunu vytryskla vzhůru sprška vody.

„Hotovo,“ poznamenal Will, když vypnul motor a v jeskyni dozněly poslední ozvěny ohlušujícího burácení.

„Výtečně!“ blahopřál mu doktor Burrows. „Připomeň mi, abych před odjezdem donesl na palubu zásoby paliva.“ Vylezli z člunu na přístavní hráz a doktor Burrows se zadíval na svého syna. „Týmová práce,“ řekl a poklepal mu jemně na rameno. Pak se vydali zpátky k základně.

Po dostatečném spánku a snídani opět vyšli z budovy a vykročili ke kůlu, u něhož měli přivázaný člun.

„Správňáckej kabát, tati,“ řekl Will a obdivně si prohlížel starý kabát z hrubé vlněné látky, který si doktor Burrows našel. Kabát měl kapuci i klopy a byl vyroben z těžkého, světle hnědého materiálu, který vypadal, že by dokázal stát sám o sobě i bez člověka uvnitř.

„To je klasický *montgomerák* vyrobený z vlněné houně. Můj otec měl taky přesně takový. Koupil si ho v obchodě s armádními

přebytky. Pamatuji si, že ho nosil, když jsem byl malý," odpověděl doktor Burrows zjihle. Když se dost vynadíval na svůj nový oděv, vzhlédl a zpozoroval dvě nadité cestovní brašny barvy khaki, které nesl jeho syn. „Necestuješ zrovna nalehko."

„Vzal jsem i dva spací pytle a pár dalších věcí, které by se nám mohly šiknout," vysvětloval Will okamžitě a snažil se, aby si jeho otec nevšiml, jak jsou tašky těžké.

„Asi je dobře mít v člunu nějakou zátěž pro případ, že bychom vpluli do divoké vody," připustil doktor Burrows.

Will si přejel dlaní po náprsní kapse vojenské košile. „Největší starosti mi dělají ty ampule s Dominiem. Nesmíme je ztratit. Za žádnou cenu."

Ušli další kousek po hrázi, než Will promluvil znovu.

„Tati, víš, že ty ampule jsou jediný důvod, proč se s tebou vracím. Jinak bych se vypravil přímo za Chesterem a Elliott. A jakmile ten virus někomu předám, přesně to taky udělám."

Otec se náhle zastavil. „Wille, vyjádřil ses velice jasně. Ale určitě si nemyslíš, že jsem tady dole skončil. Zatím jsem tu provedl jen zcela povrchní a zběžný výzkum." Zavrtěl hlavou. „Rozhodně se vrátím, abych dokončil to, co jsem začal."

Cestou ke člunu ještě potichu zašeptal: „Jestli se dostaneme domů."

Uložili všechny věci do člunu a doktor Burrows se otočil k synovi.

„Málem bych zapomněl." Vytáhl z kapsy kabátu dvě černé vlněné čapky, aby si je nasadili na hlavu. „Proti chladu."

„Dobrý nápad, tati," řekl Will a zazubil se na otce. Doktor Burrows s čapkou staženou hluboko do čela a neupraveným plnovousem opravdu připomínal nějakého ošlehaného mořského vlka.

„Vzhůru a rychle kupředu!" zvolal otec, když Will nastartoval přívěsný motor. Nejprve s člunem objeli několik koleček po přístavu, aby si Will trochu vyzkoušel řízení, ale pak poslechl otce, zrychlil a navedl člun obloukem do říčního kanálu. Rada doktora Burrowse se ukázala být naprosto správná a Will zjistil, že musí přidat plyn ještě více, aby alespoň trochu postupovali proti prudkému proudu.

Jakmile opustili osvětlený úsek kanálu, doktor Burrows si sedl na příď s lampou, aby svítil na cestu. Zastával funkci navigátora a křičel na Willa, pokud bylo třeba se vyhnout nějakým skalním výběžkům či pokud se před nimi tok řeky ostře zatáčel. Cesta byla drsnější, než Will čekal, protože člun divoce nadskakoval na vlnách a otec i syn byli zanedlouho do poslední nitky promočení ledově studenou vodní tříští i občasnou vlnou, která vyšplíchla přes příď. Will v duchu vzdával díky za vlněnou pokrývku hlavy i za vrstvy šatů navíc, které si na cestu oblékl.

Řeka pokračovala pořád dál a klikatila se útrobami Země jeden kilometr za druhým. Jedinou známkou toho, že tudy kdysi cestovali lidé, byly velké bílé kruhy namalované čas od času na hrubých skalních stěnách – ukazatele další cesty v místech, kde se řeka větvila, a těch nebylo zrovna málo. Zatímco doktor Burrows dával pozor, aby do něčeho nenarazili, Will naváděl člun vzhůru, pořád vzhůru, směrem k prameništi řeky.

Když už byl tak unavený, že měl stále větší potíže s ovládáním přívěsného motoru, otec ho vystřídal u kormidla. Ačkoliv by si Will nejraději trochu zdříml, něco takového nepřipadalo v úvahu, protože někdo musel dávat pozor s lampou, aby nepluli naslepo mlhou vodní tříště. Na přídi sice nebylo ani o trochu tepleji, ale Will alespoň mohl dát odpočinout svým bolavým pažím.

Pokračovali bez přestávky, protože se nemohli nikde zastavit tak, aby je neustálé proudění vody nestrhávalo zpět. Jistě uběhl skoro celý den, během něhož se doktoru Burrowsovi párkrát podařilo za provozu doplnit palivo do motoru, když tu si Will všiml jiného typu znamení. Zase to byl bílý kruh, ale tentokrát s černým čtvercem uprostřed. Pokynul otci, aby zajel trochu blíž, a když se vydali za dalšími značkami za ohyb řeky, zjistili, že se zde kanál významně rozšiřuje, takže měřil od jednoho břehu k druhému nejméně sto metrů.

V tomto klidnějším úseku zpozorovali v dálce jakési světlé obrysy a doktor Burrows k nim okamžitě zamířil. Ukázalo se, že je tam ukotven kovový ponton, který byl původně patrně natřený nabílo, ačkoliv jeho barvu značně poškodila rez. Těsně za ním si všimli mola

vybíhajícího do vody, za nímž následovala malá, umělá hráz. Doktor Burrows vypnul motor a člun pomalu přirazil ke břehu.

„Mám to!“ vykřikl Will, když se chytil kovového zábradlí a zastavil člun. Ihned ho přivázal lanem ke kůlu a oba vystoupili.

„Je dobře, že jsme zase na souši,“ poznamenal doktor Burrows a zadupal. Očividně byl rád, že opět stojí na pevné zemi. Sundal si vlněnou čapku a uložil ji do kapsy. Will se mezitím vydal prozkoumat okolí. Zdejší plošina byla podstatně menší než ta, z níž vyjeli, a Will se tedy za chvilku vrátil.

„Nic moc tu není, tati. Jen nějaké palivové nádrže a malý domek, ve kterém není vůbec nic kromě telefonu.“

„To jsem si myslel,“ přikývl doktor Burrows. „Zřejmě to je jenom stanice pro doplnění paliva, což je setsakra dobře, protože by se nám pár dalších kanystrů docela hodilo. Už jsem si začínal dělat starosti, jestli ho máme dost, abychom dopluli až na Povrch.“

„Tak to se raději mrknu, jestli místní nádrže nejsou prázdné,“ řekl Will a obrátil se k odchodu, ale ještě se zarazil. „Tati, kdy už tam budeme?“

Doktor Burrows se zasmál a strčil si prst do ucha, aby z něj dostal vodu. „Takhle ses mě ptal na výpravách za zkamenělinami. Vždycky jsme jeli autem a ty už ses nemohl dočkat. Vzpomínáš?“

Will se usmál. „Dobře, ale kdy už tam tedy budeme?“

„Těžko říct. Odhaduji, že jsme zatím neurazili ani čtvrtinu cesty,“ odpověděl otec, „možná ještě méně.“ Několikrát zamával pažemi a poskočil na místě.

„Proč to děláš?“ zeptal se ho Will udiveně.

„Všiml sis, že se zase pohybujeme o něco hůř a pomaleji?“ Chytil brašnu se zásobami, kterou si vzal s sebou z člunu, a zvolna ji pozvedl. „I tohle mi připadá těžší. Až dorazíme zpátky k Povrchu, budeme mít pocit, že jsme celí z olova.“

„Vracíme se k plné gravitaci. Na to jsem nepomyslel,“ řekl Will a povzdychl si. „Přijdeme o svoje supermanské síly.“

Připravili si v domku nocleh a zapálili benzinová kamna u dveří, aby se zahřáli a usušili si promočené šaty i boty. Jakmile se najedli, vlezli si do spacích pytlů a během pár minut usnuli, jako když je do vody hodí.

Will se vzbudil, když mu jeho otec přejížděl u nosu ešusem s kouřící horkou tekutinou.

„Fuj! Tvůj *čaj* už nechci,“ zasténal Will. „Nemůžu si dát ještě hodinku šlofíka? Jsem úplně grogy.“

„Vstávat a cvičit, lenochu! Ať už máme tu cestu za sebou,“ pobízel ho otec a přidřepl si k němu.

Přes svoje námitky Will vstal a brzy už zase vyrazili po řece. Cestou našli několik dalších stanic sloužících k doplnění paliva, téměř stejných jako ta první, a o den a půl později vpluli na místo, které vypadalo mnohem mohutněji.

„Myslím, že už jsme asi u cíle,“ vykřikl doktor Burrows od kormidla.

23. kapitola

Muž na předměstí Cardiffu odemkl přední dveře a vstoupil dovnitř. Dům se nořil do naprosté tmy, ale muž nechal světla zhasnutá, odložil deštník na stůl v síni a vydal se do kuchyně. Stále potmě přešel k varné konvici, zkontroloval, že je plná vody, a zapnul ji. Zdálo se, že zírá na červené světélko ve spodní části konvice, zatímco se ohřívala voda a z konvice vycházelo stále silnější hučení. Po chvilce sáhl ke kredenci pro hrnek.

„Same," pravil ve tmě Drake.

Muž vyjekl překvapením a upustil hrnek, který dopadl na zem a roztříštil se.

„Kristepane… Drake! Jsi to ty, Drakeu?"

„Ahoj Same," pozdravil Drake. „Omlouvám se, že jsem tě tak vyděsil, ale nechal jsi zhasnutá světla a…"

„Myslel jsem, že jsi mrtvý," odpověděl muž a téměř okamžitě mu do hlasu pronikla zlost. „Co tu děláš? Neměl by ses ke mně vůbec přibližovat. Můžou mě sledovat."

„Ne, ujistil jsem se, že jsme v bezpečí."

„Nikdy nejsme v bezpečí," odsekl Sam.

„Vždycky jsi měl sklony panikařit," poznamenal Drake a zavrtěl hlavou. „Jak se vlastně vede rodině?"

„Nevím. To mi pověz ty. Už se s nimi nemůžu stýkat. Musel jsem od nich odejít, abych je neuváděl v nebezpečí." Sam se přesunul ke dřezu a pod nohama mu zakřupaly střepy z hrnku. „Jenom doufám, že si tě nikdo nevšiml, když jsi sem šel," řekl stále velice nervózně. „Víš přece, že zničili celou síť, ne? A že většina lidí z našich bývalých buněk je po smrti, nebo zalezla tak hluboko pod zem, jako kdyby byli mrtví?"

„Jo," odpověděl Drake bezstarostně, což Sama ještě více podrážděilo.

„Promiň, neuvědomil jsem si, že jsi přišel na zdvořilostní návštěvu. Nabídl bych ti trochu kafe, ale právě jsem si rozbil svůj jediný hrnek."

„Potřebuju pomoc," řekl Drake.

„Jak mám vědět, že tě taky nedostali?“ zeptal se Sam. „Byl jsi pryč…, jak je to dlouho? Tři roky? Třeba tě sem poslali oni. Jak mám vědět, že ti můžu věřit?“

„Mohl bych se tě zeptat na totéž. Jak mám vědět, že můžu věřit já tobě?“ opáčil Drake.

„Mně věřit nemusíš. Moje dny tajných akcí už jsou sečtené. Už nejsem tím, kým jsem býval, a ty jsi v tom zůstal sám, kamaráde,“ řekl Sam a zhluboka si povzdychl. „Vůbec nechápu, jak nás kdy mohlo napadnout, že bychom mohli vyhrát. Jsou prostě příliš chytří a mají příliš dobré zázemí. Nemůžeme se s nimi měřit.“

„Proboha, člověče, nazývej je jejich jménem, ano? Mluvíš o *Styxech*“ zavrčel Drake.

Sam nepromluvil, udělal další šouravý krok k oknu a opřel se o dřez. Světlo z ulice bylo dostatečně silné, aby Drake spatřil mužův profil i to, že má na očích černé brýle.

„Je s tebou něco?“ zeptal se Drake.

„Oslepili mě, Drakeu. Nevidím vůbec nic.“

„Jak to? Co se sakra stalo?“

„Myslím, že používají podzvukové vlny, podobné technologii Černého světla, ale v daleko větším měřítku,“ odpověděl Sam. „Jel jsem v karavanu na sever od Highfieldu a zastavil jsem na křižovatce. Slyšel jsem tlumený, hluboký zvuk, jako kdybych byl pod vodou. Měl jsem pocit, že mi něco vibruje přímo v hlavě. Nemohl jsem pohnout jediným svalem. Nemám tušení, co se stalo potom, ale o pár dní později jsem přišel k sobě v nemocnici s obvazem na očích. *Styxové* mi odrovnali oči,“ řekl. Poprvé vyslovil jejich jméno a vyplivl ho ze sebe, jako kdyby měl v ústech jed. „Pořád žasnu nad tím, že mě prostě nezabili.“

„Možná tím posílali vzkaz nám ostatním,“ pravil Drake jemně. „Něco jako varování.“

„Možná,“ zopakoval Sam. „Ale když jsem na tom teď takhle, Drakeu, nemůžu se vrátit do aktivní služby, ani kdybych chtěl.“

„Omlouvám se. Nevěděl jsem to. Právě jsem se vrátil z Hlubin.“

„Nic se nestalo. Jak bys o tom mohl vědět?“ pokrčil Sam unaveně rameny.

„Zajímalo by mě, koho unesli z Povrchu, aby jim pomohl vyvinout ty podzvukové vlny," uvažoval Drake.

„Třeba to dokázali sami. Třeba je pro ně vymysleli vědci v Kolonii."

Drake si odkašlal. „Měl bych jít," řekl.

„Ještě jedna věc – předpokládám, že si vzpomínáš na tu schránku, kterou jsem zřídil na jednom univerzitním serveru, když jsme poprvé vybudovali naši síť? Na schránku sloužící pro výměnu tajných vzkazů, o kterých se neměl dozvědět nikdo jiný?"

„Jistě," přikývl Drake.

„Někdo o ní ví," dokončil Sam.

„Jak to myslíš?"

Sam si promnul čelo. „Ani nevím, proč jsem tu schránku vlastně nezrušil, když šlo všechno do kytek, ale pořád ji čas od času kontroluju. Před pár dny jsi tam měl vzkaz. Byl plný šumu, ale podle všeho ho nahrál někdo jménem Will Burrows. Říká ti to jméno něco?"

„Will Burrows…," zopakoval Drake tiše. Nijak na tuto informaci nereagoval, ačkoliv se mu v hrudi prudce rozbušilo srdce. „Ne, nic mi to nepřipomíná, ale stejně díky. Připojím se k tomu serveru a poslechnu si to sám," řekl. „A promiň, že jsem tě takhle přepadl. Hodně štěstí, Same."

„Nechceš něco, než půjdeš? Nemám ti dát něco k jídlu?" nabídl Sam, ale Drake už byl pryč.

„Řeka ale pokračuje tamhle dál," ukázal Will, zatímco se s otcem vlekli po dlouhé přístavní hrázi. Z promočených oděvů kapala voda a boty jim hlasitě čvachtaly. „Proč po ní neplujeme dál?"

„Možná se nikdy ani nevynoří na Povrch," pokrčil doktor Burrows rameny. „Kromě toho se podívej na tyhle budovy a ten jeřáb." Zastavili se a prohlíželi si stavby před sebou. „Jsme určitě v hlavní výchozí stanici před cestou dolů. To je vidět už na *tomhle*," dodal a trhl hlavou k obrovskému oblouku na konci hráze, jehož rohy byly natřeny bílou barvou.

Přistoupili k němu.

„Tím by projel i náklaďák," poznamenal doktor Burrows.

„Teď už ne," řekl Will a poklepal na zděnou stěnu, která oblouk zcela přehrazovala.

Doktor Burrows už ale cílevědomě odcházel do stínů. Když ho Will dohonil, našel otce u velkých dvoukřídlých dveří. Podobně jako oblouk, i jejich rám byl natřený nabílo.

„Patrně vstup pro personál," pravil doktor Burrows. I tento vchod byl zazděný. Přejel dlaní po povrchu stěny a zaklepal na ni klouby prstů. „Cementové cihly," řekl. Vyzkoušel několik kousků malty, která vyhřezla ze spár mezi šedými cihlami a připomínala vyschlou zubní pastu. Rýpl do nich a jeden kus se mu podařilo odloupnout. „Fušerská práce. Stavěli ve spěchu."

„Takže co teď?" zeptal se Will.

„Pokud nenajdeme jinou cestu ven, nemělo by být nijak obtížné probourat se tudy."

Po rychlé prohlídce okolních budov a zbytku hráze si uvědomili, že se skutečně jedná o jedinou možnou cestu ven.

Doktor Burrows si zamnul ruce. „Přines nářadí, prosím tě."

Will se vrátil ke člunu a vlezl do něj. Nad svými dvěma brašnami zaváhal. Pokud jeho otec chtěl tu zeď strhnout, napadal ho rychlejší způsob, jak toho dosáhnout. Nadělá se při něm více nepořádku, ale rozhodně to půjde rychleji.

„Tak co je s tím nářadím?" zavolal doktor Burrows netrpělivě a Will si pomyslel, že bude možná moudřejší, když otci neřekne o výbušninách, které si odnesl z podzemní základny. Vystoupil z člunu a přinesl mu starý plátěný vak s nářadím, které si otec půjčil ze skladiště proviantu dole v krytu.

Doktor Burrows zalovil ve vaku, dokud nevytáhl dlouhé páčidlo. Okamžitě s ním zaútočil na zeď; užším koncem dobýval maltu ze spár mezi jednotlivými cihlami. „Jde to jako po másle," drmolil si sám pro sebe, když zjistil, že mu škrábání malty nedělá sebemenší potíže. Jakmile vydoloval kolem jedné cihly dostatek malty, zabořil pod ni páčidlo a opřel se do něj. „A je to," řekl, když se cihla konečně uvolnila a dopadla mu k nohám. „Dostali jsme se skrz! Ta zeď má tloušťku jediné cihly!"

S Willem po boku zvedl k otvoru zářící kouli. Na druhé straně ale viděli jen tmu.

„Musíme ten otvor rozšířit,“ prohlásil doktor Burrows a vrazil páčidlo Willovi do ruky. Než Will stačil odpovědět, jeho otec zamumlal: „Potřebuju trochu klidu na přemýšlení.“ Rázně se otočil a odešel.

„O *čem* chceš přemýšlet?“ zavolal za ním Will, ale doktor Burrows předstíral, že neslyší, a čvachtal pryč do tmy. Willovi bylo jasné, že si jeho otec jde zdřímnout a otrocká práce že zůstala na něm.

„Všechno při starém,“ postěžoval si tiše, když se pustil do práce na sousední cihle. „Vůbec nic se nezměnilo.“

Jakmile rozšířil otvor natolik, aby se jím mohli protáhnout, vydal se za otcem. Našel ho, jak dřímá natažený vedle benzinových kamen.

„Jak pokračuje přemýšlení?“ zeptal se Will.

„Ehm…, dobře,“ odpověděl doktor Burrows ospale. „Co ta zeď?“

„Hotovo. Je za ní nějaký volný prostor.“

Na otcovo naléhání vyložili všechno z člunu a vytáhli plavidlo z vody na hráz. Pak vybrali věci, které si potřebovali vzít s sebou, a přesunuli se k Willově otvoru.

„Až po tobě,“ řekl doktor Burrows.

Will prolezl na druhou stranu, kde pokračovala chodba plná prázdných sudů a starých prken. Jeho otec ho následoval a brzy narazili na mohutné kovové dveře se dvěma klikami po jedné straně. Usilovným taháním, kopáním a nadáváním se jim podařilo obě kliky povolit a dveře se konečně pohnuly.

„Zase voda!“ vykřikl Will, když jim kolem nohou protekla záplava té nejodporněji páchnoucí břečky. Hrozný zápach je nutil zadržovat dech. Vešli do místnosti, široké přibližně dvacet metrů a po obou stranách lemované řadami šatních skříněk. Na opačném konci se nacházely další dveře. Tyto však byly tak zrezivělé, že se nakonec museli vzdát pokusů o jejich otevření. Ze zápachu se jim také začínala trochu točit hlava.

„Tati!“ zavolal Will huhňavě, protože si dvěma prsty držel nos. Všiml si, že to, co považoval za větší skříň, je ve skutečnosti vstup do postranní místnosti, která zabírala zhruba dva metry čtvereční a

do jedné stěny v ní byly zapuštěné široké příčky. Will po nich rychle vylezl a prorazil si cestu shnilými prkny, jež tu sloužily místo stropu.

„Pozor!“ vykřikl jeho otec, když na něj dopadly kusy dřeva, ale Will na něj nedbal, protože se hlavně chtěl dostat ven.

Prodral se ostružiníkovým keřem a vyškrábal se na nohy.

Byl na otevřeném prostranství.

„Povrch,“ zalapal po dechu. Když zaklonil hlavu a přehlédl širokou klenbu oblohy nad hlavou, mírně se zapotácel. Z nějakého důvodu cítil nutkání se přikrčit, jako kdyby na něj ten pohled byl příliš silný.

„Tati! Jsme venku! Dokázali jsme to!“ vykřikl. Nedokázal uvěřit, že jeho otec není také bez sebe radostí. „Jsme zase doma!“

Doktor Burrows si dával s odpovědí načas, ale když konečně promluvil, v jeho hlase bylo znát zklamání. „Tohle není zrovna návrat ve *velkém stylu,* jaký jsem si představoval, Wille. Po všem, co jsem dole viděl a udělal…“ Špičkou boty dloubl do drnu dlouhé trávy. „Chtěl jsem se vrátit s něčím, co by přivedlo svět k úžasu… Chtěl jsem vytřít zrak celé archeologické komunitě.“ Zhluboka se nadechl a na několik vteřin zadržel dech. „Místo toho jim můžu ukázat jenom pytel nářadí z období studené války…,“ řekl a s kovovým břinknutím spustil vak na zem. „A jeden z nejhorších účesů v dějinách. Ne, bez mého deníku by moji vážení kolegové museli věřit jenom mému slovu a…, inu, to se hned tak nestane, viď?“

Will přikývl. Už pochopil příčinu otcovy sklíčenosti. Přemítal, jestli by měl znovu hovořit o té záležitosti se Styxy. Jeho otce čekalo ošklivé vystřízlivění, pokud se domníval, že bude mít volnou ruku při publikování všech odhalených tajemství, protože mnohá z nich se týkala právě Styxů. Něco takového mu nikdy nedovolí. Will však věděl, že kdyby se o tom zmínil, vyprovokoval by tím jen další hádku, a na tu zrovna neměl náladu. Byl příliš utahaný, než aby se pouštěl do nějakých dohadů.

Místo toho utrhl lístek z mladého stromku a promnul jej v ruce. Přivoněl si k němu a vychutnával si vůni *svěží zeleně.* Už dlouho nedržel v ruce něco podobného. „Kde si myslíš, že jsme?“ zeptal se.

„Jedna věc je jistá, nejsme ve vyhaslé sopce na Islandu,“ usmál se doktor Burrows, když si posvítil kolem sebe. Kužel světla dopadl

na listoví větších stromů, které je obklopovaly ze všech stran. Will udělal pár kroků k nejbližšímu kmenu. „Možná nejsme ani v Anglii. Urazili jsme pořádně dlouhou cestu.“

„Silně pochybuji, že bychom se dostali až tak daleko.“

Začali v chabém světle zkoumat okolí a prodírali se podrostem.

Vypadalo to, že je tu na poměrně malém prostoru nahloučeno mnoho opuštěných staveb, mezi nimiž probíhalo cosi jako stará silnice, ačkoliv z povrchu asfaltu vyrůstalo tolik keřů, že ji nebylo snadné odlišit od okolní vegetace.

Cihlové budovy dosahovaly výšky jednoho nebo dvou pater a takřka všechny měly rozbitá okna. Will s otcem nemuseli při vstupu dovnitř zdolávat žádné překážky, protože všechny domy měly dveře buď otevřené dokořán, nebo jim zcela chyběly. Na podlahách ležely odloupnuté kousky barvy, jež vytvářely dojem sněhového poprašku. Procházeli přízemím první z budov, když si v dálce všimli reflektorů nějakého vozu, protínajících rychle houstnoucí tmu.

„Nevím, kdo to je,“ zašeptal doktor Burrows, „ale nechci se s nimi zaplétat. Navrhuji, abychom se na pár hodin schovali a porozhlédli se tu hned po rozednění.“

„Jasně,“ souhlasil Will. Doufal, že jeho otec řekne něco podobného, protože se sotva držel na nohou. Našli si suchý kout v jedné z přízemních místností a vklouzli do spacích pytlů.

Zářící kouli nechali položenou na zemi mezi sebou, jen ji zpola zakryli, aby světlo nepřilákalo něčí pozornost. Will si ještě i přes svou únavu všiml, že jedním z rozbitých oken dovnitř prorůstá větev stromu. Když už nedokázal udržet otevřená víčka, zavřel oči a zhluboka vdechl do plic chladný noční vzduch. Možná to byl důsledek jeho původu z Kolonie, odkud pocházela jeho rodina, nebo snad dlouhodobého pobytu v podzemí, ale v každém případě zjistil, že je až neuvěřitelně citlivý na všechny zvuky a záchvěvy zde na Povrchu. Nešlo přitom o šramot hmyzu nebo občasné volání nějakého ptáka, ale o tiché pulzování samotné přírody. Téměř cítil, jak kolem něj pomalu roste vegetace.

Ještě důležitější ale bylo, že postrádal zvuky a rytmy, které nerozlučně patřily k jeho životu hluboko v podzemí – to, jak se s takřka neslyšitelným praskáním usazovala hornina a půda, i vůně, jež se mu

nějakým zvláštním způsobem slučovaly u kořene nosu a které v něm vyvolávaly hluboce zakořeněný pocit bezpečí. Ačkoliv by to otci nikdy nepřiznal, už teď se mu stýskalo po podzemí. S touto poslední myšlenkou upadl do hlubokého, bezesného spánku.

Will se překulil na záda a se zamrkáním otevřel oči.

Vyjekl, když se mu do sítnice palčivě zabodlo jasné denní světlo, a zakryl si oči dlaněmi. Po notné chvíli se znovu pomalu osmělil pohledět do denní záře, ale nepřestával si clonit tvář rukama. Pomalu se vymotal ze spacího pytle a obul si boty. Při každém pohybu měl dojem, že je celý jako z olova, a uvědomil si, že jde o účinek gravitace. Normální gravitace.

„Dobré ráno," pozdravil ho jeho otec vesele. Právě vstoupil do místnosti a pod podrážkami mu zakřupaly střepy skla.

„Dobré ráno," odpověděl Will a široce zazíval.

Doktor Burrows se na něj podíval. „Připadáš si jako zmlácený, viď?"

„Jo," řekl Will mezi dalšími zívnutími.

„Je možné, že trpíš obdobou pásmové nemoci – *podzemní nemocí*," pravil doktor Burrows se smíchem, zatímco zapaloval vařič a stavěl na něj hrnec s vodou. Podíval se na hodinky a potom na Willa. „Asi nemáš tušení, jak dlouho jsi spal ani kolik je hodin?" Nečekal ani na synovu odpověď. „Pravděpodobně sis zvykl na dny delší než dvacet čtyři hodin. Máš dočista rozházené životní rytmy."

„Jak to myslíš?" zeptal se Will, ne snad že by ho to tolik zajímalo, ale protože to od něj otec očekával.

„Bez denního světla neprobíhá produkce melatoninu v mozku podle normálního střídání dne a noci. Hladina melatoninu by měla růst při západu slunce, proto si pak člověk připadá ospalý." Doktor Burrows zvedl zářící kouli a prohlížel si její nitro, kde se kapalina na denním světle změnila v olejovitou čerň. „Pod zemí máme jenom tohle. Ty koule sice vyzařují světlo, které se barvou blíží slunečnímu, ale nikdy nezhasínají, takže nedochází ke střídání dnů a nocí, na které jsme zvyklí tady…"

„Tati, nemohl bys mi o tom vyprávět někdy jindy?" poprosil Will. „Teď to nedokážu pořádně vnímat."

Jeho otec uraženě zmlkl a nepromluvil, ani když popíjeli přeslazený čaj.

„Dobrá," řekl nakonec doktor Burrows. „Jestli už mě teď dokážeš poslouchat…"

Will souhlasně zamumlal.

„Jsme na opuštěné letecké základně. Nevím, kde přesně, ale rozhodně v Anglii. Podle všeho tu je nějaká bezpečnostní hlídka, patrně soukromá agentura, ale ne vojáci. Tak pojď, sbal si, co potřebujeme vzít s sebou, a zbytek tu schovej."

„Proč? Kam tak pospícháme?" zeptal se Will.

„Jedeme do Londýna," řekl otec.

Rychle se porozhlédli po základně a doktor Burrows neustále mlel o tom, k čemu podle jeho názoru jednotlivé budovy sloužily. Objevili například jednu stavbu s okolní zeminou přihrnutou ke stěnám a se zdí kousek před vchodem. Otec tvrdil, že jde o opatření na ochranu proti bombardování. Vnitřek byl zcela prázdný s výjimkou starožitné klimatizace a kilometrů elektrických kabelů, které probíhaly doslova všude. Doktor Burrows mínil, že to patrně bude řídicí centrum. Na opačné straně budovy byl další vchod, ale toto místo dřív podle všeho sloužilo k daleko strašidelnějšímu účelu. Ocitli se v dlouhé místnosti s řadou kovových polic u jedné stěny. Každá police měla tři patra a u každého z nich bylo na bílé stěně podle šablony nastříkáno číslo.

„Dezinfekce," poznamenal Will a začenichal. „Tohle byla nemocnice nebo tak něco?"

„Patrně márnice," odpověděl doktor Burrows.

„Co? Na mrtvá těla?" zeptal se Will.

Otec přikývl. Opět vyšli na denní světlo a ukázal Willlovi na kostelní věžičku v dálce.

„Vydáme se tímhle směrem, nedaleko jistě bude nějaká silnice."

Narazili na obrovský pás dehtového makadamu, popraskaný a pokrytý hromadami rozbitého betonu.

„Předpokládám, že tohle byla přistávací dráha," podotkl Will, rozhlédl se oběma směry a zadíval se k velkým stavbám vedle plochy, které připomínaly obří skladiště.

„Těm se říká *hangáry třídy* C,“ poučil ho doktor Burrows, když si všiml, kam se Will dívá. „Tohle všechno pochází z poválečného období, stejně jako ten hlubinný kryt v podzemí.“

Přešli přes pole, prodrali se živým plotem a slezli z travnatého svahu na silnici. Vydali se po ní do malé vesničky a otec ihned zamířil k jedinému zdejšímu obchodu se smíšeným zbožím, který zároveň sloužil jako pošta.

Ještě než vešli dovnitř, Will zatahal svého otce za rukáv.

„Peníze! Nemáme peníze!“

„Ach, opravdu?“ opáčil doktor Burrows. Obřadně si odepjal opasek. Na vnitřní straně měl zip, který rozepnul, a z nitra vytáhl polyetylenový váček převázaný gumičkou. Uvnitř se nacházela rulička bankovek. Otec je přepočítal a uložil si je do kapsy. „Musíme si nechat dost peněz na cestovní výdaje, takže se v tom obchodě nenechej příliš unést, Wille,“ pravil.

Vstoupili do prodejny a nade dveřmi se rozezněl zvonek. Ze zadní místnosti se vyšoural tělnatý muž. Will si vybral nějaké brambůrky a plechovku chlazené koly, zatímco doktor Burrows si zálibně prohlížel vystavené čokolády. Nakonec přihodil k nákupu ještě noviny.

„Vypadá to, že dneska bude hezky,“ prohodil muž mírně ochraptělým hlasem. Na sobě měl hnědou kostkovanou košili a tkanou kravatu, která vypadala jako vyrobená z materiálu určeného spíše na ponožky.

„To ano,“ přitakal doktor Burrows. Odkašlal si a pokračoval: „Smím se zeptat, kde přesně jsme?“

„Kde jsme?“ Muž právě sčítal jednotlivé položky nákupu, ale zarazil se a zvedl k doktoru Burrowsovi oči.

„Jak se jmenuje tahle vesnice?“

„West Raynham,“ odpověděl muž poněkud zmateně.

„West Raynham,“ zopakoval doktor Burrows několikrát, jako kdyby se pokoušel vzpomenout, odkud to jméno zná. „A v kterém hrabství?“

„Norfolk… severní Norfolk,“ řekl muž a přenesl udivený pohled na Willa.

„Jsme dlouhou dobu na cestě,“ vysvětlil doktor Burrows.

„Aha,“ přikývl muž a cinkl pokladnou.

„Jak bychom se nejlépe dostali do Londýna?“ zeptal se doktor Burrows, když podával muži dvacetilibrovou bankovku.

„Autem?“ řekl muž, vyhladil bankovku krátkými, tučnými prsty a zvedl ji proti světlu, aby prozkoumal vodotisk. Prohlídka ho zřejmě uspokojila a uložil bankovku pod desku v pokladně.

„Ne, autobusem nebo vlakem.“

„Tak to musíte do nejbližšího města, Fakenhamu, asi deset kilometrů odtud.“ Ukázal jim směr a zakryl si dlaní ústa, protože se rozkašlal. Několikrát se sípavě nadechl, než mohl pokračovat. „Tam můžete chytit autobus do Norwiche a z Norwiche pojedete vlakem. Dvakrát denně taky z Fakenhamu jezdí dálkový autobus. Je pomalejší, ale levnější.“

„Takže autobus,“ rozhodl se doktor Burrows. „Velice vám děkuji,“ řekl a vzal si zpátky drobné.

Will už držel otci otevřené dveře, ale ještě se zarazil a zamračil se, jako kdyby na něco zapomněl. Otočil se k muži za pultem. „Mimochodem, neproběhla v poslední době, řekněme za poslední dva měsíce, v Anglii nějaká epidemie?“

„Epidemie?“ zopakoval muž zcela zmateně.

„Hodně případů nějaké nemoci, při níž by umírali lidé,“ vysvětlil doktor Burrows.

„Ne, nic takového,“ odvětil muž rozvážně. „Akorát jsme tu měli ošklivý žaludeční bacil, to je všechno.“

„To jsem si myslel. Ještě jednou díky,“ řekl doktor Burrows. Jakmile se za nimi zavřely dveře, naklonil se k Willovi. „Údajný plán Styxů na vybití povrchové populace lidí se zřejmě neuskutečnil,“ zašeptal teatrálně, jako kdyby se zmiňoval o strašlivém tajemství.

„Neříkal jsem, že už se to stalo,“ bránil se Will. „A taky k tomu nedojde, pokud do toho budu moct co mluvit, a to budu, když mám u sebe ty ampule.“

„Jistě,“ přikývl doktor Burrows skepticky. „Pořád máme čas zachránit svět.“

Will nechal otcovy poznámky bez odezvy. Sedli si spolu na zídku před obchodem, aby se potěšili nákupem. Will si vychutnával plnými ústy brambůrky, které splachoval dietní kolou, a přivíral oči

blahem. „Nikdy bych nečekal, že mi budou tak hrozně chybět takové maličkosti," řekl.

Doktor Burrows v tichosti hltal čokoládovou tyčinku. „To plně podepisuji," zamumlal, když polykal poslední sousto. Vzápětí seskočil ze zídky. „Tak vzhůru do oblak, starý brachu!" zahlaholil bujaře a zamával pažemi ve vzduchu. Když se na něj Will jen tázavě podíval, zazubil se a dodal: „Dělám si legraci, Wille, copak to nechápeš? Vzhůru do oblak – před chvílí jsme byli na letišti, a přesně to letadla dělají. Navíc jsem měl právě čokoládovou tyčinku – chápeš, tyčinka, tyčit se do oblak! To je vtip!"

„Je ti dobře, tati?" zeptal se Will. Jeho otec se choval velice zvláštně. Obvykle se nepokoušel žertovat.

Doktor Burrows se zakabonil. „Asi mi moc prudce vyletěla hladina cukru," připustil. „Možná jsem to trochu přehnal s čokoládou."

„Možná," přitakal Will a spustil se ze zídky.

Otec ale stále překypoval vzrušením a neochvějně odmítal zjišťovat, jestli tu nejezdí autobus, který by je dopravil do nedalekého města. „Procházka nám prospěje. Vzhůru do Fakenhamu!" pronesl pateticky a vykročil ke konci vesnice.

Když konečně dorazili zpocení a utahaní do Fakenhamu, zjistili, že tu zrovna probíhají trhy. Obchodníci rozkládali zboží po stáncích, postávali u nich a srkali čaj z umělohmotných kalíšků. Doktor Burrows našel zastávku, odkud vyjížděl autobus do Londýna, a nahlédl do jízdního řádu, kdy pojede další. Ukázalo se, že mají několik hodin času, a procházeli se tedy po hlavním náměstí, zatímco sem mířilo stále více a více lidí. Will se v houstnoucím davu začal cítit značně nepříjemně. Neustále se ohlížel přes rameno a snažil se sledovat všechny lidi kolem. Bylo jich tu však jednoduše příliš mnoho.

„Tati," řekl a trhl palcem ke kavárně o kousek dál.

„Proč ne? Za šálek kávy bych zabíjel," souhlasil doktor Burrows. Zaváhal. „Wille, opatrně s tím, co si dáš k jídlu. Viděl jsi, co se stalo mně," radil mu rozvážně. „Měli bychom se vyvarovat nadměrného množství cukru a tuku, protože na ně momentálně nejsme zvyklí." Přes Willovy prosby, aby si dali anglickou snídani se vším všudy, si objednali jen opékaný chléb a něco k pití a usadili se v rohu kavárny.

Lidé od ostatních stolů po nich neustále obezřetně pokukovali, nikoliv kvůli olivově zeleným armádním uniformám, které tu ve skutečnosti nepředstavovaly tak nezvyklý pohled, ale podle Willova odhadu hlavně kvůli jejich mimořádně zplihlým a výstředním účesům. Will si promnul mezi prsty jeden zcuchaný pramen a zamyšleně hleděl na otcův extravagantní sestřih. Když tak otec seděl u stolu a četl si noviny, vypadal trochu jako přestárlý pankáč. Will se k němu naklonil. „Nemyslíš, že bychom měli něco podniknout se svými vlasy? Takhle jsme moc nápadní a nechceme přece, aby se o nás začala zajímat policie. Nezapomeň, že nás mají v záznamech jako pohřešované osoby.“

Doktor Burrows se nad synovým návrhem zamyslel a přikývl. „To není špatný nápad, Wille,“ usoudil. Zašel se zeptat pokladní, kde je nejbližší kadeřnictví, a ihned k němu zamířili. Will si nebyl zrovna dvakrát jistý, když slyšel, jak otec u kadeřníka objednává krátký sestřih vzadu i po stranách, a jeho neklid ještě vzrostl, když v zrcadle sledoval, jak se k zemi snášejí dlouhé chuchvalce vlasů. Když ale byli hotoví, nové sestřihy krásně odpovídaly jejich vojenskému oblečení. Autobus přijel včas a oba nastoupili. Cesta se neskutečně vlekla. Zdálo se, že autobus staví v každém městečku. Oba se ale alespoň mohli trochu dospat. V dopravní zácpě u Londýna Will pootevřel jedno oko a rozhlédl se po řadách stojících aut a nákladňáků v sousedních pruzích. Na obzoru spatřil obrys města. „Moc lidí,“ zamrmlal ospale a znovu usnul.

V pokročilém odpoledni autobus konečně dorazil do cíle a se zasyknutím vzduchu se otevřely dveře.

„Eustonské nádraží! Všichni vystupovat!“ zavolal řidič.

„Na tohle si nikdy nezvyknu,“ zamumlal Will, když se prodírali davy lidí do haly a z nedaleké Euston Road doléhal nepřetržitý hukot dopravy. Otce zřejmě tlačenice neznepokojovala ani v nejmenším.

„Rychle do toho autobusu! Zaveze nás do Highfieldu!“ vykřikl a ukázal před sebe. Vzápětí se zmateně rozhlédl. „Ale kde jsou dvoupatráky?“

PÁTÁ ČÁST

Zpátky v Highfieldu

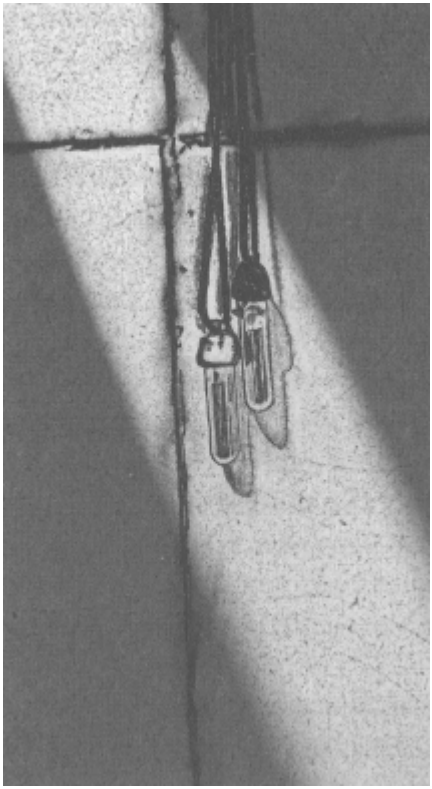

24. kapitola

Jakmile v Highfieldu vystoupili z autobusu, doktor Burrows nečekaně zatočil po High Street na opačnou stranu. „Jenom se chci v rychlosti mrknout do muzea, Willie," vysvětlil.

„Tati…, není to bezpečné. Myslím, že bychom neměli…," začal Will protestovat, ale z otcova rázného kroku a rozhodného výrazu pochopil, že by jen plýtval dechem.

Doktor Burrows vystoupal po schodech k muzeu a prošel vchodovými dveřmi. Will se držel několik kroků za ním.

Zrovna si pomyslel, že hlavní síň je nějak více osvětlená, než jak si ji pamatoval, když tu jeho otec po pár krocích znehybněl. Doktor Burrows se majetnicky rozhlížel po místnosti, dokud mu zrak nepadl na protější kout.

„Copak je to tam?" zvolal a okamžitě znovu vykročil.

Jeho podrážky zavrzaly na naleštěné parketové podlaze, když prudce zastavil před vysokou prosklenou vitrínou, v níž se skvěla figurína oblečená do uniformy ženisty z druhé světové války. „Co se ale stalo s mou vojenskou expozicí?" zahučel doktor Burrows a pátral po dvojici otlučených vitrín, do nichž kdysi rozmístil chaotickou směsici omšelých knoflíků, odznaků jednotlivých pluků a zrezivělých ceremoniálních mečů.

Will se mezitím vydal k novým vitrínám za figurínou. „*Vzpomínka na nejhrdinnější highfieldskou hodinu,*" přečetl nahlas, když se k němu připojil jeho otec. Společně se sklonili nad šikmými skleněnými deskami, aby si prohlédli přídělové knihy a seznamy obyvatel, plynové masky i další válečné předměty, všechny krásně nadepsané a doplněné vysvětlujícími poznámkami.

Doktor Burrows se prudce nadechl a otočil se k televizní obrazovce zapuštěné do zářivě bílé melaminové konzole po straně nových vitrín. „*Spusťte stisknutím tlačítka*" zahučel, když si přečetl pokyny na obrazovce, a šťouchl do ní prstem. Okamžitě se na ní začala přehrávat posloupnost černobílých filmů, zřejmě ukázek ze starých zpravodajských týdeníků. První scény se odehrávaly v noci a zachycovaly hasiče, kteří bojovali s požáry domů. „Vzpomínám si na ty dny tak jasně, jako kdyby to bylo včera," začal vyprávět starý,

rozechvělý hlas. „Můj otec byl v Highfieldu jedním z prvních, kdo se dobrovolně přihlásil do protináletové hlídky.“

Dokument pokračoval výjevy z doby po náletu. V zamlženém slunečním světle muži v zaprášených uniformách horečně prohledávali sutiny rozmetané po chodníku a na předzahrádkách domů. Komentář navázal: „Nejtěžší bombardování proběhlo v únoru 1942, kdy utrpěla přímý zásah Lyonsova čajovna na South Parade. Vzpomínám si, že tam zrovna obědvalo plno lidí, když na ně Němci shodili pumu. Bylo to prostě hrozné…, zranění a mrtví leželi všude. A v noci došlo k druhému náletu, ještě horšímu, než byl ten první.“

V dalším klipu seděli dva starci v křeslech uprostřed pozůstatků přízemí nějakého domu, civěli prázdnými pohledy do kamery a mlčky kouřili. Vypadali vyčerpaně a poraženě. Will se pokusil představit si jejich utrpení. Nejenže přišli o domovy a veškerý majetek, ale s největší pravděpodobností také o manželky i děti. Náhle na něj plnou tíží dolehla jejich kritická situace. Osud těch starců ho dojal a on si uvědomil, že ať už prošel čímkoliv, nemohl trpět více než tito muži a mnoho set tisíc dalších lidí během války. Znovu se soustředil na komentář.

„Můj otec pracoval bez oddechu dva dny a dvě noci, aby našel…“

Doktor Burrows zastavil přehrávání filmu dalším stisknutím obrazovky.

„Já jsem to sledoval, tati,“ ozval se Will. Jeho otec si nespokojeně mlaskl a loupl po něm očima, načež oddusal ke dveřím na opačném konci síně, za nimiž se nacházely archivy a jeho bývalá kancelář.

Když ale dospěl ke dveřím, vykročil z nich jakýsi mladík a zastoupil mu cestu.

„Omlouvám se, pane, ale tam nemůžete. Veřejnosti vstup zakázán,“ pronesl příjemně, leč pevně. „Obávám se, že do zadní části mají přístup pouze zaměstnanci muzea.“ Na sobě měl elegantní modrý oblek s odznáčkem, na němž se skvěl nápis *kurátor*. I Willovi připadal velice mladý.

„Já jsem…,“ začal doktor Burrows, ale okamžitě se zarazil, protože ho Will nenápadně štouchl do zad.

Otec nevrle zabručel a mladík před ním ustoupil. Willovi došlo, jak zvláštně se asi jeví novému správci doktor Burrows ve starém armádním montgomeráku upnutém až ke krku a vlněné čapce stažené hluboko do čela.

„Mohu vám nějak pomoct, pane? Viděl jsem, jak si prohlížíte naši novou interaktivní obrazovku. Bude mi potěšením, pokud vás budu moci provést po zbytku našich sbírek.“ Mladík se rozhlédl po místnosti a ztišil hlas, jako kdyby se doktoru Burrowsovi chystal svěřit nějaké důvěrné tajemství. „Bohužel, mnohé z nich nejsou nijak pozoruhodné. Možná jste si všiml, že toto muzeum je trochu, ehm…, jak to mám říct…, zkrátka, potřebuje modernizaci. Bývalé vedení to tu hrubě zanedbávalo.“ Zhluboka se nadechl, jako kdyby se duševně připravoval na přetěžký úkol. „Když jsem teď ale u kormidla já, mám v úmyslu to tu celé vylepšit s pomocí docela kulaté sumičky, kterou se mi podařilo získat.“

Usmál se a zjevně od doktora Burrowse očekával nadšenou odpověď, ale jeho úsměv se velice rychle vytratil, když se dočkal něčeho zcela jiného.

„Mně se to tu líbí přesně tak, jak to je,“ zachraptěl doktor Burrows přiškrceně.

Willovi pro něj krvácelo srdce. Veškerá otcova práce v muzeu byla pohrdavě odbyta několika ledabylými větami. Doktor Burrows svěsil hlavu a jako by se celý nahrbil. Will chtěl něco říct, ale nenapadala ho správná slova. Nejhorší na tom bylo, že se jeho otec neměl naprosto zač stydět.

S bezpočtem jedinečných objevů, které učinil v Kolonii i v Hlubinách, bude jednoho dne oslavován jako velký průzkumník a vědec, možná i největší badatel století. Na ničem z toho mu ale podle všeho momentálně nezáleželo, když tak nyní stál se zklamaně svěšenými rameny. Will nechápal, proč jeho otci pořád tolik záleží na jeho druhořadém, nebo spíše třetiřadém zaměstnání v muzeu, které ani v těch nejbujnějších snech nemohlo doufat, že by někdy konkurovalo bohatším muzeím v centru Londýna.

„Váš předchůdce do těch sbírek investoval plno času a úsilí, víte?“ řekl doktor Burrows. „Myslím, že jsou velice dobré.“

„Inu, proti gustu…," bránil se mladík. „Dneska je ale všechno úplně jiné. Ve světě letí interaktivita a spoluúčast. Jde o to, abychom představili dětem nějakou zbrusu novou technologii, kterou přilákáme jejich pozornost, a také abychom zapojili místní lidi tím, že je zveme k účasti na různých besedách a podobně. Interaktivita a účast lidí vede ke zvýšenému zájmu a větším finančním prostředkům. To je základní princip spravování muzea v kostce."

Will se rozhlížel po síni a přemítal, jestli představy nového správce budou fungovat i v Highfieldu. Zašlé a všemi opomíjené muzeum možná vyjadřovalo skutečného ducha tohoto samosprávného obvodu daleko lépe.

„Vy tu někde bydlíte?" zeptal se správce do ticha.

„Tak trochu," odtušil doktor Burrows.

„Jestli máte zájem, neustále hledám lidi, kteří by mi pomáhali při spravování muzea, chápete, třeba…"

„O víkendech," skočil mu doktor Burrows do řeči. „Ach ano, náš nedělní oddíl."

Mladíkovi se vrátila dobrá nálada a zazubil se od ucha k uchu. Patrně se domníval, že právě získal nového rekruta.

„Předpokládám, že se vám přihlásil major Joe, pak taky Pat Robbinsová, Jamie Dodd…," vypočítával doktor Burrows, „a vsadím se, že i Franny Bartoková."

Správce u každého jména přikývl. Will si stoupl vedle svého otce a viděl, jak se mu jiskří v očích. Zjevně tím sledoval nějaký cíl.

„A jak bych mohl zapomenout na jediného a jedinečného Oscara Emberse," dodal doktor Burrows.

„Oscar Embers?" Mladík přestal přikyvovat. „Ne, na nikoho toho jména si nevzpomínám."

„Ne? Víte to jistě? Byl to herec na odpočinku a vždycky byl ze všech nejnadšenější a nejzapálenější."

Mladý správce si všiml, jak si doktor Burrows s Willem vyměnili významné pohledy.

„Ne, nikdy jsem se s ním nesetkal," zopakoval kurátor kategoricky a přimhouřil podezřívavě oči. „Smím se vás zeptat, pane, jak je možné, že víte tolik o mých dobrovolnících, když *vás* vůbec neznám?"

„Byl jsem…," začal doktor Burrows, ale Will ho přerušil hlasitým zakašláním, aby ho varoval, že nemá prozrazovat nic dalšího. „Ehm, dřív jsem pomáhal vašemu předchůdci a byl jsem jeho dobrý známý."

„Ach, myslíte doktora…," řekl správce a zamračil se, jak usilovně vzpomínal na jméno. „Bellowse nebo Bustowse nebo nějak podobně."

„Burrowse, doktora Burrowse," vyštěkl doktor Burrows.

„Ano, to je ono. Patrně tedy víte, že se ten chudák ztratil. Stalo se to ještě před mým příchodem, takže vůbec nevím, jaký to byl člověk."

„Velice impozantní muž," pravil doktor Burrows stručně. „Je mi líto, ale teď už musíme jít."

„Určitě si nechcete prohlédnout naše nové sbírky?"

„Snad někdy jindy. V každém případě vám děkuji a přeji hodně štěstí s vašimi plány," řekl doktor Burrows a rázně se otočil. Něco si pro sebe mumlal, ale naplno vybuchl až na ulici.

„Interaktivita! Pche! Ten usmrkaný bažant, co zrovna vyšel z univerzity, jenom utratí tisíce liber a za co? Za nic! Pak muzeu dojdou prostředky, pravděpodobně ho zavřou a moje sbírka skončí na celou věčnost někde ve skladu." Dupl s takovou silou, až se zvuk odrazil ozvěnou od protější strany ulice.

„Tati, hlavně se uklidni, jo?" naléhal Will. Obával se, že otcovo chování přiláká nechtěnou pozornost. „Vím, proč ses vyptával na Oscara Emberse," změnil téma, aby se pokusil svést jeho myšlenky na jinou kolej. „Je opravdu divné, že o něm ten nový správce nikdy neslyšel. Byl přece v muzeu pečený vařený."

„Ano," přitakal doktor Burrows, „je to velice divné."

„Takže Rebecca mluvila pravdu, když říkala, že ho nastrčili Styxové. Měli bychom odsud co nejrychleji vypadnout. Říkám ti, že v Highfieldu nejsme v bezpečí."

Doktor Burrows zamyšleně našpulil rty a náhle zvedl ukazováček. „Už vím! Oscar určitě náhle zemřel, ještě než sem přišel ten nový chlápek," prohlásil vesele. „Koneckonců nebyl zrovna mladík! Existuje jediný způsob, jak můžeme zjistit, co se stalo."

„Jaký?“ zkusil se zeptat Will, ale jeho otec už mezitím znovu vykročil plnou rychlostí pryč od muzea.

Prošli po High Street a zastavili se před obchodem, který právě rozebírala parta stavebníků. Doktor Burrows hleděl na staré, zeleně natřené regály, které dělníci naházeli na hromadu před budovou.

„Zrušili Clarkeovy. Copak jim není nic svaté?“ zavrtěl hlavou. Obchod se zeleninou a ovocem tu byl déle, než kam sahaly vzpomínky těch nejstarších pamětníků. „Za to můžou ty zpropadené supermarkety!“ zasupěl. Willa okamžitě napadlo, že za zavřením obchodu je něco více. Už chtěl říct otci o zvláštních vztazích bratří Clarkeů s Kolonií, ale nakonec si to rozmyslel. Doktoru Burrowsovi dělalo potíže vstřebat to, co už věděl, a Will mu nechtěl situaci ještě více komplikovat.

Zabočili z High Street, prošli kolem starého kláštera a zastavili se na Gladstone Street, kde se otec zamyslel před řadou oprýskaných budov.

„Co tu děláme, tati?“ zeptal se Will.

„Ověřujeme si fakta,“ odvětil doktor Burrows a vyrazil k úzké uličce mezi dvěma z menších domů. Zdálo se, že ví naprosto přesně, kam má namířeno. Will ho následoval do šera s odstupem několika kroků a ustaraně se rozhlížel po stísněném, nepřehledném okolí. Na vteřinu zpomalil, když nohou narazil do prázdné lahve od mléka, která s rachotem odletěla po dlažebních kamenech.

Když se opět vynořili na světle, Will spatřil, že obě strany uličky lemují zdi zahrad a na konci ji přehrazuje stará tovární budova s vysokými okny. Vypadalo to, že cesta končí slepě. Willa nenapadal jediný důvod, proč se jeho otec vydal právě sem. Pak se doktor Burrows přitáhl k hornímu okraji zdi napravo a nahlédl přes ni.

„Kdo tam bydlí?“ zeptal se Will a připojil se k otci. Společně se rozhlíželi po neudržované zahradě. Přes povadlou trávu se pomalu promenovala obtloustlá kočka a pečlivě se vyhýbala bezpočtu plastových misek se špinavou vodou, které stály snad všude. Vtom si Will vzpomněl, co četl v otcově deníku, když jej s Chesterem před tolika měsíci nalezli. „Tady se objevila ta zářící koule, že ano?“

„Správně, tohle je dům paní Tantrumiové.“

Will pokrčil rameny. „A co tady děláme?“

„Byla to Oscarova známá,“ odpověděl doktor Burrows.

„Takže se jí chceš zeptat, co se s ním stalo?“

„Ano, přesně to mám v úmyslu,“ potvrdil doktor Burrows energicky. „A kromě toho tu nebyla jen ta zářící koule.“

Will se na něj pátravě zadíval. „Jak to myslíš?“

„Tu kouli našli ve sklepě hned tamhle pod těmi schody,“ řekl doktor Burrows a trhl hlavou směrem ke schodišti, jež se nořilo do stínu u domu. „Kromě toho tam byla i skříň plná kabátů z Kolonie.“

„Kabátů z Kolonie,“ zopakoval Will a vzápětí mu došlo, co jeho otec právě řekl. „Kristepane, tati!“ vyhrkl. „Ty ses snad zbláznil!“ Nervózně se rozhlédl kolem sebe. „Tohle je pravděpodobně jeden z vchodů do Kolonie. V tom domě můžou být Styxové.“

„Ne, jen milá stará dáma,“ odpověděl doktor Burrows.

„Ale tati,“ zakvílel Will a dupl si. Zlobilo ho, že ho otec neposlouchá, a znovu si připadal jako pětiletý chlapec, který si nedokáže vymoct, aby se rodiče chovali podle jeho přání. Chytil doktora Burrowse za rukáv, jako kdyby ho chtěl násilím odtáhnout od zdi. „Tohle je šílené. Musíme odsud zmizet,“ škemral Will. „Prostě musíme!“

Otec se na něj přísně podíval. „Pusť mě, Wille.“

Will poslechl a uvolnil sevření. Poznal v otcově hlase nezvratitelné odhodlání. „Až příliš velkou část života jsem strávil útěkem před věcmi, které jsem měl vykonat. Je tak snadné hledat výmluvy, proč něco odložit až na následující den. To vím líp než kdokoliv jiný. Ale právě teď potřebuju zjistit, jestli je pravda, co říkala tvá sestra…,“ na zlomek vteřiny se odmlčel, „… co říkalo to dvojče. Musím se dozvědět, jestli byl Oscar opravdu něco jako agent Styxů. Musím si ověřit fakta na vlastní oči.“

„Asi máš pravdu, tati,“ hlesl Will zdráhavě.

„Dobrá,“ řekl doktor Burrows, vytáhl se na zeď a seskočil na druhé straně. Když dopadl na zem, podklouzly mu nohy a on se posadil přímo do jedné z umělohmotných nádob. Zahradou se rozlehlo ostré prasknutí plastu, následované zaklením doktora Burrowse, který se podrážděně zvedl na nohy a otřel si zelené řasy z kabátu. „Už zase,“ zahučel si pro sebe.

Will ve zlé předtuše zůstal na místě a sledoval, jak otec přechází k zadním dveřím do domu a lehce na ně klepe.

„Paní Tantrumiová,“ zavolal doktor Burrows potichu, „jste tam? To jsem já…, Roger Burrows.“

Dveře se pootevřely a ven se vyřítila obrovská černobílá a chlupatá koule. Proletěla doktoru Burrowsovi mezi nohama a zmizela v zahradě. Doktor Burrows polekaně zahučel: „Kočka?“ a o několik kroků ustoupil.

Ze škvíry na něj krátkozrace hleděla vrásčitá tvář.

„Ano? Kdo je to?“

„Paní Tantrumiová, nebojte se. To jsem jenom já, Roger Burrows.“

„Kdo?“

„Doktor Burrows. Já…, ehm…, zastavil jsem se u vás minulý rok kvůli té zářící kouli, kterou mi přinesl Oscar Embers. Vzpomínáte?“

Dveře se otevřely dokořán. Stařena měla šedé vlasy jako chmýří a nepořádně uvázanou zástěru, takže jí velké žluté a bílé květiny probíhaly přes trup v poněkud zvláštních úhlech. Také se zdálo, že se sotva drží na nohou, protože se opírala se o dveřní sloupek. Upravila si brýle na nose a zjevně měla co dělat, aby zaostřila na doktora Burrowse. „Ano, jistě, vzpomínám si na vás,“ odpověděla nakonec. „Vy jste člověk z muzea. Napsal jste mi krásný dopis.“

„Ano, správně,“ přikývl doktor Burrows s úlevou v hlase.

„To je milé, že jste se na mě znovu přišel podívat,“ usmála se a celá tvář se jí rozzářila. „Musíte ke mně zajít na šálek čaje.“

„To by bylo skvělé,“ odpověděl doktor Burrows přátelsky, když se stará paní odbelhala zpátky do kuchyně.

Zůstal u otevřených dveří a shýbl se, aby pohladil prastarou, vychrtlou zrzavou kočku. K jeho překvapení kočka zasyčela a sekla po něm packou.

„Orlando! Chovej se slušně, ty zlobivý kluku! Moc se omlouvám, doktore Burrowsi. Není zvyklý na cizí lidi. Doufám, že vás nepoškrábal.“

„Moc ne,“ odpověděl doktor Burrows a promnul si prst, kde se mu kočičí drápek zaťal do kůže. Zlostně se zaškaredil na kočku, kte-

rá před ním stála s naježenou srstí jako obdoba hlídacího psa. „Paní Tantrumiová, vlastně jsem se vás přišel zeptat na Oscara Emberse. Daří se mu dobře?“

Paní Tantrumiová se narovnala u dřezu a pustila naplno vodu. Držadlo konvice svírala tak pevně, až jí z kloubů prstů odtekla veškerá krev.

„Ne, nedaří. Chudák, škobrtl na chodníku a zlomil si ruku.“ Dívala se na vír vody, která mizela v odtokovém otvoru. „Pak v Highfieldské všeobecné nemocnici chytil ošklivou infekci a byl moc nemocný. Nakonec se to zlepšilo, ale říkali, že se o sebe nemůže postarat sám, a odvezli ho do domova s pečovatelskou službou, takže už se s ním nevídám.“

„Víte, do kterého domova ho přijali?“ vyptával se doktor Burrows.

„To ne, stejně bych ho nemohla navštívit s těmi svými kyčlemi,“ pravila truchlivě. „Moc se mi po něm stýská. Byl to můj dobrý přítel.“

„To je mi líto,“ řekl doktor Burrows poněkud nepřesvědčivě. „Určitě ale musíte alespoň tušit, kde by mohl být.“

„Ne, drahoušku, nemám ani tušení,“ odpověděla paní Tantrumiová, naplnila konvici a hekavě se odkolébala ke sporáku, jako kdyby jí každý krok působil značnou bolest.

„Chudák starý Oscar,“ pravil doktor Burrows nepřítomně a otočil se ke vchodu do sklepa. „Vadilo by vám, kdybych se znovu porozhlédl tam dole, kde se našla ta zářící koule?“

„Pářící koule, drahoušku? Co to je?“ zeptala se stařena a zamžourala na něj.

„Ta skleněná koule… ten předmět, který jste věnovala muzeu. Vzpomínáte si?“

Paní Tantrumiová se na vteřinu zamyslela. Její vetché ruce se chvěly. „Ach, jistě, už vím. Ano, klidně se tam podívejte, jestli chcete.“ Zvedla z kredence velkou plechovou nádobu. „Nedal byste si nejdřív sušenku?“ zeptala se, zatímco zápasila s víčkem plechovky.

Doktor Burrows se sušenkou v ruce střelil pohledem po Willovi, jehož hlava sotva vykukovala nad obrubou zahradní zdi. Povytáhl na něj obočí a vydal se po mechem zarostlém schodišti do sklepení, kde

okamžitě zamířil do místnosti, která se nacházela pod přední částí domu. Panovalo tu naprosté ticho, jež narušoval jen zvuk jeho kroků.

Jakmile si jeho oči zvykly na temnotu, spatřil, že skříň, která tu tenkrát stála, zmizela. Nikde po ní nebylo ani stopy. „No tohle!“ zamumlal. „Někdo ji čmajznul!“

S tichým brumláním znovu v rychlosti prozkoumal staré piano u vlhké stěny. Zdálo se být ještě v horším stavu, než když ho viděl naposled. Pustila se do něj plíseň, jedna postranice se zcela oddělila a nástroj se nyní nebezpečně nakláněl, jako kdyby se měl každou chvíli zřítit. Doktor Burrows nadzvedl víko klaviatury a zjistil, že řada kláves nevydává žádný zvuk. Začal obcházet celou místnost a dupal do země u základny stěn. Byl si jistý, že někde objeví padací dveře. Podlaha mu ale připadala všude stejně pevná a on se právě rozhodl zkontrolovat stěny, když tu za sebou zaslechl nějaký hluk. Prudce se otočil.

V obdélníku světla, jež sem dopadalo ze zahrady, se rýsovala postava, která se na něj v další vteřině vrhla. Doktor Burrows si zároveň všiml, že postava cosi třímá v ruce. Předmět se leskl jako naleštěná ocel.

„NEMĚL JSTE POŘÁD DO VŠEHO STRKAT NOS!“ zavřískla postava.

„Paní Tantrumiová!“ vykřikl doktor Burrows, když poznal, o koho jde.

Rychlost, s níž se stará paní pohybovala, ho dokonale zaskočila. Tvář jí hyzdil ošklivý škleb a řítila se na něj s nožem v ruce. Vůbec nepřipomínala onu vetchou stařenku, jakou hrála ještě před chvílí.

Náhle se ozvala zvučná rána a všude se rozletěly sušenky. Paní Tantrumiová ztuhla, nebezpečně vyhlížející nůž jí vypadl z prstů a stařena se zhroutila k zemi.

„Wille!“ zalapal doktor Burrows po dechu, když spatřil, že za paní Tantrumiovou stojí jeho syn. Určitě seběhl do sklepa hned za ní.

Doktor Burrows se omámeně pokoušel pochopit, co se právě odehrálo. „Ona… ona se mě chystala *bodnout.*“ Zahleděl se vděčně na svého syna. „Díky, Wille.“

„Není zač. Nemohl jsem se rozhoupat, jestli jí mám jednu švihnout tímhle,“ zvedl prohnutou a nyní prázdnou plechovku od sušenek, „nebo květináčem.“

Oba se ohlédli na paní Tantrumiovou, která ležela na boku. Rána ji sice omráčila, ale očividně rychle přicházela k sobě. S ukřivděným výrazem si přejela dlaní po lebce a ihned se pokusila znovu zvednout svůj nůž.

„Co budeme dělat?“ zeptal se doktor Burrows, zatímco přihlížel, jak se stařena urputně plazí ke zbrani.

„Zabráníme jí v tom, aby nás zabila?“ navrhl Will. Vykročil k paní Tantrumiové a nepříliš silně jí šlápl na zápěstí, aby ji přikoval k zemi.

„Sundej to ze mě!“ Vypadalo to, že se rychle vzpamatovává. Začala syčet a prskat na Willa i jeho otce jako jedna z jejích ďábelských koček. „Váš čas se blíží!“ drmolila. „Nikdo neuteče z Kolonie!“

„Jenom milá stará paní, co?“ řekl Will.

Doktor Burrows zavrtěl hlavou a zíral se zděšeným úžasem na stařenu. Paní Tantrumiová se zmítala pod Willovou botou. „Já tomu nevěřím,“ zamrmlal doktor Burrows.

„Raději bys měl,“ poznamenal Will.

„Ale…“

„Ne, poslouchej mě, tati, oni mají prsty všude. Vzhledem k tomu, že tahle ježibaba je určitě jedním z jejich agentů, je jasné, že Oscar Embers jím byl taky, přesně jak ti tvrdila Rebecca. Styxové mají svoje lidi i u policie a ve vládě, takže nemůžeme důvěřovat vůbec *nikomu*. Odteď budeme postupovat opatrně. Je to jasné?“

„JSTE MRTVÍ! OBA JSTE MRTVÍ!“ zavřeštěla paní Tantrumiová, zatímco se Will shýbal pro její nůž. Pořád jí přitom stál na ruce.

„To bych neřekl,“ ušklíbl se na ni. „A zastavíme vás i vaše povedené přítelíčky, i kdyby to byla poslední věc, kterou kdy uděláme.“

„TO SE VÁM NIKDY NEPODAŘÍ!“ zaskřehotala. „JE NÁS PŘÍLIŠ MNOHO!“

„Tak pojď, tati, jdeme pryč od té staré čarodějnice.“ Znechuceně svraštil tvář a odhodil nůž otevřenými dveřmi za sebou. Ze zahrady se k nim doneslo polekané mňouknutí.

„Jejda, asi jsem něco trefil,“ řekl Will. Paní Tantrumiová vztekle vybuchla a z jejích úst se vyřinuly nadávky takového kalibru, že si doktor Burrows zacpal uši.

Will sundal botu z jejího zápěstí a rychle ustoupil. Doktor Burrows ho ihned následoval, protože nehodlal zůstávat s tou šílenou ženou o samotě. Zrovna když stoupali po schodech a mhouřili oči před jasným denním světlem, ze zdi kolem zahrady na bahnitý trávník seskočila další postava, která se obratně vyhnula mnoha plastovým miskám se zkaženou vodou.

„Co se tam stalo?“ zeptal muž naléhavě.

Will nemohl uvěřit svým očím.

„Drake!“ vykřikl.

„Drake?“ zopakoval doktor Burrows.

„Pověz mi, co se tam právě stalo?“ zašeptal Drake znovu a trhl hlavou ke sklepení. „Kdo tam je?“

„Agentka Styxů,“ odpověděl Will. „Nemůžu…, mám…, musíte…, ten virus…, jak jste…?“ koktal. Vše, co chtěl Drakeovi sdělit, z něj tryskalo naráz v jediném nesrozumitelném přívalu slov.

„Teď ne,“ zarazil ho Drake. Vytáhl pistoli a podal ji Willovi. „Vezmi si tohle. Je odjištěná.“

„Není třeba. Mám vlastní,“ řekl Will, odhrnul si bundu a ukázal Drakeovi pažbu browningu, která vyčnívala zpoza jeho opasku.

Doktor Burrows nesouhlasně zamlaskal, ale Drake se na něj krátce usmál. „Výborně. Mimochodem, vypadáš dobře,“ poznamenal, když přejel očima Willův krátký sestřih a vojenské oblečení. V následujícím okamžiku proklouzl kolem doktora Burrowse a opatrně sestoupil po schodech.

„Je to stařena, ale úplně šílená,“ pokusil se ho varovat Will, ale Drake už zmizel v šeru sklepení.

„Co bude dělat? Zastřelí ji?“ zeptal se doktor Burrows.

„To bych udělal, kdyby to šlo, jenže práskla do bot,“ zabručel Drake, který zaslechl poznámku doktora Burrowse, zatímco opět

vybíhal ze sklepa. „Takže teď už Bílé límce vědí, že jste zpátky v oběhu. Za chvíli budeme mít pořádně horkou půdu pod nohama.“

Will užasl. „Ona zmizela? To přece není možné!“

„Jiná cesta ze sklepa nevede,“ dodal doktor Burrows a vrhl na Drakea nedůvěřivý pohled. „Sám jsem to prověřoval.“ Pohnul se, jako kdyby se chtěl vrátit dolů, ale Drake ho chytil za loket a otočil ho k sobě.

„Ne, tam nechod'te. Je to ztráta času. Nikdy ji nenajdete,“ zavrčel na něj. „Doslechl jsem se, že je tady někde vstup do Kolonie.“ Podíval se významně na Willa. „Někdo mi o něm pověděl.“

Willovi jeho pohled neušel a tázavě povytáhl obočí.

„Musíme odsud zmizet, a to co nejrychleji,“ řekl Drake doktoru Burrowsovi, přikročil k Willovi a široce se usmál. „Ani ti neumím vylíčit, jak jsem rád, že tě zase vidím, Wille. Vlastně bych řekl, že je to přímo zázrak! Takže jsi dokázal nemožné – vrátil ses z Průduchu!“

„Ano…, ne, my…,“ začal Will, ale prudce se nadechl, když si Drake najednou klekl na jedno koleno a zamířil pistoli na kuchyňské dveře. Will tasil svůj browning, ačkoliv měl podstatně méně praxe a trvalo mu to podstatně déle než Drakeovi. Dveře do kuchyně, které paní Tantrumiová nechala otevřené dokořán, se nepatrně pohnuly. Will zatajil dech, když zpoza nich vyhlédla prašivá černá kočka, lhostejně se na ně podívala a znovu se schovala uvnitř.

„Ano, na její kočky si musíte dávat pozor. Jsou to divoké bestie. Jedna mě ošklivě poškrábala,“ poznamenal doktor Burrows suše s pohledem upřeným na Drakea a svého syna se zbraněmi připravenými k výstřelu.

„Jeden nemůže být dost opatrný. Tohle místo je promořené Styxy,“ řekl Drake a narovnal se. Podíval se chladně na doktora Burrowse, než oslovil Willa. „Předpokládám, že tohle je tvůj otec, ten neohrožený badatel?“

Will přikývl.

„A vrátili jste se do Highfieldu, aby ses podíval za svou matkou,“ dodal Drake.

„Za mou manželkou… Ano, jistě,“ vyhrkl doktor Burrows, než stačil Will odpovědět.

Drake si zasunul pistoli za opasek. „Jestli jste čekali, že ji najdete v původním domě, mýlili jste se. Prodala ho.“

„Cože udělala?!“ ozval se překvapeně doktor Burrows.

Will se pomalu probíral ze šoku způsobeného náhlým Drakeovým objevením a něco mu nesedělo. „Jak jste ale věděl, že přijdeme sem? Jak jste vůbec věděl, že jsem pořád naživu?“ zeptal se.

„Když jsi vytočil to číslo, tvůj vzkaz se nahrál na zabezpečený server ve Walesu.“

„Číslo? Vzkaz?“ podivil se Will, ale vzápětí mu to došlo. Musel to být jeden z hovorů z toho starého telefonu na podzemní základně. „Takže ta linka fungovala! A to číslo bylo *vaše!*“ zavrtěl hlavou. „Netušil jsem, komu patří.“

„Mohl jsi ho získat pouze od Elliott, takže předpokládám, že je taky stále naživu. Je v pořádku?“

Will přikývl. „Doufám. Rozdělili jsme se, když odpálila obrovský výbuch.“

„Typické,“ zasmál se Drake. „A co Chester?“

„Ten je snad s Elliott, ale Cal… Stalo se něco strašného…“

„Vím o Calovi,“ přerušil ho Drake jemně. „Byl jsem tam. Celé jsem to viděl.“

„Vy jste tam byl?“ vyhrkl Will. „U Průduchu?“

„Ano. Se Sárou…, během jejích posledních chvil…“

„Ne,“ hlesl Will. „Takže je mrtvá?“

Drake odvrátil od Willa zrak. Tušil, jak bolestná pro chlapce budou jeho následující slova. „Willie, skočila do Průduchu a strhla s sebou obě dvojčata. Asi to udělala, protože si dělala výčitky kvůli tomu, jak se zachovala vůči tobě, a neviděla pro sebe jinou cestu.“

„Ach bože,“ vydechl Will. Hýčkal v sobě naději, že jeho biologická matka nějak přežila, ale ta nyní pohasla. Pokusil se promluvit, aby se zeptal na další věci, ale hrdlo se mu stáhlo natolik, že ho Drake nemohl slyšet.

Doktor Burrows si neuvědomoval nic z Willových citů ani to, jak jeho syna zasáhla Calova smrt i Sářino poslední sebeobětování. Pořád byl rozladěný z toho, jak ho Drake prve hrubě chytil za paži, i ze zjištění, že nemá domov, a tak promluvil s neobvyklou smělostí.

„Poslyš, cizinče, ať už se jmenuješ jakkoliv, říkal jsi, že bychom se tu neměli zdržovat?“

Drake nespouštěl oči z Willa, ale mírné zachvění víček prozradilo jeho podráždění. „Jsem Drake a ano, přesně to jsem říkal. Odvedu vás někam, kde se budete moct na čas ukrýt, a možná se taky setkáte se svou ženou.“

„Vy víte, kde je?“ zeptal se doktor Burrows okamžitě.

„Pojď, Wille,“ řekl Drake tiše, položil rozrušenému chlapci dlaň na rameno a nasměroval ho ke zdi kolem zahrady. „Musíme si toho plno říct, ale tady ne. Pojďme.“

„Výborně,“ prohlásil doktor Burrows za jejich zády. Ačkoliv si to sám nepřiznával, dost ho hnětlo, že pozornost jeho syna na sebe strhl tenhle docela ramenatý cizinec, který se navíc s Willem dobře znal.

25. kapitola

Drake se vydal napřed, aby si ověřil, že je na hlavní ulici čistý vzduch, a pak mávl na Willa i jeho otce, že ho mohou následovat. Když je odváděl od domu paní Tantrumiové, Will si znovu uvědomil, jakou má radost, že je znovu s ním. Netušil, jak si se svým otcem poradí, zejména vzhledem k tomu, že doktor Burrows stále podle všeho nehodlal uznat reálnost styxské hrozby. Will doufal, že příhoda s paní Tantrumiovou konečně otevře otci oči.

Drake posunkem naznačil Willovi, ať zůstane stát, a sám se přesunul k rohu ulice. Pomalu vyhlédl a vzápětí se vyplížil kolem domu. Nebyl o nic méně opatrný než v Hlubinách.

„Jsou všechny tyhle špionážní opičárny opravdu nutné?“ zabručel doktor Burrows ke svému synovi. „Co nám tu kdo může udělat? Jsme přece v Highfieldu, pro rány boží!“

„Mě s Chesterem se tu pokusili unést cestou ze školy, a to byli jenom Kolonisté. Jestli po nás jdou Likvidátoři…,“ řekl Will, ale nedokončil větu.

Doktor Burrows naznačil rty přezíravé „*pche!*“ a oba vyběhli za Drakem, který je provedl železnou bránou, jež vedla do jakési úzké uličky.

„Vedete nás na Martineau Square, viďte?“ zeptal se doktor Burrows, když viděl, že ulička končí uprostřed dlouhé řady georgiánských terasových budov.

„Ano, ale ne předem,“ odpověděl Drake.

Ulička byla z obou stran lemována vysokými stěnami z červených cihel a její povrch byl vydlážděn ošlapanými kostkami, mezi nimiž vyrůstalo značné množství trávy a dalšího plevele. Zpomalovaly je shluky starých popelnic a hromady prázdných kartonových krabic, zejména když doktor Burrows uklouzl po promáčené krabici od pizzy a upadl. „No tak, doktore,“ napomenul ho Drake, když se s hekáním zvedal.

Zastavili se u dřevěných dveří s oprýskanou černou barvou a s uhnilým spodním okrajem. Proklouzli jimi a ocitli se na malém zadním dvorku, vybetonovaném plácku s budkou, která patrně původně sloužila jako venkovní toaleta. Drake odemkl zadní vchod a všichni

vstoupili do chodby natřené na bezútěšný, tmavě hnědý odstín. Podle jejího stavu Will odhadoval, že ji nikdo neopravoval pěkných pár desetiletí.

Vystoupali po několika řadách rozvrzaných schodů s litinovým zábradlím. Nahoře je Drake provedl tak nízkými dveřmi, že při vstupu museli sklonit hlavu. Za dveřmi se rozkládala omšelá místnost s jediným zdrojem světla v podobě malého okénka ověnčeného pavučinami. Will uhodl, že musejí být v podkroví jednoho z terasových domů kolem Martineau Square.

Drake zavřel dveře a zajistil je dvěma závorami. Ihned přešel po holých podlahových prknech k oknu, nepřistoupil však až k němu, ale zastavil se vedle něj, aby vyhlédl zpoza zaprášených tabulek.

„Co tam je?“ zeptal se doktor Burrows, rázně vykročil přímo k oknu a přitiskl obličej ke sklu. Drake ho v mžiku strhl zpět.

„Ke všem čertům, člověče, neukazujte se takhle!“ zavrčel.

Doktor Burrows se mu prudce vysmekl, odstrčil Drakeovu ruku a otočil se přímo proti němu. „Neopovažujte se mě takhle dotýkat!“ vyjel ostře. „Nevím, o co vám jde, ale jestli to uděláte ještě jednou, budete toho litovat.“

Will takhle svého otce ještě nikdy nezažil. Vždycky se usilovně vyhýbal sebemírnějšímu konfliktu. Byl nejméně o deset centimetrů menší než Drake a dalo se těžko očekávat, že by si vedl dobře v boji proti komukoliv, natož proti muži, který se pravidelně střetával s Likvidátory, ale celé tělo doktora Burrowse se chvělo jako u kohoutka liliputky připraveného k útoku.

Oba muži si upřeně hleděli do očí a sálala z nich tichá zloba, která naplňovala celou malou místnost. Willovi to jakýmsi podivným způsobem připomnělo dobu, kdy byl s Calem a Chesterem. Ti dva se do sebe každou chvíli pustili a on musel všechno urovnávat. Ani za mák se mu nelíbilo, jak se jejich vztah vyvíjí, a měl pocit, že musí zasáhnout. „Tati, musíš být opatrný. Nezapomeň, co se právě stalo u té babizny. Chystala se tě bodnout.“

Jeho otec s horním rtem poodhrnutým ve vzteklém úšklebku se prkenně odvrátil od Drakea a podíval se na něj. „Nevíš pořádně, co je tohle za člověka ani co udělal. Copak jsi zapomněl, co jsem ti říkal o cizincích? Nikdy jim nedů…“

„To není žádný cizinec! V Hlubinách mi zachránil život!“ vyhrkl Will. „Staral se tam o nás. Ví, co se tu děje.“

„Doktore Burrowsi, co by se muselo stát, aby vás to přesvědčilo, že naše životy jsou v ohrožení?“ zeptal se Drake vyrovnaně.

„Vyslechni si ho, tati,“ naléhal Will na svého otce.

Doktor Burrows si odfrkl a stáhl se do kouta podkrovní místnosti, kde ztěžka dosedl na starý kufr.

Drakea právě proběhlý konflikt patrně ani v nejmenším nevyvedl z míry. Ihned se obrátil na Willa.

„Dobrá, takže teď mi pověz všechny novinky.“

„Jasně,“ přikývl Will a vrhl pohled do stínů, kde seděl jeho otec v mrzutém tichu. „Něco pro vás mám.“

„Nejdřív si udělej pohodlí. Musíme probrat spoustu věcí,“ řekl Drake a sedl si se zkříženýma nohama na zem. Will ho napodobil, sáhl do kapsy bundy a vytáhl kožený váček se dvěma skleněnými ampulemi. Rozbalil jutové plátno a ukázal je Drakeovi.

„Není to, co si myslím, že to je?“ pronesl Drake užasle při pohledu na lahvičky.

„Ale ano. Tahle,“ zazubil se Will, když zvedl ampuli s černou zátkou, „obsahuje virus.“

Drake ji od něj převzal s největší opatrností. „Dominium,“ řekl tiše a zvedl lahvičku proti matnému světlu z okénka. „Čili ta druhá je určitě vakcína?“ zeptal se.

Will přikývl a podal mu i ampuli s bílou zátkou. Drake obě lahvičky jemně postavil na zem vedle sebe.

Doktor Burrows si náhle odkašlal tak hlasitě, až sebou Will trhl. „Takže, Drakeu, předpokládám, že věříte v celé to ničemné spiknutí? Opravdu si myslíte, že nás Styxové mají v úmyslu všechny vyhladit smrtícím virem?“

„Ne, všechny ne,“ odpověděl Drake. „Chtějí jenom výrazně zmenšit populaci na Povrchu a potom ovládnout ty, kteří přežijí.“

„Ještě nikdy jsem neslyšel takovou hromadu blábolů,“ opáčil doktor Burrows ze stínů. „Řekněte mi, prosím, že tomu ve skutečnosti nevěříte.“

„Když jste byl v podzemí, přišel jste o celou epizodu se Superbacilem. To se Styxové jenom rozehřívali a dolaďovali formu na

něco mnohem horšího a taky vážnějšího. Na tohle, na Dominium. A je to zatraceně chytrý plán. Biologickým činitelem zbaví Povrch podstatné části obyvatel, ale infrastrukturu zanechají neporušenou. Chápete? Budovy, silnice, železnice, všechno, co potřebují, tu zůstane jen pro ně. Až pak skutečně vypochodují na Povrch, nebude nás tu dost na to, abychom se vzchopili k účinné obraně.“

„Ale proč to dělají právě teď?“ zeptal se Will. „Vždyť jsou v podzemí už celá staletí.“

„Na tohle mám dvě teorie. Buď jejich počet vzrostl natolik, že se potřebují přesunout k rozlehlejším pastvinám…,“ začal Drake.

„Nebo?“ pobídl ho Will.

„Nebo – a to je pravděpodobnější vysvětlení – při tolika přestavbách a demolicích starých domů, které probíhají v Highfieldu, Kolonie rychle přichází o větrací šachty. Zároveň taky vzrůstá riziko, že někdo náhodou zjistí, co je tam dole, že dojde k Objevení, jak tomu říkají Kolonisté.“

„Ano, Objevení,“ hlesl Will a vzpomněl si na to, jak toto slovo poprvé slyšel od babičky Macaulayové.

„Ale rozšířit smrtící virus jako teroristé?“ řekl doktor Burrows a potřásl hlavou. „Jsou toho opravdu schopni?“

„Jsou. Nejde o nic nového. Styxové udělali něco podobného v minulosti už několikrát,“ odpověděl Drake. „Všechny hlavní epidemie – asijské i španělské chřipky, stejně jako velký mor z roku 1665 – byly dílem Bílých límců.“

„Mám rád lidi s bujnou fantazií,“ zasmál se doktor Burrows cynicky. „Ale tohle je příliš!“

„Sami Styxové se vlastně svým způsobem tolik neliší od virů.“ Drake si před očima zamyšleně pohrával s třpytivou ampulí. „Kolik toho víte o virech, doktore? Víte, jakým způsobem fungují?“

„Nemohu říct, že bych o nich věděl nějak mnoho,“ odsekl Willův otec pohrdavě.

„Inu, jsou to maličké organizmy, tak malé, že k jejich zachycení potřebujete speciální filtry. Na Zemi jsou zcela jedinečné. Nepodobá se jim nic jiného. Trochu připomínají miniaturní kosmické lodě, a dokonce umějí i krystalizovat. Je dokonce sporné, zda jsou vůbec

živé v tom smyslu slova, jak ho běžně chápeme. A je taky pěkná fuška izolovat nový virus, když už se někde objeví.“

„Čím přesně se tedy podobají Styxům?“ přerušil ho doktor Burrows.

Drake pokračoval, jako kdyby ho neslyšel. „Napadnou hostitelskou buňku tak, že se přichytí k její membráně. Pak vstříknou dovnitř svůj genetický materiál a přinutí buňku, aby vyráběla jako na běžícím pásu nové viry, a to tak dlouho, až jich je tolik, že buňka praskne. Miliony totožných dceřiných virů se vylijí ven a hledají si nové hostitelské buňky, které by mohly infikovat.“ Ampule s Dominiem se mírně zhoupla, když se jí Drake dotkl prstem. „Jako krysy, které opouštějí potápějící se loď.“

„Ale vždyť hovoříte o organizmech, které *zabíjejí* lidi,“ řekl doktor Burrows vztekle, „a přitom to zní, jako kdybyste je obdivoval.“

„Obdivuji jejich jednoduchý, úsporný způsob přežívání. Jejich cílem není zabít, protože pokud hostitel zemře, není to pro ně vlastně nijak zvlášť výhodné. Chytré viry udržují svého hostitele naživu…, protože jsou na něm závislé.“

„Co se tím snažíte říct? Že Styxové jsou jako viry, protože využívají lidi… ke svým vlastním cílům?“ zeptal se doktor Burrows a povytáhl obočí, aby dal najevo, že ničemu z toho nevěří. „Uznávám, že je to zajímavá myšlenka, ale sotva uvěřitelná.“

Drakea asi již rozhovor s doktorem Burrowsem přestal bavit, neboť se obrátil k Willovi.

„Mohu říct jen tolik, že to na mě udělalo velký dojem,“ řekl chlapci a zamračil se, jako kdyby ho najednou něco zarazilo. „Počkat – ty ampule jsi mohl získat jedině od…“

„Od jedné z Rebecc,“ doplnil za něj Will. „Správně.“

„Takže je mrtvá?“

„Ne, dala mi je,“ odpověděl Will mírně rozechvělým hlasem. „Pak se je u ponorky snažily získat zpátky, ale já jsem jim je nevrátil.“

„Jenže teď mluvíš o Styxech a celé mi to zní příliš jednoduše. Jsi si naprosto jistý, že ty ampule obsahují pravé Dominium?“

„Alespoň v to doufám,“ řekl Will upřímně.

„Musíš mi všechno říct od okamžiku, kdy jste se zřítili do Průduchu,“ vyzval ho Drake. „A klidně si dej načas. Nikam nepospícháme.“

20. kapitola

Will s Drakem hovořili ještě několik hodin, dokud se Drake nezvedl a neprotáhl si nohy.

„Takže jsi neviděl, co se doopravdy stalo s Rebeccami a s tím Likvidátorem?“ Našpulil rty. „To se mi nelíbí. Na můj vkus to má moc otevřený konec.“

Willa jeho odpověď zneklidnila. „No, buď je roztrhala na kousíčky exploze, nebo se jim podařilo schovat se v ponorce, a v takovém případě jsou hluboko pod zemí,“ řekl. „Jenom doufám, že Marta dovedla Chestera a Elliott k druhé…“

„Ale no tak, už toho nechte. Chtěl jste mi ukázat, kde je moje žena,“ ozval se doktor Burrows popudlivě. Od konfliktu z Drakem neopustil svůj kout, ale nyní se postavil.

„Ano, to je pravda,“ přikývl Drake. Sundal ze zdi žebřík a postavil ho do středu podkrovní místnosti. Vylezl na něj, otevřel poklop ve stropě a vysoukal se jím ven. Doktor Burrows a Will ho následovali na olovem okovanou střechu. Valem se stmívalo.

Doktor Burrows si nevšímal vyhlídky na náměstí pod sebou a zjevně ho daleko více zaujal široký komín po straně střechy. Stoupl si na špičky, aby se dotkl jednoho terakotového komínového nástavce.

„Už nějakou dobu si pohrávám s domněnkou, že to jsou ve skutečnosti větrací kanály vedoucí do Kolonie,“ poznamenal, jako kdyby hovořil sám k sobě.

„To se nemýlíte,“ potvrdil Drake. „Obrovské větráky z některých z nich vyhánějí vydýchaný vzduch, zatímco jinými naopak klesá dolů vzduch čerstvý. Celé náměstí a mnoho z dalších budov ve starší části města postavili Martineauovi lidé jako zástěrku. Tohle náměstí – Martineau Square – je ale dnes centrálou Styxů.“

„Jestli je to pravda, proč jste nás sem proboha přivedl?“ zeptal se doktor Burrows.

„Kromě toho, že jde o poslední místo, kde by je napadlo nás hledat, jsem vás sem vzal z toho důvodu, že…,“ Drake zmlkl. Zvedl ruku, aby na něco ukázal, ale znovu ji spustil a pozorně se zadíval na Willa. „Nechoď tak blízko ke kraji, nebo tě někdo uvidí,“ varoval ho.

Jakmile Willův zrak padl na okraj střechy, přepadlo ho neodolatelné nutkání, aby se k ní přiblížil. Jeho druhý vnitřní hlas, tak silný a rozhodný, nad ním opět získával nadvládu. Přiměl ho, aby udělal několik kroků, než se mu ho podařilo potlačit. „Pomozte mi," zašeptal, když se zhroutil na střechu, pokrytý studeným potem.

„Co se děje?" zeptal se Drake a rychle k Willovi přistoupil. „Já netušil, že trpíš závratí."

„Netrpím," zachraptěl Will, „nebo jsem alespoň dřív netrpěl." Prosebně se zahleděl na Drakea a ze všech sil se ovládal, aby se nerozplakal. „Tohle je něco jiného. Pořád se mi vrací pocit, že vlastně chci…, že vlastně musím skočit. Nevím, co to se mnou je."

Drake se ustaraně přikrčil vedle něj. „Kdy to začalo?"

„Nedávno. Jako kdybych se chtěl zabít! Ztrácím snad zdravý rozum?"

„Copak, Wille?" řekl doktor Burrows, který nyní bezmocně stál u synova boku. „Co ti je?"

„Myslím, že o tom mám jasnou představu," odpověděl Drake a jemně chytil Willa. „Použili na tebe Černé světlo?"

„Ano," přikývl Will a celý se třásl jako osika. Musel stále bojovat s nutkáním vrhnout se dolů ze střechy. Jako kdyby v jeho končetinách probíhala lítá bitva, při níž se jednotlivé svalové skupiny stavěly proti sobě a soupeřily o to, která udolá svůj protějšek. „V šatlavě. Několikrát," lapal po dechu.

„Pak to není v tobě. Tohle ti provedli Styxové," řekl Drake.

„Co mu provedli?" vykřikl doktor Burrows.

„Držte se stranou a neřvěte!" usadil ho Drake. „Wille, tohle ti vštípili oni. Upravili ti mysl…, vymyli ti mozek, jestli tomu chceš tak říkat. Když tě vyslýchali, patrně ti nechali v podvědomí něco jako jedovatou pilulku, která se aktivovala, když jsi opustil Kolonii."

Will civěl na Drakea a nedokázal pochopit, co slyší.

„Není to v tobě. Na to nezapomeň. To udělali oni. A dokážeš s tím bojovat. Pojď se mnou." Pomohl Willovi na nohy, objal ho paží kolem hrudi a dovedl ho k samotnému okraji střechy. Zastavili se ve výšce čtvrtého patra.

„Je to tak dobrý nápad…," začal protestovat doktor Burrows.

„Řekl jsem, abyste se držel stranou, doktore,“ zavrčel na něj Drake. „Wille, podívej se dolů na silnici. V duchu vidíš konkrétní výjev, že ano? Opravdu živý výjev?“

Will přikývl. Už nedokázal dál potlačovat slzy.

„Hádal bych, že v něm ležíš mrtvý dole na asfaltu. A připadá ti to jako správné řešení všech potíží.“

„Ano,“ zachraptěl Will. „Ale jak to víš?“

„Na tom nesejde, Wille, musíš zůstat se mnou a poslouchat, co ti říkám.“ Drake mu na okamžik položil dlaň na čelo. „Musíš si uvědomit, že v tom výjevu, který ti vložili do hlavy, něco od základů nesedí. Necítíš bolest…, necítíš vůbec nic…, necítíš ani žádnou ztrátu, nebo ano?“

Will zavrtěl hlavou. „Ne, nic.“

„Styxové ti předělali spoje v hlavě a přinutili tě, abys myslel právě takhle. Je to ale špatně. Braň se, braň se tomu obrazu. Je falešný. Místo toho si pomysli, jak by bylo tvému otci a mně, kdybys opravdu skočil. Vžij se do nás a do našich pocitů. Máš to?“

„Pokouším se,“ zachraptěl Will.

Drake sňal z chlapce svou paži a ustoupil od něj.

„Už tě nedržím, ale svůj osud máš v rukou *ty*, ne Styxové. Pověz mi, jak se cítíš.“

„Je to lepší…, ano, jako kdyby se mi vrátilo moje já…, jako kdyby ten hlas už nebyl tak silný,“ řekl Will a otřel si oči. „Můžu se podívat dolů a ten výjev už není tak zřetelný. Ach, je to celé taková hloupost.“

„Kdepak, ani v nejmenším,“ odpověděl Drake a znovu chlapce chytil.

„Budeme to opakovat pořád znovu a znovu, dokud v tobě nezůstane z jejich úprav nic. Můžu ti pomoct, abys to nutkání úplně porazil.“

„Ale v Hlubinách jsem tímhle netrpěl. Proč až teď?“ zeptal se Will. Hlava mu padala naprostým vyčerpáním.

„Zařídili to takhle,“ pokrčil Drake rameny. „Pravděpodobně se pojišťovali pro případ tvého útěku. Byla to bezpečnostní pojistka.“

Doktor Burrows nesouhlasně zamlaskal. „To je ale snůška nesmyslů!“ řekl. „Mám dojem, že pomoc potřebujete především *vy*, Drakeu. Máte takové halucinace, až z toho jde strach.“

Drake se k němu prudce otočil. „Ne, to vy jste ten, kdo si pořád nechce připustit, co se kolem něj děje, ačkoliv to vidí na vlastní oči. Ta stařena se vás chystala zabít. Jak to vysvětlíte?“

„Ona…,“ začal doktor Burrows, ale pak nerozhodně ztichl.

„Paní Tantrumiová je buď agentkou Styxů se vším všudy, nebo jí vymyli mozek. A pokud jí ho vymyli, je jen jednou z mnoha. V téhle zemi jsou stovky, ne-li tisíce lidí, kterým Styxové různou měrou upravili myšlení, a někteří z nich zastávají vlivné funkce – jsou to podnikatelé, členové parlamentu, vysoce postavení důstojníci v policii i armádě. Stačí klíčové slovo nebo jiný signál od Bílých límců a tito lidé nemají jinou možnost než splnit svůj úkol.“

„Jako Bartleby,“ řekl Will. „U té ponorky na něj promluvila styxsky jedna Rebecca. Pak se začal chovat, jako kdybych byl jeho nejhorší nepřítel. Takže to funguje i na zvířatech?“

Drake přikývl. „Podle všeho ano.“

„A co Sára – Sára Jeromeová?“ zeptal se Will, kterého právě něco napadlo. „Taky jí vymyli mozek, aby mě pronásledovala?“

„Během té krátké doby, co jsem ji znal, jsem z ní nezískal tenhle dojem. Myslím, že Styxové odhalili, kde je zranitelná, a jednoduše ji obelstili,“ odpověděl Drake.

„Obelstili?“ hlesl Will ozvěnou.

„Ano. K úpravám mysli se uchylují, když nemohou přimět lidi k poslušnosti výhrůžkami, úplatky nebo spletitou sítí lží. Vyžaduje to ale týdny, ne-li roky používání Černého světla, aby do průměrného člověka zabudovali něco víc než jen jednoduché impulzivní nutkání.“

Will se zamračil. Nerozuměl tomu, jak to Drake myslí.

„Víc než krátkodobé změny chování – přimět danou osobu, aby zareagovala na klíčové slovo, nebo, jako v tvém případě, Wille, na to, když se ocitne nad prudkým srázem.“

Will si pořád nebyl jistý, jestli ho chápe správně. „Mohu to ale opravdu potlačit?“

„Určitě ano. Na tvoje úpravy asi měli jen pár týdnů, takže se z nich s trochou štěstí dostaneš. Jiní nemusejí mít takové štěstí a jejich

pokyny jsou vtištěné natolik hluboko, že jim nelze pomoct.“ Zhluboka se nadechl. „Zůstaneme tady nahoře ještě nějakou dobu,“ řekl. „Zvládneš to?“

„Myslím, že ano,“ odpověděl chlapec.

Čekali asi půl hodiny. Drake seděl u okraje střechy a občas se podíval na hodinky, zatímco nebe nad nimi dál temnělo. Najednou k sobě zavolal doktora Burrowse.

„Tamhle je vaše žena,“ řekl a ukázal na ulici, která vedla do rohu náměstí.

„Celia?“ zeptal se doktor Burrows a spěšně vstal.

„Co tam dělá?“ podivil se Will, když se postavil vedle Drakea.

„Vidíte ten třetí dům od kraje?“ ukázal Drake k terasovité budově na protější straně náměstí.

„Ano,“ přikývl Will.

„Vaše matka si pronajala byt v prvním patře. Nastoupila na částečný úvazek do zaměstnání, aby mohla platit nájem.“

„Do zaměstnání?“ Will sebou trhl, jako kdyby ho štípla vosa, a nevěřícně vykulil oči. „Chcete říct, že si našla práci?“

„Ano,“ potvrdil Drake. „A každé ráno chodí do posilovny… Docela se změnila, jako kdyby se snažila začít nový život. Taky studovala minulost sira Martineaua a Highfieldu v místním archivu, aby zjistila, jestli nenajde nějakou spojitost s vaším zmizením. Musím říct, že je opravdu důkladná. Proto ji Kolonie nepřestává sledovat.“

„Takže tvrdíte, že Styxové jdou i po ní,“ odfrkl si doktor Burrows. Sledovali, jak se paní Burrowsová blíží, a když vstoupila na náměstí, všimli si, že není sama. „Ale ona s někým jde! S nějakým mužem!“ vyhrkl doktor Burrows rozrušeně.

„Ano, a to s mužem, kterému není radno věřit,“ oznámil mu Drake.

Doktor Burrows začal horečně drmolit: „Musím s ní mluvit! Musím za ní jít!“

„Promiňte, doktore, ale to teď nejde,“ odpověděl mu Drake neoblomně.

Doktor Burrows otevřel ústa a zaječel: „Celie!“ než ho Drake stačil strhnout od okraje střechy. Doktor Burrows se mu pokoušel

bránit, ale Drake ho jediným plynulým pohybem povalil na záda a chytil ho do kravaty, aby nemohl vydat ani hlásku.

„Zatracený blázne!“ sykl Drake a vyštěkl na Willa. „Podívej se, jestli ho někdo slyšel! A jestli uděláš nějakou pitomost, jako například že skočíš dolů, zabiju tě vlastnoručně já!“

„Slyšel jste to?“

Paní Burrowsová se právě chystala odemknout dveře domu, ale nyní se rozhlížela po náměstí a neudržované zahradě uprostřed.

„Co jsem měl slyšet?“ zeptal se Ben Wilbrahams.

„Měla jsem dojem, že slyším…, že slyším, jak někdo volá moje jméno,“ řekla se zmateným výrazem. „Znělo to jako…“

„Já jsem nic neslyšel,“ prohlásil Ben Wilbrahams jednoznačně. „Jenom vítr.“

Paní Burrowsová pokrčila rameny a zasunula klíč do zámku. Když ji Ben Wilbrahams následoval dovnitř, nebyla si vědoma toho, jak na náměstí vbíhají vysocí, štíhlí muži, ani horečné aktivity na střeše přes ulici.

Veškeré pocity závratě, jež Will mohl mít, byly zatlačeny do pozadí, jakmile spatřil, co se dole děje.

„Máme problémy,“ zavolal na Drakea. „Vypadá to, že k nám míří nejmíň čtyři Styxové, a to rychle.“

„Koukejte se chovat rozumně, doktore,“ varoval Drake doktora Burrowse a pustil ho. Pak se připojil k Willovi na kraji střechy.

Will se pokoušel vyhlédnout do rohu náměstí, když spíše ucítil, než uslyšel, jak cosi dopadlo těsně vedle jeho nohou. Sklopil oči. V místě, kde střecha začínala klesat pod úhlem pětačtyřiceti stupňů k okapu, se v povrchu olověného pobití objevila úhledná dírka. Vtom se totéž stalo znovu, jenže tentokrát Will přímo viděl, jak se vedle prvního otvoru objevuje druhý.

„Ehm, Drakeu,“ řekl a ukázal.

Drake okamžitě zareagoval. „Odstřelovač!“ zasykl a rychle strhl Willa od kraje střechy.

Doktor Burrows zatím s rozhořčeným supěním vstal a zrovna se chystal Drakeovi vynadat, když se ozval ostrý zvuk, při kterém nad-

skočil. Několik centimetrů od tváře mu vybuchl jeden komínový nástavec a zasypala ho sprška úlomků.

„Co to sakra je?“ vyhrkl doktor Burrows a znovu se přikrčil k zemi. Hlavu si zakrýval paží a hned se začal plazit přes střechu mezi rozptýlenými úlomky komína.

Drake přeběhl na opačnou stranu domu, aby se podíval do zadní uličky. „Držte se při sobě a nezvedejte se,“ přikázal Willovi a jeho otci, zatímco přelézal cihlový parapet na sousední střechu.

„Chcete říct, že na nás právě střílelí?“ zeptal se doktor Burrows a otíral si prach z tváře.

„Ano, prozradil jsi naši polohu. Copak nikdy nemůžeš dělat, co se ti řekne, tati?“ obrátil se k němu Will rozzlobeně a následoval Drakea.

Přikrčeně a v řadě za sebou pokračovali ze střechy na střechu podél linie domů.

„Já jsem ale neslyšel žádné výstřely,“ zašeptal doktor Burrows cestou.

„Používají tlumiče a možná taky munici s nízkou rychlostí,“ vysvětlil mu Will.

„Píšu ti za jedna, Wille. Ponořil ses do vojenských manuálů, co?“ usmál se Drake. Jakmile dospěli k poslednímu domu v řadě, Drake se po břiše doplazil k poklopu a nadzvedl ho. Spustil se do otvoru a dopadl do nějakých starých kartonových krabic na půdě. Will a doktor Burrows následovali jeho příkladu.

„Co budeme dělat teď? Určitě mají obklíčený celý blok,“ řekl Will a spěšně se rozhlédl po prázdném podkroví, stejném, v jakém byli před chvílí. V duchu si představoval, jak se venku rozestavuje armáda Styxů a Kolonistů.

Drake rozsvítil malou baterku. Sevřel ji v zubech, přešel ke stěně s probíhajícími komíny a začal klepat do zdiva. „Nikdy se nenech vehnat do situace, ve které bys neměl připravené alespoň dvě únikové strategie,“ procedil koutkem úst, zatímco postupoval podél zdi. Cihly sice vypadaly všude stejně, ale jejich zvuk se změnil, náhle zněly dutě, jako kdyby byla stěna postavená z kovu. Drake na ně zatlačil a do místnosti se otevřela malá padací dvířka. Will i doktor

Burrows k němu okamžitě přispěchali a nahlédli do otvoru. Ke stěně šachty byl připevněný zrezivělý kovový žebřík.

Willovi se ulevilo, že našli únikovou trasu. „To je opravdu skvělá strategie!“

„Ano. Díky Martineauovi,“ přikývl Drake.

„Siru Gabrielu Martineauovi?“ zeptal se doktor Burrows.

„Jistě. Zbožňoval tajné chodby a nařizoval jejich výstavbu podle momentálních vrtochů. Obvykle taky tolik pospíchal, že si často ani neudělal záznamy o jejich zřízení.“

„Takže o téhle Styxové nevědí?“ otázal se Will.

„Upřímně doufám, že ne.“ Drake se otočil k doktoru Burrowsovi. „Doktore, potřebujete ještě přesvědčivější důkaz o tom, že Styxové představují hrozbu?“ oslovil ho významně. „Třeba kulku do hlavy?“

Doktor Burrows se zachmuřil, ale neodpověděl.

„Dobře. Teď si vezměte svoje věci a slezte po tom žebříku. Dole zahněte doleva,“ pokynul jim Drake.

Will i jeho otec sestoupili po starém žebříku a vydali se chodbou dlážděnou kameny, která byla dostatečně vysoká, aby se v ní oba mohli vzpřímeně postavit. Středem tunelu protékala stružka nahnědlé vody a stěny i strop chodby pokrývala vrstva lesklého černého slizu. Světlo ze zářící koule doktora Burrowse ovšem odhalilo, že na stěnách je i něco dalšího.

„Podívej! Nástěnná malba!“ vykřikl Will. „Nějaký člověk ve člunu!“

„Řekl bych, že to je Noe a jeho archa,“ prohlásil doktor Burrows po prozkoumání obrazu v bledém vápenci pod vrstvami černých řas. „Nejsou to ovšem nástěnné malby. Jejich tvůrci je vytesali do kamene jako reliéfy.“

„A tady je reliéf muže a ženy,“ oznámil Will od protější stěny chodby.

„Patrně Adam a Eva,“ řekl doktor Burrows. „Samé biblické výjevy, vyryté s úžasnou dovedností do vápence. To provedení skutečně člověku vyráží dech. Pozoruhodné!“

Drakeovi trvalo zřejmě zajištění vstupu do tajné únikové cesty docela dlouho, ale když se konečně spustil po žebříku a připojil se k

nim, zjistil, že je nástěnné výjevy zaujaly natolik, že za celou dobu urazili jen krátkou vzdálenost.

„Říkal jsem vám, ať pokračujete v cestě!“ vyčetl jim.

„Ale tohle je zásadně důležitý objev!“ ohradil se doktor Burrows. „Proč by u všech všudy někdo takhle zdobil takovou podzemní chodbu?“

Drake se opatrně podíval do tunelu za nimi. „Před třemi stoletími tahle chodba vedla k Martineauově domu, aby mohl chodit suchou nohou do kostela, i když venku pršelo.“ Drake vzal doktora Burrowse za paži a odváděl ho dál. „A nyní, pokud vám to nevadí, bychom mohli dnešní prohlídku ukončit, pánové.“

Vydali se svižně kupředu a brzy zjistili, že chodba stoupá vzhůru. Po pár metrech se rozvětvila a všichni se vydali doleva, ale po několika stech metrech podle všeho narazili na slepý konec. Drake se přesunul do čela, podal Willovi baterku a přejel dlaní po zdi, dokud nenahmatal dvě cihly, jež se nořily mírně pod povrch stěny.

„Vsadím se, že je tam otvírací mechanizmus dalších tajných dveří,“ zašeptal Will vzrušeně svému otci.

K Willově překvapení ale Drake od stěny odstoupil a vzápětí obě hlouběji zapuštěné cihly zasáhl mocným kopem.

„Otvírací mechanizmus, co?“ zašeptal doktor Burrows v odpověď, zatímco Drake častoval stěnu několika dalšími kopanci.

Vtom se k zemi zřítila celá část stěny. Drake si vzal od Willa zpátky svoji baterku a namířil ji do otvoru. Jakmile se prach usadil, jako první padl Willovi i doktoru Burrowsovi zrak na lebku. Pak spatřili hromady polorozpadlých kostí rozházených po podlaze v místě, kam dopadla stará olověná rakev, kterou Drake při prorážení stěny shodil a rozbil.

„Kde to jsme?“ zeptal se Will tlumeně, když se protáhl dovnitř za Drakem.

„Nemusíš šeptat, tady už nikoho neprobudíš,“ odpověděl Drake normálním hlasem.

Když vstoupili do nově objevené místnosti, něco jim zakřupalo pod nohama.

„Proboha!“ zalapal po dechu doktor Burrows a rozhlížel se po obrovském množství lidských kostí rozptýlených všude kolem nich.

Pozvedl zářící kouli a všiml si dalších neporušených rakví na kamenných římsách po obvodu místnosti. Ocitli se v prostoru o rozloze přibližně deseti čtverečních metrů, ale strop byl vysoko nad nimi, jako kdyby se nacházeli v nějaké studni. „Jsme v pohřební komnatě!“ uvědomil si doktor Burrows.

„Uhodl jste, doktore. Když Martineau usoudil, že nepotřebuje svoji osobní podzemku, věnoval ji jednomu příteli z řad průmyslníků, aby ji využil jako rodinné mauzoleum. Vypadá to, že jsou tu všichni.“ Drake přešel k protější stěně a začal šplhat po kamenných římsách, dokud nedospěl k nejvyšší z nich. „Posviťte mi sem trochu!“ zavolal na ně a přesunul se k něčemu, co Will považoval za úsek rovné kamenné stěny. Uchopil krátkou páku ze zrezivělého železa a otočil ji do vodorovné polohy.

„To jsou dveře?“ zeptal se Will, zatímco svítil svou lucernou vzhůru.

„Samozřejmě. Naštěstí pro nás se dají otevřít i zevnitř,“ řekl Drake. „Předpokládám, že to tak zařídili pro případ, kdyby některý z pohřbených chtěl ven.“

Opřel se do těžkých kamenných dveří ramenem a vší silou zabral. Dveře se pomalu otevřely s tichým zaskřípěním. „Tak na co vy dva čekáte?“ otočil se Drake na Willa a doktora Burrowse a prokluzl dveřmi. Will se při šplhání po římsách cítil trochu nepříjemně z toho, kam musí pokládat ruce. Některé rakve se zřejmě věkem rozpadly, jejich obsah se vysypal ven a Willovi se vůbec nezamlouvalo, že se musí dotýkat slizem pokrytých kostí.

Konečně vylezl až nahoru a vykročil z hrobky. Vdechl noční vzduch a rozhlížel se. Před sebou spatřil několik řad náhrobků, matně ozářených svitem pouličních lamp, který sem pronikal přes hřbitovní zeď. Přímo před ním se tyčila jakási budova. „Highfieldský kostel,“ špitl.

„Tudy,“ ukázal Drake. Propletli se mezi houštinami nízkých stromků a trsy přesliček, jež jim dosahovaly po kolena, k jinému úseku hřbitova. „Udělejte si pohodlí, pánové, na vteřinku se tu zastavíme,“ řekl jim Drake. Will a doktor Burrows se usadili na velkou, mechem porostlou kamennou desku a využili příležitosti k odpočin-

ku. Když teď zakoušeli normální gravitační sílu Země, připadali si najednou příliš těžcí.

„Všiml sis, že to je hrob rodiny Martineauových?“ zeptal se doktor Burrows syna a ukázal na náhrobek s malými kamennými soškami dvou mužů, kteří drželi krumpáč a rýč. Will už hřbitov dřív zkoumal, ale nikdy tu nebyl po setmění. Když se nyní díval, kam ukazuje jeho otec, a cítil pod dlaněmi vlhký, chladný kámen, připadalo mu na zdejším místě cosi podivně povědomého. Hluboko v jeho nitru se probudila vzpomínka, tak vzdálená, že když se pokoušel rozpomenout na něco více, měl dojem, jako kdyby se snažil chytit do ruky obláček dýmu. Pokrčil rameny a začal si pro sebe broukat, zatímco nehtem dloubal do polštářku mechu.

„Tak co jste zjistil z toho deníku?“ zeptala se paní Burrowsová Bena Wilbrahamse, který zrovna přesunul dvě hromady knih z křesla na stůl, aby se měl kam posadit. „Promiňte, ty patří mému manželovi,“ omluvila se, když si všimla, že Ben Wilbrahams studuje hřbet jakési knihy, která na první pohled podle obálky nabízela psychologickou svépomoc.

„Síla *mého JÁ – procvičování důvěry v sebe sama*,“ přečetl s tázavě povytaženým obočím.

„No, některé jsou moje,“ připustila paní Burrowsová přesně v okamžiku, kdy se v pokoji mohutně zablesklo, přestože závěsy byly zatažené. Vzápětí k nim dolehl zvuk silné exploze. Jeden ze závěsů nadzvedl poryv tlakové vlny a zadrnčely okenní tabulky.

„Co to sakra bylo?“ vykřikla paní Burrowsová, přeběhla k oknu a prudce roztáhla závěsy, aby viděli ven. Ze střechy posledního domu v protější řadě zbývala ruina a nad obnaženými trámy šlehaly plameny. Náměstí zasypaly úlomky střešních tašek a rozeznělo se několik autoalarmů.

„Někdo možná bude potřebovat pomoc,“ prohlásil Ben Wilbrahams. „Jdu se tam podívat.“

Paní Burrowsová se rozhlížela po chodníku před domem. „Myslím, že nikdo nebyl zraněn. Ale co propána mohlo způsobit takový výbuch?“ zeptala se, když si všimla, že tlaková vlna rozbila i jedno z jejích oken.

„Nevím. Patrně únik plynu,“ odpověděl Ben Wilbrahams a vklouzl do saka. Z dálky se ozvaly první sirény policejních a hasičských vozů.

„Já to nechápu,“ říkal právě doktor Burrows Drakeovi. „S tolika vědomostmi o Styxech a Kolonii jste mohl všechno prozradit. Proč prostě neoslovíte příslušné úřady?“

„Vám opravdu nedochází měřítko celé věci, viďte, doktore? Vlk není za dveřmi, ale už pronikl do domu a řádí v něm celá staletí,“ odpověděl Drake. „Styxové mají svoje lidi na všech úrovních policie i vlády.“

„Tak zajděte přímo do nějakých novin a nechte je otisknout váš příběh,“ navrhl doktor Burrows. „Zveřejněte ho.“

„To už zkoušeli jiní. Všechny důkazy vždycky záhadně zmizí a lidé končí v márnici,“ řekl Drake. „Hodní lidé.“

V tu chvíli se ozvala mocná exploze. Will i doktor Burrows vyskočili na nohy. Viděli, jak se jedna část noční oblohy rozzářila jasným světlem.

„Nebylo to ze směru Martineau Square?“ zeptal se doktor Burrows.

„Ano, ke dveřím do toho komína jsem nastražil granát,“ oznámil mu Drake.

Záře na obloze pohasla a vracela se obvyklá temnota. Doktoru Burrowsovi se zachvěl hlas. „Ale… nemůžete přece jen tak vyhazovat věci do povětří… Tohle je Highfield…, jsme přece v *Londýně*…, ne v nějaké válečné zóně.“

„Mýlíte se. Tohle *je* válečná zóna,“ řekl Drake vážně.

27. kapitola

Drake odvezl Willa a doktora Burrowse do nenápadného dvojdomku v sousední čtvrti Londýna. Ačkoliv jeli jen krátkou dobu, Will i jeho otec byli tak unavení, že je pohupování auta ukolébalo ke spánku. Probudili se, až když Drake zaparkoval vůz za vysokým živým plotem. V domě, do něhož je zavedl, nesvítilo jediné světlo a vnitřek byl dost ošuntělý. Jediné zařízení tvořil koberec potřísněný několika skvrnami a pár kusů otlučeného nábytku.

„Tady nebydlíte, že ne?“ zeptal se doktor Burrows trochu překvapeně, když se otupěle dovlekl do zanedbaného obývacího pokoje a hodil batoh na podlahu.

„Já nebydlím nikde,“ odpověděl Drake a už opět mířil ze dveří. „Tohle je jenom nocleh na dnešní noc. Na pohovce jsou prostěradla i spací pytle a v lednici najdete jídlo.“

„Nemám s něčím pomoct?“ nabídl se Will mezi dvěma bohatýrskými zívnutími.

„Ne, to je v pořádku, díky. Hodlám požádat o splátku jedné staré laskavosti a nechám prověřit obsah těch ampulí,“ řekl Drake a poklepal si na náprsní kapsu.

„Je ale tohle bezpečné místo po tom všem, co se stalo?“ vydechl doktor Burrows a zničeně klesl na pohovku.

Drake přikývl. „Ano, prozatím ano. Jen nechte zatažené závěsy,“ dodal. Už se obrátil k odchodu, když ještě luskl prsty. „Wille, když tak o tom přemýšlím, dej mi kousek té rostliny…, jak jsi ji nazýval? Anýzový…“

„Anýzový oheň,“ připomněl mu Will.

„Anýzový oheň,“ zopakoval Drake. „Nechám současně určit i její složení.“

„Dobře,“ řekl Will zamračeně, i když nechápal, proč ji Drake považuje za tak důležitou. Začal si vybalovat batoh, přičemž se důsledně snažil, aby krabice s náboji do jeho browningu zůstávala mimo otcův dohled. Pak vytáhl přístroj pro noční vidění.

Drake se usmál. „Á, starý známý – moje náhradní kukátko. Dala ti ho Elliott?“

„Ano, ale přestalo fungovat.“

„Nepřesvítil jsi ho?“

Will zavrtěl hlavou. „Ne, nic takového. Nepoužíval jsem ho několik týdnů, a když jsem ho znovu zkusil, vůbec nefungovalo,“ vysvětlil a oddělil sklápěcí čočku od čelenky, k níž byla připevněná.

„Já se na to podívám,“ řekl Drake. Will mu podal čočku a obrátil se zpátky ke svému batohu. Vylovil několik snítek anýzového ohně, když tu si všiml něčeho úplně na dně vaku. „To jsem ale pitomec!“ vykřikl.

Vytáhl z batohu fotoaparát a obrátil se ke svému otci. „Úplně jsem zapomněl na foťák!“

Doktor Burrows ospale zvedl hlavu. „Cože jsi zapomněl?“

„Na foťák! Pořídil jsem pár snímků v Kolonii i v Hlubinách, ale důležitější je, že jsem fotil i některé stránky tvého deníku. Poslední fotky jsem udělal v Martině chatě a jsem si jistý, že na nich jsou tvoje nákresy Burrowsovy desky.“

Doktoru Burrowsovi trvalo vteřinu, než pochopil, co mu jeho syn říká, a vzápětí vyskočil na nohy. „Wille…“ Byl tak bez sebe radostí, že málem nebyl schopen promluvit. „Jsi opravdu génius!“ Rozesmál se. „Tedy, jsi taky trochu truhlík, že sis na to nevzpomněl dřív, ale stejně jsi génius.“

„Můžete je nechat vyvolat?“ zeptal se Will Drakea. „A zvětšit?“

„Myslím, že ano,“ přikývl Drake. „Mohu pro vás udělat ještě něco? Nepotřebujete vyžehlit maskáče a naleštit boty?“ zeptal se ironicky.

Jakmile odešel, Will zamířil rovnou k lednici, kde si vzal dva sendviče a napil se mléka přímo z krabice. Vrátil se do obýváku a našel otce uvelebeného na pohovce, jak s pokrývkou přehozenou přes nohy zkoumá na klíně kamenné tabulky. „Nakonec je třeba opravdu rozluštím, Wille,“ řekl.

„Tak dobrou noc, tati,“ zabručel Will a rozhlédl, aby si našel vhodné místo na podlaze.

Will i doktor Burrows prospali celý zbytek noci, dokud je ráno neprobudil Drakeův návrat.

„Rohlíky se slaninou,“ oznámil Drake a postavil na stůl papírový sáček spolu se dvěma umělohmotnými kelímky.

„Prima,“ řekl Will a vysoukal se ze spacího pytle. Cestou bosky ke stolu si náhle vzpomněl, proč vlastně Drake včera večer odcházel z domu. „Nechal jste otestovat ty ampule?“

Drake unaveně foukal do čaje. Will uvažoval, jestli vůbec zamhouřil oka. „Ještě ne, zabere to pár dní,“ odpověděl.

Vedle Willa se objevil jeho otec, vylovil si z papírového pytlíku jeden rohlík se slaninou a okamžitě se do něj hltavě zakousl. „Co ty fotografie?“ zeptal se.

Drake mu podal balíček snímků. „Formát dvacet pět na dvacet – doufám, že to bude stačit.“

Doktor Burrows ve zběsilém chvatu roztrhl balíček a prohrábl se fotografiemi, aby vytřídil ty, které zachycovaly stránky jeho deníku. Náhle se zarazil a s hlavou nakloněnou ke straně zkoumal jeden snímek podrobněji. „Ano!“ zaradoval se a přiblížil si ho těsně k obličeji. „Ano!“ zopakoval. Natočil snímek nákresu Burrowsovy desky tak, aby se na něj mohl podívat i Will. Aniž by Drakeovi poděkoval, odklidil se s fotografií a se zbytkem snídaně k pohovce. „S lupou by se mi to mohlo podařit,“ zamumlal.

„Předpokládám, že chcete, abych vám došel nějakou koupit?“ zeptal se Drake.

„Ano, jak to nejdřív půjde,“ odpověděl doktor Burrows, zcela pohroužený do studia fotografie. „A taky nějaké tužky a papíry.“

„Vaše přání jest mi rozkazem, sáhibe,“ ušklíbl se Drake sarkasticky.

Will si začal prohlížet fotografie, které jeho otec nechal na stole. Úplně nahoře spatřil snímek z domu Jeromeových. Byl na něm Carl, jak sedí na posteli a jako obvykle se široce usmívá. Pro Willa bylo obtížné se na tu fotografii dívat, a tak se rychle přesunul k následující. Zachycovala ulici ve Čtvrti v ten den, kdy se s Chesterem před tak dlouhou dobou poprvé vydali do vyhloubené chodby pod jejich domem. Celý další snímek vyplňovalo jediné obří oko. Will se zahihňal, ale pak se zarazil, „Neměl bych se smát,“ řekl.

„Co je tam tak směšného?“ zeptal se Drake a naklonil se, aby viděl na fotografii.

„Druhý důstojník. Použil jsem blesk fotoaparátu, abych ho oslepil, když jsem se pokoušel osvobodit Chestera ze šatlavy.“

„Ne, opravdu potřebuji zvětšovací sklo,“ ozval se náhle doktor Burrows z pohovky. „Co je vlastně dneska za den?“ zeptal se.

„Pátek,“ odpověděl Drake.

„Bude Celia v práci?“

„Ano,“ přikývl Drake.

„Tak se za ní půjdu podívat zítra, až bude doma, a tentokrát mi v tom nezabráníte,“ oznámil vzdorně.

„Něco takového by mě ani nenapadlo, doktore,“ řekl Drake. „Ale myslel jsem si, že byste za ní možná chtěl zajít už dnes večer?“

„Ne, zítřek bude stačit,“ zamručel doktor Burrows nepřítomně, začal si pohvizdovat a psát nějaké poznámky, zatímco těkal očima mezi fotografií Burrowsovy desky a jednou z kamenných tabulek. Bylo zjevné, čemu dává přednost.

„Práce na prvním místě,“ poznamenal Drake, otevřel noviny a začetl se do nich.

„Dokázal jsem to!“ zvolal doktor Burrows následující ráno. Will právě dřímal na podlaze, když k němu jeho otec přiběhl s hromádkou papírů a zamával mu jimi před obličejem. „Už znám svoji trasu. Teď mi stačí jenom najít výchozí bod.“

„Svoji trasu?“ zopakoval Will. „Řekl jsi *svoji* trasu?“

„Já…, samozřejmě jsem tím myslel *naši* trasu,“ opravil se doktor Burrows vychytrale. „Hej, Drakeu!“ zavolal. „Chci jet za svou ženou.“

Drake vešel do místnosti ze sousedního pokoje a zacinkal v ruce klíčky od auta. „Tak pojďme,“ řekl.

Když vykročili před dům, ranní slunce svítilo tak ostře, že si Will i doktor Burrows museli zastínit oči dlaní.

„Chvíli to trvá, než si člověk zase zvykne,“ podotkl Drake, zatímco odemykal vůz, aby všichni mohli nastoupit.

„Já jsem si na to nikdy nezvykl,“ postěžoval si Will.

Drake někomu zavolal mobilem. „Dobře,“ řekl, jen co ukončil hovor. Otočil se k doktoru Burrowsovi, který seděl na předním sedadle vedle něj. „Je u Wilbrahamse.“

„Kde že je?“ vybuchl doktor Burrows. „Musíte mě tam odvézt! Hned teď!“

„Jistě, doktore,“ ušklíbl se Drake a vytáhl z palubní přihrádky sluneční brýle. „Nasaďte si je. Nezapomeňte, že vás policie pořád hledá jako pohřešovanou osobu. A jestli vás dostane policie, dostanou vás i Bílé límce.“ Upravil si zpětné zrcátko, aby v něm viděl Willa. „A ty tam vzadu taky moc nevystrkuj hlavu.“

Ještě než auto zastavilo před viktoriánským domem, doktor Burrows už z něj vyskočil a utíkal k předním schodům. Bušil pěstí na dveře, dokud mu je otráveně neotevřel Ben Wilbrahams. Doktor Burrows ho odstrčil stranou a vběhl dovnitř.

„Myslíte, že je to dobrý nápad?“ zeptal se Will Drakea ze zadního sedadla.

„Nevím, jak bych ho mohl zastavit, pokud jsem ho nechtěl omráčit,“ odpověděl Drake a rozhlížel se po ulici před nimi.

O minutu později se z domu vyřítil doktor Burrows, stíhaný paní Burrowsovou.

„To je mamka!“ řekl Will vzrušeně Drakeovi, když se na zadním sedadle posunul, aby ji lépe viděl. „Páni – pěkně vyfiknutá. Vypadá úplně jinak… Vypadá skvěle!“ Přes stažené okénko u Drakea slyšel matčinu tirádu. „Nezní ale moc šťastně.“

„Myslíš, že můžeš jen tak zaskočit a zase vzít roha? Kde jsi byl celou tu dobu? Kde jsou děti? Kde je Will s Rebeccou? Co jsi s nimi sakra provedl?“ křičela paní Burrowsová vztekle na doktora Burrowse a držela se mu v patách, když se nasupeně vracel k autu. Ben Wilbrahams se objevil u předních dveří, ale nijak nenaznačil, že by chtěl jít za nimi.

Will vystoupil z vozu. „Mami! Mami!“ zavolal.

Paní Burrowsová strnula jako přimrazená a zavřela ústa. Zdálo se, že ji Willovo náhlé objevení ochromilo. Vzápětí k němu ale přispěchala a objala ho.

„Kristepane! Já jsem mu nevěřila! Opravdu jsi tady!“ vykřikla.

Willa tento přehnaný projev citů zaskočil. Matka ho k sobě pevně tiskla a svírala ho v náručí. Stará paní Burrowsová byla ke svým dětem odtažitá a lhostejná. Nejenže Willova matka nyní vypadala jako zcela jiná žena, ona se tak i chovala.

Doktor Burrows už nastoupil na přední sedadlo a Drake se vyklonil z okénka, aby oslovil Willa i paní Burrowsovou.

„Nemůžeme se tu zdržovat.“

„Kdo je to?“ zeptala se paní Burrowsová a změřila si Drakea podezřívavým pohledem. „To je ten chlap, který unesl…?“

„Ne, on mi zachránil život, mami,“ přerušil ji Will.

„Nastupte si, oba dva,“ vyštěkl Drake. „Tady není vhodné místo pro rodinná shledání.“

Drake je odvezl z Londýna daleko na venkov. Za okénky auta se míhalo jasné slunce, v jehož záři musel Will neustále pomrkávat, zatímco vyprávěl matce o svých dobrodružstvích. Až na příležitostné ostré nadechnutí ho poslouchala pozorně a bez přerušování. Když jí ale Will říkal o Rebecce a krutosti Styxů, stejně jako o pasti u Průduchu, kde vyšlo najevo, že ve skutečnosti existují Rebeccy dvě, paní Burrowsová se neudržela.

„Moje Rebecca… dvojčata… lhářky… *vražedkyně?* Ne! To není možné,“ pronesla. Podle napětí v jejím hlase se zmítala mezi nedůvěrou a přijetím této šokující zprávy.

Když se konečně Will odmlčel, aby si lokl vody, jeho nevlastní matka dlouze vydechla a podívala se na svého manžela na předním sedadle, který zarytě mlčel a paže měl vzpurně založené na prsou.

„Pokud jste se všichni dočista nezbláznili a tuhle za vlasy přitaženou historku jste si nevysnili, musím předpokládat, že je to všechno pravda,“ řekla a zamračila se. „Není to nějaká pitomá legrácka, kterou na mě zkoušíte?“

„Proklatě, Wille, ona nás prokoukla,“ pronesl doktor Burrows hlasem, z něhož doslova odkapával sarkazmus.

„Co jsi to říkal?“ zeptala se paní Burrowsová, přestože to v žádném případě nemohla přeslechnout.

„Ano, je to celé vymyšlené. Zajel jsem si na pět měsíců do Disneylandu, zatímco tys tu střelila můj dům a našla sis nového přítele,“ řekl doktor Burrows.

Will si všiml, jak se matčiny oči zúžily do tenkých čárek, a bylo mu jasné, že nejde o dobré znamení. Měl pravdu. Sevřela ruku v pěst, naklonila se kupředu a bez varování udeřila doktora Burrowse

do hlavy s takovou prudkostí, až mu srazila z nosu brýle. „Ty pitomej blázne!“ zaječela. Praštila ho znovu, tentokrát přesně do malého kolečka s řídnoucími vlasy na temeni.

„No tak, vy dva!“ okřikl ji Drake. Vůz se na silnici vychýlil, jak se Drake snažil doktora Burrowse uchránit před dalšími ranami. „Ne v autě a ne před Willem.“

„Za co to bylo?“ zamektal doktor Burrows a hnětl si zasažená místa.

„Za co to bylo? Za co to bylo?“ zopakovala paní Burrowsová dvakrát rychle po sobě. „Ty natvrdlý, *sobecký* troubo! Odplachtíš si na nějakou nedomyšlenou výpravu, aniž bys o tom komukoliv řekl, a zatáhneš přímo doprostřed toho všeho mého syna a jeho kamaráda! Mohli je zabít!“

„Mami, prosím tě,“ ozval se Will. „On nemohl vědět, co se stane.“

„Nepovídej,“ zahučela nepřesvědčeně. Potom už nikdo nepromluvil a všichni mlčky hleděli na venkovskou krajinu, která ubíhala kolem nich. Drake nakonec zatočil na polní cestu ohraničenou z obou stran živým plotem. Projeli přes brod a o několik kilometrů později Drake zpomalil, aby vjel přímo na pole. Will si všiml, že zastavují pod svahem porostlým bujnou trávou.

Jakmile vystoupili, paní Burrowsová popadla svého manžela za límec. „Ty… ty půjdeš se mnou!“ přikázala mu a smýkla s ním s takovou prudkostí, až se přihrbil. Will vykročil za nimi, ale Drake ho zadržel.

„Nech je, ať si promluví,“ navrhl mu.

Will sledoval, jak paní Burrowsová odvádí jeho otce do travnatého svahu. Doktor Burrows živě připomínal muže kráčejícího na popravu. Will sice neslyšel matčina slova, ale její hlava se za řeči pohybovala, jako kdyby toho měla na srdci opravdu hodně. „Je mi ho líto,“ poznamenal Will. „Když jsme byli naposledy všichni společně v Highfieldu, ještě než začalo tohle všechno, strašně se spolu pohádali. Táta se jí pokoušel sdělit, kam jde, ale ji to nezajímalo. Byla moc zabraná do toho, co dávali v televizi. Nic jiného nikdy neděla…, pořád čučela na televizi.“

Drake s Willem přešli do stínu velkého dubu. Drake si sedl ke kořenům stromu a opřel se zády o kmen. „Moji rodiče si spolu nevyměnili jediné zlostné slůvko. Ani jedno," řekl. „Všechno to v sobě dusili a já si vždycky myslel, že právě proto můj otec zemřel tak mladý." Trhl hlavou k vrcholu kopce, na němž proti sobě doktor a paní Burrowsovi rozčileně gestikulovali. „Tvoji rodiče jsou alespoň ještě živí." Vybral si pár spadlých větví, vytáhl nůž a začal z nich loupat kůru a ořezávat jejich konce do špičky. Will se opřel o nízkou větev a pozoroval ho. Jakmile byl Drake hotov, schoval nůž a prohlédl si čistě bílé dřevo. „V Havranově se říkala taková dětská rýmovačka: *‚Sotva někdo zvyk si, na vychrtlé Styxy. Hubení jsou jako tyčky, spálí tě jak plamen svíčky.'*" Poklepal oběma větévkami o sebe. „Ukázalo se, že je to naprostá pravda. V Havranově se od nich rozhodně dočkali ohně. Chudáci." Will viděl, že Drake zamyšleně hledí skrz oba klacíky k zemi.

„Ty klacíky mi připomínají dobu, kterou jsme strávili na tom ostrově v podzemí," řekl Will. „Elliott nám opekla *Anomolocarise* – říkala mu noční krab – a taky nějaké ďáblovy nehty."

„Má nejoblíbenější jídla," pravil Drake nepřítomně.

„Živili jsme se živoucími fosiliemi," vzpomínal Will. Zasmál se nad neobvyklostí toho všeho, ale vzápětí znovu zvážněl. „Je prima, že jsem pryč z té tmy a vlhkosti, i když to bude jen na chvíli. Je to zvláštní, ale mám pocit, že se všechno odehrálo před dávnými věky." Zavřel oči a nastavil tvář slunečním paprskům, které k němu prosvítaly listovím. Zhluboka se nadechl, aby si naplnil plíce čerstvým vzduchem. „O takovémhle místě jsem snil, když jsem byl v Hlubinách. Byla tam vysoká tráva, obláčky na nebi a slunce svítilo stejně jako tady… a bylo to divné, protože v tom snu jsem u sebe měl ještě někoho – nějakou dívku, ale nevím, kdo to byl. Nikdy jsem jí neviděl do tváře."

„Elliott?" zeptal se Drake jemně.

„Cha!" vyrazil ze sebe Will. „To zní pravděpodobně!"

„Jen si nemysli. Moc se jí líbíš."

Will se rozesmál. „Rozhodně má svérázný způsob, jak to dávat najevo."

„Takové už jsou ženy,“ řekl Drake a připojil se k Willově smíchu.

„Vím, že jste se hodně porafali při té hlídce na Velké pláni, ale vážila si tě za to, že ses jí dokázal postavit.“

V tu chvíli za sebou zaslechli zvýšené hlasy.

Paní Burrowsová rázovala k dubu a doktor Burrows se vlekl za ní. Zvučně volala: „Wille, Wille, pojď sem! Musíme si s tebou promluvit.“

Ještě než se Will zvedl, zašeptal Drakeovi. „Zdá se, že je po mně poptávka.“

„Je hezké, když o tebe má někdo zájem,“ odpověděl Drake a kývl hlavou.

Willovi rodiče se zastavili pod opačnou stranou koruny dubu. Zardělá tvář paní Burrowsové vyzařovala zlost, zatímco doktor Burrows se poraženě díval do země.

„Tvůj otec a já jsme si o všem pohovořili a usnesli jsme se, že se nevrátíme do starých kolejí,“ oznámila paní Burrowsová.

„To se rozhodně nevrátíme,“ přitakal doktor Burrows důrazně, s očima stále zabodnutýma do špiček svých bot.

„Dobře,“ řekl Will a uvažoval, kam tím jeho rodiče míří.

„Tvůj otec se domnívá, že má v podzemí rozdělanou nějakou práci, a hodlá se tam co nejdřív vrátit – sám.“

„Ne…!“ začal Will, ale matka ho nenechala domluvit.

„Taky jsme se rozhodli, že ty zůstaneš se mnou,“ dodala.

„Na to zapomeň,“ zavrčel Will. „Vracím se pro Chestera a Elliott. Už mi nemůžeš říkat, co mám dělat! Nemáš tušení, co…“

„Můžeme najít nějaké místo daleko od těch Styxů. Třeba něco dole na pobřeží…, Brighton by…“

„Ani nápad!“ vykřikl Will. „Brighton? Copak jsi pořád na práškách? Tam nás najdou raz dva.“

Paní Burrowsová se naježila. „Neopovažuj se se mnou mluvit tímhle…!“

Tentokrát ji přerušil Drake. „Není to tak jednoduché, milá paní.“ Dotkl se temene v gestu, které zjevně představovalo předem domluvený signál, protože ze živého plotu pod polem vystoupil nějaký muž a vydal se rychlými, pružnými kroky k nim.

„Kdo je to? A proč se tam schovával?“ chtěla vědět paní Burrowsová.

„Je s námi celou dobu a můžete mu říkat Kožeňák,“ odpověděl jí Drake.

„Pro mě za mě to může být třeba král lesních víl,“ odfrkla si. „Odkud je?“

„Pochází z Fidži. Už nějakou dobu je v mé jednotce.“

„Co – v armádní jednotce nebo tak něco?“ ucedila paní Burrowsová a s rostoucím vztekem odhrnula horní ret. Will od ní nenápadně ustoupil v obavě, že každou chvíli začne znovu rozdávat rány.

Drake zavrtěl hlavou. „Asi by se dalo říct, že jsme pracovali pro vládu jako určitá polooficiální složka, dokud toto uspořádání nenarušili naši drazí přátelé Styxové. To je vše, co potřebujete vědět,“ uzavřel kategoricky.

Muž došel k Drakeovi a zůstal stát v pozoru, jako kdyby očekával nějaký rozkaz. Byl o celou hlavu vyšší než Drake a vypadal stejně silně a spolehlivě jako kmen statného dubu. Černé vlasy měl ostříhané nakrátko a jeho tvář dokresloval pěstěný knír. Měl větrem ošlehanou pleť, jako kdyby strávil celý život venku, a když si Will pomyslel, že se ten člověk podobá staré, vydělané kůži, napadlo ho, že jeho přezdívka je vlastně velice přiléhavá. Muž byl oblečený do džínů a dlouhého pláště, který mu dosahoval až ke kolenům. Na Drakeovo kývnutí plášť rozevřel a Will zahlédl, že má u boku zavěšenou zbraň s poměrně krátkou hlavní.

„Útočná puška?“ zeptal se Will.

Muž se na něj přátelsky usmál. „Dvanáctka s upilovanou hlavní,“ odpověděl a vytáhl cosi z vnitřní kapsy. Byla to kamera.

„Co jste chtěl říct?“ vyštěkla na Drakea paní Burrowsová, která se nedala ani v nejmenším vykolejit nenadálým příchodem dalšího muže ani skutečností, že je ozbrojený.

Drake vzal kameru od Kožeňáka a otevřel malou postranní obrazovku.

„Tak mi povězte, proč nemůžu odvézt Willa někam pryč od všech těchhle nesmyslů?“ naléhala paní Burrowsová netrpělivě.

„Kvůli tomuhle,“ řekl Drake a podržel obrazovku tak, aby na ni viděla.

„Ben? To je Ben?“ zeptala se. Vytrhla Drakeovi kameru z ruky a sledovala přehrávaný film s nazelenalými odstíny barev. „To je…, vy jste špehovali Bena! K tomu nemáte právo!“

Willovi se podařilo zahlédnout obrazovku, přestože se jeho nevlastní matce chvěly ruce, v nichž kameru držela. Na záběru nebyl jen nový známý paní Burrowsové, ale také dva podsaditý muži s plochými klobouky a tmavými brýlemi na očích. Pak obrazovka na okamžik potemněla, ale vzápětí se začal přehrávat další klip, který opět zachycoval Bena Wilbrahamse, ovšem tentokrát s jedním Styxem. „Čili není pochyb o tom, že je jejich agentem?“ řekl Will.

„Ani nejmenších. A omlouvám se za mizernou kvalitu obrazu,“ odpověděl Kožeňák, jako kdyby na tom záleželo. „Schůzky probíhaly v noci a nemohl jsem se k nim víc přiblížit.“

Paní Burrowsová pokrčila směrem k Drakeovi rameny. „No tak tihle lidé přišli za Benem. Co se tím dokazuje? Třeba se jednalo o náhodná setkání. Můžou přece zajít ke komukoliv,“ bránila se.

„Při šesti různých příležitostech? Na odlehlých místech?“ odrazil její námitky Kožeňák. „To nebude ono, holka.“

„Nejsem pro vás žádná holka, pane Koževníku, nebo jak se jmenujete,“ odsekla paní Burrowsová a znovu se zahleděla na obrazovku. Zavrtěla hlavou. Ty filmy ji očividně nepřesvědčily. „Povězte mi, kde přesně to bylo natočeno?“ zeptala se.

„Jak jsem říkal, na šesti různých místech a pokaždé v noci. První záběry jsem pořídil těsně poté, co jste se vrátila do Wilbrahamsova domu ten večer, kdy vás pronásledovali ti dva Kolonisté.“

„Mami?“ ozval se Will ustaraně.

„Ty jsi šla do jeho domu?“ řekl doktor Burrows. „V noci?“

Paní Burrowsová zpražila svého manžela pohledem, zaklapla obrazovku a hodila Drakeovi kameru s větší silou, než bylo nutné. Chytil ji jednou rukou. „Jestli je tohle všechno pravda, pak jste o Benovi věděli už nějakou dobu, že?“ obvinila ho.

„Měli jsme jisté podezření,“ připustil.

„A přesto jste dovolil, aby viděl mého manžela a syna. Nechal jste Rogera vpadnout do toho domu, aby Ben věděl, že je i s Willem zpátky v Highfieldu.“

Drake přikývl. „Styxové už to sice věděli, ale ano, podstoupil jsem pečlivě zvážené riziko, když jsem dovolil, aby viděli doktora. Potřeboval jsem vylákat Styxe a přimět je, aby se ukázali.“

„Ale proč?“ zeptal se ho Will.

Slovo převzal Kožeňák. Pozvedl ruku, z níž se mu houpaly dvě ampule. „Protože jsme zatím vyšli naprázdno. Přelstili tě, Wille. V jedné je plno Superbacilu a v druhé je vakcína proti němu. Je mi líto, ale nikde není ani stopa po žádném novém viru, ani v jedné ampuli.“

„Ach bože… takže nemáme Dominium,“ zalapal Will po dechu. „Od samého počátku to byla lež, a Rebeccy v ní pokračovaly dokonce ještě u ponorky, když ty lahvičky chtěly zpátky. Copak ty *mrchy* nikdy nepřestanou s těmi podlými triky?“

Kožeňák oslovil paní Burrowsovou. „Je úplně jedno, jestli Styxové vědí o přítomnosti vašeho manžela na Povrchu nebo nevědí. Vaše dny jsou tak jako tak sečteny.“

„Hm?“ zahučela. Už nevypadala tak sebejistě jako před chvílí.

„Zanedlouho byste stejně zmizela. Dostávala jste se totiž ve svém pátrání příliš hluboko pod povrch…, omluvíte-li mou slovní hříčku,“ odpověděl bez sebemenšího náznaku úsměvu. „Když jste se ale nyní setkala s doktorem a s Willem, budou předpokládat, že víte všechno, takže váš osud je zpečetěn. Nemáte jinou možnost, musíte utéct. Jenže nevíte, jak se pořádně ukrýt, a věřte mi, že Styxové jsou pekelně mazaní. Dohoní vás a zabijí. Je to jen otázka času.“ Vzal si kameru zpátky od Drakea a zasunul ji do kapsy. „Tak to zkrátka je, holka.“

„Takže všichni tři můžete rovnou zkusit své štěstí pod zemí,“ pronesl Drake stroze.

„Pod zemí?“ hlesla paní Burrowsová a zatvářila se zděšeně. „Já?“

„Skvělé,“ ozval se Will a podíval se na svého otce. „To jsme přesně chtěli, ne, tati? Vrátit se pod zem.“

„Zmlkni, Wille,“ hlesla paní Burrowsová. Chvěla se po celém těle.

„Ne, Will má pravdu,“ podotkl Drake. „Jestliže se s doktorem dokázali vyhrabat z Průduchu, existuje reálná možnost, že se totéž podaří i Rebeccám. Jistě, možná už jsou po smrti, ale někdo se o tom

musí ujistit. Pokud přežily Elliottin výbuch, mají u sebe stále pravé Dominium, a to nemůžeme riskovat.“ Zahleděl se do prázdna, jako kdyby ho právě něco napadlo. „Mohla byste mi ovšem pomoct s něčím tady na Povrchu, Celie.“

„Cože?“ zachraptěla.

„Inu, nejste asi zrovna stavěná na norování pod zemí,“ poznamenal. Paní Burrowsová zbledla jako stěna a zakymácela se, takže Will čekal, že jeho matka každou chvíli omdlí.

ŠESTÁ ČÁST

Odchod

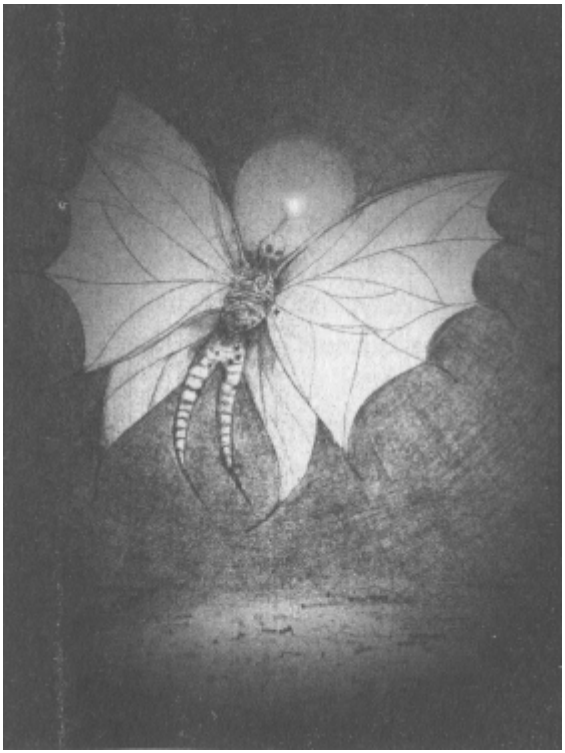

28. kapitola

Will s otcem seděli na jedné straně stolu U Malého šéfkuchaře naproti Drakeovi a paní Burrowsové. Přinesli jim jídlo, ale paní Burrowsová se své porce ani nedotkla. Odsunula ji stranou a zírala oknem na silnici, po které projížděl nekonečný proud vozů.

Drake jim oznámil, že jakmile dojedí, odveze Willa a doktora Burrowse zpátky do Norfolku, zatímco Kožeňák – ačkoliv ho momentálně nebylo nikde vidět – dopraví paní Burrowsovou do Londýna. Zde se tedy jejich cesty rozejdou. Po posledním společném jídle se opět rozloučí.

U ostatních stolů se v tichosti ládovali řidiči kamionů a v rohu místnosti seděl mladý pár s hlučným malým dítětem na vysoké židli. Ozvala se hlasitá rána, když jedna z číšnic upustila haldu talířů, a paní Burrowsová nadskočila. Nebylo nijak těžké poznat, že má nervy napjaté k prasknutí. Spěšně si usrkla vody a třesoucí se rukou postavila sklenici na stůl.

„Musel jsi strkat nos do věcí, kterým nerozumíš!? Kdybys odešel sám, nic z toho by se nestalo," řekla velice tiše.

„Kdo… já?" zeptal se doktor Burrows s pozvednutou vidličkou.

„Kdo jiný?" odsekla hořce.

„Hlavně ho zase nebij," řekl Will a střelil po ní opatrným pohledem, zatímco si k sobě přitahoval mísu hranolek.

Paní Burrowsová si opřela hlavu o sepjaté ruce a povzdychla si. „Ne, Wille, na to už nemám sílu." Vzhlédla k němu. „A ve skutečnosti nezáleží na tvém otci ani na mně. My už máme za sebou delší část svého života a strašně jsme ji zvrtali. Ale ty jsi mladý. Máš všechno před sebou.

Je mi to moc líto, Wille." Natáhla se k němu a stiskla mu předloktí. „Je mi moc líto, že jsi byl do toho všeho zatažený."

Will si otřel z koutku úst kečup. „Mami, já jsem přímo uprostřed toho všeho. Vždycky existovala možnost, že moje pravá…," odmlčel se.

„Tvoje pravá matka," pomohla mu paní Burrowsová.

„Ano…, možnost, že se Sára Jeromeová znovu objeví. Toho se právě Styxové snažili dosáhnout." Zvedl mezi prsty hranolek a po-

malu jej rozžvýkal. „Já jsem pro ně ostatně představoval taky problém. Dřív nebo později by mě tak jako tak unesli nebo zabili.“ Podíval se na Drakea. „Nemám pravdu?“

Drake postavil šálek kávy a přikývl. „Styxové přemýšlejí v delším časovém horizontu. Někdy v budoucnu by začistili i tenhle volný konec,“ potvrdil.

Dítě v rohu se dalo do pláče. Při jeho pronikavém vřeštění se řidiči kamionů začali na svých místech vrtět a cosi si potichu mumlali, jako kdyby se právě probudili z hlubokého spánku.

„Už to nemůžu vydržet,“ prohlásila najednou paní Burrowsová a prudce se postavila. „Odcházím.“

„Jakmile vyjdete ven, zamiřte k benzince. Kožeňák za vámi přibrzdí v bílé dodávce. Nastupte do ní,“ řekl jí Drake.

„Dobrá,“ přikývla paní Burrowsová.

Doktor Burrows a Will se také postavili.

Paní Burrowsová podala svému manželovi ruku a doktor Burrows ji po krátkém zaváhání stiskl.

„Hodně štěstí,“ řekla paní Burrowsová.

„Hodně štěstí i tobě,“ odpověděl doktor Burrows a rychle se zase posadil.

Bylo to formální rozloučení, jako kdyby se jednalo o dva naprosté cizince, a Will netušil, jak se má zachovat on.

Nerozhodně postával vedle své židle, ale pak paní Burrowsová obešla stůl a přistoupila k němu. „Pojď ke mně,“ řekla a objala ho. Rozplakala se a Will měl co dělat, aby mu do očí také nevhrkly slzy. Objímala ho dlouze, jako kdyby ho nechtěla pustit.

„Opatruj se, Wille. A nikdy nezapomeň, že tě mám moc ráda,“ pronesla nakonec chraptivě, otřela si oči a vykročila ke dveřím.

„Já tebe taky, mami,“ řekl, ale to už byla venku a spěšně rázovala pryč.

Will těžce klesl do židle. Podíval se na zbytek hranolků, ale opět odvrátil pohled. Nedokázal si ani vzpomenout, kdy k němu jeho matka naposledy promluvila s takovou náklonností nebo kdy ho oslovila s takovou láskou. Věděl, že to jistě dělala, když byl menší, ale nepamatoval si ani jedinou takovou příležitost. Když malé dítě v rohu znovu zakvílelo, Willovi náhle došlo, kolika hororových udá-

lostí bylo třeba, aby se pod nánosem monotónního běhu jejich života na Povrchu objevilo, jaké city k němu jeho matka chová. A jaké city chová on k ní.

Zavalilo ho dojetí i pocit bolestné ztráty.

Když mu číšnice donesla objednanou porci zmrzliny s čokoládou, malinami a vanilkou, strčil si lžičku do úst hlavně proto, aby odlákal pozornost svého otce a Drakea, protože nechtěl, aby viděli, že se doslova zalyká emocemi. Zmrzlina však všechno jen zhoršila, protože na jazyku náhle cítil vzdálenou chuť dětství a promarněných let. Vstal od stolu a vrhl se ke dveřím, aby si ještě naposledy promluvil s matkou, než odjede.

Venku ale nikde neviděl ani ji ani dodávku, která ji podle Drakeových slov měla vyzvednout. Doběhl k čerpací stanici, aby si ověřil, jestli tam jeho matka ještě nečeká, a pak se vrátil k restauraci, kde se zoufale rozhlížel po parkovišti. Nikde po ní však nespatřil jedinou stopu. Vyběhl příliš pozdě.

Drake s otcem na něj čekali v restauraci, ale Will si připadal příliš rozrušený, než aby se k nim hned vracel. Místo toho se v rohu parkoviště přikrčil za velkou popelnici na kolečkách, kde měl soukromí, zvedl oči k nebi a dal se do pláče.

Později odpoledne dorazili k obvodu starého vojenského letiště a Drake zaparkoval range rover na vedlejší cestě. Will seděl na předním sedadle, kdežto doktor Burrows odpočíval natažený vzadu. Will s Drakem slyšeli jeho pravidelné oddychování.

„Jsi v pořádku, Wille?“ zeptal se Drake tiše.

„Snad ano.“

„Jakmile se vrátíte dolů, v první řadě se musíš spojit s Elliott,“ řekl Drake.

„To bych udělal stejně,“ opáčil Will. „A s Chesterem.“

„Ano, jistě, ale až ji najdeš, pověz jí, co po vás chci. Musíme se přesvědčit, že obě Rebeccy a zbývající Likvidátor jsou ze hry, a je nezbytné vyloučit riziko, že se někde znovu vynoří jejich Dominium. Ty, Elliott a Chester musíte udělat vše, co bude k dosažení tohoto cíle třeba. Nedovolte, aby vám něco zkřížilo plány.“ Odmlčel se, protože se doktor Burrows ze spánku pohnul a několikrát zachrápal.

„Nebo někdo,“ dodal Drake a ohlédl se dozadu na doktora Burrowse, aby ještě zdůraznil, koho tím má na mysli. Potom si povzdychl. „Jel bych s vámi, ale musím zařídit pár věcí tady nahoře.“

Will přikývl a Drake pokračoval. „Jestli se pak s ostatními rozhodnete vrátit na Povrch, určitě něco vymyslíme. Nemůžu tvrdit, že to bude pro kohokoliv z vás snadné, ale…“

„Díky,“ řekl Will, který nepotřeboval slyšet zbytek. „A co táta?“ zeptal se.

„Mám dojem, že potom, jak dopadlo setkání s tvou matkou, se chce dostat co nejdál od Povrchu. Podle mě neplánuje žádný brzký návrat.“ Drake se podíval na hodinky. „Dobrá, takže vzbudíme Šípkovou Růženku, projdeme si vaše vybavení a můžete se znovu vydat na cestu.“

V otevřeném zavazadlovém prostoru se Drake ujistil, že mají vše, co budou na cestu potřebovat. Vzal pro Willa i jeho otce velké vojenské batohy, do nichž se vešlo podstatně více věcí než do toho, který dosud používal Will.

„A teď se dostáváme k zajímavým věcem,“ oznámil Drake. Přitáhl k sobě další vak a rozepnul jej. „Tady je moje kukátko, Wille. Je plně funkční.“

„Co s ním bylo?“ zeptal se Will.

Drake mu ukázal umělohmotný kroužek natavený kolem opraveného vedení. „Někdo nařízl hlavní obvod, a tím ho přerušil. K tomu nemohlo v žádném případě dojít běžným opotřebováním. Někdo to udělal schválně.“

„První Rebecca,“ řekl Will pomalu. „K čertu! Určitě poškodila kukátko i hledáček pušky. Chester měl úplnou pravdu, když ji podezříval. Nechtěla, abychom si všimli, že nás sleduje Likvidátor.“

„Přesně tak,“ přikývl Drake a vytáhl krabici se spreji, které však měly jen šedé nádoby a chybělo jim označení. „Otestovali jsme ty vzorky anýzového ohně a zjistili jsme, že při oxidaci uvolňuje velké množství N, N-diethyl-meta-toluamidu.“

„To se vám lehko řekne,“ zasmál se Will.

„Zkráceně DEET. Je to běžná složka repelentů proti zahradnímu hmyzu, ale v těch sprejích je opravdu hodně koncentrovaná. Mohla

by se vám hodit, pokud na vás něco zaútočí. Taky byste si mohli postříkat šaty a vybavení. Tím si snad udržíte pavouky bezpečně od těla. Jen se vyvarujte toho, abyste si tou látkou potřísnili kůži. Je to jasné?“

„Je,“ potvrdil Will.

„A co palivo do přívěsného motoru?“ ozval se doktor Burrows.

„Všeho do času, doktore, ještě jsem neskončil.“ Drake otevřel vak, aby se Will mohl podívat, co je uvnitř dalšího. „Máte tu nějaká horolezecká lana, a protože máš tak rád ohňostroje, najdeš uvnitř i pár nouzových světlic spolu s jinými věcmi.“ Drake k nim přitáhl třetí batoh a rozvázal vršek.

„Výbušniny,“ vydechl Will, jakmile poznal plechovky, které Drake a Elliott používali v Hlubinách.

„S jedním rozdílem – tentokrát v nich není můj vlastní výrobek, ale plastická trhavina C4. Ty jsou určené pro Elliott, ale musíš ji upozornit, aby tyhle mršky nastavovala s větší rozvahou, protože jsou účinnější než to, co dosud používala. A poslední věc, která je ale taky důležitá,“ oznámil a vytáhl z postranní kapsy třetího batohu lesklou černou umělohmotnou krabičku o velikosti balíčku hracích karet, z níž vedl dlouhý drát. „Tohle je rádiový majáček,“ řekl a zvedl jej do vzduchu, aby si ho mohli prohlédnout. „Vysílá rádiový signál o velmi nízké frekvenci. Jde o tu nejmodernější technologii, která je dosud v plenkách, a nikdo nezná přesně jejich dosah, ale rozmísťujte majáčky na strategických místech trasy a pak se podle nich budete moct orientovat.“

„Jako když za sebou Jeníček s Mařenkou nechávali stopu z chlebových drobečků,“ poznamenal doktor Burrows ironicky.

„Něco na ten způsob, jenže tohle jsou digitální drobečky s bateriemi, které vydrží dvacet let. Zabalil jsem vám patnáct majáčků a dva detektory signálu,“ řekl Drake a otočil se čelem k doktoru Burrowsovi. „Vaše palivo už čeká na místě, doktore. Kožeňák ho pro vás v noci dopravil až na přístavní hráz.“

„Jak mohl najít cestu až tam dolů?“ zeptal se užasle doktor Burrows.

Drake zapnul batoh a přesunul ho k Willovi. „My nejsme žádní amatéři, víte?“ řekl.

„Ne, to určitě nejste,“ protáhl doktor Burrows rozladěně. „Máte přístup ke zbraním, k laboratořím na analýzu virů, k nejmodernějšímu zařízení pro noční vidění a dalším vymoženostem, jaké jsem v životě neviděl. Kdo u všech všudy vlastně jste?“ chtěl vědět. „Ještě jste nám to neřekl.“

„Už jste někdy slyšel o řádu Iluminátů?“ optal se ho Drake.

„Ovšemže, byla to německá tajná společnost z osmnáctého století,“ odpověděl doktor Burrows sebejistě a vrhl kradmý pohled na Willa, jestli svými znalostmi syna patřičně ohromil.

„Správně. Ilumináty založil Adam Weishaupt roku 1776 v Bavorsku,“ přikývl Drake a zhluboka se nadechl. „Snad můžete říct, že se jim vzdáleně podobáme. Jsme tajná síť vědců, vojáků a hrstky lidí ve významných vládních funkcích. Na rozdíl od Iluminátů ale neintrikaříme kvůli nějakým bídným cílům. Ani zdaleka ne. Máme jediný společný úkol – snažit se všemi způsoby bojovat proti Styxům.“

„Tím jste mi moc nepomohl.“

Drake na doktora Burrowse zamrkal a ztišil hlas do teatrálního zašeptání. „To jsem ani neměl v úmyslu.“

29. kapitola

Člun unášela značnou rychlostí sama řeka, takže přívěsný motor potřebovali jen k tomu, aby Will občas s jeho pomocí navedl plavidlo doprostřed kanálu. A ačkoliv doktor Burrows zaujal opět místo přídové hlídky, Will mohl používat svoje kukátko, takže viděl sám na vlastní oči, co leží před nimi.

První doplňovací stanici minuli, ale u druhé se už zastavili, aby se osušili a odpočinuli si. K jídlu si vybrali kari ze široké nabídky pokrmů, které jim Drake dal s sebou.

Když se po jídle usadili kolem naftových kamen, nad nimiž si zahřívali ruce, Will se obrátil ke svému otci.

„Když jsme jeli na Povrch, neměl jsi v úmyslu mě vzít zase zpátky, že ne?“ obvinil ho. „Chtěl jsi mě nechat u mamky, abych tě nezdržoval. To byl vlastně *jediný* důvod, proč ses vydal domů. Chtěl ses mě zbavit. Bezostyšně jsi mi lhal. Bylo to stejné jako s tou bílou myší, nebo se pletu?“

Doktor Burrows na okamžik zavřel oči, ale pak je znovu otevřel. „Bylo to pro tvoje dobro, Wille. Snažil jsem se udělat to, co je pro tebe nejlepší.“

Will zpražil otce pohledem. „A včera jsi měl daleko větší zájem o svoje drahé tabulky, než aby ses šel podívat na chudáka mamku. Tobě už na ní ani za mák nesejde!“

„Jak to mám říct, Wille?“ Doktor Burrows měl nervózní hlas, když se pokoušel vysvětlit svoje jednání. „Je to trochu jako moje práce v muzeu. Musel jsem tam dělat, abych domů nosil plat a mohli jsme vyjít s penězi, ale nikdy jsem to nebyl opravdu *já*. Celou dobu jsem věděl, že mám na něco víc… na něco výjimečného. A vztahy i manželství jsou někdy to samé. Lidé zůstávají s tím, co mají, ačkoliv uvnitř nejsou šťastní. Je mi to líto, ale s tvou matkou jsme se odcizili. Musel sis toho přece sám všimnout.“

„Takhle to ale nemuselo dopadnout,“ odsekl Will rozrušeně. „Neměli byste se jen tak vzdávat. Nepokoušeli jste se to pořádně napravit!“

„Snažím se právě teď," odpověděl doktor Burrows. „Snažím se uspět v něčem, kvůli čemu na mě lidi budou hrdí. Snažím se, abys na mě byl hrdý i *ty*."

„Neobtěžuj se," zabručel Will přezíravě, vyhrnul si límec bundy kolem krku a založil si ruce na prsou.

Oba se vyspali a sotva spolu promluvili, když znovu nastupovali do člunu, aby pokračovali v cestě. Opět minuli doplňovací stanici, protože věděli, že pokud se nebudou nikde zdržovat, dostanou se k podzemní základně za necelých dvacet čtyři hodin.

Po dni a půl plavby se před nimi opravdu objevil zátaras přes kanál s vodními turbínami. Will sice hlídkoval na přídi, ale kvůli únavě nebyl tak bdělý, jak měl být. Všiml si bariéry až na poslední chvíli a varovně vykřikl na otce. Doktor Burrows neměl moc času změnit směr. Musel prudce přidat plyn, aby se jim vůbec podařilo zatočit za roh a vplout do přístavu. Přitom narazili do vnitřní strany oblouku a odštípli kus trupu. Poškození naštěstí nebylo nijak vážné a v klidných vodách laguny konečně vypnuli motor a pomalu dosplývali k molu.

Jas světel na stropě nutil Willa mhouřit oči. Chytil úvazný kůl a jediným lehkým odrazem vyskočil z člunu na hráz.

„Vsadím se, že jsi spokojený, když se ti teď vrátily supermanské síly," zasmál se doktor Burrows, aby se pokusil uvolnit napětí, které mezi nimi panovalo. „Vyložíme zavazadla a osušíme se."

„Tati," začal Will, když si dřepl po straně kůlu. Sice se stále na svého otce zlobil, ale věděl, že spolu musejí vycházet, mají-li něčeho dosáhnout. „Tak jsme se vrátili, ale nemáme vlastně žádný pořádný plán."

„To víš, že máme. Přeložil jsem celou sadu pokynů, které už jsou skoro kompletní," odporoval doktor Burrows.

„Ale pořád netušíš, kde ta mapa začíná."

„Tabulky uvádějí, že cesta začíná v místě s *padajícím mořem* a *u jediného kamene*, pokud je můj překlad správný. A to bude pravděpodobně někde v blízkosti té ponorky, protože ten *jediný kámen* je možná zachycený na jedné z fotografií, které jsi mi ukázal. Navíc jsi

sám říkal, že po stranách té propasti se patrně řítí mořská voda. To všechno zní docela slibně.“

„Dobře, ale ponorka už tam není, protože Elliott vyhodila podstatnou část propasti do vzduchu, a já ze všeho nejdřív chci najít svoje přátele. Pak se budu muset ujistit, že Rebeccy i ten Likvidátor jsou jednou provždy vyřazení ze hry.“

Doktor Burrows zvedl oči k Willovi, který stál u uvazovacího kůlu, a zhluboka se nadechl. „Tak to tedy máme setsakramentskou spoustu práce,“ řekl.

Drake zůstal pod schody a paní Burrowsová rázně zaklepala na přední dveře Bena Wilbrahamse. Wilbrahams otevřel v hedvábném županu a papučích.

„Celie!“ zvolal překvapeně. Stáhl si brýle z temene hlavy na nos. „Nečekal jsem zrovna, že… uvidím…,“ zmlkl, když si všiml Drakea, který ho sledoval chladným pohledem z chodníku.

„Vynechme zdvořilosti,“ prohlásila paní Burrowsová ledově. Zastrčila ruce do kapes vojenské bundy a rozhlédla se po ulici. Pohrdavě se ušklíbla a neobtěžovala se za řeči ani hledět na Wilbrahamse, jako kdyby se jí z toho pohledu dělalo zle. „Povězte svým přátelům, že máme něco, co chtějí. Informaci o dvojčatech *i* virus, který u sebe dvojčata měla.“

„Přátelům? Virus?“ vykoktal Ben Wilbrahams.

„Nemám náladu na žádné hrátky!“ vyštěkla paní Burrowsová a teprve teď se otočila přímo k němu. „Takže mě nezdržujte. Víte naprosto přesně, o čem mluvím. Jsem připravená uzavřít se Styxy obchod. Řekněte jim, že můžou získat Dominium i obě dvojčata, ale na oplátku musejí nechat mě i moji rodinu na pokoji. A budu jednat jedině s někým, kdo mi může poskytnout dostatečné záruky, takže chci schůzku s jejich hlavounem.“

Ben Wilbrahams zamrkal, ale neřekl ani slovo.

„A já vím přesně, jak ten šedovlasý Styx vypadá, takže jim povězte, ať se nás nepokoušejí obalamutit nějakým falešným náhradníkem,“ dodal Drake. Jednalo se o naprostou lež, protože viděl starého Styxe jen jednou a na velkou vzdálenost, jak uděluje rozkazy na okraji Průduchu.

„Ať sebou hodí. Za čtyřicet osm hodin vysvobodíme dvojčata z jejich trápení a spálíme virus.“

Drake pozvedl obě ampule, aby je Ben Wilbrahams viděl, a vrátil je zpátky do kapsy.

„Když budou souhlasit,“ pokračovala paní Burrowsová a ukázala na mosazné klepadlo na dveřích, „přivažte sem svoji paruku. Pak se s vámi spojíme a domluvíme se na konkrétním čase a místě.“

Ben Wilbrahams automaticky zvedl ruce k temenu. „Jak víte…?“

„Ale no tak, lepší příčesky jsem viděla i na místním blešáku,“ odfrkla si, otočila se na podpatku a sešla ze schodů. Ještě když odcházela s Drakem pryč, zavolala na Bena Wilbrahamse: „Nezapomeňte, mají čtyřicet osm hodin.“

Cestou zpátky do domu, v němž se ukrývali, se na ni Drake podíval.

„Nepřipravili jsme si ani polovinu z toho, co jste Wilbrahamsovi nakonec řekla, ale bylo to dokonalé. Sám bych neodvedl lepší práci,“ pochválil ji. „Kde jste se to naučila?“

„Ale, něco tady, něco tamhle.“ Pokrčila rameny a pohlédla na výklad obchodu plný televizí, kolem kterého právě projížděli. „Nemyslíte, že si zahráváme s ohněm? Když jsme teď píchli do sršního hnízda, nevrhnou se na nás se vším, co mají?“

„Určitě vrhnou, ale jestli se nám podaří vylákat jejich hlavouna, jak jste ho nazvala, a sbalit ho, budeme mít páku pro další vyjednávání. Teď hrajeme s prázdnýma rukama – nemáme Dominium ani dvojčata, jenže…“

„Jenže oni to nevědí,“ přerušila ho paní Burrowsová. „A co se stane, když nebudou souhlasit se schůzkou?“

„Tím zjistíme, že už virus mají a nepotřebují nás. Což je vlastně skutečný smysl celé akce, protože se dozvíme, že jsme ve vážných problémech.“

„Chápu,“ řekla paní Burrowsová. „Momentálně jsem návnada pro žraloka, nebo spíš návnada pro Styxe.“

30. kapitola

„Drakeu, to jsem já. Jen jsem chtěl dát vědět, že jsme dorazili na podzemní základnu," oznámil Will do sluchátka černého telefonu v radistově kabině. Když se odmlčel, slyšel praskání, ale jinak bylo ve sluchátku ticho. „A mohl byste, prosím, vyřídit mamce…," Willovi se zachvěl hlas a těžce polkl, „povězte mamce, že ji mám strašně moc rád a že se brzy uvidíme." Zrovna v okamžiku, kdy pokládal sluchátko, do dveří nahlédl doktor Burrows.

„Měl jsem dojem, že tě slyším, jak s někým mluvíš," řekl. „Co se děje?"

„Nechal jsem vzkaz Drakeovi," odpověděl Will.

Doktor Burrows zklamaně protáhl tvář. „Uvědomuješ si, že nás ten člověk všechny jenom využívá? Vyslal tě, aby ses honil za těmi dvojčaty a ampulemi s Dominiem, a kdo ví, co bude chtít po Celii. Využívá lidi pro svoje pochybné cíle."

„Drake je můj přítel. Nebýt jeho, byl bys už po smrti," odsekl Will a ukončil debatu.

Dalších dvanáct hodin strávili urovnáváním vybavení a spánkem. Když byli konečně připraveni vyrazit, zavřeli za sebou masivní dveře a zastavili se u rozvodného panelu.

Will se díval na chvějící se ručičku na hlavním ukazateli. Jeho otec se natáhl k prvnímu vypínači a přehodil jej do vypnuté polohy. Totéž učinil s ostatními a přístav se opět ponořil do tmy.

„Opravdu to musíme vypnout?" zeptal se Will.

„Vždycky všechno opouštěj ve stejném stavu, v jakém jsi to objevil," odpověděl doktor Burrows. „Nikdy nevíš, kdy to budeš znovu potřebovat."

Stáli bok po boku v naprosté tmě a zářící koule ve Willově styxské lucerně se probudila k životu. Její jas se zvyšoval, dokud se přes čočku nelinulo nazelenalé světlo.

„A je to tu zase," zamručel Will tiše, když si posvítil paprskem lucerny do dlaně.

Vyšli z budovy a vydali se po přístavní hrázi. Na zádech nesli velké armádní ruksaky, do nichž se vešlo podstatně více věcí než do

těch, s nimiž se vláčeli předtím. Přestože Will nesl batohy hned dva, jeden na každém rameni, a navíc měl u sebe ještě rozměrný vak, pušku a samopal, díky nižší gravitaci měl dojem, že nese pytel peří.

Zatímco se nad tím zamýšlel, otočil se ke svému otci. „Už se zase cítím mizerně.“

„Ano, všiml jsem si, že jsi trochu zelený. Mně taky není nejlíp, přesně jako když jsem poprvé spadl do Průduchu. Není se čeho bát. Vnitřnosti se prostě spoléhají na normální gravitaci při peristaltice, to znamená při pohybech svalů dvanáctníku, kterými se natrávená potrava přesunuje dál do…“

„Tati, prosím tě, říkal jsem přece, že je mi mizerně!“ zasténal Will a dal si dlaň před ústa.

U vstupu do úzké skalní pukliny Will umístil vysoko na stěnu první z Drakeových rádiových majáčků.

„Chlebový drobeček číslo jedna,“ poznamenal.

Bylo pozdní ráno a do místnosti proudilo oknem jasné světlo. Paní Burrowsová zrovna cvičila jógu, když zaslechla, jak na ni volá Drake z přízemí. Stýskalo se jí po jejích téměř denních návštěvách posilovny a tohle bylo maximum, co mohla dělat – cvičit na podlaze jedné z ložnic hotelu, který Drake dočasně využíval jako bezpečný úkryt. Popadla ručník a lahev vody a vyšla do chodby. Seběhla po schodech, pod nimiž na ni čekali Drake s Kožeňákem. Hotelová hala byla stále v původním stavu, zůstala tu recepce i několik stolků se židlemi. Drake s Kožeňákem stáli u hlavního vchodu.

„Nazdar, pánové,“ pozdravila je paní Burrowsová. „Co se děje?“

„Plešounek Wilbrahams zrovna pověsil na klepadlo paruku,“ pravil Kožeňák s nehybnou tváří.

„Ne!“ vydechla paní Burrowsová nevěřícně a chraptivě se rozesmála. Drake s Kožeňákem se k ní připojili.

Drake jí podal mobilní telefon. „Takže spouštíme akci. Musíte mu zavolat kvůli místu a času schůzky,“ řekl tiše.

Paní Burrowsová se přestala smát a převzala mobil.

Jakmile Marta zabušila na dveře Vlčích jeskyní, Chester se pohnul na měkkém kousku země, kde právě dřímal. Zasténal, zvedl se na nohy,

protáhl si záda a znovu zahekal. Otřel si tvář, kterou měl opřenou o zem, odhrnul si dlouhé vlasy z obličeje a sám pro sebe si zabručel: „Jsem jako jeskynní muž," než se vydal ke vchodu. Odsunul stranou závoru, aby Marta mohla vstoupit. Jako prvního si všiml Bartlebyho, který poskakoval za ní.

„Držte tu zatracenou micinu ode mě dál," pravil nevrle.

Vtom spatřil, že se Marta zubí od ucha k uchu.

„Měli jsme pořádné štěstí," oznámila vesele.

Chester zpozoroval, co leží na zemi za ní, a ucouvl.

„Urhhhh!"

Z tmavého, rozcuchaného kožichu stoupala pára. Nedalo se pořádně rozeznat, co to přesně je, protože hromada vypadala spíše jako starý vyhozený koberec, ale pak Chester zahlédl, jak z chlupů vyčnívá široký čenich.

„To je vlk?"

„To si piš," přikývla Marta. „Chytil se do jednoho z mých ok. A je to chlapák. Zabily ho až tři šípy rovnou do týla."

„Tři šípy," zopakoval Chester nepřítomně. Marta se shýbla, aby chytila mrtvého vlka za zadní končetinu a dovlekla ho do jeskyně.

Chester ji sledoval a sám pro sebe si přikývl. „Opravdu *jsem* jeskynní muž," povzdychl si s tichou odevzdaností. Už se chystal zavřít a zajistit dveře závorou, když si vzpomněl, že Bartleby je dosud venku. Kocour se na něj neklidně díval velkýma, talířovitýma očima, protože si dobře uvědomoval, že ho chlapec nemá příliš v lásce.

Chester ho s podrážděným odfrknutím pozval mávnutím ruky dovnitř. Bartleby to pochopil, obezřetně se proplížil kolem něj a rychle vběhl dovnitř za Martou.

Chester se za ní vydal rovněž, ale nenašel ji tam, kde očekával, v části jeskyně s měkkou půdou, kde se obvykle zdržovali. Objevil ji až hlouběji v soustavě jeskyní. Právě se věnovala svému úlovku a Elliott ji zaujatě pozorovala.

Marta vydloubla z těla jednu oční bulvu, jemně ji nařízla a přiložila si ji k ústům. Pak ji pevně stiskla a napila se. Tekutina z vlčího oka jí stékala po zarostlé bradě.

„Kristepane," zhrozil se Chester.

Marta vyloupla druhé oko, opět bulvu nařízla nožem, ale tentokrát ji podala Elliott.

„Skvělý zdroj tekutin," poznamenala. Elliott si vlčí oko bez váhání dala ke rtům.

„Fúúúj!" zasténal Chester a omámeně se posadil.

„Je to dobré," řekla Elliott a podívala se na Chestera. „Příště to musíš taky ochutnat."

Chester vydal bublavý zvuk, po kterém se Elliott rozesmála. Trvalo mu to několik vteřin, ale pak si také uvědomil směšnost své reakce a zavrtěl hlavou. Dívka obrátila pozornost zpátky k Martě a sledovala, jak vyvrhuje vnitřnosti velkého zvířete.

Elliott se uzdravovala téměř zázračnou rychlostí. Antibiotika odvedla svoji práci a zdálo se, že dívka je už ve své kůži, i když ne tak docela. Přece jen se trochu změnila. Chester si všiml, že ve srovnání se zamlklou Elliott z Hlubin je nyní daleko otevřenější, a občas dokonce veselá.

Možná, že horečka opravdu trochu pozměnila její mozek, jak je varovala První Rebecca. Chester si však raději říkal, že pravý důvod je jiný, že Elliott je třeba jen vděčná za to, jak jí on, Will a Marta zachránili život. V každém případě její přítomnost Chesterovi ulehčovala dlouhodobý pobyt ve Vlčích jeskyních. Povídali si spolu a hráli piškvorky, které ryli klacíky do prachu na zemi.

Elliott také celé hodiny mluvila s Martou, aby se od ní dověděla co nejvíce o zdejším okolí. Trvala také na tom, aby jí Marta ukázala, jak se připravují opičí pavouci, a naučila se to tak dobře, že se tohoto úkolu zhostila pokaždé, když Marta nějakého ulovila. Teď se učila, jak si poradit s jeskynním vlkem.

Ozvalo se ohavné rupnutí, když Marta vytrhla mrtvému zvířeti pramen chlupů nad čelem a z jeho těla začala v přerušovaných porývech tryskat krev.

„Marto, proč jsi ho dovlekla až sem?" zeptal se Chester. Odvrátil hlavu a raději se rozhlížel po neznámém úseku jeskyní.

„Protože pach mrtvoly by přilákal ostatní vlky… a pavouky," odpověděla Elliott, vzala od Marty oddělenou končetinu a položila ji na plochý kus skály. „Jestli chceš být taky užitečný, co kdybys nám zatím rozdělal oheň?"

„Jasně,“ řekl Chester.

Vlk byl vynikající a představoval vítanou změnu oproti pavoučímu masu, jímž se živili už řadu dní. Jakmile se všichni najedli, rozesadili se ve spokojeném tichu kolem ohně. Chester se ale pořád nedokázal uvolnit. Každý den, který uplynul, aniž by narazili na jakoukoliv známku po Willově přítomnosti, zvyšoval jeho netrpělivost i nutkání vrátit se a začít ho hledat. Rozhodl se, že je na čase, aby si o tom znovu promluvil s Martou.

„Co tedy teď budeme dělat?“ zeptal se. Marta seděla opřená o stěnu, s Bartlebym po boku. „Nemůžeme tu zůstat věčně.“

„Když už je teď Elliott silnější,“ začala Marta, jako kdyby jeho otázku očekávala, „můžeme se vrátit do chaty. Dochází nám anýzový oheň, ale pokud ho budeme používat s rozvahou, měl by nám na zpáteční cestu vystačit.“

Chester zavrtěl hlavou.

„Will už tam třeba je,“ dodala Marta rychle. „Nevím, jak by mohl přežít, kdyby delší dobu zůstával u té propasti.“

„Přežil v naprosté temnotě víc než den, bez jídla i pití, když se nám ztratil v Hlubinách. Tentokrát má s sebou veškeré vybavení a je s ním i jeho táta. Will není žádná bábovka,“ namítl Chester.

„V tom případě se můžeme vrátit k propasti a pořádně prohledat celé okolí. Člověk nikdy neví, a jestli Bartleby zachytí jeho stopu, možná ho dokáže najít. Pokud ho ale objevíme, nebudeme se tam moct zdržovat a po celou dobu se budeme vystavovat nebezpečí. Jestli Will přežil výbuch, možná ho přežili i Styxové. Taky nezapomeň na jasoně. Já bych ne…“

„Půjdu ho hledat, i kdybych musel jít sám,“ přerušil ji Chester.

Elliott mezitím přišla a naslouchala jejich rozmluvě.

„Co ty na to?“ zeptal se jí Chester.

„Souhlasím s tebou. Nikdy nenecháváme ve štychu svoje lidi,“ pravila rozhodně. V tu chvíli si Chester uvědomil, že mluví jako Drake, a zlepšila se mu nálada, když viděl, že je zpátky ve formě a je pevně odhodlaná najít Willa. „Dokud existuje sebemenší naděje, že tam někde je a zůstal naživu, musíme ho hledat,“ dodala. „On by pro nás udělal totéž.“

„To ano,“ přitakal Chester. „Starý dobrý Will.“

„Pohni kostrou, jinak ti uteču!“ vyhrožoval Will svému otci, když ten se znovu opozdil, aby prozkoumal další věc, která zaujala jeho pozornost. Tentokrát se jednalo o nerostný útvar ve stěně pukliny.

„Tyhle nažloutle bílé usazeniny, které tady každou chvíli vidíme…, opravdu si myslím, že to je elektron,“ řekl doktor Burrows a zpola se otočil k Willovi. „Víš, co to je?“

„Nějaký minerál?“ odhadl Will bez jakéhokoliv nadšení.

„To není jen tak nějaký minerál, chlapče. Je to slitina zlata a stříbra – a v téhle je hodně vysoký podíl zlata!“

„Na tohle nemáme čas,“ vyštěkl Will. „Tak půjdeš už?“

Doktor Burrows se napřímil. „Proč máme najednou takový spěch? Byli jsme pryč skoro týden. Tvoji přátelé už budou dávno pryč, než se tam dostaneme.“

Bylo zcela jasné, že doktoru Burrowsovi ani v nejmenším nezáleží na tom, jestli se setkají s Chesterem, Elliott a Martou. Will neodpověděl a svou frustraci si vybil tím, že pozvedl samopal, z něhož se rozhodl učinit svou hlavní zbraň, protože byl kratší a snáze ovladatelný než puška, kterou nesl na zádech. Také usoudil, že samopal více sedí k jeho vojenskému oblečení.

„Není spěch,“ zopakoval doktor Burrows. Když se znovu podíval na skalní stěnu a začal si pohvizdovat tím svým protivným nemelodickým způsobem, Will měl co dělat, aby se ovládl.

„Bav se s tím svým elektronem dobře,“ procedil mezi pevně stisknutými zuby, prudce se otočil a vyrazil rychle dolů. Všiml si, že míjí temné ústí jedné postranní chodby a zkontroloval sprej s hmyzím repelentem, který si připevnil lepicí páskou k paži. Se sprejem, Drakeovým kukátkem a samopalem měl pocit, že je připravený čelit každému nebezpečí, ať už s ním jeho otec bude, nebo nikoliv.

„Hej, Wille! Počkej na mě!“ zakřičel doktor Burrows a vyběhl za svým synem.

31. kapitola

„Tady už jsem nebyla spoustu let," podotkla paní Burrowsová, když s Drakem prošla pod kovovým obloukem představujícím vchod do Highfieldského parku.

Oblouk tu postavili poměrně nedávno. Byl až nepříjemně moderní a skládal se z naleštěných trubek z nerezové oceli, uspořádaných do tvaru duhy, po nichž měl růst břečťan. Kombinace oceli a popínavé rostliny nebyla tak špatná, ačkoliv celkový dojem poněkud kazil pár obnošených běžeckých bot se svázanými tkaničkami, které kdosi přehodil přes vrchol oblouku. Kalhotky visící hned vedle nich jen dokreslovaly celkově zchátralou atmosféru.

Paní Burrowsová si ale ničeho z toho nevšímala a nořila se do vzdálených vzpomínek. „Tudy jsem chodila na procházku se svými dětmi, když byly malé a v kočárku," řekla. Vtom jí něco došlo, prudce zvedla hlavu a zahleděla se na Drakea. „Tlačila jsem tu v kočárku malého Styxe. Ne, ještě něco horšího, tlačívala jsem hned *dva*. A NEMĚLA JSEM O TOM ANI TUŠENÍ!" vykřikla.

„Klid, Celie," varoval ji Drake. „Nechceme budit pozornost." Ukázal ke štěrkové stezce, která vedla na vrchol kopce před nimi. Pomalu se po ní vydali kolem dvou malých chlapců, kteří se pokoušeli rozplést provázek draka. „Na pouštění draka není dost větru," poznamenal Drake a společně s paní Burrowsovou instinktivně zvedli zraky k oblakům, které vypadaly na jinak čistě modrém nebi jako přilepené.

„Je legrační, jak si člověk začne opravdu vážit věcí," pravila paní Burrowsová, odtrhla oči od oblohy a vpíjela se jimi do bujné zeleně trávy a stromů, „teprve když si myslí, že o ně přijde." Otočila hlavu ve směru Broadlands Avenue, kde byly nad oblou linií kopce a korunami stromů sotva viditelné střechy domů. „Nebo když už o ně přišel."

Na vrcholu kopce se nacházela nepříliš rovná betonová plocha, v jejímž středu stálo viktoriánské žulové pítko. Drake k němu přešel a stiskl naleštěný mosazný knoflík, který kdysi sloužil ke spouštění třpytivého proudu vody z hubičky uprostřed vyhloubené mísy. Nyní

se ale nic nestalo a do mísy, kde spočívala jen tmavá vrstva tlejících listů a zmačkaná plechovka od koly, nevytekla ani kapka.

„Takže zítra touto dobou tu budu čekat na Styxe," konstatovala paní Burrowsová s pohledem na hodinky. Podmračeně se rozhlédla po úpatí kopce. „Opravdu tady jsme teď v bezpečí? Můžou nás sledovat a pokusit se nás unést nebo tak něco…"

„To není pravděpodobné," řekl Drake. „Je tu moc svědků."

„Ale přesto…," začala paní Burrowsová.

„Uklidněte se. Vědí, že nejsme tak hloupí, abychom měli ampule u sebe, takže se o nic nepokusí. Alespoň ne dnes, ale je důležité, abyste se tu porozhlédla a připravila se na zítřek." Založil si ruce na prsou a opřel se zády o pítko. „Nereagujte na to, co vám teď řeknu, ale Kožeňák už tu rozmístil svoje muže. Jsou schovaní v křovinách pod kopcem."

„Opravdu?" zeptala se paní Burrowsová pochybovačně.

„Ano, je jich deset," potvrdil Drake.

Paní Burrowsová se letmo rozhlédla po křovinách. „Tam že jsou nějací muži? Právě teď? To není možné. Nikoho nevidím."

„Jsou v zákopech a patrně nás momentálně sledují dalekohledy. Další lidé budou rozmístěni na strategických místech po širokém údolí. Chci, abyste věděla, že děláme všechno, co je v našich silách, abychom vás ochránili."

„Mohu vám položit jednu zřejmou otázku?" obrátila se k němu.

„Spusťte," přikývl.

„Nemají tu Styxové nějaké podzemní chodby? Podle toho, co jste mi říkal, je mají skoro všude."

„Provedli jsme geofyzikální průzkum a našli jsme jenom několik nezřetelných stínů. To znamená, že tu asi sice dřív byly nějaké podzemní místnosti, ale ty se zřítily nebo byly zasypány."

Paní Burrowsová se usmála. „Tomu říkám *důkladná práce*," poznamenala.

Drake se odstrčil od pítka a společně vyrazili zpátky z kopce. „Podívejte, i kdyby se Styxové pokusili o nějakou špinavost, budeme na ně připraveni," ujistil ji a zamnul si ruce, jako kdyby se na zítřek těšil. „Pěkně je převezeme, až sbalíme toho, kdo se dostaví na schůzku s vámi."

„Nečekáte ale doopravdy, že se objeví jejich hlavoun?“ zeptala se paní Burrowsová.

„Neznám ho dost na to, abych dokázal potvrdit jeho totožnost, i kdyby se rozhodl přijít osobně. Ať už ale pošlou kohokoliv, vyslechneme ho a získáme od něj další informace o jejich operacích. O to tu ale nejde. Už skutečnost, že souhlasili se schůzkou, nám totiž prozrazuje všechno, co potřebujeme vědět. Znamená to, že ten virus nemají.“

Paní Burrowsová pokrčila rameny. „Třeba je to jen další finta. Třeba mají virus a jenom chtějí zjistit, kolik toho víme *my*. Nebo nás pouze hodlají umlčet.“

Došli k úpatí kopce, ale Drake na její slova neodpověděl.

32. kapitola

Když paní Burrowsová příštího dne stoupala do kopce, cítila na prsou nezvyklou tíhu. Několikrát se zhluboka nadechla ve snaze potlačit rostoucí úzkost. *Budeš v pořádku. Brzy bude po všem,* pokoušela se samu sebe uklidnit. *Jo, ať už tak nebo onak,* ozvala se jí okamžitě v hlavě nevítaná odpověď.

I když Drakeovi neřekla ani slovo, měla obrovský strach. Z toho, co jí vyprávěli o Styxech, věděla, že čelí protivníkovi, který je schopen těch nejkrutějších činů. Protivníkovi, který neváhá zabít kohokoliv, kdo se mu postaví do cesty. A připadala si naprosto nepřipravená, jako kdyby se zničehonic ocitla mezi frontovými liniemi války v nějaké cizí zemi a neměla sebemenší tušení, kde číhá nepřítel.

Uklidňovala se tím, že alespoň odvádí svůj díl práce, aby pomohla Willovi, který už pravděpodobně je někde hluboko v útrobách Země, kde možná zase bojuje s těmi dvojčaty. Ta představa paní Burrowsové nijak nepomohla. Měla se zasadit zuby nehty o to, aby se nevracel zpátky pod zem. Jenže to neudělala a teď měla tak silné výčitky svědomí, že je vnímala téměř jako fyzickou bolest. Je opravdový zločin žádat tolik po někom tak mladém a ona se s tím najednou nějak nedokázala vyrovnat.

Její pozornost rozptýlil malý ňafající pejsek a podívala se dolů k úpatí kopce. Vyhledala očima štěkající zvíře a potom i jeho majitele, který psíkovi házel míček. Pokračovala v rázné chůzi po štěrkové cestě a pozorně obhlížela okolí, včetně všech lidí, kteří si sem dnes odpoledne vyšli.

Zhruba třicet metrů od ní seděly vedle sebe na stráni dvě mladé dívky na rozprostřené dece. Nejevily zájem o paní Burrowsovou ani o nikoho jiného a neodtrhovaly oči od svých knih. Pak zaslechla zvučné hlasy a spatřila na lavičce z východní strany kopce trojici tuláků, která se jí při stoupání právě dostávala do zorného pole. Muži mezi sebou nechávali kolovat nějakou poloprázdnou lahev a všichni kouřili. Drake jí řekl, že se Styxové občas převlékají za pobudy, a tak trojici vandráků několik vteřin sledovala. Pamatovala si obrázky štíhlých Styxů a podsaditých Kolonistů na Kožeňákových nahrávkách.

Ne, vypadalo to, že tihle tuláci jsou praví. Nikdo nevypadal, jako by sem nepatřil, nikdo nevypadal podezřele.

Zkontrolovala čas.

14.55

Ještě pět minut.

Možná se stresuje úplně zbytečně. Možná ten důležitý Styx, kterého Drake chtěl vzít do zajetí, odhadl, k čemu se Drake s Kožeňákem chystají, a vůbec se tu neukáže. Tak ať, pomyslela si. Jestli se z téhle akce vyklube jen ztráta času, měla by si alespoň zkusit trochu užít příjemné odpoledne v parku. Když ale sevřela v dlani obě skleněné ampule, zjistila, že se skutečně nedokáže uvolnit.

Celá situace jí připadala příliš neuvěřitelná.

Jako kdyby se její život během posledního půl roku nečekaně přenesl do jakési jiné reality. Nejprve jí ho obrátil naruby manžel, když se vydal na tu svoji potřeštěnou výpravu. Pak byla v Humphrey House, a zrovna když měla pocit, že se probírá z hlubokého spánku a má naději získat přinejmenším částečnou kontrolu nad vlastním osudem, ztratil se Will i její falešná dcera – nebo dcery. Byla vržena do stejně šílené a nepravděpodobné situace jako hlavní hrdinové filmů, které si dřív půjčovala na DVD a obvykle je vracela ještě dřív, než je zhlédla do konce.

14.58

„Všechno v pořádku?“ ozval se Drake z malé vysílačky v jejím uchu. Jeho hlas zněl tak jasně, jako kdyby stál hned vedle ní.

„Ano,“ odpověděla, když vstupovala na betonovou plochu na vrcholu kopce. Nenuceně dokráčela k žulovému pítku a rozhlédla se ze svého vyvýšeného místa. Na severní straně kopce probíhal jakýsi muž v krátké vestě a elastických kalhotách kolem zchátralého hudebního pavilonu, vedle něhož postával nějaký starý pár. Celá scéna vyhlížela jako ztělesnění nevinnosti. Paní Burrowsová pozvedla ruku k ústům, jako by se chtěla poškrábat na bradě, a promluvila do mikrofonu připevněného k rukávu. „Vypadá to, že je čistý vzduch,“ ohlásila Drakeovi. „Nikde nic. Vůbec nic.“

15.00

„Nastala hodina H,“ dodala.

„Mějte oči na stopkách,“ řekl.

Drake čekal u vchodu do parku v otlučené dodávce spolu s Kožeňákem a dvěma dalšími pomocníky – bývalými členy Kožeňákova starého pluku. Na podlaze vozu stály tři černobílé monitory s bezdrátově přenášenými obrazy z kamer rozmístěných kolem kopce. Kožeňák a jeho společníci je bedlivě sledovali. „Na jiném kanále zrovna běží závody," zabručel jeden z vojáků s hranou lítostí, ale nespouštěl oči ze zrnitého obrazu paní Burrowsové na nejbližším monitoru.

Drake se podíval na hodinky. „15.02. Nejspíš se nikdo neobjeví," pravil zklamaně.

„Ještě chvíli počkáme," navrhl Kožeňák, „ať kořist nevyplašíme."

Drake přikývl. „Sděl všem skupinám, že pokračujeme," pokynul. Kožeňák přepnul vysílačku na jinou frekvenci a spojil se s vojáky v zákopech. Drake se mezitím přesunul do zadní části dodávky, aby přes zadní okénko dalekohledem sledoval okolí.

Paní Burrowsová se velice pomalu procházela kolem pítka. Vysoko nad sebou zaslechla vzdálené hučení. Po obloze se zvolna posouvalo osobní letadlo a nechávalo za sebou bílou kondenzační stopu. *Dala bych cokoliv, kdybych mohla být na palubě,* povzdychla si v duchu.

15.05

Po jedné z níže položených stezek prosvištěl cyklista v jasně červené teplákové soupravě. Postarší pár se nyní drobnými krůčky vlekl do kopce k paní Burrowsové, která si jich začala všímat pozorněji. Stařena tlačila nákupní tašku na kolečkách a starý pán se sotva belhal vedle ní. Držel se stařenky za paži a druhou rukou se opíral o vycházkovou hůlku. Oba postupovali tak nejistě, až se paní Burrowsová mimoděk usmála. Tihle nevypadají na vražedné Styxy.

„Míří sem dva staří důchodci. Jinak je tu klid jako na… jako na… jako na velice klidném místě," oznámila do mikrofonu, zatímco předstírala, že si upravuje vlasy.

Slyšela ze sluchátka Drakeův smích. „Rozumím," řekl.

„Nemusíte se mi smát," odsekla okamžitě paní Burrowsová, ale také se zasmála. Alespoň se tím trochu zbavila napětí.

15.08

Na čele jí přistála otravná moucha a paní Burrowsová se po ní automaticky ohnala.

Obešla pítko a podívala se z jižního svahu. Muž se psíkem už odešel, ale viděla, jak se po spodní cestě někdo prochází. Ti lidé však kráčeli směrem od kopce. Vyhledala očima dodávku a tmavá okénka, za nimiž ji, jak věděla, Drake jistě sleduje. Pak se přesunula k východní straně vrcholu a podívala se na obě mladé dívky, které si stále náruživě četly. V uchu se jí ozvalo bzučení mouchy, a tak se znovu po ní ohnala. Poodešla od pítka. Starý pár se pomalu, ale jistě blížil. Muž vypadal, že nebýt opory jeho společnice, ani by se neudržel na nohách.

15.10

Zaslechla nějaký křik a kletby. Dva z tuláků se právě zvedali z lavičky a odcházeli. Třetí zůstával sedět na místě. Náhle vyskočil, výhrůžně zahrozil pěstí za svými druhy a pak se za nimi potácivě vydal. Nespouštěla z jejich skupinky zrak. Tuláci právě minuli Drakeovu dodávku. *To nejsou Styxové*, zopakovala si paní Burrowsová.

Na dolní pěšině si všimla ženy se dvěma velkými afghánskými chrty – extrémně hubenými psy s dlouhýma nohama, kteří na sobě zřejmě měli chlupaté kalhotové oblečky.

Moucha jí zabzučela těsně u oka a přiměla ji zamrkat.

„Otravná mrcha!“ ulevila si.

„Co se děje?“ zeptal se Drake ustaraně.

„Jenom moucha,“ odpověděla.

Uslyšela *skřípavé vrzání.*

Pocházelo z koleček stařenčina vozíku. Paní Burrowsová přešla k severní straně pítka. Starý pár byl teď sotva deset metrů od ní a dál se blížil, byť hlemýždím tempem.

Paní Burrowsová lhostejně obešla pítko a znovu se rozhlédla po stráni.

15.11

„Mám společnost. Už jsou tu se mnou nahoře ti staříci,“ řekla Drakeovi.

„Ano, máme je na obraze stromové kamery a dvě skupiny je sledují dalekohledy,“ odpověděl Drake. „Jsou na opačné straně pítka než já, takže je nevidím.“

„Nebojte se, myslím, že bych si s nimi poradila," řekla paní Burrowsová sebejistě do mikrofonu. Spustila paži v okamžiku, kdy starý pár obešel pítko. Nechtěla, aby ji přistihli, jak si vypráví s rukávem.

Skřípy skřípy. Kolečka toho vozíku. A také rovnoměrné ťukání starcovy hole do betonu.

Paní Burrowsová se narovnala a zhluboka se nadechla. Snažila se budit dojem, že sem přišla jen kvůli čerstvému vzduchu. Pomalu vydechla a vrhla na starý pár kosý pohled. Rychle ale sklopila oči. Ta stařena ji pozorovala drobnýma pichlavýma očima zpoza skel brýlí.

Paní Burrowsové opět přeletěla před tváří moucha, ale tentokrát se ji nenamáhala odhánět.

Zrychlil se jí tep.

Znovu se podívala na tu stařenu.

Bílé vlasy měla upravené do spleti pevně stažených kadeří, jako kdyby si je nedávno ondulovala. Malá ústa s mírně předsunutým horním rtem kvůli umělým zubům jí dodávala zlý a rozzlobený výraz. Paní Burrowsová se vyhnula jejímu pohledu a místo toho přesunula pozornost ke starci. Bylo mu patrně již dost přes sedmdesát a vypadalo to, že má něco zastrčeného v uších, podle jejího odhadu šlo o naslouchátka. Bez ostychu jí pohled oplatil a přimhouřil očí, jako kdyby se mu nelíbilo, že si ho prohlíží. Okamžitě se odvrátila a neuspěchaně o několik kroků poodešla, aby si uchovala zdání nenucenosti a bezstarostnosti.

Opakovala si, že se chová pošetile. Jistě je to obyčejný manželský pár na obvyklé procházce parkem. Nebo jdou na bingo, případně do obchodu. Něco jí ale pořád vrtalo hlavou. Opět se k nim otočila.

Stařec se právě skláněl nad vozíkem. Když jej teď viděla zblízka, uvědomila si, že ten vozík je větší, než by člověk čekal, o hodně větší než běžná taška na kolečkách, s nimiž starší lidé jezdili po městských chodnících. Měl tvar kvádru a místo obvyklého světlého či květovaného potahu ho kryla šedohnědá látka. Také byl vybaven bytelnějšími kolečky než nákupní tašky.

Moucha nyní usedla paní Burrowsové na tvář, ale ta si jí ani nevšimla.

Zírala přímo na stařenu, která si právě zastrkovala do uší naslouchátka jako její partner.

Jakmile byla hotová, zadívala se přímo na paní Burrowsovou.

„Dobré odpoledne," pozdravila paní Burrowsová mile, poněkud zahanbená tím, že byla přistižena, jak civí na cizího člověka.

„Myslíš si, že na tebe nikdo nemá, co?" zavrčela na ni stařena. Paní Burrowsová neodpověděla. Na zlomek vteřiny si pomyslela, jestli náhodou stařena nehovoří ke svému partnerovi. Byla to taková ta nepřívětivá poznámka, jakými se mohou častovat manželské páry po dlouhém soužití.

Pak si ale všimla, že stařec, který se dál skláněl nad vozíkem s tváří obrácenou směrem k ní, drží pozvednutý prst, jako kdyby se chystal stisknout nějaké tlačítko.

Má snad u sebe bombu?

Vtom ho paní Burrowsová poznala.

„Oscar Embers!" vydechla. Pan Embers byl jedním z manželových nedělních pomocníků v muzeu. A Will o něm říkal, že je agent Styxů. To znamenalo, že ta žena je nejspíš…

„Tant… Tant… Tantrum!" zalapala paní Burrowsová po dechu a pokoušela se rozpomenout na přesnou podobu ženina jména.

„Prosím?" zapraskal jí v uchu Drakeův hlas. „Co jste…?"

15.13

„Kon… KONTAKT!" podařilo se paní Burrowsové zaječet z plných plic.

Všude kolem kopce se vynořili ze svých úkrytů černě odění vojáci.

„No tak, chlape!" vykřikl Drake na vojáka, který se nemotorně pokoušel otevřít dveře dodávky. Kožeňák muže odstrčil, aby se dostal ke klice sám, ale to už ztratili několik drahocenných vteřin.

„Hlupáci!" vykřikl Oscar Embers a s úšklebkem stiskl tlačítko na horní straně vozíku.

Vzduchem se rozezněl hluboký, tichý zvuk, který však rychle nabíral na síle.

Paní Burrowsová ze sluchátka slyšela Drakeovy horečné výkřiky a připravila se na nejhorší. V první chvíli čekala, že dojde k vý-

buchu. V tom vozíku jistě mají nějakou bombu. Vzápětí si uvědomila, že stojí příliš blízko, aby explozi unikla.

Byl s ní amen.

Zvuk zesiloval do takové míry, až jí začaly cvakat zuby, a v další chvíli klesl nejprve o jednu oktávu, hned nato o další a pak ještě o několik, dokud nepřestal být slyšitelný byť třeba jen jako hluboké bručení. Paní Burrowsové se obrátily oči v sloup a měla pocit, jako kdyby jí někdo přejížděl ostřím nože podél páteře. Všechny končetiny se jí neovladatelně roztřásly. Podzvukové vibrace mimo lidské hranice slyšitelnosti se nedaly vydržet.

Pak Oscar Embers stiskl druhé tlačítko.

Látkové postranice vozíku se rozletěly do stran a odhalily jakýsi přístroj. Měl leskle černé boky s několika talířovitými prohlubněmi různých velikostí a se stříbřitým povrchem připomínajícím tekutou rtuť.

Došlo k výbuchu, ale jinému, než Drake a jeho vojáci znali.

Paní Burrowsová se v bezvědomí zřítila k zemi. Přístroj vytvořil mocnou tlakovou vlnu těsně podzvukové frekvence, která působila pouze na živé organizmy.

Všichni vojáci, kteří se před pár vteřinami vynořili ze zákopů, do posledního popadali na místech, kde stáli. Vlna omráčila ženu i oba afghánské chrty. Obě dívky s knihami se jen překulily na deku. Kolem nich se zřítilo k zemi hejno špačků, zasažené šířící se vlnou.

Několik obyvatel domů na Broadlands Avenue, kteří byli právě doma, pocítilo stejné následky – v bezvědomí se zhroutili k podlaze. I několik automobilů v blízkém okolí se zastavilo nebo nabouralo do zaparkovaných vozů, když jejich řidiči za volanty zkolabovali.

Drake, Kožeňák i oba vojáci nedokázali včas otevřít dveře vozu a nyní leželi na jedné hromadě v dodávce.

„To stačí," přikázal starý Styx, který se objevil na vrcholu kopce vedle Oscara Emberse a paní Tantrumiové. Oscar Embers přístroj vypnul. „Ztraťte se, než přijede površácká policie," pokynul jim starý Styx, jakmile si vytrhl z uší ucpávky. Teď už jich nebylo třeba.

Jeho černý kožený kabát, který mu sahal až ke kotníkům, zavrzal, když přistoupil k ležící paní Burrowsové. Nevěnoval jí však pozornost a místo toho se díval na styxské Likvidátory, kteří se hemžili

po okolí jako hejno švábů. Jakmile k němu do kopce vyběhla dvojice Likvidátorů, ukázal na paní Burrowsovou. Byla stále v bezvědomí, a když ji vojáci mezi sebou zvedli, hlava se jí bezvládně houpala na prsou.

„Počkejte," vyštěkl starý Styx. „Prohledejte ji."

Jeden z Likvidátorů našel v její kapse dvě ampule a zvedl je do výšky. Starý Styx přikývl. „Výborně. Nechte je otestovat a dopravte ji do šatlavy." Pak obešel pítko, aby dohlédl na postup svých mužů, kteří vlekli pryč bezvědomé Drakeovy vojáky. Další Likvidátoři zasypávali zákopy a sundavali kamery ze stromů. Jakmile budou hotovi, po celé operaci tu nezůstane jediná stopa.

Vrátil se k jižní straně kopce a podíval se k dodávce u vstupu do parku. K ní se Likvidátoři dosud nedostali, ale zadní dveře vozu se zdály být otevřené. Starý Styx si ale byl jistý, že při vypnutí zbraně byly zavřené.

Něco tu nesedělo.

Přísahal by, že u dodávky letmo zahlédl nějakou vysokou, štíhlou postavu. Rozhodně vypadala jako jeden z jeho lidí, ale měla na sobě černý plášť. Zamračil se.

To není možné.

Dnes odpoledne tu neměl likvidátorskou uniformu ze všech Styxů jedině on.

Rychle vykročil z kopce, aby zjistil, co se děje.

Kožeňákovi se podařilo otočit klikou dveří přesně v okamžiku, kdy dodávku zasáhla podzvuková vlna. Jakmile paní Burrowsová vykřikla smluvené slovo, ani on ani Drake nepochybovali, že je napadli Styxové.

Dodávka je před účinky vlny nijak neochránila, ba naopak její účinky spíše ještě zesílila. Necelou vteřinu poté, co Oscar Embers spustil přístroj, Drake omdlel a Kožeňák i oba vojáci se zhroutili vedle něj.

Drake proto neviděl, jak muž s ucpávkami, které si paní Burrowsová spletla s naslouchátky, trhnutím otvírá dveře a vstupuje do nitra dodávky. A také nic necítil, když tento muž, kterého by

okamžitě určil jako Styxe, našel jeho tělo mezi ostatními a odnesl ho do opodál čekajícího vozu.

A také netušil, jaké má štěstí, protože se spolu s paní Burrowsovou měl stát jediným účastníkem akce, který bude na sklonku dne ještě naživu.

Kancelář highfieldského archivu

Omar Ashmi,
Výt. 2213

Highfieldský věstník

Zařadit pod K jako kuriozitu a udělat kopii pro paní Burrowsovou

Dvacítka pacientů z Highfieldského parku propuštěna z nemocnice. Oficiální prohlášení úřadů

zpravodaj T. K. Martin

Ministerstvo zdravotnictví vydalo krátké prohlášení týkající se dosud nevysvětlené události, k níž došlo minulé pondělí v Highfieldském parku a dvou přilehlých ulicích a při níž bylo objeveno celkem dvacet lidí v bezvědomí.

Přibližně v 15.45 obdržela pohotovost první volání z této oblasti. Přímo v parku bylo nalezeno jedenáct zkolabovaných obyvatel, které zdravotníci bezodkladně převezli do Highfieldské všeobecné nemocnice. Po prohledání domů v ulicích Broadlands Avenue a Denewood Road, které obě sousedí s Highfieldským parkem, bylo do nemocnice dopraveno dalších devět obětí. Podobně postižena byla i řada zvířat, včetně špačků, holubů a dvou psích šampionů, afghánských chrtů Tippyho a Toppyho. Podle dalších zpráv se lidé procházející po ulicích v blízkosti highfieldské High Street zmiňovali o záchvatech závratí a stěžovali si na dvojité vidění. Nedošlo k žádným obětem na životech s výjimkou zlaté rybky v soukromém příbytku na Denewood Road, která se podle všeho utopila.

Dvacítka z Highfieldského parku, jak se obětem začalo přezdívat, nabyla vědomí během několika hodin po přijetí do nemocnice, i když si několik z nich stěžovalo na silné bolesti hlavy, přetrvávající ještě řadu dní. Dvacítka byla uzavřena na karanténní oddělení, kde podstoupila sérii testů, jež měly určit, zda jejich zdravotní stav nezapříčinil nějaký druh zření nebo kontaminace vody či potravin. Tyto možné příčiny však byly posléze vyloučeny. Tři lidé z Dvacítky potřebovali rovněž ošetřit odřeniny a další lehčí zranění, jež utrpěli při kolizi vozu, který právě řídili, se zaparkovanými automobily.

Obyvatelé evakuovaní z domů sousedících s Highfieldským parkem se tři dny po události směli vrátit domů. Je nicméně pravděpodobné, že se v parku budou nadále pohybovat odborníci z ministerstva zdravotnictví v bílých ochranných oblecích, které se v oblasti prozatím staly běžným jevem. Park bude pravděpodobně znovu otevřen pro veřejnost nejdřív za několik týdnů. Tiskový mluvčí policie uvedl, že příčina zmíněného jevu se podle všeho nacházela právě v parku, ale nikdo není schopen sdělit žádné další podrobnosti na podporu této domněnky.

Ministerstvo zdravotnictví rozhodně odmítlo názor, že za všechno mohl nový vysílač mobilní sítě umístěný na střeše hasičské zbrojnice v Pitt Street. Místní zájmová skupina nazvaná Stop vysílačům v Highfieldu se snaží o jeho odstranění od chvíle, kdy byl minulý rok vztyčen. Paní Ruth Cooková, mluvčí této skupiny, prohlásila: „Zatím nebyly dostatečně prozkoumány emise krátkých vln, které tyto vysílače pumpují do nás a našich dětí. To, co si mobilní společnosti dovolují, je skandál. Je to zločin a jejich ředitelé by měli být pohnáni před soud."

Afghánští chrti Tippy a Toppy se zcela uzdravili a zúčastní se nadcházející březnové výstavy psů.

33. kapitola

„Halley přišel s teorií o duté Zemi jako první," pronesl naprosto zničehonic doktor Burrows. „A to bylo už v roce 1692."

„O čem to mluvíš?" zeptal se Will a otřel si pot z čela. Rychlým tempem nadále sestupovali puklinou.

„Edmond Halley, víš…, ten astronom, po kterém je pojmenovaná Halleyova kometa. Vycházel z předpokladu, že existují čtyři soustředné koule, jedna v druhé jako ty ruské matrjošky. Potom tuhle myšlenku vzkřísil v osmnáctém století další člověk jménem Symmes. Ten… JEJ!" vykřikl doktor Burrows, když mu podklouzly nohy. Ujel několik metrů ze svahu po uvolněné břidlici, než se mu podařilo opět se narovnat. „Málem jsem se natáhl."

„Všiml jsem si," zamumlal Will.

„Kde jsem to přestal? Ano, Symmesův příspěvek k teorii duté Země spočíval v tom, že podle něj na obou pólech jsou dva obrovské otvory a že plyn, který z nich uniká, vyvolává polární záři… Nebo s tím možná přišel už Halley."

„Tati, tohle všechno už jsem slyšel, tak proč o tom zase mluvíš?" zeptal se Will poněkud popuzeně.

„Protože ti dávní lidé, které jsem zkoumal na Velké pláni, museli *někam* odejít. Nemohli se jednoduše zabít skokem do Průduchu nebo těch dalších propastí. Nešlo o žádné náhlé poblouznění, kdy jednoho krásného dne se celý národ rozhodl spáchat masovou sebevraždu jako stádo lumíků."

„O těch lumících to je ovšem nesmysl. Ti vůbec nepáchají sebevraždu," upozornil otce Will. „Je to jenom pověra."

Doktor Burrows přesto pokračoval. „Ne, u těchto lidí muselo jít o něco víc… Vždyť dokonce postavili chrám na oslavu jiného světa, v jehož existenci uvnitř planety věřili. Nazvali jej *Zahrada druhého slunce.* Triptych, který jsem v tom chrámu viděl, jasně dokazuje, že tu zahradu považovali za jakési idylické místo."

„Třeba je sežrali pavouci?" navrhl Will napůl žertem.

„To nedává smysl. Proč by potom pracně kreslili mapy na kamenné tabulky nebo vyrývali ten trojzubý symbol v blízkosti ponor-

ky, nebo kde vlastně je. Ne, oni věděli, co dělají… někam se vydali… Jenže kam?“

Will neodpověděl, a tak kráčeli nějakou dobu mlčky, dokud znovu nepromluvil doktor Burrows.

„V šedesátých letech jeden potrhlý profesor tvrdil, že vnitřní svět obývá technologicky vyspělá rasa lidí, kteří cestují v létajících talířích.“

Will už toho měl právě dost. „Jasně, takže ten Symmes a ostatní byli samí bláznivíˇ vědátoři s praštěnými teoriemi. Kam tím míříš?“ řekl stroze.

„Možná nebyli tak bláznivíˇ,“ odpověděl doktor Burrows.

„Počkej,“ řekl náhle Will a zastavil se.

Doktor Burrows se na něj vyčkávavě zahleděl v domnění, že jeho syna právě osvítil nečekaný nápad a že mu hodlá svěřit jakési prozření, které mu odhalí místo, kam zmizela ona dávná rasa.

Doktoru Burrowsovi se v hlavě svářely protikladné myšlenky, jako když se přetahují dva opačné týmy. Silnější skupinu, s šedovousým Charlesem Darwinem coby kapitánem, tvořili všichni vědci, historici a další velcí myslitelé, k nimž doktor Burrows vzhlížel a které se snažil po celý akademický a profesionální život napodobit. Jejich protivníky byly poněkud výstřednější postavy, včetně Halleyho a Symmese, a jejich kapitánem byl Lucretius, který v prvním století před naším letopočtem všechny přesvědčil, že Země je placatá jako lívanec.

Doktor Burrows by samozřejmě za normálních okolností podporoval tým Charlese Darwina, ale zatímco lano mezi skupinami vrzalo a oba týmy napínaly všechny síly, on zjišťoval, že jakýmsi tajemným způsobem tíhne spíše ke skupině výstředníků. Jako kdyby začínal brát teorii duté Země vážně.

„Co je, Wille? Napadlo tě něco?“ zeptal se se zatajeným dechem.

Chlapec ale místo vrhnutí světla na osud dávných lidí jen vrhal světlo ze své lucerny, které směřoval k blízké postranní chodbě. Odstupovala doprava a Will k ní pomalu vykročil. „Jestli už jsme blízko místa, kde ležela ponorka, tohle by mohl být jeden z tunelů, které jsme vyzkoušeli už minule, ale pak jsme tudy nepokračovali kvůli

těm mladým pavoukům.“ Zhasl lucernu, nasadil si na oko kukátko a nahlédl do chodby. „Tati, připadá ti povědomá?“ zeptal se nakonec.

„Myslím…, že… ano,“ pravil doktor Burrows pomalu a promnul si bradu.

Na Willa to udělalo dojem. „Vážně?“

„Ta hornina tamhle nahoře je docela zvláštní – to, jak visí dolů…“

„To je úžasné! Ty si to pamatuješ?“ zeptal se Will.

„Ano, protože jsem si už tehdy všiml, jak je neobvyklá. Zjevně pochází z třídy vyvařených hornin… a hádám, že by to mohl být stupidit.“

„Myslíš vyvřelé horniny?“ otočil se Will prudce ke svému otci. „*Stupidit?* Nic takového neexistuje.“

„Cha!“ vyprskl jeho otec. Hluboce ho zklamalo, že jeho syn nebere celou teorii dostatečně vážně, a proto se rozhodl mu pomstít.

„Stupidit,“ zopakoval Will a potřásl hlavou.

„Podívej, Wille, plahočil jsem se tunely víc kilometrů, než si vůbec chci pamatovat, a všechny mi připadají úplně stejné. Opravdu čekáš, že tuhle chodbu dokážu odlišit od všech ostatních?“

Will ho ale přestal poslouchat. Obrátil se zpátky k tunelu a začichal. „Pavouci. Cítím pavouky.“ Nechal si sklouznout jeden batoh z ramene, položil ho na zem, rozvázal ho a vytáhl rádiový majáček. Zapnul jej a pečlivě ho umístil na skalní římsu.

„Chceš, aby tudy trefil tvůj kamarád Drake?“ zeptal se doktor Burrows posměšně.

„Drake?“

„Proč jinak by ti ty majáčky podle tebe dával? Jenom aby nás mohl sledovat, kdyby se mu zachtělo.“ Doktor Burrows se náhle sklonil k Willově batohu a vytáhl další z majáčků, který si uložil do kapsy.

„Na co ho potřebuješ?“ zeptal se Will, zapnul batoh a hodil si ho zpátky na rameno.

„Chci taky jeden,“ prohlásil doktor Burrows zatvrzele.

„Proč?“

„Pro případ, že se rozdělíme. Pak mě budeš moct najít.“

Will zavrtěl hlavou, pozvedl samopal a pomalu vykročil do chodby.

„Pavouci, říkáš? Já nic necítím," prohodil doktor Burrows, když neochotně následoval svého syna do tunelu a přitom hlasitě nabíral vzduch nosem.

Urazili několik set metrů, když před nimi cosi odběhlo do tmy.

„Ano, pavouci," zašeptal Will. „Měl jsem pravdu. A zastiň si kouli, jinak mi poškodíš kukátko."

„Vrátíme se zpátky a zkusíme další odbočku," navrhl doktor Burrows. Nedbal na Willova slova o zastínění světla a místo toho pozvedl zářící kouli nad sebe, aby si prohlédl otvory ve stropě chodby. Všechny vyhlížely zlověstně a všemi se podle jeho odhadu mohli spouštět dospělí pavouci. „Tady bychom se neměli nechat zaskočit."

V tu chvíli se cosi vynořilo ze tmy před Willem. Will si nejprve všiml zářící vějičky na špičce stopky, která trčela pavoukovi z hlavy. Živočich v mžiku skočil směrem k nim a dopadl do ostrůvku světla vrhaného koulí doktora Burrowse.

„Bože na nebesích!" vyjekl doktor Burrows, když Will stiskl spoušť samopalu. Rychlá dávka roztrhala pavouka na kusy. Jediný problém spočíval v tom, že se kulky nebezpečně odrážely od stěn chodby.

„Wille! To stačí!" zaječel doktor Burrows a jeho syn sundal prst ze spouště.

Will s pochechtáváním přistoupil k ostatkům tvora. „A máš to, pavouši!" řekl, zatímco zaklapával do samopalu nový zásobník.

„To byl pořádný macek," poznamenal doktor Burrows a šťouchl do části chlupatého těla špičkou boty. „Chtěl hodně kulek. Touhle rychlostí vypotřebuješ veškerou munici, než se někam dostaneme," dodal.

Will přikývl. „Ano, musel jsem do něj vystřílet celý zásobník – dvaatřicet nábojů. Radši bychom měli zjistit, jestli na ně nebude účinkovat náš repelent."

„*Jak* to chceš udělat?" zeptal se doktor Burrows.

„Jestli znám ty pavouky dobře," odpověděl Will, „krev z mrtvoly jich sem přiláká celý roj."

„Ehm…, tak dobrá…,“ začal nervózně doktor Burrows, ale větu nedokončil, protože Will vytáhl zpoza opasku svůj browning a uvolnil pojistku.

„Je odjištěný,“ řekl otci a vrazil mu zbraň do ruky. V tu chvíli doktoru Burrowsovi připomínal Drakea.

„Tady nemáme co dělat s nějakými domácími kočičkami,“ zamumlal doktor Burrows tiše.

Will si odlepil z paže sprej s repelentem a připravil si jej vedle samopalu. Pak čekali a hleděli do temnoty před sebou.

Doktor Burrows byl očividně nervózní. „Tohle je šílený nápad,“ postěžoval si.

„Psst!“ zasykl Will. Vtom zaslechli chrastění kamínků. „POZOR!“ vykřikl Will, když se k nim tmou rychle blížilo několik zářících lucerniček. Nemýlil se, pach krve z mrtvého pavouka byl neodolatelným lákadlem pro další živočichy.

S výkřikem „SEŽERTE SI TOHLE!“ Will namířil sprej přímo proti nim a začal stříkat. Oblak aerosolu je zasáhl a okamžitě zaúčinkoval. Pavouci se ihned dali na ústup, a to tak překotný, až se do sebe zaplétali nohama.

Jakmile ve tmě zmizel poslední z nich, Will zatřepal sprejem a podíval se na něj s úsměvem od ucha k uchu.

„Funguje to skvěle,“ řekl. „Dobrá práce, Drakeu.“

Železné dveře narazily s ohlušujícím zařinčením do stěny cely. Za nimi stál hromotluk, jehož postava vyplňovala takřka celý dveřní otvor.

„Vstávej, krasavice,“ zabručel. „Nemá cenu předstírat bezvědomí.“

Paní Burrowsová už sice byla několik hodin při smyslech, ale předpokládala, že ji někdo může sledovat, a proto nevstávala z vlhké, olověné lavice.

Muž dodal o něco hrubším tónem. „Tak vstávat, Površačko. Nechtěj, abych tě vytáhnul ven osobně!“ zařval.

Když se paní Burrowsová probrala, cítila se neskonale mizerně, jako kdyby jí někdo rozmačkal všechny vnitřní orgány. Přemítala, co s ní udělal ten přístroj ve vozíku. Pamatovala si jen, jak začal vydá-

vat stále hlubší a hlubší tóny a jak se roztrhla látka na bocích, ale jedna věc byla naprosto jistá – ta zbraň u ní vyvolala tu nejhroznější bolest hlavy. Ve spáncích jí tepala bolest a v ústech cítila ošklivou pachuť. Ležela v naprosto temné cele a pokoušela se nějak zhodnotit situaci. Čím více o tom přemýšlela, tím bezvýchodněji se jí budoucnost jevila – pokud vůbec nějakou budoucnost bude mít.

Podle zatuchlého vzduchu vůbec nepochybovala, že ji Styxové dopravili do podzemí, a to výrazně snižovalo naději na únik. Styxové ji také rozhodně nepošlou zpátky domů jen s napomenutím, zejména po tom, co proti nim s Drakem plánovali.

Přes beznadějnost situace nebyla paní Burrowsová tak vyděšená, jak by čekala. Na lítost bylo trochu pozdě. Souhlasila s tím, že poslouží jako kousek sýra v pastičce na myši, a od začátku věděla, že může přijít o život. Vzhledem k tomu, že po ní Styxové pásli tak jako tak, tím možná jen urychlila svůj osud. Zatímco ležela na římse a zhluboka dýchala, věděla, že nemá jinou možnost než přijmout to, co se s ní stane. Nemělo smysl nadávat a stěžovat si na nevyhnutelné. Hluboké oddechování jí alespoň nakonec zbavilo bolesti hlavy.

„Tak, a mám toho dost," zavrčel obr u dveří a rázně se vydal k ní s napřaženou rukou.

Hbitě se posadila.

„Dobré ráno," pozdravila, chytila ho za ruku a zalomcovala s ní. „Jsem Celia Burrowsová. Jak se jmenujete?"

Muž, dočista popletený chováním vězenkyně, jí potřásl rukou.

„Já jsem…, ehm…, jsem Druhý důstojník," vykoktal.

„Hned jsem si myslela, že jste důstojník," řekla s pohledem na matnou zlatou hvězdu přišitou k jeho saku. „Poznala jsem to podle vaší skvělé uniformy."

„Tedy, děkuji," odpověděl, pustil její ruku a vypjal hruď, až připomínal přefouknutý horkovzdušný balon. Pak si vzpomněl, proč tu vlastně je. „Tak honem. Vstávat," zavrčel.

„Není třeba být tak hrubý," odsekla paní Burrowsová. „Dobré způsoby činí opravdového muže."

„Řekl jsem…"

„Já jsem vás slyšela." Neuspěchaně se zvedla, upravila si šaty, prošla kolem něj a vykročila do chodby. Rozhlédla se k chabé záři

zastíněné zářící koule nad dřevěným stolem na jednom konci uličky a k otevřeným dveřím na konci druhém.

„Kde to jsme?“ zeptala se, když se k ní Druhý důstojník připojil na chodbě.

„V base.“

„Ano, tím jsem si byla jistá,“ přikývla s úsměvem. „Ale jsme v Kolonii?“

„Kolonie je o několik kilometrů dál. Tohle je Čtvrť,“ odpověděl.

„Čtvrť,“ zopakovala. „Mám dojem, že o ní něco říkal můj syn.“

„Váš syn!“ zasyčel Druhý důstojník a bledé tváře mu náhle zbrunátněly hněvem. „O tom vašem synáčkovi, Sethu Jeromeovi, nebo jak jste mu říkali na Povrchu, vám něco povím…“

„Will,“ přerušila ho paní Burrowsová. „Will Burrows.“

„Jo, *zatracenej* Will Burrowsů,“ zasupěl Druhý důstojník vztekle. „Ten mizernej rošťák mě praštil lopatou,“ dodal zhrzeně a přejel si dlaní přes téměř lysou lebku, jako by ho následky zranění bolely dodnes.

„Proč? Taky jste se k němu choval jako neomalený dobytek?“ zeptala se sladce.

„Já…,“ začal, ale pak se jeho velký obličej zkřivil vztekem. Zavrčel: „Neopovažujte se se mnou mluvit jako…“

„Jestli jste Druhý důstojník, kde je První?“ skočila mu do řeči. „Šel si dát pauzu do pavilonu primátů?“

Druhý důstojník její otázce příliš nerozuměl, ale přesto odpověděl. „Má službu v kanceláři. Co je to vlastně pavilon primátů? O tom jsem nikdy neslyšel.“

„Taky není důvod, abyste o něm slyšel, ovšem moc byste se tam hodil. To je místo nahoře na Povrchu, kam dávají takové působivé tvory, jako jste vy, aby se cpali banány. A je taky velice populární. Chodí se tam dívat davy z širokého okolí.“

„Já rád banány,“ řekl Druhý důstojník. Nálada se mu zlepšila jako mávnutím kouzelného proutku a několikrát mlaskl rty.

„Ani mě to nepřekvapuje,“ prohodila paní Burrowsová potichu.

Když se vydali k otevřeným dveřím na konci chodby, na vteřinu se zarazila, aby se podívala k ostatním celám.

„Máte tu někoho dalšího…, Drakea nebo třeba Kožeňáka?“

„Ne, vy jste tu momentálně jediná,“ řekl Druhý důstojník.

Jeho odpověď paní Burrowsovou zkrušila, protože svědčila o tom nejhorším. Nechala se vyvést ze šatlavy do bíle natřené chodby. Přestože si její oči po několikahodinovém pobytu v naprosté tmě cely teprve zvykaly na jasné světlo, na okamžik zahlédla hlavní vchod do policejní stanice. Spatřila stůl, za nímž seděl druhý muž, mladší než Druhý důstojník, který právě nakláněl hlavu, aby ji zahlédl. Druhý důstojník ji ale spěšně odvedl doprava, kam zahýbala další chodba s řadou zavřených dveří.

„Mám strašně sucho v ústech. Ráda bych se napila trochy vody,“ řekla paní Burrowsová.

„Je lepší mít prázdný žaludek,“ vysvětlil jí Druhý důstojník a pomalu kývl hlavou. „Jdete na *Černé světlo.*“

Paní Burrowsové se vůbec nelíbilo, jak to zní. Pokoušela se rozpomenout na všechno, co jí Will o Černém světle vyprávěl, zatímco kráčeli několika chodbami. Od naleštěných dlážděných podlah se ozvěnou odrážel zvuk kroků – klapání jejích podpatků v jemném protikladu k těžkému dusání Druhého důstojníka.

Pak před sebou spatřila otevřené dveře. Z místnosti za nimi se linulo jasné světlo. Napřímila se a vstoupila s odhodlaným výrazem dovnitř.

Nejprve jí padla do oka jediná židle – bytelný kus nábytku z pevného, věkem ztmavlého dřeva. Stála před stolem, na kterém spočíval jakýsi přístroj, o němž předpokládala, že je zdrojem Černého světla. Podrobněji si ho však neprohlížela, neboť v místnosti byli i dva Styxové v celé své děsivé kráse. Viděla je na Kožeňákem potají pořízených záběrech, ale ještě nikdy se neocitla tak blízko lidem, kteří podle Willa a Drakea byli samotným ztělesněním zla. Kromě obou Rebecc, musela si stále připomínat. Tihle ale byli dospělí a ona si nemohla pomoct, musela si je stále upřeně prohlížet. Zaznamenala jejich naškrobené bílé límce i pláště z toho nejčernějšího materiálu. Viděla, jak se jim lesknou vlasy a jak se na ni dívají s přísnými výrazy ve vychrtlých obličejích. Viděla jejich oči, které jako kdyby plály s nepřirozenou intenzitou, z nichž jí tuhla krev v žilách.

Druhý důstojník ji posadil na židli a připoutal jí obě zápěstí k opěradlům. Paní Burrowsovou uchvátil pohled na obě zlověstné po-

stavy za stolem s Černým světlem natolik, že si všimla, co Druhý důstojník dělá, teprve když jí poutal i nohy. Napjala předloktí proti silným koženým páskám a došlo jí, že je jim doopravdy vydána na milost a nemilost. Druhý důstojník jí pak omotal řemínek kolem čela a přitáhl jí hlavu k opěradlu židle. Vzhledem k vycpávkám po obou stranách neměla jinou možnost než hledět přímo na Styxe.

Slyšela, jak Druhý důstojník odchází a zavírá za sebou dveře. Osaměla s oběma Styxy a místnost prostoupilo to nejtísnivější ticho, jaké kdy poznala. Bizarně vypadající postavy na ni jen hleděly a jejich zorničky se leskly jako vyleštěné černé diamanty. Náhle se jí zmocnil dojem, že každou chvíli kdosi vykřikne: „Střih!“ a ona spatří kamery i celý filmařský štáb…, že nic z toho se neodehrává ve skutečnosti, že jde o pouhou filmovou scénu. Napomenula se. Ne! Na povrch se pokouší proniknout stará Celia Burrowsová, která by se s celou situací vypořádala takhle. Ona musí čelit mrazivé realitě. Musí se postavit vlastním démonům. Démonům v podobě Styxů.

Najednou se Styxové pohnuli a natočili tak, že se jejich hubená těla nakláněla k sobě. Začali se s trhavými posunky dorozumívat zvláštním jazykem. Paní Burrowsová ještě nikdy neslyšela žádný podobný. Nejbližší přirovnání, které ji napadlo, se týkalo kusu trhaného papíru. Byl to odporný zvuk a její nervozita vzrostla.

„Co kdybychom to rychle ukončili?“ oslovila je vzdorně. „Udělejte se mnou to nejhorší, co umíte, vy vyzáblí funebráci.“

Přestali spolu mluvit a otočili se k ní.

„Jak si přejete,“ pronesl nosovým hlasem levý Styx a natáhl se k přístroji na stole. Jeho pohyby byly trhavé jako u nějakého plaza. Bledými prsty stiskl přepínač na malé černé krabičce, z níž vedl kroucený hnědý kabel k podivně vyhlížejícímu přístroji. Přístroj sice vzdáleně připomínal jakousi lampu, ale byla v něm purpurová žárovka, tak tmavá, až budila téměř dojem černé barvy.

Krabička na stole se s hučením rozechvěla a vzápětí znovu znehybněla. Styx upravil několik kontrolek za lampou. Když spouštěl ruku k tělu, paní Burrowsová by přísahala, že koutky jeho tenkých rtů zvlnil nepatrný úsměv. Spatřila, jak ze žárovky vyšlehl tmavě oranžový záblesk a v další vteřině opět pohasl.

Žádný ze Styxů se nepohnul, ale náhle se celá místnost zdánlivě ponořila do tmy. Paní Burrowsová se napjala. Měla pocit, že se řítí do hlubiny, a zapraskalo jí v uších, jako kdyby klesala expresním výtahem. Zacvakaly jí zuby. *A je to tu zase,* pomyslela si. Vzpomněla si na podobný pocit po zapnutí přístroje na vozíku paní Tantrumiové v Highfieldském parku.

Ačkoliv ve tmě nikoho neviděla, slyšela, jak se Styxové spolu baví. Pak zaslechla cvaknutí, jako kdyby někdo stiskl vypínač, a před očima se jí objevily miliony drobných jiskřiček dopadajících do klidného nočního moře. Snaží se ji snad vyděsit těmihle zvláštními efekty? *To není tak špatné,* řekla si v duchu.

Pak se všechno výrazně zhoršilo.

Měla pocit, jako kdyby se jí cosi pokoušelo proniknout do nitra hlavy jako hladový červ, který se snaží protlačit přes slupku zralé broskve. Tahle věc, ať už to bylo cokoliv, ale velikostí přesahovala červa. Byla spíše jako ježek, ale úplně jiný než ta pohádkově vypadající stvoření, jaká člověk najde v hromadách listí na zahradě. Ne, tenhle měl superostré ocelové bodliny a neostýchal se působit bolest. Paní Burrowsová v agonii vykřikla, když jí náhle pronikl do nitra mozkovny, odrazil se z jedné mozkové hemisféry do druhé a zase zpátky. Pak vyběhl kupředu, takže se usadil těsně za jejím levým okem a přinutil ji tím mimovolně mrkat víčkem, do něhož ji chytila křeč. Potom se znovu vrátil doprostřed lebky. Paní Burrowsová se zašklebila, protože se jí bolest vrátila, horší než kdykoliv předtím. Čekala, že se jí každou chvíli zvedne žaludek.

Oba Styxové na ni začali pálit jednu otázku za druhou.

„Jak se jmenujete?“

„Jaký máte úkol?“

„Jste s mužem jménem Drake?“

„Jaký jste měla úkol?“

„Kde je Will Burrows?“

„Kde je váš manžel, doktor Burrows?“

„Kde jsou děvčata, která jste znala jako Rebeccu?“

„Kde jsou ampule s Dominiem?“

„Jméno? Úkol?“

„Kde jsou ampule s Dominiem?“

Ani náhodou jim nehodlala odpovědět, ale každá otázka k ní doléhala z dálky, jako kdyby sledovala, jak se na ni řítí hořící kometa z tmavé oblohy. A když ji kometa zasáhla, dopad provázela trýznivá muka. Celé tělo se jí křečovitě vzpínalo proti řemenům a z čela jí odkapával pot.

Styxové pokračovali ve vyptávání, opakovali otázky v nekonečné smyčce a tu a tam přihodili nějakou novou. Kdykoliv se objevil nějaký nový dotaz, paní Burrowsová měla pocit, že na ni vystřelili ještě větší a žhavější kometu jako do běla rozpálený pruh plazmy.

Po celou dobu se jí v hlavě přehraboval zlý ježek a chodil si, kam se mu zachtělo. Před očima se jí míhaly vzpomínky na různé události jejího života: nejprve ze dne, kdy se s doktorem Burrowsem přistěhovali do nového domu v Highfieldu, pak oběd v místní indické restauraci na oslavu jeho jmenování správcem Highfieldského muzea. Vzpomínala si na odpoledne, kdy si poprvé domů přinesli Willa – sotva staršího než batole – a dali ho do zbrusu nové dětské ohrádky.

Tyto vzpomínky se objevovaly a opět mizely, jako když někdo projíždí mezi prsty balíček karet, tak rychle, že je sotva stíhala vnímat. Uvažovala, jestli se jí právě promítá před očima celý život, protože brzy zemře. Ale ne, uvědomila si, že to dělá jenom ta věc v její hlavě. Ta věc si brala, co chtěla, a paní Burrowsová proti tomu nemohla nic dělat. Připadala si jako znásilněná.

Snažila se držet myšlenky, že se alespoň pokusila pomoci Drakeovi v jeho zápase proti těmhle lidem, a tím také pomoci svému synovi. Neuspěla. Ale alespoň to zkusila. Na to byla hrdá, i kdyby opravdu měla zemřít.

34. kapitola

Will s otcem narazili cestou do postranní chodby na úsek pokrytý houbou.

„Nikdy bych nečekal, jakou budu mít radost z toho, že jsme zase v té houbové zemi," poznamenal Will. Přítomnost houby jasně signalizovala, že se blíží k místu, kde ležela ponorka. Vzápětí zaslechli zvuk padající vody a konečně dorazili na konec tunelu. „Propast," řekl Will.

Chvíli jen tak vyhlíželi do tmy a snažili se popadnout dech. Will shodil z ramen oba batohy, vyklonil se, jak si nejdál troufal, a pokoušel se zjistit, co leží pod nimi.

„Je tam něco?" zeptal se doktor Burrows, když se Will opět narovnal.

„Ne, jsme na nějakém převisu, takže toho moc nevidím."

„To je tedy báječné," zareptal doktor Burrows. „Předpokládám, že se budeme muset vrátit stejnou cestou zpátky a zkusit další odbočku?"

Will už z jednoho batohu vytahoval horolezecký provaz. „Tohle bude rychlejší," řekl a rozhlédl se, na co by ho mohl upevnit. Pomalu ustupoval od propasti, dokud si nevšiml příhodného balvanu. Zaklesl za něj smyčku lana a uvázal ji. Pak se vrátil k propasti a hodil do ní provaz.

„Tohle by sis měl vzít," řekl a podal otci jeden ze sprejů. Sám se pak postříkal repelentem a znovu si připevnil sprej k paži lepicí páskou. „Ještě máš můj browning?" zeptal se.

Doktor Burrows přikývl.

„Výborně. Počkej na mě tady," pokynul mu Will a vydal se k okraji propasti.

„Neobjeví se žádná potíž s tím…, však víš, s tím tvým problémem s výškami?" zeptal se ho otec.

„Bylo by sice lepší, kdybys mi to nepřipomněl," povzdychl si Will, „ale ne, zdá se, že jsem v pořádku."

Neodolatelné nutkání, které ho dřív trýznilo, se neobjevilo ani v nejmenším náznaku. Díky snížené gravitaci také nebylo vůbec obtížné kráčet po kolmé stěně propasti, třebaže neustálá záplava vody,

která mu dopadala na tvář, výrazně omezovala jeho rozhled. Pořád se ohlížel přes rameno pro případ, že se objeví nějací pavouci nebo jasoňové. Odhadoval, že sestoupil o tři čtvrtiny délky lana, když po straně spatřil chodbu, která ústila ve stejné výšce, v jaké nyní visel, ale zhruba o třicet metrů dál. Houbou porostlá stěna mu klouzala pod nohama, takže k ústí nemohl dolézt, a místo toho se rozhodl rozhoupat jako kyvadlo. Konečně se vychýlil dostatečně daleko, aby skočil do chodby.

V rukou držel připravený samopal i sprej s repelentem. Tunel se zdál být prázdný, ale Will do něj přesto pro jistotu několikrát rozprášil menší dávky aerosolu. Vtom za sebou zaslechl nějaký zvuk. Pleskání křídel.

Otočil se.

Byl to jasoň.

Vznášel se sotva dva metry od něj, s roztaženými křídly a řadami ostrých zubů v rozevřené tlamě.

„KRISTEPANE!“ zaječel Will a instinktivně postříkal tvora repelentem.

Očekával, že živočich odletí, ale to se nestalo. Několik vteřin se dál vznášel ve vzduchu a pak se přihodila ta nejzvláštnější věc. Will to v duchu přirovnal k tomu, když nasypete sůl na zahradního slimáka – ubohé zvíře nejprve pění, pak se rozpadne a změní se v ohavnou břečku. Totéž, byť mnohem rychleji, se dělo teď. Z kloubů po celém jasoňově těle začala prýštit tekutina a tvor se zmítal na místě. Potom se kousek po kousku prostě rozpadl. Jako první se s vlhkým, mlaskavým zvukem oddělil zadeček se dvěma klíšťkami. Pak se ke straně skulila hlava a padla do tmy. Hruď s dosud připojenými křídly se začala řítit dolů jako poslední a otáčela se v nekonečné spirále. Will sledovat, jak mizí v propasti.

Chvíli mu trvalo, než se vzpamatoval ze svého úleku, ale pak se rozesmál úlevou. „Páni, Drakeu, za tuhle věcičku máš plný počet bodů!“ vykřikl.

Jako slabý hlásek volající z neproniknutelné mlhy obestírající její mozek se jí v hlavě vynořil nápad. Paní Burrowsová si zřejmě podržela částečnou kontrolu nad dýcháním. Začala s každým nádechem

nabírat vzduch hlouběji do plic a před výdechem ho zadržovala na stále delší dobu. Část její mysli se na okamžik projasnila, jako kdyby nějaký větrák odvál závoj mlhy, a ona si vybavila, co jí radil její učitel jógy. Nejprve jí ta vzpomínka unikala, ale ona se na ni soustředila každičkou buňkou v těle, až ji konečně dostihla.

„*Modlím se, abych si nenechala od lidí kolem sebe narušit duševní klid,*“ začala si opakovat stále dokola, ať už v duchu nebo nahlas – to nedokázala rozlišit.

Pořád měla pocit, že její tělo je jako kus dřeva, ohýbaný až k bodu zlomu, ale zlý ježek v její hlavě poněkud ochabl a také už se nezdál být tak důrazný.

„Modlím se, abych si nenechala od lidí kolem sebe narušit duševní klid.“ Při opakování této mantry a soustředění se na rytmus hlubokého dýchání se stala zvláštní věc.

Jako kdyby náhle pronikla do zcela jiné reality než té, v níž Styxové spustili Černé světlo, tak najednou viděla kolem sebe a spatřila, že je zpátky v té jasně osvětlené místnosti. Sledovala Styxe. Jeden z nich opakoval neměnný cyklus otázek, zatímco jeho společník se jí vyptával na úplně jiné věci. Ke svému úžasu zjistila, že dobrovolně na jeho otázky odpovídá, a to do značných podrobností. Dobrovolně, ale přitom neúmyslně.

Vyptával se jí na vše, co věděla o Drakeovi, na to, co jí sdělil, když s ním trávila čas na Povrchu, kam ji zavedl a zda se setkala s dalšími členy jeho sítě.

To by stačilo, rozhodla se ta část její mysli, která se nacházela v oné jasně osvětlené místnosti, a paní Burrowsová se zarazila uprostřed věty. Styx po ní vrhl podezřívavý pohled a zamračil se.

„Pokračujte,“ vyštěkl.

„Trhni si protézou! Víc ze mě nedostanete!“ vyjela na ně a pevně stiskla rty.

Druhý Styx přestal s nekonečnou smyčkou otázek a oba si vyměnili udivené pohledy. Ten, který stál za zdrojem Černého světla, si pohrál s kontrolkami a žárovka se rozzářila ještě jasnější oranžovou barvou. Zlý ježek narostl do velikosti kočky a také se zvětšila jeho síla – v bodlinách mu praskaly jiskřičky energie. Paní Burrowsová nepřerušovala své meditační cvičení a vnímala přítomnost zvířete,

které jí kroužilo kolem hlavy. Zdálo se však, že není schopné proniknout dovnitř.

Styx znovu zvýšil výkon světla a oranžová záře lampy ještě zjasněla. Ježek získal velikost psa, ale ona se mu stále dokázala bránit a zároveň se udržet v jasně osvětlené místnosti. Současně jí před očima naskočil výjev, v němž zároveň jela na kole a běžela. *Jestli jsou ženy v něčem dobré, je to zvládání více úkolů najednou*, pomyslela si vítězoslavně.

Styx zvýšil výkon Černého světla ještě o několik stupňů a paní Burrowsová už to nedokázala vydržet.

„Modlím se, abych si nenechala od lidí kolem sebe narušit duševní klid," pronesla docela zřetelně – tentokrát věděla, že ta slova říká nahlas – a omdlela. Duševní zápas z ní vysál veškerou energii do poslední kapky.

V tu chvíli do místnosti vešel Druhý důstojník, nyní společně s o něco mladším Prvním důstojníkem. Druhý důstojník začal uvolňovat paní Burrowsové řemínky.

„Získali jste, co jste chtěli?" zeptal se První důstojník, který vycítil, že něco není v pořádku.

„Nedovolila nám vstoupit do své mysli," řekl jeden ze Styxů a Druhý důstojník přestal s rozvazováním vězenkyně. On i jeho kolega se otočili k zachmuřenému Styxovi s otevřenými ústy.

„To ale ještě nikdo nedokázal," vydechl Druhý důstojník užasle.

Styxové mlčeli.

„Takže jste s ní neskončili?" odvážil se zeptat První důstojník.

„Ne, a za pár hodin, až nabude vědomí, začneme znovu. Budeme to opakovat tolikrát, kolikrát bude třeba," řekl Styx za Černým světlem.

„*Zlomíme* ji," dodal druhý Styx.

„I kdyby ji to mělo zabít?" zeptal se Druhý důstojník.

Oba Styxové lhostejně pokrčili rameny.

„Tak ať," odpověděli takřka jednohlasně.

Po výstupu zpátky do chodby Willovi trvalo nějakou dobu, než čekajícího otce přesvědčil, že by měli vyzkoušet druhý tunel. Doktor Burrows nakonec s hlasitými protesty souhlasil a chytil se provazu.

Will musel cestu absolvovat ještě několikrát, aby přepravil všechna zavazadla a připevnil k ústí chodby další rádiový majáček. Vydali se na cestu, ale za chvíli narazili na místo, kde se tunel větvil. Vybrali si víceméně náhodně směr, ale brzy dospěli k další křižovatce a vzápětí k další a další. Zanedlouho tak neměli sebemenší tušení, kudy vlastně postupují.

Důležitější však bylo, že občas klesali docela příkře dolů.

„Myslím, že jsme o hodně hlouběji pod původní puklinou," poznamenal Will při seskoku z dalšího svahu.

Doktoru Burrowsovi jejich trasa vůbec nevyhovovala. Už od začátku nechtěl tak brzy opouštět skalní puklinu vedoucí od podzemního přístavu. „Nevíme, kam jdeme, nevíme, kam jdeme," prozpěvoval si posmutněle.

„*Nikdy* přece nevíme, kam…," odpovídal zrovna Will, když před sebou oba zaslechli tichý zvuk připomínající lidské mumlání.

Will v mžiku pozvedl sprej s aerosolem a doktor Burrows neobratně vytáhl z kapsy browning.

„Počkat, tati, nikde nevidím žádnou havěť," zašeptal Will a dál se rozhlížel po chodbě před nimi kukátkem.

Oba napínali uši.

Zvuk se ozval znovu. Opravdu šlo o lidský hlas a Will okamžitě poznal, komu patří.

„To vypadá na Chestera!" řekl svému otci.

„Opatrně. Mohl by to být ten Likvidátor," varoval ho doktor Burrows tlumeně. „Třeba jde o léčku."

„Ne, je to určitě Chester," trval na svém Will a sotva dokázal skrýt své vzrušení. Nasadil o několik oktáv hlubší tón a co nejchraplavějším a nejmužnějším basem zavolal: „Chestere Rawlsi, jsi to ty?"

Ticho. Po chvíli Chester váhavě odpověděl: „Wille?"

„Chestere!" vyhrkl Will normálním hlasem překypujícím radostí. „Jasně, že jsem to já. Jsem tu s tátou a oba jsme v pořádku."

„Díky bohu! Já věděl, že vám nic není! Elliott a Marta jsou se mnou a taky jsme všichni v pohodě. Co to ale mělo znamenat s tím hlubokým hlasem a *kde* sakra jste? Nikde vás nevidím, ale slyším tě naprosto zřetelně."

„My vás taky nevidíme! Už mi zase funguje kukátko, takže k vám půjdeme my," navrhl Will. „Jenom mluvte dál, abychom vás našli."

„Rozumím," řekl Chester. *„Ty kroky jaré odpradávna po Anglii znějí…"* pustil se do zpěvu a zpíval tak falešně, že Willa téměř rozbolely uši.

Pak se stalo cosi zvláštního. Když Will a doktor Burrows vkročili do labyrintu chodeb před sebou, zdálo se, že se Chesterův hlas vytrácí. Za chvilku po něm ani po ostatních nebylo ani vidu ani slechu. Oba se proto zmateně vrátili o několik kroků k místu, odkud vyšli, a tady skutečně znovu uslyšeli Chesterovo zpívání.

„Vzhůru, křesťanští vojáci, pochodujte do boje…"

„Chestere, slyšíš mě? Přestaň na chvíli s tím hrozným kraválem," řekl Will.

„Jasně, že tě slyším. Kde jste? Čekáme tu jako na trní a začíná mě škrábat v krku!"

Najednou promluvil doktor Burrows: „Chestere, tady je doktor Burrows. Myslím, že vím, co se tu děje. Bude to něco podobného jako prostory některých velkých kostelů a katedrál, kde se na dálku přenáší sebeslabší zvuk, třeba šeptání. Jeden takový je ve svatém Pavlu. Jedinečný tvar a uspořádání tunelů, asi i v kombinaci s vrstvou houby na stěnách, odráží naše hlasy. Možná jsme podstatně dál od sebe, než si myslíme, třeba dokonce celé kilometry, ale akustika tunelů přenáší naše hlasy do dálky."

K rozhovoru se nyní připojila i Marta a stručně zavelela: „Tentokrát zůstaňte na místě vy, my vás najdeme."

Uplynulo dobrých deset minut, než zpoza rohu vykročili Chester s Elliott a nakonec i Marta.

„Chestere!" vykřikl Will a vyskočil, jakmile v kukátku spatřil trojici přátel.

„To bylo opravdu divné. Vysílačka na houbovou anténu! Teď už jsem zažil úplně všechno," prohlásil Chester. Když se ale přiblížil k Willovi a doktoru Burrowsovi natolik, aby si všiml jejich vojenského oblečení a nové výzbroje, ztratil řeč. Dokázal na ně jen zírat s otevřenými ústy.

„Chestere, nebudeš věřit tomu, kde jsme byli. Hluboko v podzemí jsme objevili protiatomový kryt a řeku, po které jsme dopluli až na Povrch," řekl Will. „Vrátili jsme se do Highfieldu. Byli jsme *doma!"*

„Doma?" zopakoval Chester přiškrceným hlasem. Zdálo se, že mu plně nedochází význam Willových slov.

„Jo, a Elliott, to číslo, které jsi v horečce pořád opakovala… Zjistil jsem, co znamenalo," dodal Will.

„Číslo?" zamračila se, jak se pokoušela přijít na to, o čem Will mluví. Vtom se jí rozsvítilo. „Nouzový kontakt! Takže ses s ním viděl! Drake žije!"

Will přikývl. „Jistě. Čekal na nás v Highfieldu."

Něco se oddělilo ze stínů za Chesterem a rozběhlo se to plnou rychlostí k Willovi. „Pozor!" vykřikl Will a postříkal blížící se zvíře štědrou dávkou hmyzího repelentu.

Bartleby se naráz zastavil, až mu na houbovém pletivu podjely nohy, a s hlasitým mňoukáním tryskem odběhl zpátky do chodby.

„Já myslel, že to byl pavouk," pokrčil Will rameny. Neříkal to nijak omluvně. „Takže jste toho zrádce přijali zpátky."

„Možná je to zrádce, ale právě on nás k tobě dovedl," odpověděl Chester. „Kromě toho, ty máš co mluvit. Vždyť to *ty* jsi k nám přijal to prolhané dvojče."

Upřeně se zadívali jeden druhému do očí, dokud Will neřekl: „Zásah!" a oba se rozesmáli.

Chester se k němu přiblížil dvěma mohutnými skoky a objal ho. „Moc rád tě zase vidím, Wille, ale nevím, jestli ti prominu, že sis udělal dovolenou na Povrchu beze mě."

„Určitě mi to promineš, až uvidíš, co s sebou neseme za jídlo. Dal by sis kari?" zeptal se Will.

„Že váháš!" zasmál se Chester.

Marta rozdělala oheň na ohřátí jídla a Elliott si rozložila vybavení, které jí poslal Drake. Vzhledem k tomu, že doktor Burrows seděl opodál s otevřeným zápisníkem, do kterého si cosi zuřivě čmáral, měl Will dostatek času, aby vyprávěl Chesterovi o podzemním přístavu i o jejich návštěvě Povrchu.

„Takže když půjdeme po těch rádiových majáčkách, můžeme se vrátit domů? Je to opravdu tak jednoduché?“ zeptal se Chester. „A nemusíme vůbec chodit přes Hlubiny ani Kolonii.“ Vítězoslavně udeřil pěstí do vzduchu. „Super!“ zahlaholil.

„Jo, ale nezapomeň na to, co říkal Drake, nejdřív musíme zjistit, kde skončilo Dominium,“ připomněl mu Will.

Chester povytáhl obočí. „Jak přesně to máme udělat? Jestli ti Styxové nedoběhli včas do ponorky a nějakým zázrakem přežili výbuch, tak je buď sežrali pavouci a jasoňové, nebo…“

„Nebo se tu pořád někde potloukají,“ přerušil ho Will.

Chester se pochybovačně zamračil. „Už můžou být kilometry daleko. A jestli to stihli do té ponorky, můžou být kilometry pod námi. No tak, Wille, s největší pravděpodobností už jsou ze hry.“

„Drake chce, abychom se o tom ujistili,“ řekl Will.

„Tak právě to uděláme,“ ozvala se Elliott rozhodně. Poslouchala jejich rozhovor, zatímco si obdivně prohlížela další dva samopaly, které s sebou Will přinesl. „Můžeme se porozhlédnout po okolí a zjistit, jestli Bartleby nenajde nějaké pachové stopy. A pokud se ponorka zachytila v propasti o něco níž, třeba ani nebudeme muset scházet o tolik hlouběji.“

„Jenže co když je až na dně?“ zeptal se Chester.

Na jeho dotaz nikdo neodpověděl, ale Chesterovi to podle všeho příliš nevadilo, protože právě v tu chvíli Marta oznámila, že je připravené jídlo.

Marta vedla Bartlebyho, který napínal vodítko jako nějaký honicí pes a čenichal po houbové vrstvě na zemi, a všichni společně prozkoumávali okolní chodby. Postupně scházeli stále níž a níž, dokud nedospěli do obrovské jeskyně, kterou vyhloubila Elliottina exploze ve stěně propasti. Drakeovy horolezecké provazy jim umožnily, aby přelezli kolem bývalého stanoviště ponorky k protější straně jeskyně a k jednomu z tunelů.

Vydali se jím dolů a zrovna v okamžiku, kdy Marta poznamenala, že už jsou jistě zase blízko propasti, Will s Chesterem učinili objev, který měl všechno úplně změnit.

„Tati, tohle bys měl vidět,“ zavolal Will.

„Co zas?“ odpověděl doktor Burrows nedůtklivě. Loudal se na konci skupinky, údajně proto, aby je chránil před případnými útoky opičích pavouků ze zálohy, ale rozhodně nedával příliš velký pozor a sprej s repelentem měl nedbale zastrčený v kapse. Posledních pár hodin také skoro nemluvil.

Když se však připojil ke svému synovi, spatřil, jak z houby před ním vyčnívá vysoký balvan, do jehož povrchu byl vyrytý symbol trojzubce. „Ano!“ vykřikl. Rychle sundal batoh, zalovil v něm a vytáhl černobílou fotografii, kterou pořídila posádka ponorky.

„To je ono! Je to ten samý kámen,“ potvrdil, když zvedl snímek, aby jej porovnal s balvanem před sebou.

„A Marto, měla jsi pravdu. Jsme znovu na okraji propasti,“ řekl Will. Zíral do temného jícnu, kam se řítily proudy vody, a přemítal, kde je teď asi ta ponorka. Pak se otočil k otci. „Ale co ten symbol znamená, tati? Že jsme teprve na začátku té tvé mapy z tabulek? To nedává smysl, protože od Průduchu je to sem pořádná dálka.“

Doktor Burrows neodpověděl a přejížděl prsty po třech hlubokých vrypech v povrchu kamene.

„Tati, když se nad tím zamyslíš, jak by to tady mohl být *začátek* mapy?“

Doktor Burrows vzhlédl, povytáhl koutky úst a pomalu přikývl. „Šikovný chlapec, Wille. Taky ti to došlo. Když jsi přišel na to, jak správně sestavit tabulky, předpokládal jsem, že popisují trasu zleva doprava. Chybně jsem aplikoval západní zvyklosti při psaní, ačkoliv jsem měl nechat svou mysl otevřenou rovněž opačné možnosti. Tabulky ve skutečnosti popisují cestu zprava doleva, takže jsem se ve svém odhadu, že tenhle symbol označuje *začátek* cesty, ani nemohl mýlit víc. Označuje totiž její *konec.*“

„Jestli se tu na chvíli zastavíme, nemám uvařit trochu čaje?“ nabídla všem Marta, ale nikdo si jí nevšímal a nejméně ze všech doktor Burrows, který si opět přehazoval přes rameno batoh, jako kdyby se někam chystal.

„Já to nechápu. Jestli je tohle konec cesty, tak kde je u všech všudy její zbytek?“ zeptal se Will. „Kam odsud pokračovali ti dávní lidé?“

„Vydali se cestou víry,“ odvětil doktor Burrows pouze.

„Cože?“

„Vezmi si například fyziku… Nižší gravitační síla, která tu panuje, představuje hlavní důvod, proč jsme přežili pád o stovky, ne-li tisíce kilometrů,“ řekl doktor Burrows, vyhodil do vzduchu zářící kouli a zatímco se pomalu snášela dolů, opět si ji k sobě přitáhl za lanko, na němž ji měl upevněnou. Pak si provázek omotal kolem zápěstí tak, aby si kouli vtiskl do dlaně. „Pokud člověk pokračuje v cestě do středu velkého hmotného tělesa – kupříkladu planety – pak se bude gravitace snižovat ještě víc. Možná do úplného vymizení. Možná až k pásu s nulovou přitažlivostí.“

„Promiň, tati, ale nerozu…,“ pokusil se ho přerušit Will.

„Já ovšem nemluvím jen o víře ve fyzikální zákony. Mluvím o důvěře ve vlastní přesvědčení a názory. Až příliš dlouho jsem postrádal víru a víra přece hory přenáší. Víra ti otvírá oči, abys mohl spatřit zcela nové světy.“

„Tak uděláme si tu pauzu, nebo ne?“ zeptala se Marta znovu.

Doktor Burrows za řeči hleděl pouze na svého syna. „Myslíš si, že jsem bezohledný a sobecký člověk, Wille, ale některé pravdy jsou příliš velké a důležité, než aby jim stáli v cestě jednotliví lidé. Mrzí mě, jestli si myslíš, že jsem byl špatný otec, ale jednoho dne mě pochopíš.“ Pomalu pokročil k Willovi, nahmatal ve své kapse rádiový majáček a zamával s ním synovi před obličejem. „Najdeš mě, pokud budeš chtít. Záleží na tobě.“

„Jak to myslíš?“ řekl Will.

Doktor Burrows prošel kolem Willa, dokud se neocitl na římse nad propastí, a v další chvíli se odrazil ke skoku.

„Tati!“ vykřikl Will a vrhl se za ním, aby se ho pokusil chytit. Nemohl to však stihnout. Doktor Burrows se vrhl dolů.

„Ne!“ zašeptal Chester. Marta s Elliott přeběhly k okraji propasti, aby sledovaly, jak se doktor Burrows řítí do prázdného prostoru pod nimi. Světlo zářící koule v jeho dlani pomalu sláblo, až se ztratilo dočista.

„On spáchal sebevraždu,“ zamumlala nevěřícně Marta. „Copak je blázen?“

Po prvotním šoku všichni civěli do nekonečné temnoty. Pak si Will začal pohvizdovat mezi zuby stejně nemelodicky, jako to měl ve zvyku doktor Burrows, když se hluboce zamyslel.

„Táta je možná trochu vyšinutý, ale není blázen," odpověděl nakonec s pohledem na Martu. „To, co říkal o gravitaci, dávalo smysl."

„Wille, nestalo se ti nic?" zeptal se Chester. Položil svému kamarádovi ruku na rameno. Dělalo mu starosti, jak chladnokrevně Will hovoří o sebevražedném skoku doktora Burrowse. Takovou reakci neočekával.

„Gravitace by skutečně měla být u středu planety ještě nižší," uvažoval Will nahlas.

„No a co?" vyhrkl Chester. „Těžko to nějak vyzkoušíme."

Will přikývl, ne v odpověď na Chesterova slova, ale jako kdyby si náhle na něco vzpomněl.

„Marto, nikdy jsi nám neřekla, jak se jmenuje tahle propast. Nemá všech Sedm sester svoje názvy, jako Bafající Mary nebo Průduch?" zeptal se, zatímco si snímal z ramene batoh a začal se jím prohrabovat.

Marta zavrtěla hlavou. „Nathaniel ani já jsme se to jméno nikdy nedoslechli a já jsem s tímhle místem po jeho smrti nechtěla mít nic společného," řekla.

Will se sám pro sebe usmál. „Ale nějaký název by mít mělo. Všechno se nějak jmenuje. Co kdybychom ho nazvali *Šlukující Jean* po mé tetičce Jean? Její byt je taky svým způsobem černá díra," navrhl. Vytáhl několik rádiových majáčků a dva větší přístroje, které sloužily k přijímání jejich signálu. Pak si batoh zase přehodil přes rameno a otočil se k Chesterovi, Elliott a Martě.

„Mluv se mnou, Wille. Co s nimi sakra chceš dělat?" zeptal se Chester zamračeně.

Will zvedl jeden z přijímačů, který se díky pistolové pažbě podobal ruční zbrani s upilovanou hlavní. Vpředu však měl malý talíř a nahoře ukazatel. Zapnul přístroj a namířil jej na propast. Ručičku rozechvěl signál jeho otce a z přístroje se ozvalo pomalé tikání. „To je můj táta," řekl. Pak se otočil o čtvrt kružnice. Ručička zaznamenala slabší signál a tikání se zpomalilo. „A tudy se jde k podzemní základně."

Přešel k vysokému balvanu s vyrytým trojzubcem. „Označíme si tohle místo," řekl Will, zapnul nový majáček a spustil jej do pukliny v kamenu. „Každý z vás si vezme jeden," dodal, než rozdal zbylé tři majáčky Chesterovi, Elliott a Martě. Udělal to tak rychle, že ho nikdo nestihl odmítnout.

„K čemu to potřebuju?" zeptala se Elliott a zvedla svůj majáček.

„Wille?" ozval se Chester, který rychle ztrácel trpělivost.

„Ach ano, málem bych zapomněl… Taky budete potřebovat tohle," řekl Will a vrazil Chesterovi do ruky druhý přijímač signálu. „Postupuj podle chlebových drobečků a dostaneš se domů."

„Nebuď blázen. Nikam nepůjdu bez tebe," zabručel Chester. Jeho vztek narůstal. Neúspěšně se pokusil vrátit Willovi přístroj, který mezitím zachytil signál od vysokého balvanu a hlasitě zacvakal. „Já to nechci!"

Will se ale podle všeho ponořil do vlastního světa a nevnímal jediné slovo z toho, co mu kdo říkal. „Hádal bych, že se dvojčata stihla dostat do ponorky a teď jsou někde dole ve Šlukující Jean." Zasmál se sám pro sebe. „Není to směšné? Styxové mi vymyli mozek Černým světlem, abych skočil do hloubky a zabil se, ale Drake mi to nutkání pomohl překonat. A když jsem se ho zbavil, přesně to se chystám…"

Chester si všiml ve Willových očích lesku, o němž už věděl, že značí problémy. „Tak mi pomoz, Wille, jestli…," přerušil svého kamaráda, ale nikdy svou větu nedokončil.

Will zapnul druhý přijímač signálu a rozběhl se k propasti ve šlépějích svého otce.

Vzápětí se vrhl z římsy.

„Neeeee! Ty zatracený šílenče!" vykřikl Chester, ale Will ho neslyšel, protože jeho uši vyplnilo svištění vzduchu.

Během služby na policejní stanici Druhý důstojník viděl a slyšel věci, s nimiž by se průměrný člověk jen těžko vyrovnával, a jako kdyby postupem času otupěl a vystavěl kolem sebe bariéru, která odstiňovala všechny hrůzy.

Když však nyní čekal na chodbě před zavřenými dveřmi, ona bariéra podle všeho přestala fungovat. Z těch výkřiků mu tuhla krev

v žilách. Slyšel zvuk, jaký vydává lidská duše, když ji trhají na kusy. A nechápal, jak je možné, že výkřiky trvají tak dlouho, aniž by utichaly v časech nádechů.

Náhle se rozhostilo ticho, které bylo ještě hrozivější než dosavadní křik.

Zaslechl dusání kroků Prvního důstojníka po vlhké dlažbě směrem k němu. Jeho kolega se ale zastavil v polovině chodby a přeletěl zavřené dveře rychlým pohledem. Zašklebil se. Nelíbilo se mu, že výslech trvá tak dlouho. Pomalu se otočil na podpatku a vydal se zase pryč, patrně zpátky ke svému místu za stolem v kanceláři, pro případ, že by se na stanici objevili další Styxové.

Druhý důstojník byl rád, že může být o samotě. Otřel si pot z čela. Na okamžik mu zacukaly tváře, jako kdyby se měl dát do pláče. Netušil, kde se v něm takové emoce berou, ale možná už zkrátka nedokázal dál překonávat všechno to utrpení a muka, k nimž tu docházelo. Přece jen nasadil vyrovnanou masku, a právě včas, neboť zaslechl mumlání hlasů a dveře se otevřely.

Starý Styx rázně vykročil z místnosti, doprovázený svým mladým pobočníkem.

„Hotovo?“ zeptal se Druhý důstojník.

Starý Styx k němu vzhlédl, mírně překvapený jeho zájmem.

„Získali jsme, co jsme potřebovali,“ odpověděl krátce. „Jako vždycky.“

„Ehm…, ona… je… Chci říct…, je ještě…?“ koktal Druhý důstojník.

Styx povytáhl obočí a přerušil policistovo nesouvislé blábolení. „Jestli se chcete zeptat, zda ta Burrowsová ještě žije, zdá se, že jí tluče srdce a nějak se jí daří stále dýchat,“ řekl a ustoupil ke straně chodby. „Přesvědčte se sám.“

Druhý důstojník vkročil do světla linoucího se z místnosti. Viděl zadní část opěradla židle, k níž byla dosud připoutána paní Burrowsová. Jeden ze Styxů uvolnil řemínek kolem její hlavy a ta nyní vězenkyni visela bezvládně na prsou. Před ní spatřil tři Styxe, kteří právě uklízeli celou řadu Černých světel. Na stole jich muselo být nejméně šest nebo sedm, ale Druhý důstojník byl v tuto chvíli tak nervózní, že je nedokázal ani spočítat.

„Představovala tvrdý oříšek k rozlousknutí," poznamenal mladý pobočník. Pronesl to nestranným hlasem lékaře, který hovoří o obzvláště zajímavé diagnóze. „Zatím jeden z nejtvrdších."

„Ano," připustil starý Styx, „byla neobvykle odolná." Máchl paží ve směru nehybného těla paní Burrowsové. „To, co vidíte, je pouze skořápka. Obávám se, že uvnitř toho moc nezůstalo. Museli jsme v ní rozdrtit *všechno* napadrť. Je to škoda, protože jsem doufal, že ji ještě někdy v budoucnu budeme moct využít."

„Pravděpodobně nepřežije noc," dodal mladý pobočník.

„Napadlo mě…," začal Druhý důstojník, ale selhal mu hlas, když se k němu obrátily chladné oči starého Styxe.

„Ano?" pobídl ho Styx.

„Jestli už jí nezbývá moc života, mohl bych se o ni postarat," vyhrkl Druhý důstojník.

Starý Styx naklonil hlavu ke straně, jako kdyby vybízel policistu k vysvětlení. Říct, že žádost Druhého důstojníka byla neobvyklá, by ani zdaleka nevystihovalo skutečnost.

„Totiž, aby nezemřela v šatlavě. I když byla jedním z Površáků, připadala…, připadala mi jako dobrá ženská," zadrmolil Druhý důstojník a sklopil oči ke špičkám svých bot.

Několik vteřin nikdo nepromluvil. Z místnosti vyšel jeden Styx s Černým světlem a v další chvíli zmizel v chodbě.

Starý Styx se usmál, ale nešlo o příjemný úsměv. Byl to úsměv člověka, který právě získal zajímavou informaci, kterou bude moci použít v budoucnu, a rozhodně ji také využije.

„Bydlí s vámi někdo?" zeptal se Styx policisty. „Ta žena bude potřebovat někoho, kdo se o ni postará, až budete ve službě."

„Matka a sestra," odpověděl Druhý důstojník.

„Tak si ji vezměte, ale patrně by bylo laskavější ji nechat zemřít v šatlavě," pravil starý Styx. Vydal se z místnosti s mladým pobočníkem v závěsu. „A celé královo vojsko a celá králova jízda nedokázala Hupity Dupityho dohromady dát," citoval z *Alenky v říši divů*, aniž by se ohlédl.

Druhý důstojník počkal, dokud nebyli z dohledu, a pak si vsunul prst pod naškrobený límec, nyní vlhký od potu. Nechápal, co ho to

popadlo. Nikdy neměl takhle porušit zvyklosti. Měl ale pocit, že jednal, jak musel.

Zhluboka se nadechl, aby se obrnil proti tomu, co uvidí, a vstoupil do září zalité místnosti.

35. kapitola

Tentokrát byl Will plně při vědomí. Za letu se občas neovladatelně roztočil, a když se mu podařilo vyrovnat, totéž se mu stalo znovu. Působilo na něj tak silné přetížení, že se mu točila hlava a obával se nevolnosti. Brzy však zjistil, že pokud roztáhne paže jako parašutista, dokáže padat bez nepříjemných přemetů, a díky tomuto objevu cesta dolů probíhala podstatně hladčeji. Natáčením paží a nohou navíc dokázal přesně řídit směr letu i přes břemeno v podobě objemného batohu na zádech a zbraní, které měl u sebe. Tímto způsobem se mohl bezpečně vyhnout nárazům do stěn propasti.

Padal, padal a padal a po celou dobu měl příležitost se sám sebe ptát, zda se někdy dočká konce, a to *šťastného konce.*

„Co jsem to udělal?“ vykřikl směrem k proudům vody padajícím spolu s ním. Olízl si rty a ucítil na nich slanost okolní vody. Pokusil se otřít vlhkost z čočky svého kukátka, aby viděl jasněji, ale tím jen ztratil rovnováhu a začal znovu vířit kolem vlastní osy. Rychle opět rozpažil. Řítil se takovou rychlostí, že se kolem něj vše míhalo rozmazaně jako v mlze, ale přesto se usilovně snažil zahlédnout ponorku. Slíbil Drakeovi, že vyřadí z provozu obě Rebeccy i toho Likvidátora, a rozhodně ho nehodlal zklamat.

Viděl, jak se ručička přijímače rádiového signálu chvěje a matně slyšel cvakání přístroje. Jeho otec je někde dole.

Jeho otec…

Co když to doktor Burrows celé pochopil úplně špatně? Co když se gravitace nebude dál snižovat nebo co když propast není dostatečně hluboká, aby dosáhla do oblasti s nulovou gravitací?

Ach bože, na to vůbec nepomyslel!

Když se vrhal ze skalní římsy, připadalo mu to rozhodnutí správné… Slyšel otcova slova o cestě víry a tehdy mu dávala smysl. Poprvé za dlouhou dobu opravdu chápal, proč otec jednal s tak neuvěřitelnou dávkou sobectví. A chtěl také dokázat, že i on v sobě chová víru – víru ve svého otce.

Ale teď… Muselo mu přeskočit, že se vrhl do propasti. Možná dokazoval svou víru příliš velkým gestem.

Pak si všiml, že ho vzduch šlehá do obličeje s menší intenzitou. Už mu neodtrhoval dech od úst. A ačkoliv si tím nemohl být jistý, protože ke změně docházelo velice pozvolna, přísahal by, že už nepadá tak rychle.

Přijímač signálu si dál sám pro sebe spokojeně cvakal, ale Will pod sebou stále nic neviděl, jen šarlatovou záři rozžhavených skal po stranách propasti, kolem nichž se řítil. Na milisekundy cítil na pokožce sálající žár a slyšel sykot, s nímž se část vodopádů v mžiku měnila v páru.

Vtom získal stoprocentní jistotu, že už nepadá takovou rychlostí.

Mohl si otřít vlhkost z čočky kukátka, aniž by se celý roztočil. A mohl si lépe prohlížet strany propasti i tvary vodopádů, které ho doprovázely za letu dolů.

O něco později začal mít pocit, že se vznáší, ale uvědomil si, že jde možná jen o iluzi zapříčiněnou tak dlouhým pádem. Zhruba v té chvíli také poprvé uslyšel hluboký, dunivý zvuk. Možná k němu doléhal od začátku, ale on byl natolik zaměstnaný jinými věcmi, že si ho nevšiml.

Nyní se mu zdálo, že zvuk sílí a přehlušuje svist vzduchu v uších. Podíval se pod sebe.

Co ho může vydávat?

Hlavou mu probleskl výjev obludně velkých ozubených kol. Snad se jednalo o vzpomínku na nějakou dětskou knížku, kterou četl, když byl malý. Snažil se ji se smíchem zapudit, ale výjev přetrvával. Možná opravdu míří k zemské strojovně plné obrů, kteří ovládají obdobně gigantické stroje.

Zavrtěl hlavou, jako kdyby se pokoušel setřást absurdní sen.

Kvůli dunění už neslyšel klapání přístroje, ale viděl, jak jeho ručička zběsile poskakuje.

Podíval se pod sebe.

Tamhle!

Koutkem oka zahlédl v hloubce jiskřičku světla.

Opřel se do něj poryv větru a divoce ho roztočil, takže Will ztratil to světélko z očí a už ho nedokázal znovu najít. Opravdu ho viděl? Rozhodně nešlo o lávu, tím si byl jistý, protože ta by měla jinou barvu.

Pak záři zahlédl znovu. A ručička přijímače ukazovala silnější signál, když namířil přístroj ke světlu. Natočil končetiny a změnil směr letu ke zdroji světla.

Zatímco se záře zvětšovala, přestával si být jistý, zda to byl dobrý nápad. Přijímač sice udával, že se otcův majáček nachází někde blízko zdroje světla, ale nemohl ani vyloučit možnost, že jsou to Styxové.

Jeho rychlost mezitím poklesla na hodnotu, při níž už měl sotva pocit, že vůbec padá. Připadal si spíše jako mýdlová bublinka, s níž si pohrává vítr.

Světlo rostlo. Vydávalo namodralou záři, ale Will nedokázal odhadnout, jak je daleko.

Ujistil se, že má samopal připravený k výstřelu, a klouzal dál ke světlu.

Vtom před sebou rozeznal dlouhý hladký útvar, který se přibližoval mnohem rychleji, než očekával, a v další chvíli Will narazil přímo do něj. Nebyl to v žádném případě tvrdý náraz, ale přece jen se udeřil do hlavy a byl trochu omámený.

Někdo mu pomohl na nohy.

„Zmizte!“ vykřikl okamžitě v domnění, že se jedná o Styxe. Pokoušel se s tím, kdo ho držel, bojovat, dokud nespatřil odlesk světla od skel brýlí.

Byl to jeho otec. Will si všiml silné modré záře, která vycházela zpoza něj. Doktor Burrows zjevně zapálil jednu z Drakeových světlic. A Willovi trvalo několik vteřin, než si uvědomil, že stojí na ponorce. V první chvíli ji nepoznal, protože ležela nakloněná ke straně. Will přistál téměř u konce plavidla, i když nedokázal určit, zda jde o příď nebo záď.

Nevěděl, má-li být nadšený spíše z toho, že ještě žije, nebo z toho, že na tomhle odlehlém a bezútěšném dně světa není sám, a šťastně objal svého otce. I tento nepatrný pohyb je oba odnesl po trupu ponorky o pořádný kus dál. Takové to tedy je v téměř beztížném stavu!

Když se Will znovu postavil na nohy, měl dojem, že se skoro vznáší. Viděl, jak na něj otec kývá prstem a pak vytváří z palce a ukazováčku kroužek. Nulová gravitace – to se mu doktor Burrows

snažil naznačit. Přitažlivost tu sice nebyla úplně nulová, ale Will se musel pohybovat s krajní opatrností, pokud nechtěl odletět od ponorky do propasti jako při neúspěšném výstupu z kosmické lodi do vesmírného prostoru. Kývl na otce, aby mu ukázal, že pochopil, a pokusil se na něj promluvit, ale jeho hlas nebylo přes dunivý zvuk vůbec slyšet. Teprve tehdy si uvědomil, o jak ohlušující burácení jde.

Stále trochu omámený Will dovolil doktoru Burrowsovi, aby ho odvedl k věži ponorky, která nyní trčela přímo do propasti. Potom jeho otec ukázal na cosi hluboko pod nimi. Will se naklonil. V dálce se míhaly světelné záblesky, jako když za obzorem zuří bouře.

Otec se mu snažil něco sdělit a přiložil mu ústa přímo k uchu.

Will pokrčil rameny. Přes hlasitý hluk nic neslyšel.

Doktor Burrows vytáhl kousek papíru a něco na něj napsal. Pak jej ukázal Willovi. Bylo na něm jediné slovo.

„Triboluminiscence?“ naznačil Will rty na otce, který vzrušeně přikývl. Will věděl, oč jde. Otec mu tento jev jednou předvedl s pomocí dvou křemínků, kterými mnul o sebe. V tmavém sklepě jejich domu v Highfieldu Will obdivoval strašidelné záblesky světla zaplavující mléčně zakalené kameny. Ačkoliv mu to tehdy připadalo jako kouzlo, světélkování nějak souviselo s uvolňováním energie při narušování vazeb v krystalu. Pod nimi se tedy o sebe musely třít neuvěřitelně obrovské kusy nějakých krystalů. Tím by se zároveň vysvětlilo i ohlušující dunění.

Will uvažoval, co se tam asi děje. Je tohle střed Země?

Hypnotická světla probleskovala všemi směry a do značné míry připomínala elektrizovanou vatu. Otec se synem na ně několik minut užasle zírali. Bylo však třeba vyřídit i další věci a Will konečně odtrhl oči od nádherné podívané. Zahleděl se na kovový trup pod sebou a na pramínky vody, které po něm stékaly. Byl si dobře vědom toho, že právě v tuto chvíli mohou být uvnitř ti tři Styxové. I s Dominiem. Možná už na tom nezáleželo, třeba neexistoval naprosto žádný způsob, jak by se on, doktor Burrows nebo kdokoliv ze Styxů mohl vrátit zpátky nahoru, takže hrozba celosvětové epidemie byla úspěšně zažehnána. Musel se však přesvědčit na vlastní oči.

Vytáhl z batohu horolezecké lano a přivázal jeden konec ke kovovému žebříku na boku věže ponorky. Raději se pojistit, než pozdě

honit bycha, protože i malé uklouznutí na vlhkém trupu ho mohlo vymrštit k obrovským krystalům pod nimi. Pevně sevřel provaz a velice opatrně vykročil k vrcholu věže.

Doktor Burrows sledoval synův postup. Jakýkoliv pohyb vyžadoval minimální úsilí, neboť gravitace tu skoro neexistovala.

Jakmile ale Will dospěl k plošině na vrcholu věže, ztuhl.

Necelý metr od něj čnělo z mřížoví podlahy, která nyní samozřejmě vzhledem ke sklonu plavidla probíhala spíše svisle než vodorovně, cosi nepopsatelného. Ve vzdušných proudech se pomalu chvěla dvě pomačkaná bílá křídla.

„Jasoň!“ procedil Will přes pevně stisknuté zuby. Když se ale podíval pozorněji, všiml si, že tvorovi chybí hlava i zadní část trupu. Drápy na konci článkovaných končetin se zaklesly za mříž na vrcholu věže a způsobily, že zbytek těla neodpadl od ponorky.

Will s sebou neměl sprej s repelentem, který zůstal v batohu u doktora Burrowse. Místo toho natáhl před sebe samopal a dloubl do jasoně hlavní. Nic se nestalo. Will si byl docela jistý, že je tvor mrtvý a podle jeho vzhledu odhadoval, že s ním učinil krátký proces zbývající Likvidátor. Dloubl do jasoně ještě silněji, ale tvor nevykazoval žádné známky života, a tak se přesunul k poklopu a zkusil jej nadzvednout. Byl pevně zavřený.

Will neustále vrhal obezřetné pohledy na mrtvého jasoně a začal točit kruhovou klikou uprostřed poklopu. Jakmile ji uvolnil, ještě jednou zkontroloval samopal, aby se ujistil, že ho má nabitý a přichystaný k výstřelu. Tentokrát byl na dvojčata připravený. Teď už nezaváhá. Začne střílet, jakmile se objeví kterákoliv z Rebecc nebo jejich likvidátorský mazlíček. Na okamžik zavřel oči a zhluboka se nadechl.

Přesně v okamžiku, kdy zatáhl za poklop, aby ho otevřel, ho za zápěstí popadla drobná ruka a zastavila ho.

Překvapeně vzhlédl.

Byla to Elliott.

Nedokázal tomu uvěřit. Vydala se za ním kvůli Drakeovým pokynům? Neuměl si představit jiný důvod, proč by měla skákat do propasti. Okamžitě se jí podíval přes rameno, aby zjistil, jestli tu není i Chester, případně Marta, ale nikoho dalšího neviděl.

Elliott naznačila Willovi posunkem, aby ustoupil stranou, pootevřela nepatrně poklop a přejela prsty po jeho vnitřní straně. Náhle znehybněla a střelila po Willovi napjatým pohledem. Zalovila rukou v kapse a vytáhla dlouhý provázek, který opatrně připevnila těsně pod obrubou poklopu. Aniž by věnovala pohled mrtvému jasoňovi, přivázala druhý konec provázku k jedné z lišt vedlejší plošiny. Ujistila se, že je pořádně napnutý, vytáhla zrezivěle vyhlížející kleštičky, zasunula je pod poklop a chvilku něco kutila oběma rukama. Teprve pak jí zmizel z obličeje napjatý výraz a uvolnila se.

Když pomalu otevřela poklop, Will pozvedl samopal. Ukázala mu cosi připevněného hned pod okrajem vstupní šachty do ponorky – balíček o velikosti cihly, z něhož vedl natažený drát. Nebo alespoň zbytek drátu poté, co k němu Elliott připevnila provázek a přeštípla ho, čímž bombu zneškodnila. Will okamžitě pochopil, že ten balíček představuje nějaký typ nálože. Likvidátor tu nastražil past, patrně sestavenou z chemikálií, které objevil v ponorce. Jiné vysvětlení nepřipadalo v úvahu.

Will následoval Elliott do nitra věže, kde mu dívka rty naznačila „počkej tady“ a znovu vyklouzla ven. Držel se žebříku a napínal všechny smysly, jestli nezaznamená nějakou známku přítomnosti Styxů. Elliott se vrátila za necelou minutu s doktorem Burrowsem a Bartlebym, kterého vedla za sebou na vodítku. Zavřela hlavní poklop a všichni sestoupili po žebříku na velitelský můstek ponorky. Dunivý zvuk k nim dovnitř doléhal podstatně slaběji, takže si konečně mohli promluvit.

„To bylo o fous,“ poznamenal Will a zavrtěl přitom hlavou. „Ještě vteřinu a odpálil bych tu nálož. Díky.“

Elliott si přiložila prst k ústům. „Ne tak nahlas,“ zašeptala a opatrně se rozhlédla do chodeb vedoucích z obou stran můstku. „A ničeho se nedotýkejte!“ zasykla na doktora Burrowse, který si začal prohlížet zdejší zařízení. „Někde tu může být další past.“

„Co Chester? A Marta?“ zeptal se Will. „Ti nejsou s tebou?“

Elliott zavrtěla hlavou. „Jsem tu jenom já a lovec.“

S pomocí Bartlebyho podrobně prohledala všechny místnosti ponorky a přitom si dávala pozor na možné další nastražené výbušniny. Will kráčel těsně za ní a kryl ji samopalem. Sklon ponorky a

skutečnost, že nemohli chodit po podlahách, nijak nevadily, protože se vznášeli volně prostorem jako potápěči, kteří plavou ve vraku na dně moře. Nikde nenašli nic, co by svědčilo o přítomnosti dvojčat či Likvidátora, a tak se vrátili na můstek, kde na ně čekal doktor Burrows.

„Nemyslel jsem, že skočíš za mnou," prohodil Will směrem k Elliott napůl spíše otázku. „To jsi nemusela."

„Měl jsi kliku, že jsem to udělala," odpověděla Elliott, ale nijak svůj čin nevysvětlovala.

„A Chester – nevíš, co bude dělat?" zeptal se Will.

„Ne, to neříkal, ale myslím, že se asi pokusí vrátit domů na Povrch. Říkal, že až tě příště uvidí, vyrazí z tebe duši. Prý sis o tom s ním měl alespoň promluvit, než ses rozhodl takhle skočit."

„Bál jsem se, že se mě pokusí zarazit," přiznal Will.

Elliott už ale změnila téma. „Takže Styxové tu nejsou a vzhledem k té nastražené bombě na poklopu víme, že přežil přinejmenším jeden z nich. Buď tedy ukryli virus někde v ponorce, nebo…"

„Nebo ho mají s sebou," přerušil ji Will.

„Správně," přikývla. „Náš úkol tedy ještě není hotový."

„Vsadím se, že to je jedna z té nové generace ponorek, které nejdou detekovat radarem a které vyvinuli Rusové i Američani," ozval se náhle doktor Burrows. „Rusové možná prováděli špionáž v Severním moři, když se pohnula podmořská deska a vtáhla je do této propasti."

„Šlukující Jean… Pojmenoval jsem tu propast Šlukující Jean," řekl Will.

„Po Celiině sestře… velmi případné." Doktor Burrows se na okamžik usmál, ale vzápětí dál rozvíjel svou teorii. „Nikdo taky asi neví, že se ponorka ztratila, protože ruská vláda sotva bude chtít zveřejnit…"

„K věci," skočila mu Elliott do řeči ostře. „Musíme se držet základního úkolu. Nemá smysl, abychom tu zůstávali. Pro případ, že ten virus je někde tady, nastavím nálož, která spálí všechno uvnitř ponorky. Pak musíme zjistit, kam odešli."

„Ale jak? Na takovém místě?“ zeptal se jí Will a podíval se na Bartlebyho, který si právě olizoval zadní část těla. „Řekneme *zrádci Bartlebymu*, ať je vyčenichá?“

Přikývla. „Prohledáme okolí ponorky,“ navrhla. „Bude rychlejší, když se rozdělíme. Já si vezmu na starosti oblast pod trupem, Wille, ty se můžeš porozhlédnout po římse z obou stran a…“

„Ani nápad,“ prohlásil Will rozhodně.

„Proč ne?“

„Protože pokaždé, když tohle udělají hlavní hrdinové ve filmu, stane se něco strašného. Budeme se držet pohromadě. A budeme si dávat zatraceně dobrý pozor, aby s námi zůstal i Bartleby, protože kdyby měl ten kocour zase přeběhnout na druhou stranu, byla by to hodně špatná zápletka.“

„Jsi synem své matky,“ poznamenal doktor Burrows ironicky.

Elliott přenesla pohled z jednoho na druhého. „Nevím, o čem to vy dva mluvíte, ale jestli se tak budete cítit líp, můžeme zůstat spolu,“ povzdychla si. „Teď běžte pryč, abych tu mohla nastavit nálože.“

Jakmile vyšli ven, Elliott je všechny propojila horolezeckým lanem. Will ji přitom zmateně sledoval. Ačkoliv riskovala všechno, aby dosáhla takových bezedných hlubin Země, a možná pro ně neexistovala možnost návratu, jednala s pochmurnou rozhodností. Byla odhodlána splnit svou povinnost a najít Styxe. Will z jejího postoje čerpal sílu i pro sebe. Sice se řídil zbrklým impulzem, když skočil za otcem do propasti, ale byl hrdý, že i on riskoval vlastní život, aby učinil to, co bylo třeba, přesně jak by od něj Drake očekával.

Zevrubně prohledali houbovou římsu, na níž ponorka spočívala. Bartleby nenašel žádnou pachovou stopu, a tak se začali spouštět ze stěny propasti pod trup plavidla, aby se poohlédli po nějakých jeskyních či chodbách nebo alespoň po nějakých dokladech toho, že se Styxové vydali stejnou cestou. Na další houbové římse pod nimi Bartleby začínal vykazovat známky rostoucího rozrušení. Will netušil, jestli kocourovi jen neleze na nervy neustálé dunění, ale v každém případě to nevypadalo, že by nacházel nějaké stopy po Styxech.

Když se spustili ještě o něco níž, zjistili, že pod nimi už nejsou žádné další římsy, a byli nuceni šplhat po holé skále. Největší nebez-

pečí i nadále představovaly prudké pohyby, které je mohly vrhnout do prázdného prostoru propasti.

Než v ponorce vybuchly Elliottiny nálože, urazili už značnou vzdálenost a explozi v neutichajícím burácení vůbec neslyšeli. Všichni se však zastavili, aby se ohlédli po krátkém záblesku světla nad nimi. Willa se zmocnilo zvláštní rozechvění, protože po sežehnutí nitra ponorky se nyní neměli kam vrátit. Ocitli se zcela o samotě na tomto neznámém místě, v prostředí, kde se pátrání po třech Styxech rovnalo hledání tří jehel v té největší kupě sena, jakou si člověk může představit, a navíc ještě za té nejčernější z nocí.

Po chvilce jim Elliott pokynula, aby se zastavili, a naznačila, že by se měli vrátit zpátky nahoru. Očividně byla přesvědčena, že došli dost daleko a že nastal čas prohledat naopak výše položené části propasti.

Přesně v tom okamžiku jeden z jejich skupinky učinil příliš zbrklý pohyb.

Než tomu stačili nějak zabránit, plachtili rychle od skalní stěny do středu propasti. Will viděl Elliottin zděšený výraz s ústy otevřenými ve výkřiku a teprve v další vteřině mu došlo, že sám musí vypadat stejně. Neslyšeli však nic kromě dunivého burácení a nemohli dělat nic jiného než se pevně držet pohromadě, spolu s velice neklidným Bartlebym, který se vznášel několik metrů za nimi na vodítku.

Konečně jejich rychlost klesla na nulu a zastavil je odpor vzduchu.

Nestáli však úplně nehybně. Pořád se pomalu blížili k nicotě v centru propasti, podobně jako když selže motor lodi a plavidlo zůstane vydáno napospas vrtochům mořských proudů.

Bartleby nepřestával zmateně pádlovat dlouhýma nohama v pokusech dostat se zpátky ke stěně. Will s Elliott se k němu připojili, veslovali rukama a kopali nohama, jen aby se znovu rozpohybovali. Nic však nepomáhalo. Čas běžel a všichni se snažili nějak dorozumět jeden s druhým, ale co mohli dělat? Nebyly tu žádné houbové římsy, k nimž by mohli zamířit, a i kdyby zde byly, neměli se k nim jak dostat. Zatímco se Will s Elliott dostávali do stavu naprosté paniky, doktor Burrows se zdál být podivně klidný.

Doplachtili k velkému balvanu, který se pomalu otáčel kolem své osy, a konečně se ho mohli chytit. Balvan byl plný prohlubní a proláklin jako povrch planetky ve vesmíru. Chvíli se ho drželi, ale pak se od něj na návrh doktora Burrowse odrazili, jako když tři potápěči naráz skáčou do bazénu. *Zákon akce a reakce*, pomyslel si Will, když se vymrštili jedním směrem a kámen se posunul druhým. Ačkoliv se ve skutečnosti nedostali příliš daleko, Will se rozhlížel po okolním prostoru kukátkem. V duchu zaprosil, aby narazili na nějaké další těleso, které by jim pomohlo. Míjeli úlomky kamenů a občas potkali malé obláčky štěrku, ale nic hmotnějšího. Will se stále díval kolem sebe, když si s trhnutím uvědomil, že už nevidí stěny propasti. Jako by okolní skály zcela zmizely. Ohlédl se přes rameno a spatřil, že stěny zůstaly daleko za nimi a každou vteřinou se dál zmenšují.

V tu chvíli věděl, že vypadli ze dna propasti.

Horečně začal ukazovat, aby na to upozornil svého otce, ale ten jen pokrčil rameny. Pomalu, ale jistě dopluli do zcela nové oblasti, až tam, kde docházelo k záblesků triboluminiscence.

Willa polil chladný pot, když spatřil nekonečnou temnotu, která se rozkládala před nimi. Vypadalo to, jako kdyby je nějaká raketa dopravila nad stratosféru do volného kosmického prostoru, jenže tady se jednalo o jakýsi vnitřní prostor uprostřed Země.

Mohli se pouze rozhlížet po okolních záblescích, zatímco se postupně blížili k jednolitému pásu, který se zdál být tvořen plujícími krystalickými horami. Jak se tyto hory těžkopádně otíraly jedna o druhou, pásem problikávaly prchavé, ale časté záblesky světla, které Willovi umožnily rozeznat, že pás se táhne na obě strany tak daleko, kam jen jeho oko dohlédlo. Ze všech věcí, které Willa napadaly, se tento pás nejvíce podobal satelitním snímkům Saturnových prstenců. Světla vypadala jako ze sna a on jimi byl téměř hypnotizován. *Tohle je jeden z největších zázraků na téhle planetě*, pomyslel si s vědomím, že o tom možná nikdy nebude moct nikomu vyprávět.

Také se tu nijak nedaly odhadovat vzdálenosti. Willovi se opakovaně zvedal žaludek a tentokrát nešlo čistě o účinky nízké gravitace. Nevolnost vyvolával i dojem, že se ke světlům řítí z neuvěřitelné výšky. Jindy ho jeho mozek zase klamal iluzí, že světla jsou na dosah ruky jako řada blikajících čínských lampionů, a on se po nich pokou-

šel natahovat ruku. Když ale znovu získal určitý nadhled, uvědomil si, že ho od prstence obřích krystalů pravděpodobně odděluje značná vzdálenost. Uvažoval, jestli tu dřív zahynou hladem, zatímco se budou vznášet jako trosečníci v této černé temnotě, nebo jestli doplují až mezi rotující krystaly, které je rozemelou na kaši.

Pak je doktor Burrows přitáhl blíže k sobě a pokoušel se jim něco vysvětlit za pomoci čmáranice na kusu papíru a posunky rukou. Nakonec to vzdal a jednoduše vytrhl Willovi samopal. Odjistil jej a bez varování vystřelil. Bylo to, jako kdyby někdo zažehl přídavný raketový motor. Bartlebyho záblesk z hlavně vyděsil a Elliott měla plné ruce práce s tím, aby ho udržela, ale opět se dali do pohybu. Zpětný ráz samopalu jim udělil určitou rychlost, ačkoliv se nevraceli k propasti, ale nořili se hlouběji do prázdného prostoru, směrem k pomalu rotujícím horám.

Will nedokázal za živého boha pochopit, čeho tím jeho otec chce dosáhnout, ale nepokoušel se ho zastavit. Přinejmenším se zdálo, že jeho otec má nějaký plán. Doktor Burrows dál pálil ze samopalu a Will s Elliott mu dobíjeli zbraň vždy, když mu došly náboje. Občas se po zpětném rázu zbraně roztočili závratnou rychlostí kolem společného těžiště, ale většinou je doktor Burrows udržoval na přímé dráze.

Will si uvědomil, že zcela ztratil pojem o čase. Nejedli ani nespali po dobu, která mu připadala jako věčnost, ale rozměry tohoto místa byly tak úžasné a hrozivé, že nikdo z nich necítil hlad ani ospalost.

I slova jako *nahoře*, *dole*, *vlevo* či *vpravo* tu měla pramalý význam – orientovat se mohli pouze podle pásu krystalů.

Možná jim to trvalo celý den – Will skutečně neměl tušení – nakonec však doplachtili do oblasti, kde se ve vzduchu vznášely částečky prachu a kapky vody zamlžující rozhled. Zdálo se mu, že tuto oblast opustili až po mnoha hodinách letu a nyní se už také pohybovali směrem od krystalového pásu. Zrovna když přemítal, jestli se ten prach, jímž proletěli, nachází přímo ve středu Země, získal dojem, že zahlédl, kam jeho otec míří.

V dálce spatřil jakýsi matný paprsek světla, který se lišil od triboluminiscence tím, že zářil nepřetržitě, a všem jim vlil do žil novou naději.

S každým výstřelem ze samopalu se paprsek světla blížil, a když se Will ohlédl, jednoznačně mu připadalo, že nechávají pás stále dál za sebou. Začal si však dělat starosti s tím, jestli jim brzy nedojdou náboje. Pak si uvědomil, že už se vznášejí přímo v onom paprsku. Cítil na pokožce teplo, které ho svádělo k myšlence, že se jedná o sluneční záři, ale to mu nedávalo žádný smysl.

Doktor Burrows podle všeho směřoval ke zdroji světla a na chvíli přestal pálit ze samopalu a začal rozrušeně ukazovat k pásu krystalů. Paprsek světla pronikal pásem jako pátrací reflektor a rázem bylo patrné, že pás netvoří jen obrovské rotující krystaly. Přímo mezi nimi visely obrovské vodní masy jako obří kapky. Podle Willova odhadu dosahovaly velikosti jezer, moří, a snad dokonce oceánů. A v těchto vodních masách se podle všeho pohybovaly nějaké předměty. Mohlo se jednat jen o jakousi světelnou iluzi, ale všichni později přísahali, že zahlédli obludné hadovité tvory a ryby větší než velryby.

Doktor Burrows je dalšími výstřely ze samopalu poháněl blíž ke zdroji světla, které tak zesílilo, že Will vypnul svoje kukátko. Viděl, jak se Elliott usmívá, a vzápětí si sám všiml proč. Vypadalo to, že opustili ničím neohraničený volný prostor a vstoupili do nové propasti. Ve světle, jež je zalévalo, viděli všude kolem sebe stěny. Pozvolna se také vracela gravitace a postupně utichal dunivý zvuk.

Vzhledem k obrovskému měřítku se to dalo obtížně odhadnout, ale tato nová propast zřejmě měla tvar kužele se silně skloněnými stěnami. Doktor Burrows je nasměroval k jedné stěně, kde neviděli ani stopu po všudypřítomné houbě, ale našli zde něco mnohem překvapivějšího, když si mezi kameny všimli malých zelených skvrn. Šlo o trsy vysokohorských rostlin. Čím níž padali, tím více těchto zelených ostrůvků přibývalo, až se k nim nakonec připojily i pokroucené, neduživě vyhlížející, řídce olistěné stromy s nízkými kmeny, jež vyvolávaly dojem, že tu živoří jen s vypětím všech sil. Pak si Elliott všimla na postranní stěně skalního výchozu a doktor Burrows je k němu zavedl.

Jako trosečníci z lodního vraku se zachytili na skále a odplazili se kousek od propasti, kde zůstali vyčerpaně ležet a lapali po dechu. Byli nevýslovně vděční za to, že jsou opět na pevné zemi. Elliott si zachovala tolik duchapřítomnosti, že je přivázala k jednomu ze stromů. Vždyť to poslední, co chtěli, by bylo opět se vznést do prázdného prostoru.

Nechali kolovat polní lahev s vodou, a ačkoliv k nim burácení krystalů doléhalo daleko tlumeněji a slyšeli jeden druhého, nikdo skoro nemluvil, protože netušili, co by měli vlastně říkat. Byli ale naživu, a jakmile si to uvědomili, přemohla je únava. Všichni takřka naráz usnuli.

„Princové mizí ze země, ukryti před zraky lidí,“ pronesl starý Styx na samotném okraji Průduchu v Hlubinách.

Po obvodu propasti se formovaly linie vojáků a skákaly do Průduchu. Vzhledem k tomu, že Likvidátoři byli vybaveni padáky, podobali se semínkům rostlin šířených větrem, které se pomalu spouštějí do širé temnoty. Každý voják měl s sebou plnou polní výbavu a několika z nich se pod nohama houpaly velké balíky, které se zmítaly a vrčely.

„Oni s sebou berou i psy?“ ozval se znepokojený hlas. „Proč tam skáče tolik vašich vojáků? Buď je to nějaká sebevražedná mise, nebo víte něco, co já ne.“

„Ač zahalena, toto jest země andělů,“ pokračoval Styx dalším veršem a pomalu se otočil, aby se podíval na zdeformovanou postavu s hlavou schovanou ve špinavých hadrech, která se objevila za ním. „Uvažoval jsem, jak dlouho potrvá, než se tu ukážeš, Coxi,“ řekl starý Styx.

Cox několik vteřin mlčel. Když promluvil, v hlase mu znělo rozhořčení. „O tomhle mi nikdo neřekl. Co mají ti vaši Likvidátoři za lubem? A proč mají psy? K čemu potřebujou stopaře?“

„Zrovna jsme se dozvěděli, že dvojčata jsou stále naživu.“

„Dole v Průduchu?“ vydechl Cox. „To není možný.“

„Je to možné. Naše informace jsou nezpochybnitelné. Existuje tedy i šance, že můžeme znovu získat ampule s Dominiem.“

„Tak to je dobře. Takže…,“ začal se rozplývat Cox, ale starý Styx ho umlčel jediným zábleskem svých obsidiánových očí.

„Nech mě domluvit. Nepřežila jen dvojčata, ale také Burrowsův syn, a jak se ukázalo, rovněž Elliott.“

„Burrows? Elliott?“ zalapal Cox po dechu. Spěšně od Styxe ustoupil a nervózně, trhavě se začal rozhlížet kolem sebe. I když se u jeho těla sotva dalo mluvit o nějaké vyrovnanosti, nedalo se pochybovat, že ho z ní tato zpráva vyvedla.

„Ano, oba jsou někde tam dole,“ řekl starý Styx a nepřítomně si promnul bradu. „Pokud si vzpomínám správně, podle naší dohody jsi nám měl dodat Willa Burrowse i všechny jeho společníky a v tomto úkolu jsi jednoznačně zklamal. Drake se navíc pohybuje volně po Povrchu a už prokázal, že umí působit sice menší, ale přece jen nepříjemné potíže.“ Starý Styx pokynul rukou v černé rukavici a po obou stranách Coxe se náhle zhmotnili dva Likvidátoři, kteří ho zvedli do vzduchu.

„Nejsem ale úplně bez srdce,“ usmál se starý Styx. Odhalil tak až příliš mnoho zubů. „Jsem připraven poskytnout ti příležitost k nápravě minulého selhání,“ dodal.

„Ne, prosím, ne, ne,“ jektal Cox, jakmile mu došlo, kam tím starý Styx míří.

„Izajáš, dvacátá osmá kapitola, verš patnáctý: ‚*Uzavřeli jsme smlouvu se smrtí a sjednali jsme úmluvu s podsvětím*,‘“ pronesl starý Styx.

„Tohle byste přece neudělal svýmu starýmu příteli Coxymu.“

„Dohoda je dohoda,“ pokrčil Styx rameny a Likvidátoři hodili Coxe do Průduchu. Jeho tělo se snášelo ve spirále do hlubiny a ve větru za ním pleskal špinavý černý přehoz, který mu propůjčoval vzhled mimořádně ohyzdného černokněžníka, jemuž chybí koště.

„Tvrdý trest – neříkal jsi to tak, Coxi? Ale spravedlivý!“ vykřikl starý Styx, až se jeho hlas rozlehl ozvěnou kolem celého Průduchu.

36. kapitola

Will otevřel oči. Zjistil, že leží na břiše, hlavou spočívá na hromádce kamení a několik centimetrů před ním se mu nabízí ten nejzvláštnější pohled. Byl to pomalu lezoucí živočich, podle všeho nějaký vykrmený slimák. Od běžných zahradních druhů ho ovšem odlišovala skutečnost, že se mu na těle střídaly pruhy světle a tmavě zelené barvy, které pulzovaly duhovým světlem.

Will na tvora chvíli nehnutě šilhal a pak zvedl hlavu, aby na něj viděl jasněji. Živočich vycítil jeho přítomnost a okamžitě znehybněl.

„Nazdar," řekl Will. Slimák se nehýbal a on na něj jemně dýchl.

Slimák se náhle překulil a všechny živě zelené odstíny nahradila monotónně šedá barva, která se takřka nedala rozeznat od barvy kamenů, po nichž se plazil. Současně se schoulil do kuličky. Kdyby ho před chvílí Will neviděl v pohybu, považoval by ho za pouhý kulatý oblázek.

Zatímco si tvor nadále hrál na mrtvého – nebo se spíše maskoval jako kus neživé skály – Will na něj znovu dýchl. Tentokrát slimák nijak nezareagoval, a tak Will foukl ještě silněji.

Ozvalo se tiché lupnutí, slimák se vymrštil svisle do vzduchu jako blecha a zmizel.

„Co to…," vykřikl Will a prudce se posadil.

Když se rozhlédl, spatřil, že Elliott a Bartleby dosud spí. Jeho otec byl však vzhůru a seděl opřený zády o malou stromovou kapradinu.

„Viděl jsi to?" zeptal se ho Will.

Jeho otec přikývl, ale v očích mu plál oheň, který neměl nic společného s objevem létajícího slimáka.

„Něco takového jsem ještě neviděl. To musí být úplně nový druh," řekl Will.

Doktor Burrows zvedl ruku. „Wille, na tom opravdu nezáleží…, alespoň ne teď."

„Jak to myslíš?"

„Jen se rozhlédni kolem sebe. Copak ti nedošlo, kde jsme? Dokázali jsme to! Jsme skutečně v nitru planety. Jsme *v nitru* planety Země!"

Will hned neodpověděl, jen zaklonil hlavu k zlatavému světlu, které na ně dopadalo shora. „Ale…, ne…, tamhle nahoře vidím *slunce*,“ namítl zajíkavě.

„Ano, Wille, je to slunce, ale ne *naše,*“ řekl doktor Burrows. „Ten dávný národ o něm věděl. Našli cestu sem dolů a my jsme je následovali v jejich šlépějích. Podařilo se nám to, stejně jako jim. Dokázali jsme to, u všech všudy!“

Will se zamračil. Právě ho napadlo něco jiného. „Tati…, když jsme se odrazili od stěny propasti a odpluli jsme doprostřed toho volného prostoru, myslel jsem, že za to mohl Bartleby. Myslel jsem si, že nás odstrčil on.“ Doktor Burrows oplácel synovi pohled, zatímco Will pokračoval: „Ale neudělal to on. Byl jsi to ty.“

Elliott něco zamumlala ze spaní a doktor Burrows si přiložil prst ke rtům. „Psst…, ne tak nahlas, Wille.“

Will se ale nenechal tak snadno umlčet. „Zařídil jsi, abychom se *nemohli* vrátit. A když jsi střílel z mého samopalu, netušil jsi, kam nás to zavede. Neměl jsi ponětí, jestli se dostaneme sem nebo jestli někde na tom hrozném místě zahyneme.“

„Neměl jsem ani ponětí,“ připustil jeho otec. „Byl to jenom výstřel naslepo.“ Tato nezamýšlená slovní hříčka ho zřejmě pobavila, protože ji zopakoval ještě jednou. „Jenom výstřel naslepo.“

„Ty…!“ zajíkl se Will. Omráčilo ho, s jakou lehkostí byl jeho otec ochoten riskovat životy všech a jak bezstarostně o tom nyní hovoří.

„Máš plné právo se zlobit, Wille, ale podívej se, co jsme dokázali,“ řekl doktor Burrows tiše a ohlédl se po Elliott. „A radil bych ti, abys o tom držel jazyk za zuby, protože teď musíme držet při sobě a dostat se nahoru. Jestli rozhoupeš pomyslnou loďku tím, že to povíš tamhle mladé Ellie, nijak nám to nepomůže.“

„Jmenuje se Elliott a ty jsi zatracený blázen. Mohl jsi nás svými potrhlými nápady zabít,“ obvinil ho Will.

„Ale nezabil jsem vás,“ opáčil doktor Burrows. „Kdybychom zůstali na dně té propasti, jak jsi předpokládal, jak dlouho myslíš, že bychom tam přežili?“ Zvedl oči ke světlu. „Podívej, Wille, až se dostaneme nahoru na rovinu a nenajdeme nic než sluncem sežehnutou poušť, budeš si moct blahopřát k tomu, že jsi měl pravdu…, zatímco

budeme umírat hladem a dostaneme smrtelnou rakovinu kůže.“ Sám pro sebe si přikývl. „Vzlétli jsme příliš blízko ke slunci jako Ikarus.“

Will nevěděl, jak by na to měl odpovědět. Doktor Burrows obrátil všechno naruby. Vyznívalo to tak, že kdyby měl Will pravdu, byl jejich osud zpečetěn. Will si znovu lehl mezi kameny, a když se Elliott konečně vzbudila, neřekl jí, k čemu se jeho otec přiznal. Jaký by to ostatně mělo smysl?

Zůstali přivázaní jeden k druhému a pomalu lezli obrovským kráterem vzhůru. Vzduch se oteploval a světlo zesilovalo. Stěny kráteru stoupaly pod úhlem přibližně čtyřiceti pěti stupňů, ale výstup přesto nebyl zprvu příliš náročný, neboť se dosud nacházeli v oblasti s minimální gravitací. Čím výše se však ocitali, tím více na ně působila přitažlivost, až měli dojem, že se brodí melasou. Kolem rostla stále bujnější vegetace, což postupu také nijak nepomáhalo. Nakonec byli nuceni odvázat horolezecký provaz, který je poutal dohromady, protože se každou chvíli zachytil o kmeny stromů, ale zase docházelo k častým a dosti děsivým okamžikům, kdy jednomu z nich podjely nohy a dotyčný nešťastník začal nekontrolovaně ujíždět dolů po stěně kráteru. V takovém případě bylo třeba rozpřáhnout ruce a zachytit se nejbližšího keře či stromu.

Sílící světlo dělalo Elliott potíže. Její pohyby postrádaly kočičí mrštnost, s níž se pohybovala za obvyklých okolností. Willa to příliš nepřekvapilo. Ještě nikdy nebyla vystavena takové záři a Will jen doufal, že si na ni časem zvykne.

Vzápětí narazili na pás země, kde nic nerostlo a svah potahovala tmavě hnědá vrstva, která pokrývala všechny kameny a vsakovala se do půdy.

„Nějaká naftová skvrna?“ zeptal se Will svého otce. Podíval se vzhůru, aby se pokusil zjistit, odkud ta hnědá hmota pochází.

Doktor Burrows si promnul klihovitou látku mezi prsty a přičichl k ní. „Ano, něco takového. Myslím, že je to bitumen,“ usoudil.

„Co? Ta hmota, kterou používají při stavbě silnic?“ zeptal se Will. Ani za mák se mu nelíbilo, jak to zní.

„Ano, ale tahle vznikla přirozenou cestou. Určitě vytéká z nějaké geologické vrstvy. Podle jedné teorie se vytváří v obrovských

nánosech z pravěkých mikroskopických organizmů, které v průběhu věků rozložily bakterie.“ Doktor Burrows si otřel prsty o kalhoty. „Mimochodem, snažte se, aby se vám toho nedostalo moc na kůži. Není žádnou výjimkou, když se v tom vyskytuje arzen a další nepříjemné látky.“

„To jsi řekl trochu pozdě,“ zamručel Will a prohlédl si dlaně, než se opět vydali na cestu.

Po dlouhou dobu, která Willovi připadala jako několik dní, stoupali střídavými pásy bujnější vegetace a bitumenu, dokud se konečně nedostali na vrchol kráteru a na rovnou zemi.

„Neuvěřitelné!“ zvolal doktor Burrows. „Jsme tu!“

„Ať už to je kdekoliv,“ zahučel Will potichu. „Myslel jsem, že se snad *nikdy* nedobabráme až nahoru.“ Protáhl si záda a užíval si, že může znovu stát rovně.

Doktor Burrows sundal ze zad batoh. „Myslím, že to nebudu potřebovat, alespoň ne ve zdejším podnebí,“ řekl, když si svlékal kabát. Vytáhl z batohu dalekohled. „Jenom se na to podívejte!“ vykřikl. „Je tu krásně!“

Will zvedl oči k pohořím, která se zvedala na obzoru všude kolem nich. Pak se podíval na tmavě červenou půdu pod nohama.

Elliott se odpotácela o několik kroků dál a zvedla ruku, aby si zastínila oči před žhavou koulí na nebi. „Je tu horko,“ odfoukla si.

„To proto, že slunce je tu pořád v nadhlavníku,“ poučil ji doktor Burrows. „Tady je neustále poledne.“

„O čem to mluvíš?“ vyštěkl Will nerudně.

Doktor Burrows se podíval na kompas a potom vzhlédl. „Kolem tohoto slunce Země neobíhá, ale obklopuje ho. Tohle druhé slunce je nahoře na nebi ve dne v noci… Vlastně tu je *jenom* den a žádná noc.“

„Jenom den,“ zopakovala Elliott a vyměnila si pohled s Willem.

Will si uvědomil, že pokud se doktor Burrows nemýlí, muselo se pro Elliott jednat o dvojnásobně podivné místo. Celý život strávila v podzemí a dosud znala jen trvalou tmu tamějších končin. Přešla rovnou z jednoho extrému do druhého.

„*Zahrada druhého slunce*,“ řekl doktor Burrows a nepřestával si prohlížet okolí. „Nazvu ji Zemí Rogera Burrowse!“

V tu chvíli už toho měl Will dost. „Tati, promiň, ale já tomu všemu o *druhém slunci* nevěřím.“ Zavrtěl hlavou a ukázal prstem na krajinu před sebou. „Podívej se na ty lesíky, nebo co to je tamhle na svazích těch kopců.“ Pokrčil rameny. „Všechno vypadá dokonale normálně. Jak můžeš tvrdit, že jsme uvnitř planety, když je všechno tak normální? A něco mi vysvětli. Jestli máš pravdu, proč nevidíme, jak se země v dálce stáčí směrem *nahoru?*“

„Inu, i kdyby nám výhled neblokovaly ty kopce,“ odpověděl doktor Burrows trpělivě, „zabránily by nám v tom obrovské rozměry tohoto druhého světa v kombinaci s mlžným oparem z horka. Za obzvláště příhodných mikroklimatických podmínek by se nám ale mohlo podařit spatřit víc z opačné strany koule.“

Will znovu zavrtěl hlavou. „A co je tedy ta velká hořící věc na nebi?“

„Jak jsem ti už říkal, je to druhé slunce. Určitě tu je od počátku času, od vzniku naší planety miliardy let po Velkém třesku. A bylo tady po celou dobu, aniž bychom o něm měli tušení, a potají nám hořelo a točilo se pod nohama.“

„Takže tvrdíš, že je to nějaký typ hvězdy?“ zeptal se Will zamračeně.

„Ano. Skrytá hvězda. Jsem přesvědčený, že nepůjde o ojedinělý případ a že je takových ve vesmíru víc, ale samozřejmě je nemůžeme nijak pozorovat,“ řekl doktor Burrows. „Selský rozum nám navíc praví, že je daleko menší než slunce uprostřed naší sluneční soustavy. Musí být podstatně menší, aby se vešla do nitra planety.“

„Ale no tak,“ odsekl Will okamžitě. „Nějak, nevím jak, se nám podařilo vyšplhat jiným průduchem, který se otvírá až na Povrchu, a tam teď jsme. Vím, že ty rostliny jsou trochu divné…,“ zaváhal, když mu zrak padl na velký modrý květ o velikosti nafukovacího míče, „ale možná jsme se vynořili někde v Africe. Slyšíš to vrzání cvrčků? Nejsou taky v Africe cvrčci?“

Chvíli nikdo nepromluvil a všichni poslouchali pravidelné vrzavé zvuky, které se ozývaly všude kolem nich.

„Cikády,“ usoudil doktor Burrows. „Zní to jako cikády, které se vyskytují v tropických oblastech, jako je…“

„Já ti to říkal,“ přerušil ho Will. „Jsme zpátky na Povrchu.“

„Vážně?“ řekl doktor Burrows. „Pokud máš pravdu, co ta gravitace? Jen do toho – vyzkoušej si ji.“

„Dobře, vyzkouším,“ odtušil Will. Několikrát se odrazil a s každým skokem dosáhl neobvykle velké výšky. Váhavě přestal skákat. „Připadá mi nižší než normálně.“

„Děkuji,“ řekl doktor Burrows poněkud dotčeně. „Ve skutečnosti je mnohem nižší, to proto, že nás na vnitřní stěně rotující koule drží hlavně odstředivá síla, která je menší než gravitační síla, na jakou jsme zvyklí z povrchu planety.“ Doktor Burrows se odmlčel, když zaslechli hlasité štěbetání a kolem nich proletělo hejno ohnivě červených ptáků. Dosahovali velikosti holubů, ale vypadali daleko elegantněji, měli dlouhá ocasní pera a nejpozoruhodnější na nich byly dva páry křídel a jemné zahnuté zobáky dlouhé téměř deset centimetrů. Jeden z ptáků se snesl k velkému modrému květu, začal se u něj vznášet jako kolibřík a zanořil do něj zobák, aby sbíral nektar.

„Viděl jsi někdy něco takového?“ zeptal se doktor Burrows svého syna.

„Asi ne,“ připustil Will zdráhavě.

Když se otočili směrem k horám, aby se vydali na cestu, Bartleby znenadání vyskočil a chytil ohnivě červeného ptáka do čelistí.

„Bartleby! Ne!“ vykřikl Will, ale už bylo příliš pozdě.

Elliott je odváděla k mezeře, které si všimla v hornatém pásu, což se ukázalo jako šťastné rozhodnutí, protože se tu nacházel průsmyk. Znamenalo to sice, že nemuseli nikam šplhat, ale z „lesíků“, jak je Will nazval, se vyklubala ta nejhustší džungle, takže jim trvalo mnoho hodin, než se prodrali změtí rostlinstva a urazili alespoň nějakou vzdálenost. Konečně se však vynořili z pralesa a zjistili, že se nacházejí na okraji křovinaté stepi o rozloze přibližně jednoho čtverečního kilometru. Ze všech stran mýtinu obklopovala džungle, která se zvedala do neuvěřitelné výše a vypadala, že je ještě hustší než ta, kterou právě prošli.

„Zajímalo by mě, proč tahle část taky není zarostlá,“ uvažoval doktor Burrows, klekl si na koleno a začal se prohrabovat v trávě. Přitom si mumlal něco o „prvních kolonizátorech“ z řad rostlin.

„Hele,“ řekl Will, když si všiml několika stád zvířat, která se pásla na opačném konci paseky.

Doktor Burrows se v mžiku vymrštil na nohy a podíval se na zvířata dalekohledem. „Buvoli,“ řekl. „Ale podívejte se tamhle,“ ukázal do rohu stepi.

„Zebry?“ zeptal se Will, který na zvířatech matně rozeznával černobílé pruhování.

„Vypadají jako zebry, ale pruhy jim končí u předních končetin… Wille…, myslím, že to jsou kvaggy!“ vykřikl doktor Burrows a hystericky se rozesmál.

„To ne. Kvaggy vymřely, tati,“ odpověděl Will odmítavě. „Poslední zemřela v zoo v…“

„Já vím, já vím, v osmdesátých letech devatenáctého století…, v amsterdamské zoologické zahradě.“ Doktor Burrows spustil ruku s dalekohledem. „Tady je ale nikdo nevyhubil nadměrným lovem. Jako kdyby dostaly druhou šanci!“

„Chceš říct, že *my* jsme dostali druhou šanci,“ opravil ho Will.

Doktor Burrows zmlkl, protože jeho pozornost přilákalo něco jiného. Podal dalekohled synovi. „Těsně nad linií stromů – pověz mi, co vidíš.“

„Vypadá to jako kouř – velký oblak kouře,“ odpověděl Will.

„Ano, to jsem viděl,“ přikývl doktor Burrows. „Patrně požár buše. Listoví se zřejmě čas od času natolik přehřeje, že dojde k samovznícení. Při průzkumu půdy jsem pod novou vegetací objevil silnou vrstvu popela.“ Dramaticky se odmlčel. „Já jsem ale nemluvil o kouři, Wille. Podívej se ještě jednou.“

Will si znovu přiložil dalekohled k očím. Chvíli nic neříkal, ale pak dalekohled spustil a podíval se na svého otce. „Pyramidy… dvě pyramidy.“

„Ano,“ řekl doktor Burrows, „a vypadají…“

„… jako mayské,“ skočil mu Will do řeči. „Mají ploché vrcholy.“

„Ano, mayské pyramidy,“ souhlasil doktor Burrows. „Já jsem napočítal tři. Měli bychom vyrazit k nejbližší z nich,“ rozhodl se v mžiku.

Když přebíhali přes step, stáda pasoucích se zvířat si jich ani v nejmenším nevšímala, jako kdyby se vůbec nebála lidí. Will se ale cítil čím dál nespokojeněji. Zvedl předloktí, aby si je prohlédl.

„Co se děje?“ zeptal se ho doktor Burrows.

„To slunce – už se na něm nemůžu zdržovat moc dlouho. Budu spálený,“ řekl Will.

Naštěstí už byli blízko okraje pralesa, takže se Will brzy mohl ukrýt pod baldachýn listoví.

Pokračovali v cestě a prodírali se takřka neproniknutelnou džunglí. Doktor Burrows ji přirovnal k amazonskému deštnému pralesu, ale upozornil Willa a Elliott, že zdejší stromy dosahují oproti jakýmkoliv lesům na Povrchu několikanásobné výšky. Čas od času narazili na úsek, kudy se dalo projít o něco snadněji. Korunový zápoj byl nad těmito úseky tak hustý, že u země panovalo šero a bylo tu daleko chladněji. Zde jejich postupu bránily jen neskutečně silné kmeny stromů a několik menších křovin. Z některých z nich viselo exotické ovoce. Mimo přímý dosah slunečních paprsků se Elliott rázem ocitla ve svém živlu, přešla do čela skupinky a nasadila svižnější tempo.

Občas také letmo zahlédli zvířata, která jim připomínala antilopy a gazely. Elliott si všimla velkého hada stočeného kolem větve vysoko nad nimi, a ačkoliv se nehýbal, opatrně se mu vyhnuli, aby neprocházeli přímo pod ním. Na zemi se mezi opadaným listím schovávali menší plazi – křiklavě zbarvené ještěrky – a žábovití obojživelníci, což potěšilo Bartlebyho, který je zkoumavě očichával a zaujatě sledoval, jak horečně utíkají pryč.

Doktor Burrows si jako obvykle nemelodicky pohvizdoval a rozhlížel se po rozmanité fauně, ale náhle zmlkl a prošel se sebevědomým výrazem kolem Elliott. Zjevně usoudil, že by jejich skupinu měl vést on. Jakmile však málem spadl do prudkého říčního proudu, který takřka dokonale zakrývala hustá vrstva vegetace, stáhl se dozadu a Elliott se znovu ujala vedení. Všichni si pak dávali mnohem větší pozor, kam šlapou.

Podle kompasu doktora Burrowse konečně dorazili k okraji pralesa. Vykročili na volné prostranství, kde se zhruba padesát metrů od nich tyčila první pyramida.

Will i doktor Burrows se rázem zastavili. Doktor Burrows si prohlížel pyramidu dalekohledem a lačně hltal detaily jednotlivých stupňů, dokud se nepropracoval k úplnému vrcholu.

„Dobrý bože, jen se na to podívejte! Vidíte ty rytiny? To je úžasné!“ vykřikl. „A Wille, podívej se, jak je veliká. Vrchol je ještě o hodně výš než špičky stromů!“

„Co je to?“ zeptala se Elliott a mžourala k nebi. Nad hlavou jim plula obrovská oblaka, která zakrývala slunce tak dokonale, že náhle zavládlo šero. Současně utichl zvuk cikád i ptáků a na krajinu padlo strašidelné ticho.

„Neboj, to jsou jenom mraky. Na Povrchu je máme taky,“ řekl jí Will, když tu vyšlehl oslepující záblesk a v další chvíli je zalil příval vody.

„Monzunový déšť,“ zasmál se doktor Burrows.

Will rozpřáhl ruce, aby vystavil dešti co největší povrch těla. „Á, přesně to jsem potřeboval!“ vykřikl přes hluk bouře. O několik vteřin později ale liják zesílil natolik, že je voda doslova srážela k zemi. „Jau! To bolí!“ vyjekl Will, zatímco se urychleně vraceli do pralesa. „Až takovej slejvák jsem si nepředstavoval,“ postěžoval si.

Všichni tři vyhlíželi z okraje džungle, když tu zaslechli praskavý zvuk. Mezi stromy se něco zřítilo. Zanedlouho zjistili, že zhruba dvacet metrů za nimi spadla silná větev.

„Ty stromy tady rozhodně dostávají zabrat,“ poznamenal doktor Burrows, když se Will s Elliott vydali prozkoumat spadlou větev. Will se zamračil, shýbl se k ní a něco z ní oběma rukama odtrhl.

„Jablko… velké jako hlava?“ řekl a pozvedl obrovský plod tak, aby se na něj mohl jeho otec podívat.

Ovoce se rozhodně podobalo obřímu jablku s krásnými růžovými skvrnami na dokonale zeleném podkladu. Calovým kapesním nožem z něj Will vykrojil kus, který velikostí připomínal porci melounu.

„Ukaž,“ ozvala se Elliott a Will jí ho podal. Nejprve ho jen očichala a pak do něj kousla. „Je to dobré. Dej si taky,“ řekla a vrátila kousek Willovi, který ho také ochutnal.

„Dobré? Je to zatraceně skvělé!“ vykřikl a nabídl i svému otci.

„Ne, musíme zachovávat opatrnost," řekl doktor Burrows. „Jestli budeme všichni jíst totéž a ukáže se, že nám po tom není dobře, mohlo by nás to všechny naráz vyřadit z provozu. Koneckonců, tohle není naše přirozené prostředí."

„Podle mě chutná úplně přirozeně," zahučel Will a dopřál si další pořádné sousto.

Jakmile se déšť přesunul jinam, vyšli znovu z džungle a žasli nad kapkami vody, které visely z okrajů listů a třpytily se na jasném slunečním světle jako diamanty.

„Tohle je doopravdy nádherné místo. Dokonale nedotčené," rozplýval se doktor Burrows, „jako tajný Eden."

„To byla tedy pořádná bouřka," poznamenal Will a otřel si obličej. Při chůzi trávou jim promáčená země čvachtala pod nohama, ale na ostrém slunci začala rychle vysychat.

„Ano, taková průtrž mračen by uhasila jakýkoliv požár. Tak to tu možná chodí," uvažoval doktor Burrows nahlas.

„Jak to myslíš?" zeptal se Will.

„Možná tak funguje nekonečný koloběh ohně a vody, smrti a opětovného růstu, což asi dává smysl, protože v tomhle světě se nestřídají *roční období*. Jediná obdoba noci tu nastane, když slunce zakryjí mraky, jak jsme právě viděli z první ruky." Zahleděl se na svého syna. „Takže, Wille, teď už uznáváš, že nejsme na Povrchu?"

„Asi mi nic jiného nezbývá," připustil Will.

„Hodný chlapec," usmál se doktor Burrows a položil synovi dlaň na rameno. Obrátil se čelem k pyramidě. „Podíváme se, co to tu máme?" navrhl. Se zatajeným dechem přistoupili k základně vysoké stavby. „Symbol trojzubce!" vyhrkl doktor Burrows náhle.

„Jo, vidím ho na každém stupni," přikývl Will, který si právě prohlížel jednotlivé stupně pyramidy a na každém spatřil tentýž vyrytý symbol. Znamení byla tak velká, že ani nepotřeboval dalekohled. Znovu si vzpomněl na přívěsek se stejným symbolem, který mu věnoval strýček Tam a který stále nosil na krku. Uvažoval, jak ho Tam asi získal a jestli po celou dobu neznal pravdu o tomto tajemství ve středu Země. Rozhodně to nemohl vyloučit.

„Takže ten můj dávno zapomenutý národ, starší než Egypťané a Féničané, možná postavil i tuhle pyramidu," přemýšlel doktor

Burrows nahlas. „Možná je tu někde i ztracené město Atlant…“ Odmlčel se, protože Elliott napodobila ptačí zahvízdnutí. Otočili se k ní a spatřili ji, jak stojí u jednoho rohu pyramidy.

„Co se nám snaží sdělit?“ zeptal se doktor Burrows.

„Nevím,“ odpověděl Will. Okamžitě sňal z ramene samopal, sklepal z něj vodu a odjistil ho. Pak se s doktorem Burrowsem vydal za Elliott.

Jakmile se k ní přiblížili, spatřili před ní tři zářivě bílé lebky, vysušené sluncem a bez jediného gramu masa, na dřevěných kůlech.

„Jsou lidské?“ zeptal se Will.

„Ano, ale poměrně staré,“ podotkl doktor Burrows, jako kdyby to byla nějaká útěcha.

„Tahle má poranění na spánku,“ řekla Elliott a ukázala na prostřední z trojice.

Doktor Burrows s Willem ji obešli, aby si prohlédli nepravidelný otvor na boční straně lebky.

„To nemůžeš vědět jistě,“ namítl doktor Burrows a zavrtěl hlavou. „Ten otvor třeba vznikl při nějaké nehodě – při pádu nebo tak něco. A tohle může být místní pohřební zvyk.“

„Je to otvor po kulce,“ trvala Elliott neochvějně na svém. „Na druhé straně lebky je díra, kudy kulka vylétla ven.“

Will se znepokojeně ohlédl přes rameno. Náhle vnímal hustou džungli za nimi v úplně jiném světle. „Proč tu ty lebky asi jsou?“ zeptal se.

„Je to znamení… Jsou tu jako varování,“ odvětila Elliott.

Will se k ní okamžitě otočil a jejich oči se střetly. Přesně stejná slova použila, když se jim v tísnivých prostorách Hlubin naskytl příšerný pohled na mrtvé Koprolity a psance, povražděné Styxy a přibité na kůly. Willova reakce po této události se Elliott dotkla a vztah mezi nimi už nikdy nebyl jako dřív. Teď se ale ocitli v jiné situaci, jako kdyby Will dostal šanci na nový začátek.

Přenesl pohled na svého otce. „Ať už ty lidi zabilo cokoliv, tati, teď už víme, že tu nejsme sami,“ pravil tiše. „Může tu s námi být kdokoliv – posádka ponorky, potomci pirátů z té galéry nebo něco daleko, daleko horšího.“

Doktor Burrows vyklenul obočí.

„Možná to nakonec není až tak nedotčené místo,“ dodal Will.

37. kapitola

„Will říkal, že člun při cestě domů spotřeboval snad tunu benzinu," zavolal Chester, jakmile vypnul přívěsný motor a na přístav se opět sneslo ticho.

„Netrap se, můj drahý chlapče, donesu ti další kanystry," nabídla se Marta. Stála na přístavní hrázi a zamilovaně shlížela na Chestera sedícího v člunu.

Sledoval, jak se kolébá k nádržím s palivem. „Drahý chlapče?" zamumlal si sám pro sebe a potřásl hlavou. Začínal z ní jít opravdu strach. Když tu nebyl Will, zdálo se, že Marta věnuje veškerou náklonnost výhradně jemu, a to se Chesterovi pranic nezamlouvalo. Neustále na něj oddaně civěla těma svýma velkýma očima, až mu z toho běhal mráz po zádech.

Nejhorší chvíle nastala, když stoupali tou skalní puklinou podle signálu z rádiových majáčků, které je navigovaly k podzemnímu přístavu. Když se zastavili k odpočinku, Marta se nabídla, že zůstane na hlídce, aby si Chester mohl na pár hodin zdřímnout. Najednou se ale probudil s neodbytným pocitem, že ho někdo hladí po vlasech. Štěrbinami pootevřených očí přistihl Martu, jak od něj rychle odtahuje ruku. Příliš ho to zarazilo, a upřímně řečeno také znepokojilo, než aby si s ní o tom promluvil. Když si na to ale vzpomněl, naskákala mu husí kůže.

Rozhodně by se nepokoušel o cestu k podzemní základně sám a vůbec nepochyboval o tom, že k plavbě po řece rovněž potřebuje někoho dalšího. Zároveň by si však ani omylem nevybral za svou společnici Martu, zejména vzhledem k tomu, jak se v posledních dnech chovala.

Člun se mu houpal pod nohama a Chester se opatrně narovnal, aby vyhlédl nad molo. Sledoval, jak boubelatá žena odchází po hrázi. Jakmile zašla do jedné z budov, dal se do pohybu. „Jdu na to," řekl a vyskočil ze člunu. Vyběhl opačným směrem, přímo k protiatomovému krytu. Tam zamířil k radistově kabině a zavřel za sebou dveře.

„Černý telefon…, černý telefon…, Will mluvil o černém telefonu," opakoval si s nádechem hysterie, když snímal sluchátko z vidlice. Zaposlouchal se. „Žádný tón…, ale Will říkal, že taky neměl

tón," připomněl si Chester a spěšně začal vytáčet číslo, které neustále opakovala Elliott, když blouznila v horečce.

Ve spěchu se spletl a strčil prst do špatného otvoru s číslem. V panice zahlédl na stěně malý plakát, který prostými černými písmeny na bílém pozadí hlásal: *ZACHOVEJ KLID A POKRAČUJ*. Nějaký vtipálek na konec připsal modrým perem *DOKUD TU NESHNIJEŠ*, ale původní vzkaz Chesterovi přece jen pomohl. Zhluboka se nadechl a vytočil číslo znovu.

„Prosím, ať to funguje, prosím, ať to funguje…"

Počkal několik vteřin pro případ, že by chvilku trvalo, než se naváže spojení. Jakmile zaslechl ve sluchátku zapraskání, začal mluvit. Slova se mu řinula z úst v překotném spěchu. „Drakeu, tady je Chester, chystám se vydat nahoru po řece a…, ehm…, musíte na mě nahoře čekat," prosil napjatým hlasem. „Musíte," dodal a na okamžik se odmlčel, protože měl dojem, že z chodby před kabinou zaslechl nějaký zvuk. Ztišil hlas do naléhavého šepotu: „Spoléhám na to, že mi pomůžete, Drakeu. Nezvládnu…"

Teď už si byl jistý, že někdo jde chodbou, a tak rychle zavěsil. Klesl na jednu z židlí, položil si nohy na lavici a sklonil hlavu na prsa, jako kdyby klimbal.

Dveře se za ním se zavrzáním pootevřely. „Můj drahý chlapče, jsi…, á, tady jsi," řekla Marta překvapeně.

Chester si protáhl paže a teatrálně zazíval. „Asi jsem usnul," zalhal.

Marta přejela očima bez jakéhokoliv zájmu přístroje na lavici. „Donesla jsem to palivo a napadlo mě, jestli už se nechceš najíst," řekla a poškrábala se přes objemnou sukni na pozadí.

„Ehm…, ne…, ještě ne, Marto," odpověděl Chester. „Později se na ty zásoby podívám sám. Klidně si jděte něco dát a nedělejte si se mnou starosti."

„Máš pravdu, drahoušku," odpověděla a odšourala se. Nijak se nepokoušela zakrývat své zklamání.

Chester zůstal v kabině a znovu přemítal, jestli by nemohl nějak zvládnout poslední úsek cesty sám. Pomyšlení na to, jak vyráží z přístavu v člunu bez Marty, ho silně lákalo, ale podle Willova vyprá-

vění bylo třeba dvou lidí, kteří by se v obsluze přívěsného motoru střídali. Chester tiše zaklel. Ne, sám by to rozhodně nezvládl.

Také si ale nedovedl představit, co se stane po návratu na Povrch. Bude se muset vypořádat s neustálým nebezpečím hrozícím ze strany Styxů, ale přesto byl pevně rozhodnut, že navštíví své rodiče. Musí jim dát vědět, že je naživu. Jak to ale půjde s Martou za zády? Jako kdyby se na něj cestou nabalil třetí rodič, slepě oddaný a dost vyšinutý. Najednou se mu v hlavě vynořil strašlivý výjev, v němž se Marta, stravovaná žárlivostí a s pěnou u úst, chystá zastřelit Chesterovy pravé rodiče svou kuší.

„Ach bože, ne.“ Promnul si čelo. „Wille, ať už jsi kdekoliv, jsi v pořádném průšvihu,“ řekl Chester a z jakéhosi důvodu se rozesmál. „Wille, Wille, Wille,“ opakoval, vrtěl hlavou a zajíkal se smíchem.

38. kapitola

Will musel souhlasit se svým otcem. Také měl pocit, jako kdyby se ocitli v rajské zahradě. Objev lebek nabodnutých na kůly sice narušil jinak dokonalou idylu, ale vzpomínky na ně záhy odsunuli do pozadí a užívali si nového života, který pro ně ve své jednoduchosti představoval vítanou příležitost k zoufale potřebnému odpočinku.

Při jedné z prvních výprav do pralesa narazil se svým otcem na rozvaliny města. Budovy sice již dávno přerostly obří stromy, ale početné trosky domů naznačovaly, jak obrovské sídlo tu kdysi stálo. Rozkládalo se jistě na několika čtverečních kilometrech. Doktor Burrows byl přesvědčený, že našel místo, kde se usadili poutníci z národa dávných lidí, jak je nazýval, a kde si zřídili velkou metropoli. Vlysy a nápisy na pyramidách dokazovaly, že zdejší civilizace měla náskok mnoha staletí oproti starověkým kulturám na Povrchu. Jejich úspěchy ve filozofii, matematice, lékařství a v řadě dalších oborů byly prostě úžasné.

Doktor Burrows se také domníval, že tito dávní lidé posloužili jako předloha pro báje o Atlantidě. Byl si jistý, že se Platon ve třetím století před naším letopočtem nějakým způsobem o této skryté civilizaci doslechl a napsal o ní do svých dialogů, ale nikdy se nedozvěděl její přesné umístění. Proto se celá staletí dohadů o tom, že se Platonem popsané město nacházelo na ostrově či ostrovech v Atlantském oceánu nebo ve Středozemním moři, kde je později pohltily vlny, dokonale mýlila. Doktor Burrows věřil, že za bájí o Atlantidě stojí právě toto pralesní sídlo a že bylo po celou dobu ukryto ve středu Země. Willa tyto otázky až tak nezajímaly. Byl spokojený, že může pracovat po otcově boku a zaznamenávat s ním nové objevy. Jako kdyby se mu konečně splnily odvěké sny.

Elliott se naučila žít na slunci a zakrátko se opálila do sněda, což Will připisoval jejím styxským předkům, protože obě Rebeccy se podmínkám na Povrchu přizpůsobily stejně snadno.

Elliott postavila ve větvích jednoho obřího stromu nedaleko pyramidy přístřešek, do něhož se vešli všichni tři, a chodila s Bartlebym na lovecké výpravy, vyzbrojená lukem a šípy. Kocour prokazoval svoji zdatnost ve stopování kořisti, jakmile ho přesvědčili, aby pře-

stal číhat na drobné hlodavce a plazy. Elliott často s Bartlebym odcházela na celé dny a chodila s ním hluboko do pralesa stopovat gazely a antilopy. Ulovená zvířata posloužila jako zdroj kožešin i masa, které Elliott připravovala se zručností získanou v Hlubinách. Také zjistila, že se pralesem klikatí několik velkých vodních toků, a Will ji k nim čas od času doprovázel, aby jí pomáhal napínat sítě k chytání různých druhů velkých ryb.

Při jedné z těchto výprav se však stalo cosi neočekávaného.

Vzali s sebou Bartlebyho, protože se o něj doktor Burrows důrazně odmítl starat, tvrdil totiž, že má příliš mnoho práce na to, aby kocoura hlídal, a vyrazili rybařit k největší z místních řek. Řeka protékala ve vzdálenosti jednodenního pochodu od tábora, ale Will rád využil příležitosti, aby strávil nějaký čas s Elliott, a trochu tak narušil zdejší rutinu.

Kráčeli takřka v dokonalém tichu a trmáceli se po silném koberci z opadaného listí na pralesní půdě. Elliott na Willa skoro nemluvila, jako kdyby se nedokázala oprostit od návyků, které byly zcela nezbytné pro její přežití v Hlubinách. Will neviděl jediný důvod, proč by měli zůstávat neustále ve střehu, a byl spokojený s tím, že může pozorovat bujnou divočinu kolem a myslet si na svoje věci.

Po několika hodinách cesty pozvedla Elliott ruku sevřenou v pěst – znamení, že by se měli okamžitě zastavit. Will si ho nevšiml a udělal ještě několik kroků, než na něj Elliott zasykla, aby přilákala jeho pozornost. Zamračeně se k ní otočil.

„Co je?“

Sundala si pušku z ramene a ukázala na Bartlebyho.

Will se podíval na kocoura, který se krčil u země a dlouhý ocas měl natažený přímo za sebe. Signalizoval, že něco ucítil, přesně jak ho vycvičili v Kolonii.

Will kývl. „Pravděpodobně půjde jenom o nějaké zvíře, které nezná, o růžového slona nebo kolčavici,“ zachichotal se.

Elliott se ale tvářila smrtelně vážně. „Nechci, aby nám utekl. Dám ho na vodítko,“ zašeptala. Spustila ze zad batoh a vytáhla z něj provaz, který uvázala kocourovi kolem krku. „Připrav si samopal,“ přikázala.

Will se rozhlédl po pralese před nimi. Baldachýn z korun nad nimi byl tak hustý, že na zem jen tu a tam pronikaly paprsky slunce. Tyto ostrůvky světla se mezi gigantickými kmeny stromů táhly do dálky, kam až oko dohlédlo, mírně se chvěly a občas mizely, když zavál silnější poryv větru a koruny stromů se pohnuly. Celé okolí vyvolávalo dojem úplného bezpečí. Elliott ale už dřív na svých výpravách zahlédla velkou kočkovitou šelmu, jejíž popis nadchl doktora Burrowse, protože se podle jeho názoru mohlo jednat o šavlozubého tygra. Will si navíc uvědomoval, že začíná být trochu příliš nepozorný, a to ve světě, kde se mohlo stát cokoliv. S neochotným povzdechem tedy sundal z ramene samopal, zkontroloval, zda má plný zásobník, a odjistil ho.

„Tudy," zašeptala Elliott a dovolila Bartlebymu, aby ji táhl kupředu.

„Moment, počkej chvilku," protestoval Will. „Ty chceš tu stopu sledovat? Co kdybychom se na ni raději vykašlali a pokračovali k řece?"

Elliott ale neoblomně trvala na svém. „Ne, musíme se podívat, co to je. Musíme o tomhle místě zjistit co nejvíc informací, pokud nechceme, aby nás něco překvapilo."

„Dobře, jak chceš," odpověděl Will a nespokojeně našpulil rty. Tíha nabité zbraně v rukách jako kdyby patřila do úplně jiných časů, kdy byl vděčný za to, že ji má. A nic na světě – nebo uvnitř světa, jak se hned vzápětí opravil – ho nepřiměje, aby se vrátil do oněch hrůzyplných dnů.

Bartleby pokračoval s čenichem u země. Zdálo se, že se stopa vyhýbá svislým paprskům světla, v nichž líně bzučely mouchy a jiný hmyz. Brzy slyšeli celou symfonii ptačího volání a vrzání cikád se také podle všeho zesilovalo.

„Znáš tuhle oblast?" zeptal se Will.

Trhla sebou, protože se Will nenamáhal ztišit hlas, a v odpověď jen podrážděně zavrtěla hlavou. Will netušil, jestli to mělo znamenat, že tu ještě nikdy nebyla, nebo tak jenom dávala najevo nespokojenost s tím, že Will příliš hlučí, ale odhadoval, že nejspíš půjde o to druhé.

Fajn, jestli si chceš hrát na vojáky…, pomyslel si, *tak plížením vpřed.* Přikrčil se a začal napodobovat způsob, jakým Elliott zlehka našlapovala na suché listy pod nohama.

Zanedlouho před sebou spatřili širší sloupy slunečního světla, což znamenalo, že se blíží ke konci hustého stromového závoje. Tento odhad se vzápětí potvrdil, když dospěli ke světlině. Rostly zde akáty s velkými trny a na jejich větvích se houpaly nadité lusky. Tyto stromy byly podstatně nižší než obří velikáni v sousední džungli a jejich koruny se tak nepřekrývaly, proto se místo moc nelišilo od obyčejného lesa na Povrchu.

Will vzhlédl k oslnivě bílému nebi a pak se zahleděl k příkrému svahu před nimi.

„Nebudeme šplhat nahoru?“ ujišťoval se.

Oba se zastavili, aby si lépe prohlédli vysokou bílou skálu, dosahující výšky přibližně čtyřiceti metrů. Vypadalo to, že na jejím vrcholu pokračuje bujný a hustý prales.

Elliott se rozhlédla do obou stran podél útesu. „Bude to asi docela dlouhý útvar,“ poznamenala.

Will si okamžitě uvědomil, že tudy jistě v zemské kůře probíhá nějaký geologický zlom. Dosud si nezvykl na skutečnost, že Země má dvě kůry – jednu vnější, na níž strávil většinu života, a tuto vnitřní, představující obdobu bílé dužiny kokosového ořechu. Strávili se svým otcem hodiny debatami o tom, co dalšího mohou v tomto novém světě objevit – obrovská pohoří či rozlehlá moře a oceány bez lodí. Usoudil tedy, že útes vznikl následkem zlomu, přičemž buď poklesla země, na níž právě stáli, nebo se naopak druhá strana útesu zvedla, případně obojí. Z úvah ho vytrhla Elliott, která na něj potichu zavolala.

Klečela na zemi a prohlížela si kousek blátivé půdy se zetlelými listy. Na tváři se jí objevil napjatý, úzkostný výraz. Will vůbec nechápal, co ji mohlo tak rozrušit.

Objela ukazováčkem jakýsi tvar a přesunula se ke straně, kde přiložila tvář téměř k zemi, aby prozkoumala sousední oblast. Bartleby pořád napínal vodítko, ale ona si ho nevšímala. Popolezla o několik metrů kupředu a neustále upírala oči na zem. Náhle vzhlédla k Willovi. Zvedla tři prsty a ukázala před sebe.

Další z posunků, jaké používali s Drakem v Hlubinách.

A Will věděl až příliš dobře, co znamená.

Ucítil nával adrenalinu a srdce se mu v hrudi divoce rozbušilo. Vzhledem k tomu, že stál jako solný sloup, Elliott vyskočila na nohy a došla k němu.

„Lidé. Tři druhy stop – jedny dospělé, dvoje menší," rozvedla svůj posunek.

Zavrtěl hlavou. Nechtěl nic z toho slyšet, nechtěl vnímat, co mu říká. Zíral na ni doširoka rozevřenýma očima a křečovitě svíral samopal.

„Lidé?" zeptal se mdle. „Nebo *Styxové?* Chceš mi říct, že to jsou dvojčata s tím Likvidátorem?"

Elliott se otočila směrem, kudy kročeje vedly. „Jedna sada stop velikostí odpovídá muži a ten člověk rozhodně našlapoval zlehka, jako kdyby měl vojenský výcvik."

„Přenáší váhu na špičky," zahučel Will, jemuž se vybavilo, jak se ho Elliott pokoušela na Velké pláni učit tiché chůzi.

„Ano, přesně tak," přikývla. „Zbývající dvoje šlépěje jsou podstatně menší a mají stejnou velikost," pokračovala.

„Ach můj bože," vydechl Will. „Co budeme dělat?"

„To, oč nás Drake požádal. Máme vyřadit Rebeccy i Likvidátora ze hry a anulovat riziko Dominia," odpověděla stručně.

„Vyřadit…, anulovat," zamumlal Will sám pro sebe. To všechno znělo nevinně, pokud se člověk soustředil na samotná slova – na ta dvě úhledná, neutrální slova, která si mohl přečíst v nějaké knize nebo v novinách. Tohle ale bylo něco jiného, tady jsou ve skutečném světě a ke splnění Drakeova úkolu budou muset s Elliott vykonat činy, které nejsou ani zdaleka *úhledné*. I sám Will bude muset udělat věci, u nichž si ani nebyl jistý, zda je vykonat dokáže, teď a tady. Věci, které ho navždy změní. Elliott měla samozřejmě pravdu. Byli odpovědní za to, aby zajistili – jakýmkoliv způsobem – že si virus nenajde cestu na Povrch. Když se ale Will podíval na Elliott a na to, jak se okamžitě chystala splnit úkol, zdálo se mu, že necítila sebemenší výhrady, zatímco jemu hlava přetékala pochybnostmi.

Podíval se směrem, kterým se chystali vyrazit, a provinile sám sobě připustil, že si přeje, aby ti tři Styxové už byli dávno pryč a aby

se je Elliott nepodařilo najít. Když se nad tím ale zamyslel, něco takového nebylo možné. Stopy vznikly poměrně čerstvě, protože jinak by je smyly časté prudké deště.

Elliott přivázala Bartlebyho ke stromu, vytáhla z batohu smotanou rybářskou síť a schovala ji pod větve. Will věděl, že se jeho kamarádka připravuje k boji. Zkontrolovala si vybavení na dně batohu a znovu si jej hodila na záda. „Husím pochodem, čtyři kroky za mnou," řekla Willovi, sklonila se znovu ke stopám a pomalu se začala plížit vpřed.

Will se s rostoucími obavami rozhlížel po okolí. Stromy a keře už pro něj nepředstavovaly mírumilovnou idylu. Za každým houštím se mohl skrývat Likvidátor a za každým kmenem se mohlo schovávat zákeřné dvojče, které se ho pokusí při první příležitosti zabít. Hlavou se mu honily různé myšlenky, důrazné jako hlasité výkřiky. *Tohle nemůžu zvládnout. Nejsem na to připravený. Teď ne.* Připadalo mu, jako by se mu měla každým okamžikem rozskočit hlava.

Přiblížili se k úpatí útesu a vzhlédli. Ze skalní stěny vyrůstalo jen málo vegetace, jen tu a tam nějaký pokřivený stromek nebo keř, jemuž se podařilo zakotvit v puklinách, a pod horním okrajem visely kořeny stromů spolu s vyschlými rostlinami připomínajícími bledě zelenou záclonku.

Elliott odvedla Willa pod skalní převis. „Tady se na chvíli zastavili, možná aby se ukryli před sluncem," zašeptala Willovi do ucha, když prozkoumala půdu. Plížili se podle skály a každou chvíli museli přelézat hromady kamení, jež se uvolnilo ze stěny. Občas narazili na průrvy, které se zakusovaly do útesu, ale byly to jen úzké soutěsky, zarostlé spletí hustých křovin. Elliott se je ani nenamáhala prozkoumat, protože viděla, že stopy pokračují dál podél skalní stěny.

Konečně dospěli k dalšímu kaňonu. Tenhle byl širší než ostatní, šlo o strž širokou dvacet metrů a s hladkými bílými stěnami. I Will viděl, že tudy někdo nedávno prošel hustou vegetací a nechal po sobě otisky nohou.

„Drž se mi nablízku," sykla na něj Elliott, než se vydali do soutěsky, ale Will ani neměl v úmyslu nic jiného.

Stopy pokračovaly do rokle a Elliott zaznamenávala každé ohnuté stéblo trávy či ulomenou větvičku keře.

Na jednom místě rokle mírně zatáčela a Elliott pokynula Willovi, aby se přikrčil k zemi. Oba si lehli na břicho, Elliott se dotkla ušního lalůčku a Will se zaposlouchal. Nejdřív si tím nebyl příliš jistý, ale měl dojem, že slyší nějaký hlas.

Dívčí hlas.

Elliott se začala pomaličku plazit kupředu, přičemž se vždy nejdřív ujistila, že jí nic neleží v cestě. Zapraskání větvičky by mohlo prozradit jejich přítomnost.

Zastavila se, několik vteřin nehybně ležela a potom otočila hlavu k Willovi. Ukázala si na oko a pak položila dlaň na zem vedle sebe. Jakmile se Will ocitl u ní, spatřil totéž co ona.

Soutěska ústila do většího prostranství přibližně kruhového tvaru o průměru čtyřiceti metrů. Stěny byly stejně příkré a vysoké jako zbytek skalní stěny. Místo připomínalo zátoku v pobřežních útesech a rokle, kterou se sem s Elliott připlížili, zřejmě byla jedinou přístupovou cestou. Ze stěn visela spleť vyprahlých rostlin a vše na prostranství se zdálo vyschlé a hnědé. Will odhadoval, že téměř uzavřený prostor s bílými stěnami funguje jako sluneční past soustředící teplo. Rozhodně tu panovalo větší horko než v akátovém hájku.

Pak spatřil něco dalšího – něco, co sem vůbec nepatřilo. Poblíž středu kruhového prostranství stála jakási chatrč s plochou střechou a se stěnami tvořenými tmavě hnědým materiálem s řadou otvorů, jako kdyby byl proděravělý rzí.

Vlnitý plech, pomyslel si Will. *Kde se tu sakra vzal?*

Přes cvrkání cikád zcela jasně uslyšel jedno z dvojčat. Rebecca mluvila nosovým hlasem – hovořila styxským jazykem.

Jestliže Willovi už předtím divoce bušilo srdce, nyní mu tep v uších zněl jako opakované salvy z deseti pušek naráz.

Mírně naklonil hlavu, aby měl mezi vegetací lepší výhled a aby zjistil, odkud hlas vychází. Spatřil profil jedné z dívek, která seděla na vyvýšeném místě, patrně na kamenu, nedaleko od chatrče.

Rebecca pohupovala nohou a k Willovi doléhalo jemné šplouchání. Pak se ozvalo o něco hlasitější žbluňknutí a do zorného pole se těsně před První Rebeccou vynořila její sestra. Byla celá mokrá a

dlouhé černé vlasy jí volně splývaly kolem obličeje. Odhrnula si je rukou, až od nich odletěly kapičky vody, které se na jasném slunečním světle třpytily jako diamanty. Že by zrovna plavala nebo se koupala v nějaké tůni? Will nedokázal uvěřit, jak uvolněně obě dívky vypadají. Neměly však ani sebemenší tušení, že se sem do vnitřního světa dostal i on. Přestaly si tak dávat bedlivý pozor, protože byly přesvědčené, že je tu nic neohrožuje. Ale kde je Likvidátor?

Zatímco je pozoroval, Druhá Rebecca opět zmizela z dohledu. Podle všeho se znovu ponořila do vody. I když nebyla vidět, sestry spolu stále hovořily. Tentokrát rozeznal několik slov, protože nyní mluvily anglicky. Celou scénu zalévaly z nadhlavníku paprsky slunce, tu a tam se ozvalo zaštěbetání nějakého ptáka a Will se v duchu vrátil do minulosti. Z ložnice doma v Highfieldu měl výhled do malé zahrádky za domem, kde si Rebecca často rozkládala na trávník deku a opalovala se, zatímco on se musel skrývat před sluncem, protože by se kvůli nedostatečné kožní pigmentaci snadno spálil. Za takových dnů, kdy nevyrážel za nějakými vykopávkami, ale ležel na posteli a četl si, k němu do okna doléhal její hlas, jak si zpívala spolu s rádiem.

Štouchnutí Elliottina lokte ho vrátilo do přítomnosti. Elliott na něco ukazovala. Byly špatně vidět, protože šedohnědá maskovací barva účinně splývala s rezavým kovem, ale byly tam…, dva vojenské kabáty Likvidátorů…, pověšené v zadním rohu chatrče.

Pláště obou dvojčat.

Nemohl tomu uvěřit.

Vyměnil si pohled s Elliott. Okamžitě věděl, že ji napadlo totéž. Vsadil by se, že Rebeccy při koupání v té tůni, nebo co to bylo, určitě nechaly ampule někde v bezpečí. A jaké se jim nabízelo vhodnější místo než jejich pláště? Zarazil se. Možná je svěřily Likvidátorovi. *Kde je ten zatracený voják?* ptal se sám sebe v duchu.

Elliott vydala signál, aby se stáhli, a Will byl rád, že nemusí zůstávat tak blízko styxských dívek nebo dosud nespatřeného Likvidátora. Při zpáteční cestě měl pocit, jako kdyby právě strčil hlavu do tlamy mimořádně mrzutého a hladového lva a nějakým zázrakem mu to prošlo.

Jakmile se ocitli za ohybem průrvy dostatečně daleko od kruhového prostranství, Elliott si strhla ze zad batoh a začala se v něm přehrabovat. Vytáhla z něj dvě obrovské nálože s časovacím zařízením, které jí Will přinesl od Drakea.

Přiblížila se k Willovi a zašeptala mu do ucha: „Nastavím je tady. Vrať se na začátek soutěsky a hlídej tam. Jestli některá nálož vybuchne nebo uslyšíš výstřely, zmiz, a to rychle. Bartleby tě dovede domů.“

Will přikývl a odplížil se ke konci rokle. Našel si kryté místo za stromem před stěnou útesu, pozoroval ústí rokliny a čekal na Elliott.

Připadal si čím dál hůř. Její slova mu zněla v hlavě. Očividně brala tíhu celého úkolu na svá bedra, aby se Will nemusel vystavovat žádnému nebezpečí. Dokonce to znělo, jako kdyby byla připravená položit vlastní život, jen aby vyřídila Styxe. Zamyslel se nad tím a usoudil, že jí to nemůže dovolit. Byl to i jeho boj a bude jedině správné, když v něm odehraje svoji roli.

Nevýslovně se mu ulevilo, když se konečně vynořila z ústí soutěsky. Už začínal pochybovat o tom, že ji ještě někdy uvidí živou.

Zašeptala mu do ucha: „Nastavila jsem obě nálože k výbuchu za dvacet minut. Připevnila jsem je dost vysoko, abych je mohla v případě potřeby odpálit dřív. Zkusím, jestli se mi podaří vyšplhat na tu skálu, abych viděla, co se děje.“

„Co kdybych…?“ začal se ptát.

„Ne, raději to zkusím já. Vím, jak zacházet s tímhle,“ přerušila ho a poklepala na likvidátorskou pušku s teleskopickým hledáčkem. „Potřebuju jen, abys tady dával pozor.“

„Co když vyjdou ven?“ zeptal se.

„Začni střílet ze samopalu. Za každou cenu je musíš udržet uvnitř. Nesmějí utéct,“ řekla a ohlédla se k ústí rokle. „Zajdu se podívat, jestli se mi je podaří odstřelit. Začnu s Likvidátorem. Jakmile ho zneškodním, dvojčata by měla představovat snadnější cíl.“

Zasmušile přikývl a Elliott se okamžitě vydala ke skalní stěně, aby si našla vhodné místo k výstupu.

Will se přesunul za jiný akátový strom a lehl si. Na modré oceli samopalu nechávaly jeho dlaně vlhké šmouhy. Sevřel zbraň pevněji. „Za každou cenu je musím udržet uvnitř,“ opakoval si a zíral na ústí

rokliny tak usilovně, až mu začalo připadat jako cosi neskutečného, jako nějaká ilustrace z knihy.

Snažil se trochu uvolnit tím, že pohyboval rameny, ale nezabíralo to. Při sebemenších pohybech doslova nadskakoval a jednou málem vystřelil na list padající z větve stromu. Cítil, jak se do košile na jeho zádech opírá slunce, a náhle mu došlo, že se jedná o jeden z klíčových okamžiků jeho života, o jednu z chvil, kdy může zvednout hozenou rukavici a prokázat svoji zdatnost. Jestli neuspěje a všechno se nějakým hrozným způsobem zvrtne, bude s tím muset žít po zbytek svých dnů. A měl pocit, že za svůj krátký dosavadní život zklamal až příliš často. Nebude tady jen tak nečinně čekat, až se události proženou kolem něj. Nebude pouhý spolujezdec. Musí něco udělat. A něco také udělá.

„Tak do toho," pobídl sám sebe. Nevěděl přesně, co podnikne, ale vyplížil se ze svého místa a v hlavě se mu začaly rodit hrubé obrysy plánu. Vstoupil do průrvy. *Dvacet minut*, připomněl si, když si všiml Elliottiných náloží, připevněných k horním větvím stromů na protějších stranách rokliny. To bylo chytré. Až obě vybuchnou, roklina se zřítí a Styxové zůstanou v pasti na kruhovém prostranství, tedy pokud se jim nějak nepodaří vyšplhat po příkrých stěnách.

Pomalu se plazil kupředu, až dorazil na místo, kde předtím leželi s Elliott. Viděl, že dvojčata teď sedí vedle sebe. Připadal si tu děsivě nekrytý a v žaludku cítil silné mravenčení, protože věděl, že se tady nezastaví.

Co přesně teď udělám? ptal se sám sebe. Předpokládal, že Elliott ještě nevyšplhala na skalní stěnu a do výbuchu náloží zbývá dobrých patnáct minut.

Pak se rozhodl pro další postup.

Polkl a začal se plížit doprava. Kousek po kousku postupoval směrem, který ho dovede k zadní stěně chatrče. Odhadoval, že se tam dokáže dostat, aniž by si ho Rebeccy všimly, protože se nacházely na opačné straně příbytku. Navíc pomáhalo i to, že nevěnovaly přílišnou pozornost svému okolí a povídaly si.

Odsouval před sebou všechny suché lístky a větvičky a po pár metrech se zastavoval, aby si ověřil, jak daleko se ještě musí doplížit.

Každou chvíli se také díval na oba pověšené pláště. V duchu si představoval, jak se po nich natahuje. To byl jeho cíl i jeho odměna.

Kde je ten Likvidátor? uvažoval stále.

Pot mu stékal do očí, ale neutíral si ho a snažil se jej zbavit pouhým mrkáním, protože každý nadbytečný pohyb mohl vést k jeho prozrazení a každá vteřina rozhodovala o tom, zda uspěje nebo selže. Tiskl se celým tělem k zemi a neustále kontroloval, zda mezi suchými křovinami postupuje nejvýhodnější cestou, kde bude dostatečně krytý, kdyby se některé z dvojčat rozhodlo přejít k zadní stěně chatrče nebo kdyby se odněkud vynořil Likvidátor.

Plížil se dál a přibližoval se k rezavému příbytku. Nezbývala mu už velká vzdálenost, ale ocitl se v oblasti s obzvláště suchou vegetací a bílé stěny na něj soustředily plnou sílu slunce. Opatrně a ještě s větší pečlivostí před sebou odklízel suché větvičky. Jestli způsobí nějaký hluk, bude po všem.

Pláště visely pouhých několik metrů od něj.

Dostal se tak blízko!

Rychle se rozhlédl a zdálo se, že je čistý vzduch. Dvojčata stále seděla na druhé straně chatrče a nikde neviděl sebemenší známku po přítomnosti Likvidátora.

Vstal, přikrčeně přistoupil k pláštům a vyhákl je ze zrezivělého hřebíku, na němž oba visely.

Uvažoval, jestli se Elliott podařilo vyšplhat na útes a jestli ho nyní sleduje teleskopickým hledáčkem. Pokud ano, co si asi o něm zrovna myslí? Nejspíš nadává jako dlaždič.

Položil pláště na spálenou trávu, klekl si vedle nich a rychle prošacoval kapsy. Vytahoval z nich všechny věci: kousky papíru, zářící koule i nějaké předměty v malých kožených pouzdrech, jež se rozhodl vzít s sebou pro případ, že obsahují ampule. Neměl čas pouzdra otvírat, ne teď a ne tady.

Pak v jedné vnitřní kapse našel to, co hledal. Kapsu zakrýval lem látky zapnutý na patentní knoflík, který při rozepínání jemně cvakl. Will zatajil dech a znehybněl. Napínal uši, jestli něco neuslyší, ale doléhalo k němu pouze mumlání přerušované konverzace obou sester. Sáhl do kapsy a nahmatal dva malé předměty. Vytáhl je ven. Do kousku látky s maskovacím vzorem tu byly zabaleny dvě ampule.

Nedokázal tomu uvěřit. Slyšel, jak se Rebeccy smějí. On je smích přejde, až zjistí, co udělal. Schoval si lahvičky opatrně do kapsy a prošel i zbytek kapes na likvidátorských pláštích, jen pro případ, že by obsahovaly ještě nějaké ampule. Nechtěl to celé podstupovat jen kvůli tomu, aby ukradl další falešné lahvičky se vzorky Superbacilu.

Dokončil prohlídku. Když se vydal na zpáteční cestu, jímala ho závrať a po tváři mu stékaly pramínky potu.

Urazil zhruba dvacet metrů a držel se původní trasy podrostem, když tu zaslechl, jak jedno z dvojčat vyvřísklo. Ohlédl se.

Přepadl ho strach.

Rebecca stála u plášťů, které nechal položené na zemi. Odkapávala z ní voda a její tvář se stáhla vzteky. Dívala se přímo na něj.

„Ty mrňavej úchyle!“ vykřikla a pozvedla srp vysoko nad hlavu, jako kdyby se ho chystala hodit. „Je s tebou amen!“

Will se překulil na záda a namířil na ni samopal. Prst držel na spoušti. Vůbec neváhal. Všechno viděl černobíle. Musí to udělat. Nebyl si jistý, jestli získal pravé ampule s Dominiem, takže nikdo ze Styxů nesměl uniknout. Pokud by se podařilo utéct jedinému z nich, jeho úkol nebyl dokončen.

V panice začal střílet dřív, než pořádně zalícil. Kulky v rozevlátém oblouku zasahovaly rezavý plech chatrče a vyrážely do něj další otvory. Když natočil zbraň ještě o kousek dál, Rebecca klesla k zemi.

To Willovi stačilo.

Vyskočil na nohy a vyběhl do průsmyku.

Zaslechl další výkřik, tentokrát mužský.

Ohlédl se.

Likvidátor k němu běžel obrovskými skoky jako nějaký robot a nad hlavou držel pozvednutý oštěp. Voják znovu vykřikl a jeho hlas připomínal volání dravého ptáka. Nesrozumitelná slova zněla tak hrubě, že v horkém vzduchu kolem vojáka téměř zanechávala viditelné stopy.

Will netušil, jak daleko do průsmyku doběhl, ale ústí dosud neviděl. A úkol stále nebyl splněný.

Smykem se zastavil a namířil samopal na Likvidátora.

Všechno se odehrávalo překotnou rychlostí.

Vtom se ozvaly dva zvuky, jimž Will zprvu nerozuměl. Zaslechl ostré prásknutí a zároveň s ním zasvištění. Zdálo se, že se Likvidátorovi na temeni načechraly jeho tmavé vlasy. Padl obličejem do hlíny, ačkoliv se mu ještě pohybovaly nohy jako při běhu, jako kdyby robot nedokázal tak rychle zastavit.

A pokud šlo o ten sviš̌tivý zvuk… Will náhle ucítil bolest v paži. Něco mu s ní trhlo a samopal mu vypadl z ruky.

Vzápětí vyšlehl záblesk světla bezprostředně následovaný druhým a Willa smetla tlaková vlna. Možná to bylo jen důsledkem nižší gravitace, ale měl dojem, že letí vzduchem neuvěřitelně daleko. Prosviš̌těl hustými keři a ještě udělal na zemi několik kotrmelců, než konečně znehybněl.

Zkusil se zvednout, ale paže ho nesnesitelně bolela. Podíval se na ni a spatřil, že ji má celou od krve. Najednou mu byla strašná zima, ale nechápal proč, když stále svítilo slunce. *Tady slunce svítí pořád*, připomněl si rychle.

Znovu se pokusil vstát a tentokrát se mu podařilo nadzvednout se na zdravé paži. Podíval se směrem, kde odhadoval, že se nachází soutěska.

Dvacet metrů od sebe viděl jen obrovské vířící plameny a hustý černý dým, který se jasně odrážel na pozadí bílých skal útesů. „Super," hlesl, než ztratil vědomí.

O něco později znovu přišel k sobě. Zvedl hlavu a zjistil, že má ovázanou jednu paži.

„Ty zatracený blázne. Jenom amatér by se mohl pokusit o něco takového a ještě z toho vyváznout živý," řekla Elliott, která právě vstoupila do jeho zorného pole. „Mohli bychom se příště držet plánu, prosím?"

Will se na ni podíval zakaleným zrakem. „Ach bože, snad jsem tě zase nenaštval? Takhle to dělám s holkama pořád, vždycky řeknu nebo udělám něco špat…"

„Zmlkni, Wille," přerušila ho Elliott.

Opět se pokusil pohnout paží, ale působilo mu to příliš velkou bolest. „Co se stalo?" zeptal se.

„Likvidátor tě zasáhl oštěpem, než jsem ho sejmula. Promiň, nedokázala jsem na něj namířit dost rychle,“ odpověděla, klekla si vedle něj a upravila mu obvaz kolem paže.

„Co dvojčata?“

„Myslím, že o jednu Rebeccu ses postaral ty a druhá neměla šanci. Podívej se sám.“

Elliott mu pomohla do sedu. Vzpomněl si, že už před ztrátou vědomí viděl kouř a plameny, ale ještě nyní u skalní stěny zuřil velký požár, nad kterým se zvedal sloup kouře podobný těm, jichž si čas od času všiml s doktorem Burrowsem nad jinými částmi džungle.

„Když jsem dalším výstřelem odpálila nálože v průsmyku, boční stěny se zhroutily a druhé dvojče zůstalo v pasti. Díky suché trávě celé prostranství naráz vzplálo. A i kdybys První Rebeccu jenom zranil, byla taky uvnitř,“ řekla Elliott. „Dívala jsem se z vrcholu skály a neviděla jsem ani jednu z nich, ale nemohly uniknout.“

„Takže jsme to dokázali?“

Elliott přikývla.

„A ty se na mě nezlobíš?“ zeptal se Will a zamrkal na ni.

Elliott zvedla obě ampule. „Jak bych mohla?“ odpověděla se širokým úsměvem. Sklonila se k němu a políbila ho na tvář.

Will se usmál a na chvíli úplně zapomněl na bolest v paži.

39. kapitola

V nevelkém terasovitém domě v Kolonii seděla paní Burrowsová podepřená v křesle a přes nohy měla přehozenou silnou šedou deku. Měla zavřené oči a hlavu z obou stran podloženou polštáři, protože ji nedokázala udržet sama. Neovládala žádnou část svého těla.

V druhém křesle, blíže krbu se zapáleným ohněm, látala nějaká stará paní ponožku a tiše si cosi brblala sama pro sebe.

„To je ostuda, co dneska platěj policistům, zvlášť když má na krku matku, sestru a teď… teď ještě invalidu.“ Stará paní se na chvíli přestala ohánět jehlou a zamžourala na paní Burrowsovou. Nedívala se na ni nijak nevlídně a ustaraně sevřela bledé rty do úzké čárky. „Však jsem mu říkala, že je úžasný, když si hraje na samaritána, ale je to jako starat se o novorozeně, o velký novorozeně, který navíc možná nikdy nedospěje. Jenže on mě neposlouchá… Asi začíná bejt na starý kolena moc měkkosrdcatej.“ Stará paní se vrátila ke své práci. „Nevím, nevím, jak to všechno dopadne. Nevím, nevím, jak vyjdeme s jeho almužnou.“

Vzhledem k praskání ohně a neustálému mumlání si stařenka nevšimla, že se dýchání paní Burrowsové náhle změnilo. Paní Burrowsová začala zhluboka oddechovat, což byl v jejím stavu herkulovský a takřka nemožný výkon. Několik minut dýchala tímto způsobem a připravovala se na hlavní úkol. Pak zatajila dech a napjala všechny síly.

Byla odříznutá od vnějšího světa jako divoké zvíře v jeskyni zaplavené zimní temnotou. Čerň občas narušovala jen osamělá jiskřička myšlenky, tužby či vzpomínky, které se nakrátko zaleskly, a téměř okamžitě opět pohasly.

Nyní ale byla pevně odhodlaná dokázat více. Někde se v ní vynořila vůle uspět a přežít.

Ještě znásobila své úsilí.

Stále tajila dech. S vypětím všech sil se jí podařilo nepatrně pootevřít pravé oční víčko a udržet je pozvednuté. Ve štěrbině oka se jí zalesklo světlo ohně, které zaznamenala její sítnice. Světločivné buňky odeslaly zrakovým nervem slabý elektrický impulz do mozku a ten se jej s námahou pokoušel nějak zpracovat. Několik signálů

proniklo až do mozkové kůry a ona matně vnímala, spise než viděla, narůžovělou záři v místnosti.

Pro ni však tento vjem představoval nejcennější drahokam. Byl to signál z vnějšího světa mimo její jeskyni. Držela se ho se živočišným odhodláním, protože jí dával naději.

Jelikož pro ni vyvíjené úsilí bylo příliš velké a vyčerpalo poslední zbytky sil v těle, její oční víčko se opět zavřelo. Dlouze vydechla a znovu upadla do hlubokého spánku, zatímco stařenka pokračovala ve své samomluvě, aniž by si byla vědoma zázraku, který se právě odehrál.

Will s Elliott podrobně probrali, co by měli udělat s ampulemi. Dokonce zašli tak daleko, že zvažovali, zda se nepokusit o zpáteční cestu kolem krystalového pásu, aby se mohli vrátit na Povrch a doručit ampule Drakeovi. Ani jeden z nich však tento návrh nebral příliš vážně, neboť šanci, že se jim podaří překonat prázdný prostor, považovali za docela nepatrnou. Nejhorší byla představa, že by se jim cestou přihodila nějaká nehoda, při níž by došlo k rozbití ampule a úniku viru do vzduchu. Doktor Burrows je varoval před globálním systémem vzdušných proudů a dodal, že sice jde o pravděpodobnost jedna ku milionu, ale pořád by tu existovala možnost, že se virus nějak dostane až nahoru do světa na Povrchu.

Něco takového nemohli riskovat, a Will tedy vzal na svá bedra úkol najít bezpečný úkryt, kam by ampule mohli pohřbít. Paži stále nosil v pásce, ale dobře se hojila, a tak se o samotě vydal na průzkum okolních oblastí pralesa. Náhle koutkem oka zahlédl ve stínech vrhaných skupinou stromů nějakou postavu, nebo měl alespoň takový dojem. Zježily se mu chloupky v zátylku, nejen proto, že to nemohl být jeho otec ani Elliott, ale i proto, že se ta postava podobala strýčku Tamovi.

Když se opatrně připlížil o něco blíž, došlo mu, že určitě viděl jen shluk lián visících z nižších větví stromů a že tu nikdo není. K této vidině jistě přispělo i to, že se v poslední době v duchu tak často strýčkem Tamem zaobíral. Prozkoumal místo za stromy a objevil zde malý potůček zurčící mezi několika šedými balvany.

Pramen po obou březích obklopoval kruh nízké trávy. Šlo o tak klidné a skryté místo, že se Will rozhodl zakopat ampule právě sem. Nacpal trochu trávy do jedné lahve od dezinfekce, kterou si odnesl z lékárny na palubě ponorky, opatrně do ní vložil obě ampule a utěsnil je další trávou. Vykopal do měkké, kypré zeminy jámu, ujistil se, že víčko lahve je pečlivě zašroubované, a položil ji do prohlubně. Místo označil několika oblými kameny, které zároveň měly ampule chránit před zvědavými zvířaty.

Časem zjistil, že ho objevený potůček stále přitahuje. Uběhl sotva nějaký den, aby jej nenavštívil. Kolem pramene sladké vody se shlukovali ti nejnádhernější motýli a vážky, kteří usedali na mechem porostlých kamenech, aby se napili. Byl to paradox, protože Will věděl, že tu je pohřbené Dominium, smrtící biologická zbraň, která by měla vyzařovat atmosféru zkázy a nebezpečí, ale potůček ho naopak naplňoval božským klidem. Zde mohl polevit v ostražitosti, vzpomínat na hrozné události, k nimž v minulosti došlo, a zahájit proces hojení vlastní duše.

Na protějším břehu potůčku postavil tři větší mohyly z kamenů. U každé vztyčil kříž, a ačkoliv pod nimi neležela žádná těla, označil je jmény strýčka Tama, Sáry Jeromeové a Cala. Nacházel útěchu v tom, že mohl sedět v trávě vedle nich a pozorovat krásné motýly vířící všemi barvami. Dvojčata konečně zaplatila za své činy a to Willovi připadalo jako definitivní konec jedné kapitoly a jako rozřešení. Už nemusel žít v jejich stínu a nepoháněla ho touha po pomstě. Měl pocit, že se konečně osvobodil. Otočil list a mohl vzpomínat na členy rodiny, které ztratil kvůli Styxům.

Jednoho dne, když seděl na svém obvyklém místě, ponořený hluboko do myšlenek, si za ním kdosi odkašlal. Nadskočil.

„Snad ti nevadí, že jsem přišla," řekla Elliott. „Chtěla jsem se sama přesvědčit, kam jsi dal ty ampule."

Will jí ukázal hromádku kamenů, ale Elliott mnohem více zajímaly tři pomníky, které tu postavil pro své příbuzné.

„Nevěděla jsem, že jsi udělal tohle všechno," pravila tiše. „Je to…, hm…, je to… hezký nápad."

Will přikývl a nějakou chvíli nikdo nepromluvil. Oba mlčky hleděli na tři kříže a Elliott pro jednou vypadala velice nejistě. Ner-

vózním pohybem si odhrnula černé vlasy z obličeje. Po odchodu z Hlubin přestaly být problémem vši a Elliott si už nestříhala vlasy nakrátko. Nyní jí dorůstaly k ramenům a Will si stěží dokázal vybavit, jak vypadala s krátkým sestřihem.

„Netuším, jestli je naživu nebo ne, ale nevadilo by ti, kdybych postavila jednu i pro svou matku?“ zeptala se Elliott.

„Vůbec ne,“ odpověděl Will s upřímným potěšením. Náhle si vzpomněl na svou nevlastní matku, paní Burrowsovou, a zadoufal, že nepřišla k žádnému úrazu. Připomněl si však, že s ní byl Drake, aby se o ni postaral.

Když dorazil k potůčku následujícího dne, zjistil, že Elliott už postavila další kříž, trochu stranou od Willových, a nyní si přišla sednout vedle něj. Zatímco se Bartleby vyhříval na prosluněném místě mezi stromy a líně žvýkal trávu, Elliott se začala Willovi svěřovat. Po boji se Styxy se sblížili, ale tohle bylo něco jiného. Vyprávěla o svém dětství v Kolonii, a jak musela odejít, když její matku vydírali. Pak se zmínila i o svém otci Likvidátorovi a o tom, jak málo ho znala.

Zničehonic se k Willovi otočila. „Cítíš se provinile kvůli tomu, co jsme udělali Rebeccám? Máš výčitky svědomí, když si na to vzpomeneš?“

Otázka přišla jako blesk z čistého nebe a Will se na Elliott překvapeně podíval. „Ano, cítím. Jsem si jistý, že jsme udělali správnou věc, ale s něčím takovým se člověk jen tak nevyrovná, viď?“

„Ne,“ odpověděla. „Nedá se toho zbavit.“

Vybrala si dva ploché oblázky ohlazené vodou. Do každé ruky vzala jeden a potěžkala je v dlaních, jako kdyby se snažila zjistit, který je těžší.

„Můžu se tě na něco zeptat?“ obrátil se k ní Will.

„Jasně,“ pokrčila rameny.

„Ten, koho jsi zastřelila, byl Likvidátor, stejně jako tvůj otec,“ řekl Will.

Sledoval, jak Elliott nepřítomně zvedá ze země třetí kámen. Vzhledem k tomu, že v každé ruce už držela jeden oblázek, nakonec ho hodila do tůňky v potůčku. Šplíchnutí přimělo Bartlebyho, aby se

překulil a posadil se, jako kdyby propásl rybu nebo dalšího nešťastného obojživelníka, do kterého by se byl rád zakousl.

„Co kdyby to byl tvůj otec? Dokázala bys ho taky zastřelit?“ zeptal se Will.

„O tom jsem nikdy nepřemýšlela,“ odvětila Elliott rychle. „Můj táta je ale mrtvý, takže se to nikdy nestane.“

V přeplněné hospodě v centru Soho se u stolu v koutě hrbil muž v těžkém svrchníku. Měl rozcuchané vlasy a zarudlý obličej. Očividně pil přes míru a nyní nemotorně pozvedl svoji sklenici. Zjistil, že je prázdná, něco potichu zamumlal a udeřil do stolu pěstí, až sklenice odletěla na podlahu, kde se rozbila. Rozhlédl se kolem sebe. „Styxové!“ zavrčel vztekle a zvýšil hlas. Jak měl zdřevěnělý jazyk, dalo se jeho slovům sotva rozumět. „Ať jdou k čertu!“

Tiché mumlání rozhovorů od ostatních stolů pokračovalo nerušeně dál. Zdálo se, že opilci v rohu nikdo nevěnuje sebemenší pozornost. Muž se rozhlédl zakaleným zrakem po lidech, kteří se stavili na jedno pivo, než budou pokračovat z práce domů.

Ušklíbl se.

„A k čertu s vámi všemi! Všichni jste slepí k tomu, co se děje!“

Opět se nezdálo, že by mu někdo věnoval pozornost, s výjimkou hubeného muže s nažloutlou pletí a propadlými lícemi, který se náhle objevil u jeho stolu.

„Seber se, Drakeu. Jestli budeš takhle vyvádět, ještě tě zatknou. A víš dobře, co by znamenala noc v cele,“ varoval ho vysoký muž tiše. Sklonil se k Drakeovi, aby ho nemohl slyšet nikdo z okolních lidí. „Pomohl jsem ti, protože jsem musel splatit čestný dluh za to, že jsi zachránil moji dceru, ale nejsem anděl strážný. Podruhé už se mi to nemusí podařit.“

Drake si otřel hřbetem ruky ze rtů kapičky slin. „Někdy si říkám, že Elliott naopak zachránila mě,“ zabručel s pokleslými víčky a vzhlédl k bývalému Likvidátorovi, který ho vytáhl z dodávky u Highfieldského parku.

Drakeovu bojovnou náladu rázem vystřídala malomyslnost. Svěsil hlavu. „Bílé límce mě porazily na celé čáře. Zklamal jsem Celii. Zklamal jsem Kožeňáka. Zklamal jsem je všechny. A Styxové

dost možná pořád mají ten virus. Můžu klidně hodit ručník do ringu. Jsem nahraný – všichni jsme nahraní.“ Vrhl po hubeném muži zoufalý pohled. „Co ještě zbývá? Co teď můžu dělat?“

„Něco vymyslíme,“ odpověděl muž s přesvědčením a pomohl Drakeovi na nohy. „Nejdřív tě odvedu domů.“

40. kapitola

„Pro dnešek už mi to stačí,“ oznámil Will.

„Opravdu? Tak brzy?“ zahučel doktor Burrows a pokračoval v práci na svém náčrtku.

„Trochu mě pobolívá ruka,“ dodal Will, ačkoliv se mu zranění od Likvidátorova oštěpu už dávno úplně zahojilo.

„Půjdeš za Elliott?“ zeptal se jeho otec chápavě.

Will na jeho otázku nereagoval a místo toho zvedl pohled k neustále žhnoucímu slunci.

„Nechci to zase přehnat,“ řekl a upravil si klobouk se širokou krempou, který mu Elliott vyrobila ze zvířecí kožešiny.

Pracovali s otcem u boku pyramidy, a i když ho klobouk chránil před přímými slunečními paprsky, pořád si na otevřeném prostranství musel dávat pozor na odražené a rozptýlené světlo.

„Ne, to bys neměl,“ řekl konečně doktor Burrows a vzhlédl od svého náčrtu.

Will si promnul oči a několikrát zamrkal. „Ze všech míst, kde jsme mohli skončit, je tohle ta nejhorší noční můra pro každého albína. Tati, myslíš, že bys pro nás příště mohl najít svět, kde bude o trochu víc mraků?“ zeptal se s úsměvem.

„Uvidím, co půjde zařídit. Tak už běž, jestli chceš,“ odpověděl doktor Burrows mrzutě. Při svém mamutím úkolu zaznamenat nápisy a výjevy zachycené na všech čtyřech stranách pyramidy byl závislý na synově pomoci. Veškeré nápisy byly psány jedním z jazyků uvedených na Burrowsově desce, a tak je postupně luštil. Začali s Willem u úpatí pyramidy a metodicky se přesunovali k vrcholu. Navíc věděli, že jim zbývá prozkoumat další dvě pyramidy, které zatím ještě ani nenavštívili.

„Uvidíme se zase v táboře, tati,“ řekl Will.

„Ano…,“ zahučel doktor Burrows. Sledoval, jak jeho syn sestupuje po stupních pyramidy a přeskakuje přitom vzdálenosti, jež by na Povrchu byly zcela nemyslitelné. Pak obrátil pozornost zpátky k číselné posloupnosti, která mu nedávala žádný smysl.

Po chvíli však byl ze svého soustředění vyrušen vzdáleným hučením. Považoval je za vítr a usoudil, že se jedná jen o další silnou

bouřku, kterých tu vznikalo opravdu hodně. Zvuk k němu doléhal z dostatečné dálky, takže se nemusel jít schovat. Potom ale zvuk zaslechl znovu, tentokrát hlasitěji, a už to neznělo vůbec jako vítr. Otřel si čelo a postavil se, aby se rozhlédl po obloze.

Neviděl nic mimořádného, ale uvědomil si, že odtud nemá nejlepší výhled, a proto vystoupal po zbývajících stupních, dokud nedospěl k úplnému vrcholu. Přešel po kamenné plošině kolem rádiového majáčku, který sem Will umístil po prvním výstupu.

„To je pohled," povzdychl si doktor Burrows, na kterého okolní krajina nepřestala působit, přestože ji viděl už mnohokrát. Ze svého vyvýšeného místa nad korunami stromů přehlížel zvlněné zelené moře kolem sebe, narušované jen vrcholy dalších pyramid.

„Kdepak je ta bouřka?" zeptal se sám sebe, neboť nikde neviděl žádná oblaka, ačkoliv se rozhlížel po celém obzoru.

Místo toho si v dálce všiml něčeho jiného.

Pomalu přešel k druhé straně plošiny, zastínil si oči dlaní a pokoušel se rozeznat, oč se jedná.

„Co to u všech všudy je?"

Něco se pohybovalo po bezmračném, bílém nebi.

Něco, co mu při bližším pohledu připadalo neskutečně povědomé.

Zavrávoral, až se málem zřítil dolů.

Předmět změnil směr a vydal se přímo k pyramidě. Doktor Burrows nyní jasně slyšel kvílení jediného motoru.

„Letadlo? Tady?" vydechl.

Napínal zrak a přál si, aby si s sebou býval vzal dalekohled. Nedalo se o tom ale pochybovat.

Opravdu to *bylo* letadlo.

A opravdu mu bylo zvláště povědomé.

Poznával ta křídla ve tvaru písmene W. Stroj se stále pohyboval ve značné vzdálenosti, ale když se sklonil k zemi, doktor Burrows slyšel houkání jeho sirény, které představovalo jeden z nejtypičtějších a nejobávanějších zvuků druhé světové války.

„Německý bombardér," zalapal doktor Burrows po dechu a znovu málem spadl. „Stuka!"

Stěny naší místnosti tvoří lidé, nikoliv filozofie.
William Golding

Jsme hluboce vděčni…

Geologickým důkazům o stáří lidstva Charlese Lyella,

profesoru Lindenbrockovi, jeho synovci Axelovi a přirozeně i Hansi Bjelkemu,

týmu v nakladatelství Chicken House: Rachel Hickmanové, Elinor Bagenalové, Imogen Cooperové, Mary Byrneové, Ianu Butterworthovi, Stevu Wellsovi… i jedinému a jedinečnému Barrymu Cunninghamovi, našemu editorovi a majiteli mnoha skvostných párů bot,

Catherine Pellegrinové od Rogerse, Coleridge & Whitea,

Katie Morrisonové, dřív u Colmana Gettyho, nyní u UNICEF,

Susan Collingeové a Rogeru Gawnovi za to, že nám umožnili přístup na letiště u West Raynhamu,

Jo Brearleyové a žákům greshamské školy,

Simonu Wilkiemu,

Karen Everittové,

a Georgeovi.

Poznámka autorů: Nápis ROTOR, jehož si Will a doktor Burrows všimli na mapě v kabině radisty, označoval rozsáhlý radarový systém protivzdušné obrany vybudovaný v 50. letech 20. století britskou vládou na šedesáti šesti různých místech v rámci odpovědi na hrozbu ze strany Sovětského svazu. Nejde o akronym, což jen ukazuje, že doktor Burrows neví všechno.

Autoři a vydavatel by chtěli poděkovat nakladatelství Faber & Faber za svolení použít „East Coker III“ ze *Čtyř kvartetů* T. S. Eliota.

Snažili jsme se vystopovat a kontaktovat všechny držitele práv. Vydavatelé rádi napraví jakýkoliv omyl či opomenutí, na něž budou upozorněni, a to při nejbližší příležitosti.

Volný pád do PODZEMÍ

SVĚTOVÝ BESTSELLER

PRÁVA NA VYDÁNÍ JIŽ VE 40 ZEMÍCH SVĚTA

„Můžeme o PODZEMÍ říct, že je to trhák? ANO!" *Daily Express*

„Pěkně nabité, vzrušující a místy děsivé a krvavé." *Philip Ardagh, Guardian*

„Nefalšovaná Potterovská hybná síla příběhu." *Observer*

Podzemní dobrodružství pro Willa Burrowse ještě nekončí...

Již vyšlo:

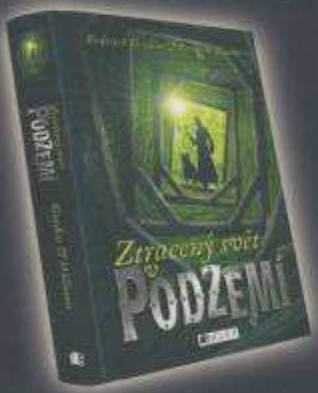

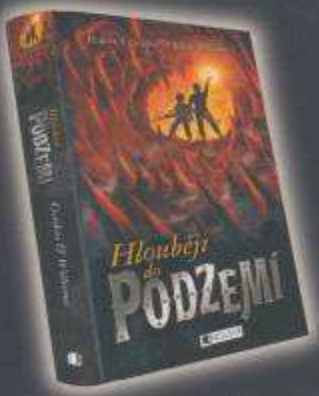

FRAGMENT
čtení • radost • poučení
www.fragment.cz

ISBN 978-80-253-0932-2